

Giới thiệu Độc Dược Mê Dục

Từ "NGÔN TÌNH SẮC" duy nhất để miêu tả truyện Độc Dược Mê Dục này. Cô đang ở thế giới thật thì bị xuyên vào một quyển sách, bên trong cuốn sách, cô là nữ nhân VẠN NGƯỜI MÊ. Bỗng dưng lại xuất hiện thêm một cô gái bị xuyên qua làm một nữ phụ của chính nghĩa, cô ta cứu vớt tất cả những người bị nàng mê hoặc, cứu vớt hoàng tử cùng bọn họ. Nữ nhân VẠN NGƯỜI MÊ bị thất sủng, bị đuổi ra nước, sau đó gặp phải tai nạn máy bay mà chết không có chỗ chôn. Làm sao để tránh khỏi loại kết cục bi kịch này? Làm sao tìm được đường về. Chắc chắn là phải đi lấy trộm được trái tim thật lòng của vương tử rồi! Chỉ có tình yêu chân chính, trao hết cho cô thân thể và cả trái tim của hắn thì cô mới sẽ không bị nữ phụ chính nghĩa cướp đi. Hơn nữa, lấy được càng nhiều sự thật lòng thì cô sẽ lại càng an toàn, và ngược lại nếu số lần nữ phụ chính nghĩa cứu hoàng tử càng nhiều thì tỷ lệ sống sót của cô lại càng nhỏ, vậy nên hãy cố gắng lên! Đối mặt loại tình huống như thế này, tới lúc nữ phụ chính nghĩa xuất hiện chỉ còn đúng một tháng, cô thật chỉ muốn mặc kệ giả vờ như không hiểu cái loại sự tình này! Truyện về sau đó quả quyết chia tay với bạn trai: "Nghe nói anh đột nhiên yêu tôi như vậy là bởi vì trúng độc, yên tâm sẽ có thuốc giải ngay thôi, anh không được từ bỏ trị liệu đâu đấy." "Nhưng tôi đã trúng độc quá nặng, đã sớm không có thuốc nào cứu nổi rồi, cho nên em đừng mơ tưởng chạy trốn được khỏi vòng tay tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị Bắt Vào Khu Chung Cư Bỏ Hoang (H)

Có một số việc đến lúc mình hiểu ra thì đã không còn kịp nữa.

Đến tận cùng là tại sao mọi việc lại có thể tiến triển theo hướng này? Bản thân Việt Tiền Long Mã cũng không biết. Cậu cảm thấy mình linh hồn đã thoát khỏi thân thể, trôi lơ lửng ở giữa không trung, mắt nhìn xuống thân thể mình, thì Việt Tiền Long Mã đã thấy bản thân đang núp ở hành lang bỏ hoang u ám mà theo dõi, tựa hồ như đã thú.

Lộc cộc lộc cộc, tiếng bước chân từ xa đến gần, từng bước từng bước, trái tim như đang khiêu vũ, mỗi một bước chân, tim của cậu lại một lần đập mạnh.

Lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, ánh sáng trắng bệch chiếu lên trên mặt cậu, ngày mùng bảy tháng mười, thứ năm, mười một giờ bốn mươi phút.

Một năm trước cha của cô đang ở nước ngoài được điều đến Cửu Châu, em trai cô ở lại Kanagawa để đi học, trong nhà ở Tokyo chỉ còn cô và mẹ mình.

Mỗi thứ tư hàng tuần cô đi làm ở cửa hàng tiện lợi sẽ lại ngày càng kéo dài hơn về mặt thời gian, bình thường sẽ tan ca lúc mười giờ nhưng giờ lại kéo dài đến mười một giờ.

Mười một giờ là quá muộn rồi, từ cửa hàng tiện lợi về đến nhà cô phải đi một lượt xe buýt, qua hơn hai mươi phút thì xe buýt dừng lại, từ trạm dừng xe buýt đến nhà cô chỉ cần mười lăm phút. Mười một giờ bốn mươi, cô sẽ đi qua một vùng đất khu hoạch bởi vì chuyện liên quan đến tiền nong mà nơi đó bỗng dưng bị bỏ hoang khi đang xây dựng dở dang, ở nơi này thỉnh thoảng sẽ lảng vảng một vài kẻ lang thang, nhưng hôm nay ngoài cậu ra thì nhìn đi nhìn lại cũng không thấy ai khác.

Dưới thứ ánh sáng lờ mờ của đèn đường, những con thú hoang núp ở trong bóng tối ngẩng đầu lên, bên trong cỏ họ của thiếu niên hầu hết kết khế chuyển động, cậu giống như một lữ nhân đang đi trong sa mạc, tất cả những gì cậu có bây giờ chính là chờ đợi cùng khát vọng.

Khi bóng dáng mảnh khảnh đi vào ánh đèn kia cậu liền đưa tay ra, một tay che mũi miệng của cô để cô không thể la lên, tay còn lại bao trọn lấy thân thể của cô, đem cô từ trong ánh sáng kéo vào bóng tối vũng bùn.

Lục Xuyên Hồ Phách chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Suốt cả một tháng nay cô vẫn luôn cảm thấy có người theo dõi mình, giống như sau dính ở sau lưng mình vậy, làm thế nào cũng không gỡ ra được. Nhưng cả tuần nay thì cảm giác bị theo dõi dường như đã biến mất, cô còn nghĩ là bản thân mình đã quá đa nghi, liền buông lỏng cảnh giác.

Dù mảnh đất này chỉ là một vùng chung cư bị bỏ hoang, nhưng bình thường cũng có người đi qua lại, cũng có bảo vệ an ninh, mỗi ngày cô đều đi qua đây nhưng lại chưa từng biết đến, ở nơi này lại chứa nhiều nguy hiểm như vậy.

Cô liều mạng giả vờ, cố gắng để có thể gây ra một tiếng động nào đó khiến cho người khác chú ý tới, tuy bây giờ đã là mười hai giờ đêm, đã không còn ai ra ngoài vào giờ này nữa nhưng cô vẫn hy vọng sẽ có ai đó tới cứu mình.

Hai tay cô dùng sức muốn bỏ cái tay đang che miệng và mũi cô xuống, nhưng là sức lực kẻ phía sau quá lớn, thậm chí lúc cô giả vờ cô còn có thể cảm nhận được cơ bắp đang được che giấu dưới lớp quần áo của người này.

Không thể làm gì được, không khí cô hít vào lại càng ngày càng ít, tầm mắt dần trở nên mờ hồ, những cảnh vật trước mặt dường như ngày càng xa.

Lúc này người kia mới chịu dừng lại, tuy rằng thân thể cô vẫn bị ôm chặt lấy nhưng bàn tay che mũi cô đã mở ra một chút khe hở, cô vội hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, trong óc hỗn độn cũng dần dần rõ ràng hơn.

Cô không biết mình đã bị kéo tới nơi nào, thanh âm tựa hồ đều ở một nơi xa xôi nào đó, cho dù bây giờ cô có kêu lớn cũng không ai có thể nghe được.

Thân thể dính sát vào nhau, cô cảm giác như tim mình đang đập bùm bùm, hô hấp nóng cháy đi qua cổ cô, hiện tại cũng chỉ có thể hi vọng tên này là kẻ cướp, chỉ vì giết tiền bối.

Rốt cục tên cướp ấn mạnh cô lên tường, bức tường lạnh như băng khiến cô không khỏi rung mình một cái, ánh mắt dần thích ứng với bóng tối, lần theo bàn tay đang che miệng mình, cô thấy rõ bộ dạng của tên cướp này.

Kiểu dáng quần áo thể thao quen thuộc, màu trắng Berets, tựa hồ như mắt mèo sáng lên trong đêm tối...

"Long... Long Mã sao?" Lục Xuyên Hồ Phách mở to hai mắt nhìn, tên cướp này chính là tân sinh viên năm nhất trường cao đẳng, với cô cũng coi như là đàn em trong trường, là tân binh đội tuyển tennis trong mấy năm gần đây, thậm chí còn là quán quân trong một vài trận đấu thể thao quốc tế, Việt Tiền Long Mã.

"Là tôi, Lục Xuyên tiền bối." giọng nói thiếu niên thời kỳ đôi giọng có chút khàn khàn, hần hơi nói lòng bàn tay đang che miệng cô.

"Long Mã, cậu đang muốn làm cái gì vậy? Nếu là đùa thì không phải là hơi quá đáng rồi sao?" Hồ Phách mở tay của Việt Tiền Long Mã ra: "Lần sau xin đừng đùa như vậy, tôi còn phải về nhà, tránh ra đi." Cho dù tính cách của Hồ Phách rất tốt thì bị dọa như vậy, cho dù là đàn em quen biết, cô cũng không thể không tức giận.

Cô đẩy Việt Tiền Long Mã ra phía trước, quay đầu bước đi, nhưng chưa đi được mấy bước liền bị hần kéo tay lại, lần nữa bị kéo đến bên tường.

"Đến lúc này rồi mà chị vẫn cho rằng đây là trò đùa quá trớn sao?" Việt Tiền Long Mã dựa vào sát bên tai cô, Hồ Phách liền xoay đầu muốn tránh khỏi hần.

Dường như Việt Tiền Long Mã bị hàng động này của cô chọc giận, cương quyết dán sát mặt Hồ Phách: "Đây không phải là đùa đâu, tiền bối à."

Việt Tiền Long Mã vươn lưỡi, liếm liếm gò má trắng nõn của cô, cảm thấy thật đáng tiếc vì nếu là ban ngày thì hần có thể nhìn đến gò má này bởi vì hần mà nhiễm lên màu sắc tươi đẹp như thế nào rồi.

"Tôi thật sự...muốn tiền bối. Mỗi ngày tôi đều suy nghĩ tới, cả trong mơ cũng đều liên tưởng đến, lần lượt giữ lấy tiền bối. Nghĩ đến phát đau rồi."

Hạ thân hần đặt vào giữa hai chân Hồ Phách nhẹ nhàng cọ xát, mà sát đến khu tam giác của cô như nóng cháy lên rồi.

"Đừng... Đừng đùa Long Mã. Cậu không biết bản thân mình đang làm cái gì sao? Đây là phạm tội. Hơn nữa cậu cũng biết, tôi là bạn gái của của Long Nhã mà." Không sai, Lục Xuyên Hồ Phách đang là bạn gái của Việt Tiền Long Nhã.

"Tên hỗn đản đó đã đi Nhật Bản bốn tháng rồi, tiền bối à, tiền bối cảm thấy anh ta còn có thể trở về sao. So với tiền bối thì tôi hiểu anh ta hơn, dù sao...nói gì thì tôi cũng là em trai của anh ta mà."

Theo tiếng nói nhỏ nhỏ, Việt Tiền Long Mã càng ngày càng liếm láp đi xuống, áo thể thao Berets rơi xuống đất, khuôn mặt thiếu niên đã nhanh chóng vùi sâu vào ngực Hồ Phách.

"Đừng như vậy...Long Mã..."

Trong giọng nói của Hồ Phách pha lẫn chút nức nở, cô không biết làm thế nào để phản kháng, nói Việt Tiền Long Nhã sẽ quay về, đến chính cô còn không tin, anh không nói một tiếng liền rời đi, trong bốn tháng không gọi điện cũng không có bưu phẩm, nếu không có hôm nay thì chắc cô đã quên mất rằng mình có bạn trai, cô bây giờ chỉ có thể cố gắng hết sức để đẩy Việt Tiền Long Mã đang càng ngày càng liếm đi xuống kia ra khỏi người mình.

"Dừng tay... Đừng như vậy..."

Hồ Phách giãy dụa, tay Việt Tiền Long Mã lần theo vạt áo luồn vào trong thân thể cô, cảm nhận da thịt mềm mại, sau đó đưa tay lên trên, lại bị nội y thiếu nữ ở đôi gò bồng đảo chặn lại.

"Nếu việc này bị phát hiện ra ngoài, Long Mã sẽ không thể tham gia thi đấu các cuộc thi tennis ở trường nữa, Long Mã thích tennis như vậy, nhất định không muốn như thế đúng không, cho nên hãy dừng tay đi Long Mã, tôi sẽ coi như hôm nay chưa có gì xảy ra, tuyệt đối sẽ không nói việc này với người khác."

Bàn tay vỗ về chơi đùa với bộ ngực của cô chợt ngừng lại, bỏ ra khỏi vạt áo, Hồ Phách thấy thế liền có chút vui mừng, phảng phất thấy được hi vọng.

"Tiền bối nói không sai, nếu chuyện này bị biết, tuy rằng vì vẫn còn là vị thành niên không cần phải ngồi tù, cùng lắm sẽ bị đưa vào trung tâm cải tạo, nhưng nếu bị đồn ra ngoài thì từ nay về sau tôi sẽ không được tham gia các trận thi đấu chính quy nữa, hơn thế còn bị những người xung quanh nhìn vào bằng ánh mắt kỳ thị, có lẽ còn có thể bị cha tôi đuổi ra khỏi nhà, không thể tiếp tục đọc sách, không thể đánh tennis, tôi dường như cũng đã có thể tự tưởng tượng ra bi kịch của bản thân thảm khốc đến đâu."

"Cho nên nhân lúc còn chưa muộn cậu mau dừng tay đi!" Hồ Phách rốt cục bật khóc.

"Nói như vậy thì vận mệnh về sau của tôi, đều nằm trong tay tiền bối rồi. Nhưng là tôi, không thể buông tiền bối ra." Việt Tiền Long Mã khẽ vuốt khuôn mặt Hồ Phách, chớp mũi chạm vào chớp mũi, hô hấp phả quyền vào nhau: "Vậy thì tiền bối hãy lựa chọn đi, chọn lớn tiếng kêu cứu, làm cho người khác biết chúng ta làm loại sự tình này, đưa tôi đến trung tâm quân giáo, hay là chọn..." Việt Tiền Long Mã ngừng một chút, Hồ Phách khẽ nhủ mảy mòi nhìn thiếu niên vừa quen thuộc vừa xa lạ ở trước mặt, đồng tử màu vàng đã bị bóng tối xâm chiếm, tay cậu vuốt ve mặt cô trượt xuống dưới, nhỏ giọng nói: "Trở thành của tôi."

Đề nén cổ hoá nhiệt đang nóng bùng lên trong thân thể, cổ áo Hồ Phách bị kéo mở, mảng lớn da thịt tuyết trắng lồ lộ hiện ra, thiếu niên vội vàng hôn lên môi cô, đầu lưỡi dò xét vào trong miệng cô, cạy mở hàm răng đang khép chặt, mềm mại đảo qua từng góc ngách trong khoang miệng, hấp thụ nước bọt ngọt ngào từ đầu lưỡi, đem chiếc lưỡi mềm mại đang cố trốn chạy hút vào trong miệng mình, bắt cô phải quân giao với mình, phảng phất muốn đem cô nuốt vào.

Bàn tay theo vạt áo bị xé mở mà thăm dò vào, nắm chặt lấy dây quai dùng sức giật một cái, đôi ngực thiếu nữ run run rẩy rẩy liền lập tức lộ ra, Việt Tiền Long Mã nhanh chóng đưa bàn tay mình cầm lấy đôi ngực mềm mại, ngón tay cái gầy nhẹ nhụy hoa ở trên khiến nó dần dần dựng thẳng lên.

Cậu cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi của Hồ Phách, một sợi chỉ bạc theo môi hai người mà bị kéo dài ra: "Tiền bối lựa chọn cái nào đây? Không cần phải vội, lựa chọn này luôn luôn có hiệu lực, vậy nên tiền bối có thể từ từ suy nghĩ, hiện tại, tôi muốn chuyển động rồi."

Tuy rằng cậu chỉ mới là sinh viên năm nhất, nhưng dáng người Việt Tiền Long Mã rất to lớn, cậu hoàn toàn đem cô ở trước mắt che lại, cô xinh xắn lạnh lợi như vậy, tựa như hiện tại, cậu muốn dùng môi hôn lên đôi ngực của nữ thần trước mặt, liền phải khom người xuống.

Không giống như những bộ ngực vĩ đại cao ngất mà cậu nhìn thấy trên tạp chí, bộ ngực của cô mềm mại trắng nõn, mượt mà rắn chắc, vừa vặn có thể bị một tay của cậu nắm bốp thường thức, rãnh ngực thiếu nữ lộ ra hương thơm đặc hữu, khiến cậu nhìn không được dùng chớp mũi cọ xát.

Thứ xúc cảm mềm mại ở trong tay, khiến cậu nhớ lại lúc trên lớp học, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy cô đang chạy bộ bên ngoài, trên người mặc áo thể thao, dùng chiếc áo sơ mi thường phục buộc bên hông, hở ra bộ ngực vì chạy bộ mà nảy lên nảy xuống, nhìn đến cảnh đó hạ thân của cậu liền cương, hại cậu syút chút xấu mặt.

"Đều là tiền bối không tốt, luôn luôn dụ dỗ tôi."

Hắn hơi ừm khua than thở, lại nghĩ tới không biết có bao nhiêu người thấy được hình ảnh lồi cuồn hấp dẫn như vậy, dường như là muốn há giận liền cắn lên đầu ngực trước mắt một cái. Đầu ngực truyền đến hơi đau, khiến Hồ Phách cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Cô biết bản thân đáng lẽ là phải lớn tiếng kêu cứu, để cho người ta đến ngăn cản loại sự tình này, nhưng là trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Việt Tiền Long Mã ở trên sân bóng, gắt gao nắm vạt bóng bàn, ánh mắt không khuất phục, khát vọng chiến thắng, thật sự...muốn hủy diệt này hết thảy sao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoa Huyết Bị Liếm Láp

"Chị thật thơm, thật mềm, rất giống như trong giấc mơ của em." Việt Tiền Long Mã ngậm lấy nhụy hoa phía trước ngực của Hồ Phách, dùng đầu lưỡi liếm láp, dùng răng cắn nhẹ, giống như trẻ con đang bú sữa. Cậu liên tưởng tới giấc mơ, chị ấy bị cậu lần lượt xâm chiếm đến bật khóc, cứ như vậy hai quả hồng đào lắc mạnh, hai chân mảnh khảnh dang rộng ra, kêu khóc muốn cậu tiến vào. Đáng tiếc là mỗi lần ở phút cuối cùng thì cậu luôn tỉnh lại từ trong mộng, bắt đắ dĩ tắm rửa thay quần lót, từ dưới hạ thân phun ra chất lỏng trắng sữa, đến thời điểm thích hợp sẽ đưa nó đưa vào trong thân thể cô, đem nó ở trong thân thể cô mà bắn ra, bắn một lần lại một lần, chẳng sợ cô kêu khóc nói không cần cũng không cho cũng không cho cô chạy thoát, dùng cơn thịnh nộ nóng mà giữ chặt cô ở dưới thân, ma sát thân thể để cho cô la to lên, sau đó bắn ra tinh dịch trắng sữa, lấp đầy cô.

Đầu nhũ hoa mẫn cảm truyền đến khoái cảm, Hồ Phách cắn chặt môi, tuyệt đối không khuất phục trước khoái cảm xa lạ như vậy, nhất định không.

"Thực đáng tiếc, ở nơi tối tăm như thế này, em không thể nhìn thấy thân thể của chị được. Bất quá cũng không sao, tiếp theo em sẽ nhìn thân thể của chị thật kỹ càng." Cậu rời khỏi bộ ngực bị chà đạp đến đỏ ửng, ngồi xồm xuống xóc vẩy của Hồ Phách lên.

Như phản xạ có điều kiện, Hồ Phách kẹp chặt hai chân, Việt Tiền Long Mã ngẩng đầu, Hồ Phách cắn chặt hàm răng, vẻ mặt mang theo bi thương, nước mắt từ từ trào ra, nhưng không phát ra âm thanh. Tiền bối đúng là ôn nhu quá đi, rõ ràng bị đối đãi như vậy, mà vẫn vì tương lai của cậu mà chịu đựng.

"Đừng như vậy." Việt Tiền đỡ lấy eo Hồ Phách, đem cô chậm rãi để nằm ngang ở trên mặt đất, cậu cởi áo thể thao của mình gói sau đầu cô: "Em sẽ làm cho chị vui vẻ, tên Long Nhã xấu xa đã rời đi lâu như vậy, chị cũng không chịu đựng nổi đúng không? Nếu không... Làm sao có thể ở trong thư viện mà tự an ủi được."

Mặt Hồ Phách đỏ ửng, Cô không nghĩ tới loại sự tình này lại bị người khác nhìn thấy.

Bất kể là nam hay nữ, chỉ cần trải qua một lần rồi thì sau đó sẽ tự nhiên không nhịn nổi. Hồ Phách đã cho bạn trai mình cái thứ quan trọng nhất của xử nữ, bạn trai Việt Tiền Long Nhã của cô hiện tại thân cường thể tráng, nơi đó cũng thô to kỳ quái, mỗi lần đều biến cô thành kẻ ham mê nhục dục đến sống đi chết lại, nhưng tên xấu xa này không nói một tiếng mà đi liền mấy tháng nay.

Những lúc cô nghĩ đến chịu không nổi liền dùng cây đâm bóp rồi tự mình giải quyết, bất quá đều là làm ở nhà.

Hôm đó cô đang ngủ mơ mơ màng màng ở thư viện, không nghĩ tới cứ nhiên lại làm chuyện đó ở trong mơ, sau khi tỉnh lại phía dưới tiểu huyết ngã đến chịu không nổi, ma sát hai chân hoàn toàn không thể khắc chế, đầu óc trống rỗng, cô cảm thấy nếu lúc đó có người, mặc kệ là ai, cô đều mở lớn hai chân cho người đó đi vào.

Sau này cô thấy không có ai ở thư viện, hay dùng bút máy đưa đến dưới váy, đâm rách tất chân, đẩy viên quần lót ra, sau đó dùng đầu bút lạnh như băng chọc mạnh vào âm đạo, sít sao vân vân, đồ mật nằm gục lên mặt bàn, cắn môi dưới, khoái cảm ở trong thân thể bùng nổ như giật điện, Tiểu Hoa huyết động đập đập tới cao trào. Nhưng sau cao trào lại là không cách nào có thể lấp đầy, cô liền ra khỏi thư viện, vội vội vàng vàng về nhà, dùng cây đâm bóp thô to trấn an tiểu huyết một giờ liền mới hết khó chịu.

Không sai, ở trường nhìn Lục Hồ Phách rất đơn thuần, tinh khiết như loài hoa bách hợp, nhưng thực tế cô chính là một dục nữ, chỉ có bạn trai của cô mới biết được bí mật này. Nhưng cô cũng là một người kiên định, ngoài bạn trai của mình, cô chưa bao giờ tùy tiện phát sinh quan hệ với một ai khác, dù là trông vắng đến phải dùng cây đâm bóp. Cô cho rằng chuyện đó sẽ không có người biết, lại cũng không ngờ bị đàn em trong trường, không những thế lại còn là con trai thấy được.

Việt Tiền Long Mã nhớ tới ngày hôm đó, đúng lúc cậu làm người trực ban thư viện, vừa sửa sang lại các giá sách nên có chút mệt, cậu liền ngồi dựa vào tường nghỉ ngơi. Không nghĩ tới lại thấy Lục Xuyên tiền bối mà mình thâm yêu đang lấy một bàn tay xóc lên váy lên...

Đây đều là lỗi của chị ấy, đều là vì phát hiện ra một mặt này của cô mới khiến cho cậu làm ra chuyện động trời này.

"Em vì chị nên mới làm ra chuyện đáng sợ như vậy nha."

Ngày đó nhập học, bản thân đụng phải cô khiến cô bị ngã, đôi chân trắng nõn bị trầy da, máu tươi chảy ra, đỏ đỏ cả mắt cậu.

Cậu liền đưa tay ra đỡ lấy vòng eo mềm mại của cô, rõ ràng cô đang rất đau nhưng khuôn mặt lại cười, lời nói nhỏ nhẹ chậm rãi nói không sao.

Lúc này, cô còn nhiệt tình cầm lấy vợt đánh tennis đặt vào tay Việt Tiền Long Mã, ở trong một khắc này dường như Thượng Đế đã lập tức cho cậu biết thế nào là ái mộ cùng tơ vương. Tuy rõ ràng là không đặc biệt xinh đẹp mỹ lệ, nhưng chính là khiến cậu không dời mắt được.

Chịu đựng bị mọi người trong bộ nhóm tennis nhìn bằng ánh mắt kỳ quái, cậu vẫn cố tiếp cận đến gần cô để thăm dò, sau khi xác định là cô không có bạn trai liền không ít lần cùng cô "Ngẫu nhiên gặp", hai người dần dần trở nên quen biết, càng quen cậu lại càng trầm mê.

Sau đó đột nhiên anh trai Việt Tiền Long Nhã mang cô về nhà, nói đây là bạn gái của anh ta.

"A, cô gái nhỏ này là bạn gái của anh đấy, phải gọi là chị dâu biết chưa." Việt Tiền Long Nhã nhìn cậu rồi trêu chọc như thể lúc hồi nhỏ, đưa tay ra vò rối tóc của cậu, cô đứng một bên đỏ mặt xấu hổ.

Long Nhã ở nhà dưới, nhưng lại thường xuyên không về buổi tối, có đôi khi buổi sáng mới thấy anh về nhà tắm rửa, mang theo cảm giác được thỏa mãn dục vọng của đàn ông, trên thân thể còn có dấu vết đỏ sạm.

Phát hiện ra cậu đang nhìn mình chăm chú thì anh liền ôm vai cậu, không có ý tốt nói đây là chuyện rất vui vẻ của đàn ông, còn khuyên cậu thử tìm bạn gái thử xem. Lúc gặp Lục Xuyên Hồ Phách ở trường học cậu đã thấy tư thế đi của cô có chút quái dị, cậu quan tâm hỏi thì cô áp úng, sắc mặt đỏ lên.

Chẳng phải cậu không hiểu, cậu lớn lên ở Nhật Bản cho nên đối với loại sự tình này không có gì lạ, có nữ sinh còn mời mọc cậu nữa là đằng khác. Chỉ là tất cả đều bị cậu cự tuyệt, bởi vì cậu hoàn toàn không hiểu loại sự tình này có ý nghĩa gì, có thời gian thì thà đánh mấy trận tennis còn hơn.

Cái mà Long Nhã gọi là "đàn ông vui vẻ", ở trong mộng cậu cũng cảm nhận được, đối với thân thể trần trụi của cô thì cả trái tim lẫn thể xác chắc chắn là đều được thỏa mãn. Sau khi tỉnh lại, cảm thấy bản thân thật ghê tởm, cứ nhiên lại có giấc mơ như vậy đối với bạn gái của anh trai mình, Việt Tiền Long Mã tự nhìn mình vào gương nói, quên hết đi, đừng có loại tâm tư dơ bẩn này đối với tiền bối, đó là sai.

Nhưng là trong gương, Việt Tiền Long Mã sớm đã bị dục vọng cùng ghen tị đốt rụi lý trí, không nghe được gì hết.

Sau khi Long Nhã đột nhiên bỏ đi, cậu dường như được trở về bản chất thật của mình. Đó hẳn là vì bị tình thân cùng luân lý mạnh mẽ ngăn chặn dục niệm mà phải đè nén như vậy.

Hồ Phách phản kháng với thể lực siêu cường của Việt Tiền Long Mã, xem ra còn chẳng bằng cả móng vuốt của con mèo nhỏ, còn như phối hợp mở ra mấy cái cúc áo, váy ngắn cũng theo chân mà còi ra, tuột đến phía trên mắt cá chân, địa phương bí mật mềm mại của thiếu nữ cứ như vậy mà phơi bày ở trong gió đêm.

"Đừng nghĩ đến tên Long Nhã xấu xa đó nữa, không biết anh ta đã sớm khoái hoạt ở nơi nào rồi, chắc là chị không biết, lúc đang yêu nhau thì tên kia vẫn thường xuyên đi tìm những cô gái khác." Cậu biết là lời nói ra sẽ khiến cô tổn thương, nhưng hiện tại cậu đang rất ghen tị nên vẫn phải nói ra: "Trở thành của em đi, em sẽ làm cho chị vui vẻ hơn so với khi ở bên Long Nhã."

Dùng một chút sức, Việt Tiền đã đem hai chân Hồ Phách tách ra, giữa hai chân liền có cảm giác lạnh lạnh khiến Hồ Phách muốn khép chân lại, lại bị Long Mã dùng cả thân thể quỳ gối giữa hai chân cô để ngăn cản, hoàn toàn không khép lại được, nhũ hoa của cô khẽ đung đưa, về ra một bộ ngực mềm người, Long Mã nhìn không được liền há miệng dùng sức liếm láp một bên ngực ra sức mà mút vào, bên còn lại thì tùy ý dùng tay mà vuốt ve.

Thiếu nữ không chịu được đối xử như vậy, vừa đau bụng vừa xen lẫn khoái cảm "Dù là như vậy, nhưng chị với anh ấy vẫn chưa chia tay... Long Mã... em không thể làm chuyện như vậy! Đau... Buông ra."

"Thật mềm mại, lời nói hấp dẫn như vậy, có phải hay không chị sẽ bán sữa tươi ra?" Long Mã ngâm lấy đầu ngực, hàm hằm hồ hồ nói.

Đã ướt, lại làm cho làm người ta khoái cảm run rẩy, sức lực ngăn cản càng ngày càng yếu, thân thể lại mềm lại như vô lực, tiểu huyết trở nên ướt át, cảm giác đè nén không được nữa rồi.

Hồ Phách rất hiểu cơ thể của chính mình, đã mấy tháng không làm loại chuyện đó, lại còn bị khiêu khích như thế này, cô chỉ có thể cắn môi muốn rên rỉ.

Chàng trai không biết nặng nhẹ mà tiếp tục chà đạp, khiến đầu ngực Hồ Phách trở nên vừa đỏ vừa sưng, lưu luyến hút một ngụm cuối cùng, lưỡi ẩm ướt của Long Mã theo rãnh ngực liếm đi xuống, đi ngang qua vùng bụng, đi tới địa khu tam giác thần bí.

"Tiền bối... Nơi này của chúng ta không giống nhau đâu, mà... của tiền bối không có lông." Vừa nói xong cậu liền hôn lên khu tam giác bóng loáng của thiếu nữ: "Là tự nhiên à? Hay tiền bối tự mình cạo đi?" Cậu chậm rãi đi xuống, ngâm chặt cánh hoa đáng thương, đầu lưỡi linh hoạt đẩy ra rồi cùng cánh hoa hợp lại với nhau, khớp như một bản mô hình trò chơi, nhẹ nhàng liếm láp, toàn tâm toàn ý cắn âm vật đến muốn nghiền nát, rốt cục bức Hồ phách phải rên rỉ thành tiếng.

"A...Đừng chạm vào đó...a... Không cần... Long Mã..." Thân thể tê dại hóa thành nước, muốn vươn tay đẩy đầu cậu ra, nhưng không biết tự khi nào đã biến thành túm lấy tóc cậu, không tự chủ được hơi hơi kéo đầu cậu lên cao hơn, đem đầu cậu càng sát nhập hơn với hoa huyết, thân thể càng khát vọng âu yếm nhiều hơn.

Nghe từ miệng tiền bối kêu lên tên của mình bằng âm thanh mềm mại như nước, Long Mã càng cảm thấy vật ở dưới hạ thân sớm đã cương lên đến phát đau, sung lợi hại hơn rồi.

Cậu cũng đã lướt xem qua những bộ phim người lớn, nhưng là cô gái ở trong đó có rên rỉ thế nào thì cậu cũng đều không hề có phản ứng, ngoài hiểu biết giữa nam nữ là làm loại sự tình như thế nào thì không còn gì khác. Cũng từng đồng ý với nữ sinh khác đến một nhà trọ, nhưng đối mặt với thân thể trần trụi của cô gái đó, da dẻ trắng bóng nhưng cậu cũng không có chút xúc động gì, chỉ có thể quay đầu rời khỏi. Không ai có thể giống Lục Xuyên tiền bối, một ánh mắt, một cái mỉm cười, cho dù là động tác vô tình, đều có thể khiến cho thần kinh cậu hưng phấn.

"Xem đi, em đã nói là em có thể khiến cho tiền bối vui vẻ hơn rồi mà." Ngón tay thon dài của cậu miết chặt lấy tiểu huyết đang khép chặt, bên trong đã chảy ra chất dịch trong suốt: "Thế nào tiền bối? Rất khoái lạc đúng không?" cậu nghiêng đầu để sát vào, đầu lưỡi gạt mở bối thịt, hung hăng đưa đầu lưỡi vào trong, hai mảnh môi mỏng cũng dính sát vào nhau dính sát vào nhau ở trên cánh hoa.

"Aaaa..." Hồ Phách khép hai chân lại, đem đầu tóc như lông nhím của cậu kẹp chặt lấy, đổi lại thì cậu càng thêm ra sức càn quấy: "Long Mã..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dang Rộng Chân Để Bắn Vào Trong (H)

Mút vào rút ra cắm vào, kèm với tiếng nước dính dính là tiếng rên rỉ đứt quãng của Hồ Phách. Đầu lưỡi thô ráp tinh tế ma sát hoa huyết non mịn, Long Mã ngây ngô liếm láp, khiến cho cô không biết sẽ có kích thích thế nào ngay sau đó. Là muốn giống như con chó nhỏ mềm nhẹ liếm láp, khiến cô nảy sinh càng nhiều khát vọng, giống như là một loại cảm giác bị trừng đập khoái cảm cắn xé, mang đến đau đớn cùng vui sướng vô cùng.

"Long Mã... Không cần...aa..." Hồ Phách chịu không nổi lắc lắc đầu, bàn tay đang cầm lấy tóc Long Mã cũng không tự giác nắm chặt, trái lại cậu càng liếm láp càn quấy hơn. Cô cảm thấy tiểu huyết co rút lại, ngứa ngáy đến độ muốn có cái gì đó lập tức cắm vào, cô khó nhịn vận vẹo mông nhỏ, tựa hồ muốn đem lưỡi thô của Long Mã đút vào địa phương sâu hơn, không, không đủ, muốn, càng thô to càng cứng rắn cắm đi vào.

"Quả nhiên tiền bối cũng muốn." cậu ngẩng đầu lên: "Nơi này đều đã ướt rồi, tôi nghe nói, nơi này của con gái ướt có nghĩa là là muốn con trai đi vào." Một ngón tay thon dài đưa đến trước cửa huyết, sau đó thật sâu đi vào.

"Nhưng là chỉ như thế này thôi thì hẳn sẽ không thể thỏa mãn tiền bối được." Khi cậu đi tắm suối nước nóng, lúc nhìn thấy thứ đó của Long Mã, cho dù không cương thì cũng là rất lớn, bất quá bản thân cũng có thể gần lớn như vậy mà thôi, nhưng nhất định có thể thỏa mãn tiền bối: "Nhưng là tôi không biết nên làm gì tiếp theo, tiền bối có thể dạy tôi không?"

Việt Tiền Long Mã cười đến vô tội, nhưng ngón tay ở trong hoa động non mềm vẫn không ngừng vừa khuấy đảo vừa ra vào đều đặn, cậu rút ngón tay ra, cậu muốn Hồ Phách cam tâm tình nguyện cho cậu.

Ngón tay chọt rồi đi khiến hoa huyết Hồ Phách dường như trống rỗng, biết rõ bản thân hiện tại đã không thể chống đối lại rồi mà cậu còn ra những lời như vậy, chẳng phải vừa mới rồi cậu đang đùa bỡn hai bầu ngực của cô cùng liếm láp tiểu huyết của cô đó sao, tuy rằng còn chưa điều luyện, nhưng là đối với loại dục vọng của đàn bà rất quen thuộc này, cậu lại giả vờ như vô tội cho ai xem đây, thật là, ở trong lòng Hồ Phách oán giận, đàn ông nhà họ Việt Tiên nam nhân đều xấu xa như vậy hết mà. Xem ra hôm nay cô phải phá lệ rồi.

Hồ Phách đứng dậy, vút túi xách sang một bên, cầm lấy điện thoại, bật chế độ màn hình chiếu sáng, thân thể thiếu nữ trắng nõn lộ ra qua thứ ánh sáng yếu ớt của chiếc điện thoại, còn mang theo vài dấu tích màu hồng nhạt khi bị cậu chà đạp vừa rồi, nhìn qua càng thêm mê người, hai quả anh đào theo động tác thiếu nữ run run, nhụy hoa hồng nõn khiến Long Mã nhìn không được mà xoa nắn nó, giữa ngón tay giữa ngón tay lồi kéo xoa bóp, mắt nhìn vào đó không chuyển khiến da thịt tiền bối bởi vì cậu mà càng trở nên hồng nhuận, khoe mắt ẩn chứa phong tình mà cậu chưa từng thấy qua.

Hồ Phách đem di động đặt ở dưới chân, bản thân dựa vào ở trên tường, hơi thở dồn dập, hạ thân truyền đến sự trống rỗng khiến cô cắn răng một cái, đưa tay đến bên hông Long Mã kéo quần của cậu xuống, cầm lấy đại nhục bông to lớn của caaju kéo ra. Bụi cò màu đen ở giữa, thiếu niên chưa biết mùi đờ đã sớm ngẩng lên cơn thịnh nộ, một bàn tay cô cầm không được, gân xanh quấn quanh, đỉnh đầu đến phía trên rốn rất mượt mà, chất dịch trong suốt ồ ồ chảy ra. Côn thịt thô dài như vậy, Hồ Phách hận không thể lập tức hung hăng đâm nó vào tiểu huyết đang vô cùng ngứa ngáy của mình.

"Tiền bối muốn làm gì đây? Nếu không nói với tôi, tôi sẽ không có biện pháp giúp đỡ tiền bối đâu." Long Mã nâng hai bầu ngực của Hồ Phách lên, từng chút từng chút liếm láp.

"A... Long Mã..." Hồ Phách hơi mở ra hai chân, nắm lấy côn thịt của Long Mã để ở giữa hai chân mà đâm vào lưng tung.

"Tiền bối..." Hô hấp của Long Mã trở nên dồn dập, hung hăng đẩy mông về phía trước, cây dương thô dài trong tay Hồ Phách tuột ra, đập thật mạnh nện ở hoa hạc.

"A... Thật thoải mái... Tiến vào... Long Mã... Tiến vào đi." Cánh hoa sít sao dán với côn thịt to lớn, Hồ Phách thẳng lưng mà sát.

Long Mã cúi đầu vận động trái rộng ra, Hồ Phách mềm yếu nằm xuống, chủ động tách ra hai chân, nơi ngọn đèn chiếu xuống tiểu huyết ướt át, thon dài ngón tay tách tiểu huyết ra: "Long Mã... Tiến vào... Nhanh đi... Tôi rất muốn..."

Long Mã quỳ gối giữa hai chân Hồ Phách, một tay cầm lấy nam căn của mình mà sát ở trước cửa hoa huyết: "Ồ đây sao? Tiền bối thật ướt, thật sự có thể đi sao?" Tiểu huyết đáng thương co rút lại, so sánh với bản thân mình thì khe hở nhỏ này trông thật đáng thương: "Bất quá nếu như hiện tại tiền bối dù có đồng ý thì cũng không kịp nữa rồi, trở thành của tôi đi, tiền bối."

Long Mã cúi người, hôn thật sâu lên môi Hồ Phách, tay nắm côn thịt nhắm ngay lỗ nhỏ kia của Hồ Phách mà nói những lời dây dưa, sau đó dùng sức ở dưới thắt lưng, côn thịt cứng rắn nóng nổi lên hung hăng đâm vào.

"A..." Hồ Phách cảm thấy một trận run run, loại thô to lửa nóng, không có chút kỹ xảo nào, cứ như vậy mà vội vàng tiến công đến, hung hăng đánh phá vào hoa tâm: "Tuyệt quá... Ân..."

Nhưng là thứ thô to của thiếu niên đẩy không tiến vào toàn bộ, cậu chậm rãi áp chế thân mình, nằm trong tiểu huyết không ngừng gọt mở ra thịt non mềm, càng hướng tới nơi sâu nhất mà mà sát.

"Chờ... Chờ một chút!" Hồ Phách sợ hãi có chút giật mình về phía sau: "Không cần như vậy... A... Sẽ hư mất... Không cần..."

Côn thịt của bạn trai cô, Việt Tiên Long Nhã cũng rất thô dài, nhưng là kinh nghiệm của anh phong phú, sẽ không cắm cả nam căn đi vào ngay từ đầu như vậy, bởi vì anh có lần nửa đùa nửa thật nói trước kia có cô gái bị anh làm như vậy mà choáng váng, anh luôn làm cho hai chân của Hồ Phách đạt tới khoái cảm liên tục mới toàn bộ tiến vào, Long Mã xem ra là lần đầu tiên, chẳng lẽ cô cũng sẽ giống như cô gái đó bị cậu làm cho choáng váng sao? Không đợi cô ngăn cản, bàn tay Long Mã bắt được cấu móng tròn của cô muốn lui về phía sau liền dùng sức, áp hạ bộ hai người càng sáp nhập sâu hơn.

"A! !" Hồ Phách thét chói tai, tiểu huyết co rút kịch liệt, dòng nước suối trong suốt từ tiểu huyết trào ra đã đạt tới cao trào.

Long Mã vẫn không biết thương hương tiếc ngọc, nam căn thô dài lại lần nữa mạnh mẽ đi vào, cứ như thể không ngừng rút ra đâm vào rút ra đâm vào. Hoa huyết miễn cưỡng không thể chịu nổi chà đạp như vậy: "Không cần... Dừng lại... Ngừng một chút được không Long Mã... Quá sâu rồi... Chịu không nổi rồi..."

"Ân... Không cần... A... bên trong tiền bối thật thoải mái..." Lần đầu tiên nhắm nháp thân thể của con gái, Long Mã không thể kiềm chế được mình, tiểu huyết gât gao bao vây lấy côn thịt của cậu, khiến cho cậu cực hạn thoải mái, thậm chí càng nhiều càng nhiều rút ra cắm vào lật động, "tôi muốn đi vào sâu hơn nữa... A... Thoải mái không tiền bối?"

Thiếu niên không để ý Hồ Phách, đem cô ấn chặt, điểm xâm nhập mỗi lần đều dùng hết sức mà đâm vào khiến người ta khoái cảm cực hạn, cảm đến Hồ Phách phải kêu khóc.

"Tiền bối... A..."

Dù sao cũng là lần đầu tiên, chỉ là Hồ Phách chịu không nổi khoái cảm như vậy, Long Mã cũng bị bức đến thở gấp, côn thịt càng thêm to lớn, gân xanh nổi căng lên chẳng chừa.

Hồ Phách đương nhiên biết đây điểm cho biết thiếu niên sắp xuất tinh: "Không cần... Không cần bắn ở bên trong... Long Mã... Lấy ra... Cầu xin cậu..."

Aaa..." còn chưa nói xong, đã bị thiếu niên hung hăng cầm xuống dưới thẳng chân.

"Không sao, tôi muốn bắn ở bên trong thân thể của tiền bối, tiền bối muốn toàn bộ trong lần tiếp theo chứ." Vừa nói xong, động tác của cậu lại càng thêm điên cuồng rút ra đâm vào, khiến cho Hồ Phách không chỉ rên rỉ, càng đáng sợ hơn chính là cơn thịnh nộ dài không biết tại sao mỗi lần tìm được cái lỗ hồng nho nhỏ kia là mỗi lần đụng tới sâu hơn một chút, Hồ Phách kêu càng gấp gấp mị dục, Long Mã không chế vòng eo, một lần lại một lần đem cơn thịnh nộ vào tử cung, "A... Không được... Bên trong không được..."

"Muốn bắn tiền bối, muốn chị nhận lấy hết toàn bộ nha." Ngay trước phía trên lỗ nhỏ tràn ra, lửa nóng tinh dịch xuất ra, phun ở trên thành tử cung, có thể biết Hồ Phách lại thét chói tai tới cao trào như thế nào rồi. Thời gian lần đầu tiên xuất tinh của thiếu niên đặc biệt dài, bắn ra tinh dịch lại vô cùng nhiều, Hồ Phách cảm thấy bụng nhỏ trướng lên, cô muốn Long Mã rút ra bắn, nhưng là lại chặt chẽ ngăn chặn, hai khóa thịt hoàn dính sát vào hoa huyết, lay động cơn thịnh nộ, một cổ một cổ phun ra tinh dịch, Hồ Phách chỉ có thể giang rộng chân để cậu bắn vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bị Đè Đến Phun Trào Ở Trên Cửa (H)

Hồ Phách khó nhịn vắn vẹo thân thể, cô cảm giác được tinh dịch vừa nhiều vừa nóng của Long Mã đang nằm trong tử cung mình, quá nhiều đến mức chứa không nổi mà theo miệng tử cung tràn ra hoa huyết, cuối cùng dương vật của thiếu niên hoàn toàn bắn hết vào bên trong trở nên có chút mềm, nhưng cậu không rút ra mà còn ác ý ở bên trong quấy phá, phát ra tiếng nước dính dính.

"Có thể dừng lại không? Long Mã?... Nhanh chút... Đi ra ngoài đi...aaa..." Cảm giác dương vật thiếu niên lại bắt đầu có chút biến tướng, Hồ Phách cố gắng thả lỏng hoa huyết, lại không nghĩ tới vật bên trong càng trở nên thô dài càng nhiều kích thích: "Nhanh rút ra đi,... Lớn quá..." Hồ Phách nhỏ giọng nói, sau đó đem bộ ngực sữa của mình đang được lưỡi của Long Mã liếm láp đầy ra.

Long Mã đứng thẳng, quỳ đứng ở giữa hai chân Hồ Phách, dương vật còn chưa rút ra cũng theo đà hoạt động, khiến hoa huyết Hồ Phách lại chặt lại. Long Mã thờ hồn hên, nương theo ngọn đèn mỏng manh thấy rõ tiền bối bị mình biến thành một mảnh hỗn độn, sắc mặt ửng hồng, trên thân thể trắng nõn hiện lên đạo đạo hồng ngân, khuôn ngực cao ngất, đầu nhụy hoa bị bắn thân đùa bỡn đến cứng thẳng lên, cậu vươn tay ra, vuốt sọc tóc dính ướt mồ hôi ở gò má tiền bối thuận đường ra phía sau tai, con ngươi tràn đầy sóng nước khê lưu động, phảng phất tình ý vô hạn.

Không tình nguyện động dậy thân thể, đem vật cực đại từ phía trước chậm rãi rút ra trong thân thể, mỗi lần động một chút là ý như rằng thân thể tiền bối đều sẽ run run theo.

"Tiền bối, tôi làm chị vui vẻ sao?"

Cuối cùng đem vật cực đại hoàn toàn rút ra, hoa huyết đột nhiên mất đi vật lấp đầy có chút trống rỗng, tinh dịch cùng đàm thủy tràn đầy chảy ra, thân thể phía dưới động dậy, kề sát phía trên hai mép thịt, sau đó bụi cỏ phía bên nhanh chóng biến thành ướt sũng. Cơn thịnh nộ đầy sền sề sền sề, đánh vào khu tam giác trắng nõn của Hồ Phách, nhẹ nhàng ma sát: "Tiền bối làm tôi thật thoải mái, tôi còn muốn..."

"Đừng đùa, Tiểu Long Mã." Hồ Phách chịu đựng thân thể tê mủi, gian nan đứng dậy, tiểu huyết dính tinh dịch càng chảy ra mãnh liệt hơn, theo bắp đùi mà chảy xuống, còn có khối lớn dịch trắng đậm đặc chảy xuống chiếc áo phía dưới cùng chiếc quần lót bị vứt ngay bên cạnh. Cô nâng chân lên mặc quần lót vào, khoắc vẩy lên, hai tay vô lực không có biện pháp đưa ra phía sau để kéo khóa, đành phải mở miệng nhờ Long Mã giúp cô mặc vào.

"Tiền bối... Tôi còn muốn..." Long Mã dán sát mặt trên tấm lưng bóng loáng của Hồ Phách, bàn tay không an phận mò mẫm tới phía trước ngực cô, dương vật lại ngẩng lên không an phận mà dán sát đôi mông đầy đặn của thiếu nữ.

Bàn tay bị Hồ Phách mở ra không chút lưu tình.

"Lần này coi như là học tỷ dạy cho cậu một tiết sinh lý miễn phí, về sau nếu còn muốn, thì cậu phải đi tìm cô gái mà cậu thích."

Lời nói vô tình, Lục Xuyên Hồ Phách cài chiếc khuy áo cuối cùng xong: "Hãy quên lần này đi, Long Mã."

Xoay người nhặt dải ruy băng của cậu lên, đeo lên trên đầu cho cậu, Vành mũ che mất nửa khuôn mặt của cậu, cho nên Hồ Phách nhìn không thấy trầm quang lạnh nhạt trong mắt chàng thiếu niên này.

"Để tôi đưa tiền bối về nhà." Long Mã nói.

"Không cần..." Hồ Phách còn chưa nói xong, đã bị tay của cậu kéo lại, thất tha thất thểu vài bước, đôi chân yếu ớt khiến cô té ngã.

"Tiền bối như bây giờ không thể đi được à?" Không cho Hồ Phách cự tuyệt, cậu kéo cô tựa vào trong lồng ngực mình, đỡ lấy eo nhũ của cô.

Bộ dáng hiện tại của cậu thật sự rất khó có thể về nhà, Hồ Phách thật trầm mặc ngẫm đồng ý ngẫm đồng ý để Long Mã đưa cô về.

Chịu đựng hạ thể không khoẻ, hai người trầm mặc hướng về nhà Hồ Phách mà đi tới.

Cô không hỏi sao cậu biết đường về nhà cô, hẳn là muốn phát ính chuyện này với cô, cậu đã sớm thăm dò địa chỉ của mình, là người mà tháng trước luôn luôn tại rình mò theo cô, chỉ có thể là Long Mã thôi.

Tuy rằng không tuyển thẳng vào bộ phận học viên cao đẳng, nhưng lúc học lớp trung, cô cũng coi như là thấy qua Việt Tiền Long Mã ở vài trận đấu. Kỹ thuật đánh tennis đúng là không chê vào đâu được, bạn trai mới tình đầu của cô cũng từng bại trận dưới tay cậu. Tuy rằng vóc người không cao, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới sự kiêu ngạo ngông cuồng. Cảm nhận được bàn tay rộng mở ảm áp trên eo mình, trên người chàng trai đã bớt đi phần nào tính trẻ con ngây ngô, trưởng thành vì dục vọng đáng sợ của đàn ông.

Vốn không quá xa, nên chỉ chốc lát sau là hai người liền đến cửa nhà Hồ Phách, may mắn hôm nay trong nhà cô không có người, bằng không với bộ dạng này làm sao cô dám vào cửa. Cảm nhận được có cái gì đó trượt ra từ hạ thể, cô hơi hơi nhăn mày lại, đàn ông luôn luôn là như vậy mà, chỉ biết đến bản thân, mặc kệ người con gái có không muốn như thế nào thì cũng không quan tâm mà tiến vào. Hồ Phách nhớ lại trong ngăn tủ trong phòng hẳn là còn có thuốc tránh thai khẩn cấp, trở về tắm rửa một cái rồi ngày mai lại bắt đầu một ngày mới.

"Tôi sẽ không mời cậu vào nhà đâu, muộn rồi, về nhà đi đường cẩn thận." Hồ Phách mở cửa với ý tiễn Long Mã đang trầm mặc đứng ở đó. Đang định đóng cửa, lại không ngờ Long Mã tiến lên một bước đẩy cô vào phòng, bàn tay cậu nhanh nhẹn đóng cửa lại.

"Long Mã! Cậu đang định làm gì nữa?" Thân thể bị Long Mã đẩy đến bần rần, ngã ngồi trên tấm thảm lông trước cửa.

"Tôi nhìn có giống làm gì không, tiền bối?" Thanh âm của cậu bình thường càng trầm thấp, giống như yên tĩnh trước bão táp. "Tôi như si tình đứng nhìn ở tiền bối ở phía sau suốt một tháng trời, làm ra loại này cũng coi là phạm tội rồi, tiền bối có biết tôi đã phải chịu hành hạ như thế nào không?"

Một tiết sinh lý học? Loại sự tình này đối với tiền bối hóa ra chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Có phải hay không phải tiền bối cũng tùy tùy tiện tiện cho người khác một khóa học sinh lý miễn phí? Theo ánh đèn mà Long Mã mở ra, Hồ Phách rất cục thấy rõ phần nộ trong mắt thiếu niên.

"Tự tiện bắt ép tôi làm ra loại sự tình này, Long Mã không có tư cách nói ra những lời như vậy." Hồ Phách cũng có chút tức giận, trên đường về nhà không hiểu sao bỗng nhiên bị kéo vào khu đất hoang, bắt buộc phải hợp hoan, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

"Rõ ràng vừa mới rồi tiền bối rất khoái lạc nha, chủ động mở ra hai chân, còn tự tách ra hoa huyệt, nói với tôi nào là đi vào, tại sao làm xong lại trở nên lạnh nhạt như vậy chứ? Tôi biết là tôi không thể thỏa mãn dâm dăng của tiền bối nên lấy tiền bối tức giận đúng không? Không sao, như vậy chúng ta làm một lần nữa, vài lần tôi nhất định có thể hoàn toàn thỏa mãn tiền bối." Long Mã nói xong, thuận thực lột ra quần áo trên người Hồ Phách, năng lực học tập siêu cường của Việt Tiền Long Mã là một lần làm đã biết cách làm sao để lột sạch quần áo của tiền bối nhanh nhất.

Hồ Phách bị kéo từ trên mặt đất, vừa mới mặc lên thì quần áo trên người lại bị rơi trên mặt đất, cơ thể trần trụi bị ở trên ván cửa, đỉnh ngực vùng vùng, tiêm nhũ sưng đỏ ma sát cơ ngực của Long Mã, hai cái cổ tay mảnh khảnh bị Long Mã nắm giữ bằng một bàn tay, hai chân trắng mịn bị cưỡng ngạnh tách ra, một chân nâng lên đặt trên tú giày.

Long Mã lòi ra côn thịt đã sớm trưởng to cứng rắn, quy đầu đẩy ra cánh hoa đang dính vào nhau, nhắm ngay cửa huyệt, hung hăng sáp đi vào, không dừng lại khắc nào, ở trong tiểu huyệt đánh thẳng về phía trước, quy đầu cực đại đập mạnh vào bên trong, dựa vào cảm giác lần trước, cậu thuận lợi tìm được cửa ra vào từ cung, chen lách đi vào, càng đến phần đáy nam căn thô to càng cắm đi vào toàn bộ, cửa huyệt thật nhỏ đáng thương chống cự đến cực hạn rồi, bộ lông khu tam giác hơi chút cứng rắn ma sát Hồ Phách, vượt ve hòn ngọc mẫn cảm của cô.

"A...." Chẳng sợ vừa mới bắn tinh dịch hết sạch, mà Việt Tiền Long Mã cứ như vậy không chuẩn bị gì, một mực cắm tới đáy, khoái cảm mãnh liệt khiến Hồ Phách kêu lên một tiếng, hướng chỉ đây là ở trong nhà cô, trước kia bạn trai đều dẫn đến nhà nghỉ, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm loại sự tình này ở nhà.

không cho Hồ Phách thời gian, Long Mã bắt đầu rút ra đâm vào rút ra đâm vào. Côn thịt thô cứng, đỉnh đầu cực đại, gân xanh chẳng chịt thay nhau đâm mạnh vào cửa huyệt, vừa mạnh mẽ xông tới, mỗi một lần rút ra cắm vào đều vừa nhanh vừa mạnh, xen lẫn tức giận của thiếu niên, khiến Hồ Phách thét chói tai liên tục.

Cả người đều bị côn thịt thô to thúc mạnh trước cửa huyệt, mỗi một lần sáp nhập, Hồ Phách đều sẽ bị nảy lên một cái lên tận đỉnh, thân thể dường như cũng chỉ có côn thịt Long Mã chống đỡ. Côn thịt rời khỏi là lúc thân thể theo đà trượt xuống, chưa rơi xuống, lại bị côn thịt thô to đẩy lên.

"Chịu không nổi rồi.... Long Mã... A A A... Không cần như vậy... Không cần ở nhà..." Một chân đạp ở trên tú giày, hai chân trở nên dang rộng ra, càng dễ dàng cho thiếu niên rút ra đâm vào.

"Còn nói dối sao tiền bối, mới vài cái như vậy, làm sao khiến dâm dăng tiền bối chịu không nổi được, yên tâm đi, vô luận bao lâu, vô luận mấy lần, tôi nhất định sẽ làm cho tiền bối thỏa mãn... A...." Quy đầu để ở cánh hoa thịt mềm mại, giống như điện lưu chạy qua, khoái cảm hạ thể truyền khắp toàn thân, làm cho Long Mã nhìn không được đem quy đầu để thịt mềm hung hăng nghiền nát, Hồ Phách cuồng loạn lắc đầu, sinh lý nước mắt đã uồn ướt khóe mắt, hai chân muốn khép lại lại không có biện pháp khép lại, hoa huyệt run rẩy cuối cùng phun ra thật nhiều dâm thủy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Không Thể Chạy Trốn Việc Bị Bắn Bên Trong (H)

Không nên coi thường thể lực thiếu niên mỗi ngày đều được vận động đều đặn và với thời gian lớn, Hồ Phách thét chói tai, cả thân thể đều mềm nhũn, hai mắt thất thần, môi anh đào khẽ nhếch, dâm thủy theo đuôi chảy đầy dất. Long Mã nghiêng đầu, cắn môi dưới của cô, đầu lưỡi dò xét đi vào, thâm tình nhìn cô chăm chú, ôn nhu hôn môi, cùng với hạ thân từng phát từng phát đánh mạnh vào hoa huyết đến cao trào.

"Thật sự... A... Không cần... Long Mã..." Nếu nói lần trước Hồ Phách còn có thể có khí lực để phản kháng thì lần này cô hoàn toàn bị thiếu niên làm cho suy nhược, đến một cử động cũng không thể cử động nổi, thân mình nhanh chóng trượt xuống, được thiếu niên ôm chặt trong cánh tay rắn chắc, cả người tựa vào lồng ngực của Long Mã.

"Tiền bối đứng không nổi sao? Vậy chúng ta đổi chỗ đi, trên thảm? Hay là trên sofa?"

Ngừng lại động luật rút ra dâm vào, côn thịt vĩ đại lẳng lẳng ngừng ở trong tiểu huyết, tiểu huyết mẫn cảm của Hồ Phách có thể cảm nhận được động tác đang nhẹ nhàng nhẹ nhàng đập đều đặn, sau đó chậm rãi rút ra khỏi thân thể của cô, rõ ràng lad đã chịu quá nhiều khoái cảm kích thích, thịt non vẫn là lưu luyến không rời, dường như vẫn đang muốn hấp thụ côn thi thêm nữa, côn thịt thô to hoàn toàn rời khỏi tiểu huyết, quy đầu nóng bỏng để trước hồng âm.

"Không cần... Không nên ở chỗ này!" Hồ Phách dùng lý trí cuối cùng để cự tuyệt, nếu mẹ về nhà nhìn thấy cảnh này thì hồngбет, bản thân cô sẽ không biết làm sao để giải thích, tùy tiện mang một người con trai về nhà, rồi lại ở trên sofa mà phát sinh lpoaji tình cảnh này, thật sự là đối khát mới có thể vừa vào cửa là làm liên nha.

"Tôi cũng là vì muốn tốt cho tiền bối." Long Mã chôn mặt ở trên ngực Hồ Phách, ở trên da thịt tuyết trắng nõn hân đến hiện ra một mảnh hồng, "Một chút như vậy thì làm sao có thể thỏa mãn được tôi. Tôi cũng biết là tiền bối quá mệt nên mới bài tiền bối nằm xuống, nhưnxxg cái còn lại chỉ cần giao cho tôi là được." Bàn tay Long Mã vuốt ve tấm lưng trần của Hồ Phách, trượt xuống bờ mông cong, vuốt ve đến hai chân Hồ Phách bủn rủn, một bàn tay khác theo khe đùi xâm nhập, gầy nhẹ hai lần, sau đó hai ngón tay từ phía sau cắm vào tiểu huyết.

"Ít nhất không cần ở trong! Long Mã..." Ánh mắt ướt át khẩn cầu nhìn Long Mã, thật sự cô không dám tưởng tượng đến nếu mẹ phát hiện ra mình làm loại sự tình này ở nhà thì sẽ có hậu quả ra sao, bất luận là ở cửa huyết dùng ngón tay cào quấy ra sao, vẫn là ở khu tam giác không ngừng ma sát nóng cháy cực đại, đều cho thấy Hồ Phách đang trong tình trạng vô pháp cự tuyệt: "Đến phòng tôi... Ít nhất hãy vào trong phòng..."

"Vậy được rồi, bất quá tiền bối đâu muốn dẫn đường cho tôi." Long Mã có chút buồn rầu, tuy rằng tiền bối bé bỏng phi thường đáng yêu, nhưng là thời điểm này, chiều cao giữa hai người có chút chênh lệch khá lớn, côn thịt của cậu chỉ có thể ma sát ở bụng cô, không đủ, suy nghĩ đầu tiên là phải lập tức tiến vào trong thân thể của tiền bối. Vì thế cậu nâng mông Hồ Phách lên cao, "Đứng ở trên chân tôi." Hồ Phách nghe lời, đứng ở trên chân cậu, chỉ nghe thấy thiếu niên có chút buồn rầu nói: "Vẫn không đủ, chỉ có thể phiền tiền bối vất vả một phen, kiễng chân lên rồi." Không rõ thiếu niên tính toán cái gì nhưng Hồ Phách vẫn ngoan ngoãn nghe lời kiễng chân, bàn tay phiosa sau lại nâng cô cao thêm một đoạn, có vật nóng cháy mượt mà nào đó dưng ở tại cửa huyết, không đợi cô giãy dụa, bàn tay phía sau nhẹ nhàng buông ra, cô liền rơi xuống, côn thịt lửa nóng thô to lập tức cắm vào cơ thể.

"A.... Quá sâu rồi...." Giống như bị đâm xuyên qua, toàn bộ thân thể bị đại nhục bỗng cảm đến không ngừng rên rỉ, cô đành phải nỗ lực kiễng chân, ngón chân dựa vào một điểm nhất định để chống đỡ sức nặng của bản thân.

"Như vậy tiền bối có phải hay không chỉ cần tiền bối cùng tôi kiếm một gian nào đó, bất quá phải chú ý không được để của tôi trượt ra khỏi người tiền bối, bằng không...tôi sợ sẽ không thể kiên nhẫn cho tới khi đến phòng của tiền bối, mà ngay tại đây sẽ hưng hăng đem xâm nhập đến khóc than." Giống như là một loại uy hiếp, côn thịt trong thân thể hưng hăng hướng hoa tâm đâm vào một cái, căn bản là suýt chút nữa Hồ Phách đã khiến côn thịt trượt ra ngoài, nhớ tới bên cạnh phòng ngủ của cô còn có một phòng khác, khóc không ra nước mắt, rõ ràng bình thường là một học đệ lạnh nhạt cao ngạo, tại sao làm loại sự tình này lại ác liệt như vậy chứ?

"Ồ đây.... Trên lầu "

"Chúng ta lên đây rồi, tiền bối phải chú ý nếu không sẽ té ngã đấy." Long Mã tà mị nở nụ cười, muốn tại phòng cô mỗi ngày đều lưu lại ấn ký của cậu, khiến cho cô mỗi một chỗ đều muốn bị côn thịt của cậu rút ra cắm vào, tự mình ở trong phòng, có phải hay không tiền bối tự nghĩ tới con thịt của cậu để an ủi? Sẽ không, về sau mỗi ngày cậu sẽ đều khiến tiểu huyết dâm dăng của tiền bối được thỏa mãn, khiến bên trong hoa huyết cô luôn chứa tinh dịch của cậu, thậm chí mang thai con của cậu, hoàn toàn sẽ không có cơ hội tự an ủi bản thân.

Thể trọng Hồ Phách đối với Long Mã mà nói hoàn toàn không là vấn đề, kỳ thực cậu có thể ôm tiền bối đi lên, nhưng là Thể trọng của Hồ Phách đối với Long Mã mà nói hoàn toàn không là vấn đề, kỳ thực là cậu có thể ôm tiền bối đi lên, nhưng là nghĩ đến vừa rồi tiền bối bị ỉnh mình làm cho chân tay suy nhược, phía dưới vẫn còn chất chứa dung dịch của cậu thì lại đột nhiên muốn phân rõ giới hạn với mình, thật là khiến cho người ta nhịn không được muốn khi dễ cô thật nặng.

Hồ Phách chưa bao giờ biết rằng hoá ra từ cửa lớn đến phòng ngủ của mình lại có khoảng cách xa đến thế. Mấy bậc thang hoàn toàn không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể của cô, hoa huyết bị côn thịt đùa giỡn lại bắt đầu trở nên nóng nhũn, liên tục co rút lại khiến thiếu niên nhịn không được gằm rên, sau đó đôi lại được vài cái rút ra cắm vào liên hoàn, dâm thủy dính lấy hạ bộ hai người kéo dài một đường. Vì muốn có thể nhanh đi lên hơn một chút, Hồ Phách đành phải ôm chặt lấy cổ thiếu niên, đôi chân hoàn toàn cách ly khỏi mặt đất, hạ thân hoàn toàn được chống đỡ ở trên côn thịt, vì thế mỗi bước đi của thiếu niên là một lần côn thịt lập tức đi vào một cái đến nơi sau nhất, tê dại khiến Hồ Phách rên rỉ phóng dăng không thôi.

Đúng là phạm quy, tiền bối sao có thể kêu lên thật dâm dăng bên tai mình như thế, thật muốn ngay tại cầu thang này mà đem cô làm đến, nhưng khả năng này thì sau khi chấm dứt tiền bối sẽ vô cùng vui cùng tức giận đi, chính là cậu không chỉ muốn một đêm khoái hoạt này mà là muốn tiền bối hoàn toàn trở thành của mình, vậy nên cậu không thể làm cho cô tức giận được, như thế là không khoa học. Vì thế Long Mã gắt gao đem mộng của Hồ Phách đè ép lại, nhanh chóng tiêu tiêu sái sái đi lên cầu thang.

Trong thân thể không ngừng ma sát cơn thịnh khiến cho Hồ Phách cảm thấy khoái cảm đang trào dâng, cô cố gắng ưỡn lên thân thể lại vừa vặn đem điểm hồng trước ngực đưa đến bên miệng thiếu niên, bị dục vọng vô pháp thống khoái phát tiết thiếu niên dùng sức cắn, cô ưỡn cao ngực ưỡn hồng khuôn mặt, kích thích khiến tiểu huyết của cô sít chặt lại, quy đầu không nặng không nhẹ đảo qua hoa tâm trên thịt mềm, muốn đánh phá tàn ác đi vào, cô khó nhịn vận vẹo mộng, bị thiếu niên hung hăng vỗ một cái.

"Tiền bối là muốn tôi ở thượng chi ngay tại đây sao?" Đã nhẫn nại đến cực hạn, Long Mã cắn răng, "Rõ ràng là chính chị nói không cần ở phòng khách muốn vào phòng ngủ, mới đi vài bước liền nhịn không được sao?" (Na: Shi*, bỏ ed gần cạn kiệt máu mà mới đi được vài bước??? Đùa à =_=)

"A... Thật thoải mái... Muốn... Long Mã..." Hồ Phách vẫn còn bị dục vọng chiếm lĩnh, cô vui đầu ở trên cổ của thiếu niên, đầu lưỡi phản nộ liếm vành tai thiếu niên, mộng khó nhịn vận vẹo, khiến cho tiểu huyết càng ma sát cơn thịnh kịch liệt hơn, "Rất nghĩ muốn... Đâm ta... A..."

Long Mã bị dục vọng đốt đỏ mắt, đem Hồ Phách áp ở trên tường, nâng một chân của cô lên, thất lưng tinh tráng động một cái, đem toàn bộ cực đại dục vọng rút ra, lại lập tức mạnh mẽ đánh phá đi vào, "Đều là lỗi của tiền bối!" Hiện tại Long Mã đã hoàn toàn hiểu rằng tiền bối nhà mình thật ác liệt, ngay như hiện tại là chính cô nhịn không được, nhưng chẳng phải là vừa kết thúc này sao, cậu đánh vào mộng Hồ Phách phát ra những tiếng bốp bốp.

"A... Đau... Không cần đánh..." Cô đang dang rộng chân để lộ ra tiểu huyết dâm có chút ủy khuất oán giận.

Hung hăng đâm vào vài cái dâm dăng tiền bối, tạm thời phát tiết để đè nén một chút dục vọng, cậu rút ra cơn thịnh một cách không lưu tình, sau đó bẻ tiền bối với thân thể trần trụi lên, gắng gượng đi nhanh tới phòng ngủ mặc kệ hạ thân đang ngẩng cao đầu rung rinh theo từng nhích chân.

Vừa mở cửa Hồ Phách đã bị ném ở trên thảm sàn, hai chân bị tách mở ra tối đa, dâm thủy trong tiểu huyết đối khát co rút lại, Long Mã gắng gượng cơn thịnh để ép đi lên, hai tay sờ loạn trên hai đại vú, Đại Khai Đại Hợp đâm vào tiểu huyết, lại dày dùng sức cực lớn, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rả ra những âm thanh phóng dăng, hưởng thụ được vô hạn khoái cảm.

Hồ Phách bị làm đến thất thần, ánh mắt tan rã, nước miếng theo khoe môi chảy ra, lại bị đầu lưỡi ấm nóng liếm hết, cơn thịnh thô to cứng rắn làm tiểu huyết run lên, tiểu huyết đã run rẩy đến cao trào vài lần, mũi chân cũng nhịn không được căng thẳng, hoa tâm ở sâu trong khe hẹp đã sớm bị đâm rút đến trương ra, cơn thịnh không chút nào rảnh rỗi rút ra cắm vào, đại lượng dâm thủy ở trong hoa huyết vô cùng nhiều, cơn thịnh vừa rời ra ngoài, khả năng còn chưa ra tới cửa huyết đã lại bị sáp nhập trở về.

Không biết đã bị Long Mã phạm bao nhiêu lần, từ trên sàn nhà làm đến trên giường, làm đến bụng nhỏ trương phình vì bị Long Mã bắn vào trong nhiều lần, bắn xong cũng không rút ra mà cứ sáp ở bên trong cho đến cơn thịnh lại một lần nữa cứng rắn trở lại, bắt đầu một lần mới những động tác rút ra cắm vào.

"Chịu không nổi... Tha cho tôi đi... A... Thật thoải mái..." Cô đã không biết bản thân đang nói cái gì, thân thể vì chịu không nổi khoái cảm vĩ đại nên theo bản năng cô cầu xin tha thứ, dù vậy nhưng lại đắm chìm trong khoái cảm không thể tự thoát ra được. "Tôi muốn hồng rồi... Long Mã... Không cần..."

"Tiền bối, chị là của tôi. Nói đi, chị là của tôi... Ân..." Tiểu huyết nóng ấm co rút đến ép chặt khiến Long Mã sáp muốn điên rồi, "Nói chị là của tôi, tôi sẽ để cho chị nghỉ ngơi, bằng không chúng ta sẽ làm đến sáng, để khi mẹ chị trở về thì nói với bà ấy tôi là bạn trai của chị... A... bên trong tiền bối thật thoải mái... Rất chặt rất nóng..."

"tôi là của cậu... Tha cho tôi đi..." Hồ Phách hoàn toàn phục tùng, thậm chí phải nhanh chóng thoát khỏi cảnh này trong êm thấm thì hơn.

"Là của ai?" Long Mã vừa nói vừa mạnh mẽ xâm nhập, quy đầu đi vào đụng tình dịch lẫn dâm thủy từ cung.

"A... Không cần ... Lớn quá... Là của cậu..."

"Tôi là ai?"

"... Việt Tiền... Việt Tiền Long Mã... là Việt Tiền Long Mã... Không cần...a..."

"Tôi rất vui, tiền bối." Rốt cục cũng được nghe câu nói mà mình muốn nghe, Việt Tiền Long Mã cũng nhịn không được, càng lúc càng nhanh rút ra đâm vào, cơn thịnh càng thêm trương đại, "Hiện tại cầu ta, cầu ta bắn tinh dịch cho ngươi..."

"... Không... Không được... Không thể lại bắn... A... Bên trong đã có thật nhiều tinh dịch... Chưa không nổi đã... Không thể bắn..."

"Không thể bắn sao?" Thô to cơn thịnh không lưu tình chút nào đâm vào tiểu huyết ướt sũng, cửa huyết đều bị đâm đến lật chuyển, "Tôi đây đành phải đâm tiền bối thật nặng tay hơn nữa, tuy rằng sẽ có điểm vất vả, nhưng là vô luận bao lâu tôi đều hi vọng tiền bối sẽ rên rỉ dưới thân tôi... Thẳng đến khi tiền bối cầu tôi bắn..."

"Không cần... cậu bắn đi... Cầu xin cậu... Long Mã... Chỉ cần không bắn vào bên trong... thì cậu muốn bắn ở nơi nào cũng được..."

"Vậy bắn ở trên ngực tiền bối thì có thể chứ?" Thiếu niên thở hổn hển hỏi.

"A... Có thể... Đừng động nữa..." quy đầu thô to ma sát tại tử cung càng non mềm, Hồ Phách vô lực thối lui, lại bị thiếu niên hung hăng ngăn chặn kéo trở về.

"Tôi có thể bắn ở trên mặt tiền bói chứ? Miệng cũng có thể chứ?"

"Có thể... Đầu có thể... Cầu xin cậu rồi... Mau bắn đi... Tôi thật muốn chết..."

"Là sao? Nhưng là hôm nay tôi đã thăm nghĩ sẽ bắn ở bên trong tiểu huyết tiền bối, đem rót đầy tinh dịch của tôi vào tiểu huyết, lần sau lại bắn ở chỗ này cũng thực rất tốt. Chuẩn bị tốt nhé tiền bối... A..." Côn thịt liên tục đập mạnh đi vào tử cung, quy đầu bị niêm dịch bao vây mà nhảy lên vài cái, lỗ nhỏ càng mở lớn, đại lượng tinh dịch bắn xuất ra.

"A... Lớn quá đi... Không cần bắn... lớn quá... Tha cho tôi... Đừng bắn nữa..."

Long Mã hoàn toàn bỏ qua lời cầu xin của Hồ Phách, gất gao đè lại mông của cô, côn thịt thật sâu đi vào, cổ lớn tinh dịch không ngừng bắn vào hoa huyết đã bão trưởng của Hồ Phách, tinh dịch nóng chảy có thể cho thấy Hồ Phách lại đến cao trào, dâm thủy cũng theo trào ra, khiến cho hoa huyết đã căng lại càng tăng.

Rốt cục sau khi bắn xong, Long Mã dùng côn thịt ngăn chặn trước cửa huyết, sau đó đem hạ thân đang dựng thẳng chậm rãi rút ra, côn thịt đa mềm yếu. Không sợ thẳng lên lần nữa, dâm thủy cùng tinh dịch vẫn là mãnh liệt mạn xuất ra, Hồ Phách từ từ nhắm hai mắt, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh. Long Mã ấn tay ở trên bụng nhỏ đang căng trưởng của Hồ Phách.

"Xem đi, hiện tại trên thân thể tiền bối đều là tinh dịch của tôi, chị là của tôi, tiền bối." Nói xong bàn tay dùng một chút sức ấn xuống, chất lỏng trắng sữa từ trong tiểu huyết phun ra, tràn ra bắp đùi Hồ Phách, nhìn lại đã thấy cô ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Muốn Cho Thế Giới Đầu Biết

Lúc tiếng chuông điện báo của di động không ngừng kiên trì vang lên sau hai lần, Hồ Phách từ trong chăn vươn ra bàn tay như bạc ngọc, hai mắt nhắm nghiền sờ soạng đầu giường phát ra động tĩnh nhẹ, có người cầm lấy tay cô ở trên màn hình điện thoại di động vuốt một cái để nhận nghe điện thoại, sau đó đặt điện thoại ở bên tai cô.

"... Mẹ..."

"Hồ Phách không sao chứ? Tối hôm qua mẹ có gửi tin nhắn cho con vì trong bệnh viện có một số việc, mà đến hôm nay mẹ cũng không thấy Hồ Phách trả lời tin nhắn nên mẹ có chút lo lắng, con không có gì xảy ra chứ?"

"Con chỉ bị đau đầu thôi mẹ, không có việc gì đâu ạ." Có một bàn tay không an phận trượt đến trên eo mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Thật có lỗi với con Hồ Phách, mẹ không thể trở về để chăm sóc con, Nếu thân thể không thoải mái thì con hãy xin giáo viên nghỉ học, rồi nhanh chóng đến bệnh viện gặp bác sĩ xem sao nhé."

"mẹ không cần phải quá lo lắng đâu ạ, con tự biết chăm sóc chính mình, mẹ cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhé." Sau lưng một màn nóng cháy thân thể, cánh tay rắn chắc ôm sát lấy eo cô, trên gáy liên tục rơi xuống những nụ hôn vụn vặt.

"Mẹ biết rồi, có gì con gọi ngay cho mẹ nhé, tạm biệt."

"Con chào mẹ."

Điện thoại vừa ngắt, di động đã bị ngang ngược rút đi ném ở trên giường, cả người cô đều bị vây khốn, sau gáy bị cọ xát, hơi thở nóng cháy phả vào tấm lưng trần trụi.

Mùa đông vào sáng sớm, ổ chăn ấm áp là thứ luôn làm cho người ta lưu luyến, hướng chỉ là độ ẩm khiến cho thân thể càng thoải mái. Hồ Phách dụi dụi mắt, mang theo điểm mê mang phát ra chút ngây ngốc, rốt cục nhớ tới tối hôm qua điên cuồng như thế nào. Thân thể ở cùng nhau dây dưa, bị tiến vào điên cuồng mà mang đến khoái cảm vĩ đại, cuối cùng là cự tuyệt khóc hô nhưng vẫn là bị bắn vào thật sâu bên trong...

Hồ Phách giẫy dụa thân thể, đẩy ra người đang áp ở trên lưng mình, cảm giác một chút rằng thân thể có chút dính dính vì mồ hôi, trong ấn tượng còn đầy đủ cảm giác hoa huyết bị rót vào đến tràn đầy, nhưng là lại không hiểu vì cái gì mà thân thể tự động chảy ra. Bên giường một đồng quần áo hỗn độn, Hồ Phách miễn cưỡng nhận ra rằng tối hôm qua vừa vào cửa thì quần lót đã bị kéo xuống, bị ném ở cửa xong rồi bắt đầu khởi động, xem ra tối hôm qua khi cô đang mơ mơ màng màng ngủ thì Long Mã đã lau dọn sạch sẽ cho cô rồi.

Có thể là lần đầu tiên nên cậu ta đang cố gắng muốn thể hiện mặt tốt, nhưng là dù có mơ cô cũng không nghĩ mình có thể dễ dàng tha thứ cho cậu như vậy.

Thân thể Hồ Phách có chút bần rần, vừa động một chút hạ thể liền nóng bừng, cô cầm lấy drap giường mà bỗng dưng nghiêng ngả chao đảo, mở tủ quần áo ra để tìm quần áo muốn mặc cho ngày hôm nay. Long Mã cũng từ trên giường bò lên, thân thể thon dài của thiếu niên quả là khỏe mạnh, cơ bắp ẩn chứa lực lượng vô hạn, cậu nhích đi đến phía sau Hồ Phách, ôm lấy Hồ Phách từ phía sau lưng, đem mặt kề sát tấm lưng trắng nõn bóng loáng của Hồ Phách.

"Tôi thích tiền bối, từ lần đầu tiên nhìn thấy tiền bối tôi đã bắt đầu thích chị rồi." Thiếu niên nghe thấy thanh âm nhảy lên của trái tim Hồ Phách thì giọng nói trầm thấp khàn khàn nói ra tình cảm trong lòng cùng tràn đầy ái mộ: "Tôi lần đầu tiên thích một người, bắt đầu từ ngày đó tôi đã luôn nghĩ làm sao mới có thể để cho tiền bối chú ý tới tôi, khiến ánh mắt tiền bối không ly khai khỏi người tôi, khiến cho tiền bối trở thành bảo vật của mình tôi. Nhưng là còn chưa đợi đến lúc nói thích chị thì chị đã là bạn gái của Long Nhã." Trong giọng nói của thiếu niên lộ ra ghen tị cùng ủy khuất: "Rõ ràng là tôi thích tiền bối trước, lại không thể kết giao với chị."

"Luôn luôn tự bảo rằng, tiền bối hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng là... Không có cách nào cả, tôi muốn tiền bối có thể hạnh phúc nhưng lại thống hận rằng ngoài tôi ra thì không thể có ai cho tiền bối hạnh phúc được." Thiếu niên ngừng một lát, nói tiếp: "Tôi rất xấu xa. Sau khi Long Nhã rời khỏi tiền bối mà đi, tôi không có cách nào khống chế được khát vọng muốn tiền bối, làm ra loại sự tình này. Tiền bối, đừng chán ghét tôi..." giọng nói của cậu càng ngày càng nhỏ lại, Hồ Phách cảm giác có chất lỏng ấm nóng nhỏ giọt ở trên lưng, theo lưng chảy xuống.

"Long Mã, buông tôi ra trước đi, dọn dẹp một chút rồi chúng ta nói về những chuyện khác được không?" Hồ Phách nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, vẫn còn thời gian để tới trường: "Không còn sớm nữa, bắt quá sau giờ học chúng ta lại nói chuyện nhé."

Long Mã trầm mặc một hồi: "Tôi nghe tiền bối." Buông lỏng tay ra: "Mượn phòng tắm của tiền bối một chút."

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, cánh cửa thủy tinh mờ mờ ảo ảo hiện lên bóng dáng thiếu niên, Hồ Phách đã mặc quần áo xong xuôi, đồng phục dường như cơ hồ đều bị phá hết nút thắt rồi, may là vẫn còn một bộ khác để thay. sau khi mặc xong, nhìn nhìn chung quanh một chút, Hồ Phách cầm lên áo vận động cùng quần của Long Mã ném ở bên giường, bên trên còn lay dính đầy hương vị tình dục, còn có chất lỏng khả nghi, cô đỏ mặt bước đến phòng rửa mặt, mở máy giặt ra ném vào, sau đó nhấn giặt sạch cấp tốc rồi rửa mặt.

Rửa mặt chải đầu xong, máy giặt cũng ngừng lại. Trở lại phòng ngủ, Long Mã đã tắm xong, chỉ mặc quần lót ngồi ở trên mép giường, tóc đen nhánh ướt sũng nhỏ từng giọt từng giọt xuống, tựa như con mèo vừa bước ra từ trong nước.

"Để tôi trước tiên đi xuống làm điểm tâm, cậu chuẩn bị xong thì xuống dưới." Hồ Phách ném quần áo cho cậu, đóng cửa lại đi xuống lầu.

Long Mã ôm quần áo, cả người đảo về phía sau, nằm chôn ở trên giường mềm mại của Hồ Phách, tiền bối không có trở mặt, xem như đó chẳng phải là điểm tốt sao? Nhớ tới tiền bối đêm qua ở dưới thân mình rơi vào sâu trong dục vọng, hạ thân lại có dấu hiệu ngẩng đầu.

Đúng là cuồng tình dục mà, không được như vậy, sáng nay mà làm tiếp nhất định sẽ khiến tiền bối ghét mình mất. Cậu từ trên giường ngồi dậy, nhanh chóng mặc xong quần áo rồi đẩy cửa ra đi xuống lầu.

Không làm bữa sáng cầu kỳ, Hồ Phách chỉ tùy tiện nướng vài miếng bánh mì, quét mứt hoa quả, rót hai cốc sữa. Hai người ngồi ở trước bàn trầm mặc ăn bữa sáng.

"Này, Long Mã... Tại sao cậu lại thích tôi?" Hồ Phách mở miệng trước, vị tân tinh tennis này thật sự có rất nhiều nữ sinh trong trường thích cậu ta: "Có rất nhiều cô gái đáng yêu xinh đẹp thích Long Mã mà."

"Nhưng bọn họ không phải là tiền bối. Người khác thích tôi với chuyện tôi thích tiền bối thì có liên quan gì với nhau đâu." Ăn xong bánh mì, thiếu niên cau mày ngẩng đầu lên uống một hơi hết cả cốc sữa.

"Chắc Long Mã cũng biết, tôi với Long Nhã vẫn chưa chia tay." Uống sữa xong, Hồ Phách đứng dậy đem cái đĩa và ly thủy tinh bỏ vào bồn rửa: "Bất luận là anh ấy đi mà không lời từ biệt, hay là anh ấy đi tìm người con gái khác, nhưng chúng tôi cũng chưa có chính thức nói lời chia tay." Hắn ta đi im hơi lặng tiếng, sau đó liền cắt đứt liên lạc, ngay cả cơ hội để nói chia tay cũng không có.

Long Mã trầm mặc, bởi vì loại lý do trời ơi đất hỡi này mà cậu bị cự tuyệt sao? Không cam lòng.

"Bởi vậy nên tôi không thể lập tức đáp lại tình cảm của Long Mã đâu. Cho nên... Long Mã có thể chờ đến khi tôi và người đó chính thức nói chia tay không?" Hồ Phách mỉm cười nói. Thích là thích thật, nhưng như thế là có lỗi với Long Nhã, tình cảm ích kỷ như vậy là không được, cô không thể dễ dàng dao động mà làm vậy.

Long Mã mừng như điên đứng lên, bước đến bên người Hồ Phách gắt gao ôm lấy cô.

"Không sao hết. Chỉ cần tiền bối không chán ghét tôi, có thể để tôi được ở bên tiền bối thì dù đợi bao lâu cũng được." Kỳ thực trong lòng cậu đã tính toán làm sao để liên hệ với tên Long Nhã kia rồi, muốn anh ta nói lời chia tay với tiền bối, khiến tiền bối triệt để trở thành của mình, danh chính ngôn thuận làm cô gái của cậu. Long Mã hôn nhẹ lên đuôi long mày của Hồ Phách: "Tôi sẽ đợi đến ngày đó. Cũng sẽ giống như trước đây, tôi sẽ luôn ở bên tiền bối." Hoàn toàn không rõ không rõ tại sao chỉ là câu nói rất bình thường của tiền bối nhưng bản thân lại có cảm giác trầm mê quang mang, bên người cô lúc nào cũng có người như hồ rình mồi, bất quá không có vấn đề gì, cậu nhất định sẽ bảo vệ chặt chẽ cho tiền bối.

Lúc tới trường học quả nhiên hai người đã bỏ lỡ tiết luyện tập buổi sáng, cũng may là đối với học viên cũng không có yêu cầu quá nghiêm khắc, tan học đi tìm uy viên thể dục là được rồi. Việt Tiền lôi kéo Hồ Phách vào một góc không có người rồi hôn một trận, sau đó mới vội vàng đi tới bộ phận tennis. Rõ ràng tới hôm qua hai người đã cùng nhau làm, tại sao hôm nay vừa ngủ dậy cô đã cảm thấy nhức mỏi toàn thân đến eo mỗi lưng đau, vậy mà nhìn Long Mã liền sức sống mười phần, không hổ là đánh tennis mỗi ngày. Hồ Phách có chút oán trách nhìn cậu.

"Ồi vợ bé bông, trên người có cái gì kia? Nha nha nha..." Ở phòng thay quần áo Cúc Hoàn phát hiện trên lưng Việt Tiền có vết móng tay, biết là quan hệ với bạn gái nên cậu ta liền không có ý tốt mà la toáng lên: "Khó trách buổi sáng hôm nay lại đến câu lạc bộ muộn. Hóa ra nguyên nhân là vì đã trưởng thành. Ha ha ha...."

Đào Thành cũng ôm lấy cổ Việt Tiền: "Thế nào Việt Tiền? Hôm nay muốn đi chúc mừng à? Ha ha ha.... Là ai vậy? Trong trường học chúng ta à? Là cô gái xinh đẹp nào vậy?"

"Số liệu bị sai sót sao? Căn cứ vào số liệu biểu hiện của Việt Tiền thì cậu ít nhất phải mười năm sau mới cáo biệt đời trai tân, sao có thể làm sai lệch dữ liệu mà ông đây thu thập hả? Bất quá ông sẽ làm lại dữ liệu không lỗi mới, ba năm Việt Tiền thích Lục Xuyên Hồ Phách năm thứ năm có tỷ lệ là tám mươi bảy phần trăm, tới hôm qua cùng Lục Xuyên Hồ Phách ở cùng nhau có tỷ lệ là ba mươi phần trăm, tỷ lệ cậu chủ động là chín mươi phần trăm."

"Là trăm phần trăm đấy thưa lão tiền bối." Việt Tiền hận không thể nói cho tất cả mọi người biết chuyện: "Bất luận là tớ thích Lục Xuyên tiền bối hay không thì tới hôm qua vẫn là chúng tớ đã ở cùng nhau, tỷ lệ đoán mò của cậu đạt một trăm phần trăm." Việt Tiền hoàn toàn không tự chủ mà đem loại sự tình này nói cho người khác biết, cũng không biết rằng liệu có tốt hay không.

"O cái đêch. Đúng là học tỷ năm ba sao? Tên tiểu tử Việt Tiền nhà người thật là lợi hại, ha ha..." Đào Thành dùng sức lắc lắc để cái cổ của Việt tiền đến thiếu điều muốn gãy.

Toàn bộ phòng thay quần áo lập tức một mảnh hỗn loạn, duy chỉ có Bất Nhị Chu Trọng ngồi ở góc mỉm cười, híp mắt, thần sắc không rõ là gì, chắc... đã bị nặng trước một bước rồi sao? Bất quá cũng không sao, món ăn mang tên Hồ Phách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nói Chuyện Với Học Đệ Ở Trường Học (H)

Bất Nhị Chu Trọng đi vào phòng học ở phía trước khi chuông báo giờ học vang lên, mỉm cười cùng các học sinh chúc nhau buổi sáng tốt lành, bất quá bàn trên của cậu ta là Lục Xuyên Hồ Phách không có phản ứng, cả người nằm sấp ở trên bàn học, bộ dáng không chút tinh thần cực kỳ lười biếng. Bất Nhị đi qua người cô, trên da trắng nõn gấu ở dưới cổ áo như ẩn như hiện có những vết hồng ngân tình dục.

Thời điểm bắt đầu chú ý tới cô là ba lần phân ở cùng lớp, hai năm liên tục ngồi sau cô, thời điểm đáng chú ý nhất chính là đứng lên chung cảm giác thật thoải mái, thẳng đến trận đấu tennis lớp mười một, cuộc tranh tài kết thúc trong lúc vô ý cậu nhìn trộm đến một góc xa, có hai người hôn đến lửa nóng bốc ra.

Lục Xuyên Hồ Phách thanh thuần đáng yêu ngày thường lại có mặt không muốn người khác biết như vậy. Cả người cô bị người kia áp ở góc tường, tên kia trần đầy dục vọng hôn môi, bà vai tuyết trắng từ trong quần áo lộ ra, thân thể dính sát vào nhau dính sát vào nhau mà sát, chân mày khòe mắt phong tình vô hạn, giống như Yêu Tinh, cả người tản ra hấp dẫn. Bàn tay mềm mại như không xương bị chàng trai lôi kéo áp ở giữa hai chân, không biết nói nhỏ cái gì bên tai cô mà cái tay kia chui vào trong quần thể thao, đôi tay chàng trai càng mãnh liệt hôn môi, cổ áo bị kéo thấp, một bên tuyết trắng lộ ra, chàng trai một ngụm cắn nụ hoa đỏ tươi, bàn tay hân cũng nhanh chóng đưa vào đung vẩy của Lục Xuyên.

Một bàn tay cô gắt gao che miệng lại, giống như chiếc cổ dài nhỏ cao ngưỡng của thiên nga, động tác hai người càng ngày càng kịch liệt. Không biết đã nhìn bao lâu, ả ả có tiếng người nói chuyện truyền đến, Bất Nhị mới giật mình rời mắt. Vào phòng thay quần áo cởi ra quần áo đã bị mồ hôi thấm đến ướt sũng, vụn vùi nước, cậu khó nhìn không hiểu và cũng không biết vì cái gì mà dục vọng của bản thân lại ngẩng cao đầu, trong đầu cậu lúc đó tất cả đều là bộ dáng kiều mị của Lục Xuyên, phảng phất như cô đang đứng ở chỗ này, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm lấy cực đại của bản thân, Bất Nhị từ từ nhắm hai mắt, hô hấp dồn dập, khí lực trên tay cũng càng lúc càng lớn, thẳng đến một trận khoái cảm điện giật theo truyền khắp toàn thân, nam căn trong tay trưởng lớn hơn rất nhiều, cậu hưng hăng xoa bóp quy đầu để phun ra niêm dịch, phun ra một cổ dịch trắng, phảng phất như Lục Xuyên đang ngồi quỳ ở dưới hông cậu, tinh dịch bắn đầy một mặt của cô, cô hé mở đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi hồng hồng liếm láp tinh dịch mà cậu bắn ra.

Nghĩ như vậy, rõ ràng dương vật vừa bắn ra tinh dịch, lại lần nữa ngẩng lên thật cao, Bất Nhị dựa vào ở trên tường, bắt đầu dĩ cười khổ, lại cảm cực đại.

Một lần nữa, ở phòng tắm thật lâu, thẳng đến trận đấu kết thúc toàn bộ mới từ phòng tắm đi ra, đứng ở trên sân bóng, bắt tay với Lục Xuyên, người nọ cũng thay đổi một bộ quần áo khác, hoàn toàn nhìn không ra còn tưởng mình nhìn nhầm.

Từ đó về sau, Bất Nhị luôn không tự chủ được mà nhìn trộm Hồ Phách, cũng đã quan hệ hơn một người bạn gái, chính là thời điểm phóng thích chôn sâu trong thân thể bạn gái lại xuất hiện Lục Xuyên quỳ rũ trước mắt. Yêu đương với cậu đều không duy trì được quá ba tháng, hai người liền nhanh chóng nói chia tay.

Thẳng đến lúc gần kết thúc năm lớp mười một, cậu để ý thấy Lục Xuyên không còn xuất hiện tại đấu trường tennis, xem ra Lục Xuyên cùng tên đó đã

chia tay.

Nhưng là cậu vẫn chần chờ, cậu cũng không biết đối với Lục Xuyên, là thích hay là dục vọng, nếu chỉ là khát vọng thân thể của cô thì rồi sẽ đi tới đâu? Như vậy sẽ không thể có mối quan hệ lâu dài, mạo muội đưa ra lời tỏ tình, cũng sẽ là tăng thêm phiền não. Lúc vừa mới tiến lên tiểu học cậu đã hỏi tha, u về Lục Xuyên, bỏ qua đáy lòng có chút không thoải mái, cậu vẫn cười nói như không có chuyện gì xảy ra, bắt quá hần là tiểu học đệ cậu phải thất vọng rồi.. Vô luận là từ bạn trai trước của Lục Xuyên đến những minh tinh trong các cuộc nói chuyện của các bạn gái trong lớp, kiểu người như tiểu học đệ cậu cũng không phải là dạng người mà Lục Xuyên sẽ thích.

Quả nhiên không bao lâu sau trên người Lục Xuyên lại thường xuyên xuất hiện những vết hồng ngân ái muội, cô bị nhóm bạn gái nhỏ giọng trêu ghẹo đến đỏ mặt, trong câu lạc bộ tennis thì tiểu học đệ càng ngày càng trầm mặc, có mấy lần đánh tennis tựa như đang trút giận, nhất là ở cuộc tranh tài kém chút nữa là khiến đối thủ bị thương.

Mà sau khi người bạn trai kia của Lục Xuyên biến mất, Bất Nhị đã hạ quyết tâm muốn thổ lộ với Lục Xuyên. Càng ngày càng mộng xuân thường xuyên, khiến cậu phân nào biết rõ phía là nên làm gì, lo lắng chỉ là điều dư thừa không cần thiết lúc này, bắt quá thì cô sẽ không đồng ý, cũng coi như là mình đã nói ra tình cảm trong lòng, tránh để trong bụng mà bí bách muốn chết.

Nhưng vẫn là không nghĩ tới, cậu lại cư nhiên bị Việt Tiền đi trước một bước rồi, Nhất định là Việt Tiền đã làm cái gì đó, rõ ràng mấy ngày hôm trước thời điểm cậu gặp mặt Lục Xuyên thì Lục Xuyên vẫn chỉ xem cậu là học đệ đáng yêu, trong mắt không có nửa điểm ái muội.

Trên lớp thể dục, vì thân thể không được khỏe mà xin phép thầy Hướng được ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi, Bất Nhị cố gắng hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện sớm rồi đi tới, trên tay cậu còn cầm theo cốc nước, cũng dựa vào gốc cây mà ngồi xuống.

"Này. Lục Xuyên, chị đã quan hệ với Việt Tiền sao?" Bất Nhị mỉm cười hỏi, hai mắt khép hờ hơi hơi hé mở, đồng tử mà xanh nước biển giống như biển sâu.

"Hả? Không có." Hồ Phách có chút mơ hồ chối cãi, không biết Bất Nhị này làm sao có thể đột nhiên hỏi cái này làm gì, dù sao cậu ta cũng coi như là quan hệ bạn bè khá tốt ở trong lớp: "Tôi đâu quan hệ với ai, không phải chúng ta học cùng trường dsao? Tôi cùng lom làm sao có khả năng đó, ha ha ha..."

(Editor: bó méo hiểu học cùng lớp thì sao lại gọi là học đệ được??? lại còn là tiểu học đệ nữa chứ, tác giả bị thiếu não @_@)

"À...Vậy... Trên người Lục Xuyên là do ai làm?" Bất Nhị đột nhiên vươn tay, giữ chặt lấy cổ áo Hồ Phách kéo xuống dưới, đầu ngón tay thon dài lạnh lẽo đặt ở tại xương quai xanh của Hồ Phách rồi vuốt phẳng xuống dưới: "chắc Lục Xuyên không biết, Hôm nay Việt Tiền từ sáng sớm đã nói cho mọi người ở câu lạc bộ tennis rằng tối hôm qua đã qua đêm với Lục Xuyên rồi. Không thể là nói dối được đâu, Lục Xuyên.

Lục Xuyên lấy tay gạt ra bàn tay của Bất Nhị: "Tôi cảm thấy không cần phải nói loại sự tình này với Bất Nhị làm gì." Cau mày đứng dậy, kéo nhẹ làm vấy đứng lên, xoay người hướng mấy người bạn học nữ của mình đi tới. Bất Nhị híp mắt nhìn theo bóng lưng Hồ Phách, đưa ngón tay đến bên môi, vươn lưỡi liếm một cái.

Tầng học cũ kỹ trên tầng cao nhất là nơi có vị trí hẻo lánh nhất, sang năm sẽ khởi công tháo dỡ để làm mới lại, bình thường sẽ không có người lui tới đây, tháp nước cao in rõ hình ảnh ánh trăng rơi xuống trong đó, nguyên nhân dường như là để che mắt người ngoài. Nơi này chính là trụ sở nghỉ ngơi bí mật giữa trưa của Việt Tiền, tháp nước cao lớn cùng góc tường che chắn, hình thành một không gian nhỏ hẹp, sẽ không có người phát hiện ra nơi này. Trụ sở bí mật của cậu lại có người thứ hai.

Hồ Phách ngồi dưới đất, váy bị vén đến bên hông, quần lót màu trắng bị cời đến mắt cá chân, một bàn tay che miệng để ngăn cản muốn thốt ra rên rĩ, một bàn tay đặt tại đỉnh đầu thiếu niên, theo động tác Long Mã mà nắm chặt lại nói ra.

Cả đầu Việt Tiền đều chôn ở khu tam giác thần bí của Hồ Phách, giống như con chó con le đầu lưỡi liếm láp hoa huyết non mềm của Hồ Phách.

Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua âm vật phần hồng, tách ra cánh hoa đang khép chặt, như đã tìm được miệng nhỏ ướt sũng, cậu hưng hăng đâm chọc vào rồi khuấy đảo vài vòng, chớp mũi chạm vào âm vật không ngừng ma sát, khiến cho hoa huyết run run chảy ra càng nhiều dâm thủy, tiểu huyết co rút lại càng lúc càng nhanh, cậu cười khê cắn âm vật, ở gian phòng rách nát này tiền bối rất nhanh ôm miệng phát ra tiếng kêu rên dồn dập, đại lượng dâm thủy trong hoa huyết trafo ra càng nhiều, cơ bắp bắp đùi cũng run run.

Thẳng đến lúc thân thể tiền bối toàn bộ nhuyển xuống dưới, cậu mới theo giữa hai chân tiền bối ngẩng đầu lên, chỉ thấy tiền bối buông tay, sắc mặt ửng hồng, bầu ngực cao ngất hô hấp phập phồng.

Đã qua mấy ngày, nhiệt tình Long Mã không giảm trái lại còn tăng, cảm giác có thể ở trong sân trường này một chỗ gặp cậu là lập tức bị cậu kéo đến một địa phương giấu kín nào đó rồi dây dưa một phen thật kích thích.

"Nơi này của tiền bối thật ngọt." Long Mã cầm khăn ướt lau sạch sẽ tiểu huyết ướt sũng thay cho Hồ Phách, sau đó kéo lên quần lót: "Tôi đã nghĩ sẽ cắn vào ngay lập tức cơ đấy." Lưu luyến kéo lần váy của Hồ Phách lên.

"Đừng ồn, buổi chiều vẫn còn có một khóa nữa đấy." Đẩy ra thiếu niên đang dựa vào người mình, Hồ Phách tự kéo quần áo mình lên.

"Nhưng là thật sự rất khó chịu nha tiền bối." Hạ bộ Long Mã đã dựng đứng lên, cách qua lớp quần ma sát trên đùi Hồ Phách: "Giúp tôi được không?" Mang theo ủy khuất cậu bắt đầu trò làm nũng, vụng trộm cầm lấy tay Hồ Phách kéo qua, toàn tâm toàn ý cọ xát thứ thô to trong lòng bàn tay mềm mại của cô.

"Ai bảo cậu dám trêu chọc tôi? Đáng đời." Miệng nở rộng, Hồ Phách vẫn là đồ mặt kéo khóa quần thiếu niên ra, lấy ra dục vọng nóng cháy, cảm lấy cơn thịt đang đứng lên căng trướng, quy đầu phun ra chất nhầy trong suốt, đem bàn tay của c biến thành trắng mịn không chịu nổi.

"Thật thoải mái... Tiền bối..." Thiếu niên uốn động vòng eo, khiến dục vọng rút ra cắm vào ở lòng bàn tay tiền bối, cậu quay đầu đi tìm đến hôn môi Hồ Phách, đầu lưỡi vói vào miệng Hồ Phách, đầu lưỡi mềm mại triển ở cùng nhau, phát ra tiếng nước chảy chập chạc.

"Aaa... Muốn tới... Tiền bối... Nắm chặt" Hồ Phách theo bản năng nắm chặt tay lại, lại nghĩ tới thứ này mà bắn lên ở trên quần áo sẽ rất phiền toái, vì vậy cô vươn ra ngón tay để lại lỗ nhỏ để tránh phun trào.

"Aaa... Tiền bối... Buông tay ra..."

Hồ Phách nhớ tới lần đầu tiên của hai người, vô luận bản thân cầu xin tha thứ như thế nào, thiếu niên vẫn là ác liệt bắn vào trong bản thân tràn đầy một bụng tinh dịch, hiện tại đúng là thời điểm để trả thù, nghĩ vậy cô liền đè nén lỗ nhỏ khiến cậu không thể bắn ra được.

Khí lực của cô quá yếu ớt không thể địch nổi Long Mã, Long Mã một tay kéo tay của Hồ Phách ra: "Tiền bối đúng là độc ác mà, cứ nhiên lại làm chuyện quá đáng như vậy." Cậu đứng lên, dục long hùng dũng oai vệ trước mắt Hồ Phách: "Nên làm sao để trừng phạt tiền bối đây?" Thiếu niên ra vẻ buồn rầu nói: "À đúng rồi, Liền trừng phạt tiền bối bằng cách uống hết tinh dịch tôi bắn ra."

Hồ Phách vừa định nói cự tuyệt lại bị thiếu niên tìm đúng cơ hội đem cực đại sáp vào trong miệng cô, cô mở to hai mắt, trước mắt chính là một mảnh nồng đậm rừng rậm đen và dục vọng thô to từ bên trong thăm dò đến, thẳng đến sáp nhập vào trong miệng mình, trong miệng tràn đầy mùi tinh nam tính.

Ngay từ đầu Long Mã đã đem thô to miễn cưỡng nhét vào miệng tiền bối, không dám cắm quá sâu, nhưng là miệng của miệng tơ lụa xúc cảm, còn có từ trên nhìn xuống thấy hình ảnh khuôn mặt trắng nõn của tiền bối đang hàm chứa dục vọng bản thân, cánh môi đỏ tươi, còn thịt màu hồng thô to tiến vào ở bên trong, gây cho cậu kích thích khôn kể. Lực đạo dần dần không khống chế được mà cắm đến càng ngày càng sâu, lay động chiếc cảm của Hồ Phách, thẳng đến lúc cơn thịt trướng đại Long Mã mới kêu rên, ở trong miệng của Hồ Phách mà bắn ra tinh dịch màu trắng đậm đặc. Của cậu bắn ra vừa nóng lại nhiều, Hồ Phách nuốt xuống một ít nhưng là miệng cô vẫn không thể chứa nổi, cô bắt đầu lui về phía sau, một cổ cổ tinh dịch lại bắn lên trên mặt cô.

Rốt cục Long Mã đã bắn hết, dùng quy đầu xoa đều khắp mặt Hồ Phách, mới vừa lòng đem nam căn kéo về, kéo lên khóa quần.

"Ăn tinh dịch của tôi có ngon không tiền bối?" Nhớ tới tiền bối đã từng quan hệ với bạn trai, không những thế còn chính là tên khốn kiếp Long Nhã kia, anh ta cũng đã từng làm như vậy đối với tiền bối, nghĩ đến đây cậu liền ghen tị: "Về sau chỉ cho phép tiền bối ăn của tôi, bất luận là phía trên hay phía dưới."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khóc Ở Phòng Dụng Cụ (H)

Thời điểm nghỉ trưa gần kết thúc, Long Mã cùng Hồ Phách mới từ trên tầng bước xuống. Hồ Phách để Long Mã đi trước còn bản thân mình thì đến toilet cũ trong tòa nhà để sửa sang lại một chút. Tuy rằng vừa rồi cô đã dùng khăn ướt lau chùi qua rồi, nhưng Hồ Phách vẫn cảm thấy trên người mình vẫn còn mùi tanh nồng đậm đặc của tinh dịch để lại. Cô lấy chiếc khăn mùi soa từ trong túi nhỏ ra giặt sạch qua một lần, sau đó xoa kem che khuyết điểm để che đi những dấu vết ở trên cổ, tô lên môi màu son hồng, khiến đôi môi sưng đỏ nhìn qua không thật rõ ràng. Thờ dãi nhìn mình trong gương, cảm thấy cần phải nói chuyện với Long Mã một lần về vấn đề này mới được, không thể loại sự tình này trong trường học được, gần đây cô đã bị mấy cô bạn trong lớp cười nhiều lần rồi.

Vốn cho rằng khi vào đây mình đã khóa hẳn chốt cửa ở bên ngoài rồi, nhưng lại không ngờ rằng Bất Nhị Chu Trợ lại có thể đang đứng ở ngay tại cửa toilet. Từ sự kiện đã xảy ra ở lớp thể dục lần trước, Hồ Phách dường như hoàn toàn không còn chú ý đến cậu, thậm chí là không hề nói chuyện câu nào. Nguyên bản là cô coi như không có quan hệ gì với cậu hết khiến trong lòng cậu lập tức như có tảng đá đè nặng.

"Không thể nhìn được đến vậy sao Lục Xuyên tiền bối?" Rõ ràng đây là cậu đang dùng một thủ đoạn nhỏ, nhưng lại vô cùng dọa người, Hồ Phách cảm giác bị Bất Nhị nắm chặt lấy tay mình khiến cô tay có chút đau đớn, nhưng là lời nói của Bất Nhị mới là thứ khiến cho cô đỏ mặt: "Ồ trong trường cũng có thể làm loại sự tình này, chị không thể nhìn đến mức đó sao? Rõ ràng nói mình đã có bạn trai, nhưng vẫn cùng Việt Tiền làm ra loại sự tình này? Vậy tại sao chị lại muốn trốn tránh tôi? Lục Xuyên thông minh như vậy chẳng lẽ nhìn không ra tâm ý của tôi sao? Tại sao Việt Tiền có thể mà tôi lại không được?"

Bất Nhị cảm thấy bản thân đã chịu đủ, trong lòng đã sinh ra ý nghĩ, sẽ theo cô đến khi nào tìm được nhược điểm nào đó để uy hiếp cô, nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa từng gặp qua nhược điểm nào cho nên cũng bất giác cảm thấy khó chịu. Nhưng là có một ngày nọ vách tường vững chắc cũng nứt ra một khe hở, để cho ánh sáng tiến vào, loại ánh sáng này thật sự là có thể làm ra một loại áp bách mới.

"Nếu Việt Tiền có thể, tôi cũng có thể. Hồ Phách à..." Bất Nhị mở mắt ra, khuôn mặt tươi cười bình thường ôn nhu là vậy mà bây giờ dường như trở nên có chút sắc bén, trong con ngươi tất cả đều là băng giá xâm lấn, nắm chặt lấy tay Hồ Phách vừa ở trên môi mà hôn: "Tôi thích chị, đã thích từ rất rất lâu

rồi."

Lục xuyên Hồ Phách cảm thấy mình gần như bị dọa đến khiếp sợ, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra chứ? Cùng Bất Nhị ở lớp ba năm, còn có hai năm ngồi bàn trước, cho tới bây giờ cô cũng là không nhìn ra Bất Nhị lại có ý gì với mình, làm sao bỗng nhiên dùng một cái biến có thành không vậy?

Không biết lấy khí lực ở đâu ra cô vung hai tay lên không trung trốn thoát, chạy về lớp học đầu óc Hồ Phách rối loạn, tầm mắt gắt gao nhìn trên lưng cô khiến cô hận không thể lập tức chạy trốn, một tiết thể dục cuối cùng cô chuẩn bị tức tốc về nhà sau khi kết thúc, đến cả công việc làm thêm ở cửa hàng tiện lợi cũng xin nghỉ nốt rồi, ngay cả cuộc hẹn cùng nhau ăn cơm với Long Mã cô cũng định hủy bỏ luôn, không đợi Long Mã trả lời liền tắt điện thoại đi động. Cả người cô đều hỗn loạn không chịu nổi, rất muộn hiện tại được yên tĩnh không bị quấy rầy.

Cho nên thời điểm phòng dụng cụ khóa vào phản ứng có chút chậm chạp, ngơ ngác nhìn Bất Nhị cửa lại từ bên trong, thẳng đến lúc thanh âm khóa cửa truyền đến, cô mới đột nhiên bừng tỉnh.

"Bất Nhị cậu đến đây làm gì?" Hồ Phách khó chịu muốn đi lấy lại chìa khóa trong tay Bất Nhị.

"Tôi đã nói rồi, tôi thích Hồ Phách thật mà." Thuận thế chế trụ lấy tay Hồ Phách, lôi cô vào trong lòng, cúi đầu hôn Hồ Phách: "Luôn luôn muốn làm loại sự tình này với Hồ Phách."

"Cứ cho là cậu thích tôi, nhưng tôi không muốn đáp lại."

"Chị phải nói là tại sao? Làm như vậy thật là quá đáng, nhưng là Hồ Phách có thể cho tôi biết lý do không thể cùng tôi làm loại sự tình này không? Rõ ràng đã có bạn trai, còn Việt Tiền phát sinh quan hệ, khiến cho tôi cảm thấy Hồ Phách là một cô gái tùy tiện, bao gồm cả việc năm lớp mười một ở ngoài sân bóng còn phát tiết giúp đàn ông, tất cả đều là khiến tôi cảm thấy, tôi cũng có thể làm loại sự tình này với Hồ Phách."

"Đó chỉ là cậu cảm thấy mà thôi, bất luận là tôi cùng Long Mã thì cũng là tôi với người khác, đều là chuyện của riêng bản thân tôi, không có liên quan gì với Bất Nhị hết. Tuy rằng tôi đã có bạn trai, nhưng đã quyết định chia tay, cho nên sau này tôi cùng với Long Mã có xảy ra chuyện gì thì đó cũng không phải là tùy tiện."

Hồ Phách nổi giận dùng dùng nói, tuy rằng bản thân làm tình trên việc này đích xác là có hơi phóng khoáng, đối với thể trạng thật dài của nam sinh thật dễ dàng có cảm tình, nhưng cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể. Cơ hồ không có chính thức kết giao cùng với ai ngoài bạn trai, ngoại trừ lần này bị Long Mã biến thành sự cố bất ngờ không phòng bị trước thì đều là phải nhất định chấm dứt với bạn trai trước rồi mới bắt đầu. Hoàn toàn không nghĩ mình lại bị nói thành ai cũng có thể làm ra loại sự tình này.

"Hơn nữa tôi cảm thấy Bất Nhị cậu có chút kỳ quái..." Hồ Phách cũng thật nghi hoặc, Ba năm cùng học, Bất Nhị làm cho người ta cảm giác luôn luôn là con người rất ôn hòa, tuy rằng hay đùa giỡn nhưng là có khuôn mặt rất dễ nhìn, tuy rằng nhìn qua kỳ thực rất hữu lực tinh tế, tựa hồ như tươi cười đã trở thành thói quen, với với người khác rất nho nhã lễ độ, Hồ Phách cảm thấy Bất Nhị là một chàng trai hiền lành tốt bụng, bỗng nhiên lại đột ngột biến thành thế này: "Chúng ta cùng lớp đã ba năm rồi đúng không? Tôi chưa từng có cảm thấy Bất Nhị có biểu hiện gì thích tôi hết, hơn nữa lúc tôi chia tay cùng bạn trai thì anh ấy cũng không có thông báo cho tôi lấy một tiếng, hiện tại đột nhiên làm ra loại sự tình này với Bất Nhị, thì vô luận là ai chủ động ta cũng sẽ bị nói là lừa con gái dễ dãi."

Động tác hôn môi Hồ Phách của Bất Nhị ngừng lại một chút, Hai tay nâng mặt Hồ Phách lên: "Đại khái là như vậy, Bất Nhị Chu Trợ cũng cảm thấy bản thân mình thật sự rất xa lạ cùng đáng sợ. Nhưng là tôi không thể dừng lại được, tôi đối với Hồ Phách tựa như tương ái dục, làm thế nào cũng không áp chế nổi. Thật xin lỗi, tôi đã nói lời quá đáng như vậy đối với Hồ Phách, còn làm ra chuyện như vậy với chị, cho nên khó có thể tha thứ." Bất Nhị nói xong thì lấy ra nơ con bướm kết ở trước ngực Hồ Phách, dùng băng gạc màu đỏ che kín hai mắt Hồ Phách, tay cô cũng bị Bất Nhị trói chặt bằng dây nhỏ mua từ một cửa hàng thiết bị: "Hồ Phách, chị biết không?" Từ năm trước lúc mà tôi thấy chị ở bên ngoài như vậy tôi vẫn luôn tự hỏi bản thân mình rằng tôi đối với chị rốt cuộc là yêu hay chỉ là dục. Nhưng ngay lúc này thì tôi có thể tự đi tìm ra đáp án rồi." Chu Trợ ôm lấy cổ Hồ Phách đặt thẳng lưng cô ép vào trên ngăn tủ.

Hai mắt Hồ Phách bị bịt kín khiến cho xúc giác của cô càng trở nên sâu sắc, cô có thể cảm giác được Bất Nhị đang cời áo của cô ra, một bàn tay đem áo somi lôi ra, đưa tay vào dò xét bên trong đó, kéo cao áo ngực, hai hòn bồng đảo nặng trĩu cúi xuống một độ cong mềm mại (Editor: cmm giả tạo, sao truyện sắc ngực n9 nào cũng khủng vậy là sao? Bỏ là bỏ không phải ghen tị đâu nhưng mà thật sự là ngực bỏ không lớn nhé. *khóc ròng*), đầu ngực cũng không rõ lý do theo đó mà dựng thẳng lên qua lớp áo sơ mi, sau đó bị ngấm vào, xúc cảm nóng cháy cùng đường vân áo somi không ngừng ma sát, khiến cho Hồ Phách khẽ nhếch mở cánh môi, Sau đó là thanh âm khóa quần, gấu váy bị kéo lên, đứng thẳng ở giữa hai chân cô là côn thịt nóng cháy cách chiếc quần lót mà nhẹ nhàng ma sát.

Hồ Phách thật ghét bản thân mình giống như dạng tùy tiện, bị làm một chút liền ẩm ướt thân thể liền nổi lên phản ứng, rõ ràng là muốn cự tuyệt, nhưng là thân thể lại bởi vì cái dạng khiêu khích này mà sinh ra khát vọng lớn hơn nữa, sâu trong khe huyết truyền đến khát vọng muốn bị giữ lấy, nước trong khe động chảy ra càng nhiều, chuẩn bị cho sự xâm nhập sắp tới. Đầu vú bị mút vào thật mạnh, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng cách lớp áo somi ướt át mà kích thích khiến Hồ Phách nhịn không được thở gấp, phía dưới càng trở nên ẩm ướt nhanh hơn nữa, giống như là có một ngọn lửa như có như không hừng hực thiêu đốt nơi bụng dưới.

Bất Nhị rời khỏi đôi môi ấm nóng rồi vuốt da qua đôi nhũ hoa, áo sơ mi ướt át hơi mờ, ần ần hiện hiện có thể thấy được nhũ hoa màu anh đào đỏ tươi đang dính chặt trên áo, hấp dẫn người nhìn vào phải ngắt lấy, môi mọng của Hồ Phách hơi hơi mở ra, đầu lưỡi linh hoạt như rắn dò xét tín hiệu trong miệng cô, dây dưa với chiếc lưỡi mềm mại, khiến cô kịch liệt thở không nổi, nước miếng trong suốt theo khoe môi dây dưa lưu lại.

Một tay vuốt ve bầu ngực mềm mại, một tay nắm lấy côn thịt đang lồ lộ gân xanh mà ma sát hoa huyết cách qua chiếc quần lót, thẳng đến khi tiểu huyết tràn ra đầm dịch đến ướt sũng quần lót thì Bất Nhị biết rằng cô đã bị dục vọng khống chế, đã sẵn sàng cho cậu chuẩn bị tiến vào.

Một ngón tay đem quần lót kéo xuống.

Dáng người Bất Nhị rất tinh tế, cự long giữa hai chân cậu cũng hoàn toàn tương xứng, quy đầu dài rộng góc cạnh rõ ràng, gân xanh trên cán trắng kiện bao bọc xung quanh, màu sắc hơi tối, gốc rễ rất mạnh mẽ hữu lực, hai cái túi cô trướng, vừa thấy đã cảm giác như đây chính là trữ hàng rất phong phú, chỉ nhìn bề ngoài tuyệt đối sẽ không thể tin tưởng rằng một mỹ thiếu niên như Bất Nhị lại có thể có côn thịt đáng sợ như vậy. Cậu đè xuống hai mắt bị bịt kín của Hồ Phách: "Đừng sợ, Hồ Phách, tôi tuyệt sẽ rất dịu dàng." Một tay cầm lấy con thịt, nhắm ngay cửa huyết đề xuống một cái, thất lưng liền động, quy đầu dài rộng ngay lập tức chen lách đi vào.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên, tiểu huyết cũng bị côn thịt có loại hình dạng và độc dài khác nhau đâm qua rồi nhưng là côn thịt này thật sự vẫn là quá mức thô to khiến cho cửa huyết nhỏ hẹp của Hồ Phách cảm giác được một tia đau đớn, cô nhìn không được kêu rên một tiếng, nghĩ quy đầu lớn như vậy, côn thịt này hẳn là vô cùng thô to, suy nghĩ này khiến đáy lòng cô không khỏi sinh ra một tia sợ hãi, lại rất nhanh bị khoái cảm cùng khát vọng đè xuống.

Quả nhiên khi côn thịt chậm rãi tiến vào, mỗi một nếp nhăn của tiểu huyết đều căng ra chống đỡ, mỗi một tác đều bị ma sát, hạ thân giống như bị xé rách, nhưng là Bất Nhị vẫn đang còn chậm rãi đưa vào, cố gắng nhét vào tiểu hoa huyết.

"Không được... Đừng đi vào... Sẽ rách ra mất...lớn quá rồi...aaaa..." Hai chân Hồ Phách không tự chủ được đang rộng ra, muốn để cho côn thịt có nhiều không gian để dễ dàng đi vào hơn. Đôi mắt bị che kín, hoàn toàn không biết côn thịt của Bất Nhị còn có bao nhiêu chưa vào, côn thịt này thật giống như căn vĩ đại dài vô hạn, vẫn một mực cắm vào như thể muốn chọc xuyên qua cô vậy: "Bất Nhị... Quá lớn..."

"Cảm ơn Hồ Phách đã khích lệ..." Bất Nhị cúi đầu nở nụ cười, mỗi người đàn ông đều hi vọng được nghe câu như thế từ cô gái ở dưới thân mình: "Nhất định sẽ khiến chị thoải mái, tôi muốn cắm toàn bộ vào chị. Chuẩn bị cho tốt nhé..A....: Bất Nhị đâm thật mạnh vào một cái, rút cục toàn bộ cắm đi vào, khít khao bao vây khiến cậu phát ra tiếng thở dài sáng khoái, nhưng Hồ Phách ở bên cạnh lại rên rỉ khóc nức nở.

"Đau... Quá lớn... Không cần đâm vào đâu..." Quy đầu dài rộng vừa tiến đến liền chạm tới hoa tâm, khiến cho Hồ Phách nhìn không được ưỡn eo lên.

"Lớn thì mới làm chị thỏa mãn được chứ, Hồ Phách, thế nào? Không thua Việt Tiền chứ? Muốn hơn nữa không?" Vừa nói xong, Bất Nhị đã nắm lấy eo Hồ Phách, rút ra đâm vào rút ra đâm vào, một chút so với một chút càng trở nên sâu hơn, trực khiến Hồ Phách rên rỉ phóng đặng rên rỉ phóng đặng không thôi. Côn thịt nóng cháy cảm thụ tiểu huyết non mềm. Hồ Phách rên rỉ không thành tiếng:

"Thoải mái...Aaa.....vào nữa đi....Ân..." trên đùi Hồ Phách, hoa căn đã sớm bị chọc đâm đến không còn khí lực, đâm thuy mảnh liệt.

"Muốn nhiều hơn nữa sao?" Bất Nhị đột nhiên dừng lại, côn thịt chậm rãi rút ra đến cửa huyết: "Vậy thì thành thật nói ra đi."

Dục vọng đối với thân thể luôn luôn thật nhất, nó khiến Hồ Phách nhanh chóng muốn khóc vì bị tạm dừng, cũng sắp đạt tới cao trào mà lại bị dừng lại như vậy, cô không ngừng nhích mông về phía trước, lại bị côn thịt tránh đi.

"Nói đi, nói rồi...tôi sẽ lập tức đâm chị đến cao trào." Bất Nhị nói nhỏ bên tai Hồ Phách, giống như ác ma dụ ra sức quyến rũ hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Đưa Mặt Tới Nhận Lấy Tinh Dịch Của Tôi (H)

"Thật quá đáng... Không cần khi dễ tôi..." Đôi chân dài nhỏ của Hồ Phách quấn lấy người Bất Nhị, ánh mắt bị che kín, tay cũng không thể động đậy, hoa huyết vừa mới bị côn thịt thô to đánh phá khiến toàn thân cô mềm nhũn không chịu nổi, đâm dịch theo cửa huyết chảy ra, cô khó nhịn vận vẹo eo, dường như là muốn tiếp tục sáp nhập thô bạo như vậy: "Rõ ràng... Rõ ràng là tôi đã nói không muốn cậu làm loại chuyện quá đáng như thế này, tại sao cậu còn muốn khi dễ tôi?"

Hồ Phách ủy khuất lên án, thân thể đang dâng lên khoái cảm trầm mê quá mức, đây chính là nhược điểm lớn nhất của cô, vĩnh viễn vô pháp cự tuyệt những gì khiến bản thân vui vẻ: "Thật là khó chịu... Bất Nhị... Tiếp tục... đâm mạnh nữa..." lời nói đùa quăng của Hồ Phách mang theo sự xấu hổ ngượng ngập không thôi, chỉ muốn cho côn thịt nóng cháy cực đại trấn an hoa huyết đói khát.

"Không đủ sao..Hồ Phách." Bất Nhị duỗi đến một ngón tay duỗi đến giữa hai chân Hồ Phách, đè nắn lại hạt trần châu trên âm vật, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa: "Ô trước mặt tôi hoàn toàn không cần phải che giấu bản thân làm gì, không cần xấu hổ, bởi vì ta ngay từ đầu tôi đã biết Hồ Phách là người như thế nào. Thành thật mà nói..." Nhẹ nhàng kéo xuống vùng dài quần trên mắt Hồ Phách: "nhìn tôi... Nói ra bản chất của chị đi..."

Hồ Phách cúi đầu tựa vào trên vai Bất Nhị, khiến cho cậu không thể nhìn thấy khuôn mặt của mình. "Thật thoải mái... Bất Nhị làm tôi thật thoải mái... Côn thịt vừa thô vừa dài... Đâm thật sâu vào bên trong... cọ xát bên trong đến vừa khó chịu vừa mềm mại... Tôi muốn hơn nữa...Cứ tiếp tục đâm vào thật mạnh đi...Đâm tôi đến cao trào không cần ngừng nghỉ aaaaaaa....."

Bất Nhị cắn răng, tách một chân Hồ Phách ra nâng lên cao, côn thịt vĩ đại vừa mạnh mẽ đâm xuyên qua tiểu huyết, lại không lưu tình chút nào (禽) đâm thẳng lên tiếp, thân thể Hồ Phách theo va chạm xâm nhập không ngừng lui về phía sau, thất lưng lại bị Bất Nhị nắm chặt, khiến cho cô không thể lùi về

phía sau chút nào, mỗi lần đâm vào đều đánh thẳng đến tâm huyết, khiến Hồ Phách không thể nói được câu nào, chỉ có thể đứt quãng rên rĩ rên rĩ phóng đàng không thôi.

Mà tiểu huyết ẩm nóng của Hồ Phách khít khao cũng khiến cho Bất Nhị cơ hồ muốn phát cuồng, Hồ Phách tuyệt vời quá mức, vượt qua cả tưởng tượng của cậu, tiểu huyết vừa hẹp vừa nhỏ, co dãn mười phần, khít khao đến cả những nếp nhăn thật nhỏ cũng căng ra mà bao vây lấy côn thịt, khiến cho khoái cảm tăng gấp bội, cắn chặt không tha, không ngừng co rút mấp máy giống như là muốn đem côn thịt hút vào càng sâu vậy. Mỗi một lần ma sát đều gây cho cậu cực hạn khoái cảm, còn hơn là cả một người bạn gái như trong đầu cậu nghĩ, chỉ cần cậu có được cô thì đối với những người khác cậu đều không có hứng thú.

"Hồ Phách à...Hồ Phách..." Bất Nhị hôn cuồng loạn lên mặt Hồ Phách, mỗi một lần kêu tên là mỗi lần Cự Long của cậu hung hăng sáp nhập tới tận gốc: "Thật thoải mái...Vừa nóng lại vừa nhanh..." Điền cuồng kích liệt đánh phá làm cho dâm dịch văng khắp nơi, Hồ Phách đã sớm bị 肉* đến mềm nhũn thành một vũng nước, Bất Nhị sáp nhập thật sâu, quy đầu cứng rắn như hòn đá để ở hoa tâm, cứ thế mà dùng sức mãnh liệt rút ra đâm vào rút ra đâm vào, nhục huyết mẫn cảm đến cực độ bị côn thịt thô to nóng cháy của Bất Nhị đâm chọc đến rung chuyển, nhưng là vẫn chưa có dấu hiệu chuẩn bị cho cao trào để kết thúc cuộc mây mưa này, vừa lên cao trào lại lập tức bị đưa lên một cao trào khác, tiểu huyết bị côn thịt to lớn đâm vào hoàn toàn không có ý định dừng lại, dường như là muốn mãi mãi đâm vào rút ra như vậy.

* 肉: tiếng Đan Mạch, tiếng dùng để chửi bới, hay chỉ động tác giao hợp của nam giới.

Cao trào không gián đoạn như vậy khiến Hồ Phách cảm thấy sợ hãi, thân thể không ngừng co rút, dâm dịch từ tiểu huyết cứ thế phun ra không ngừng, loại cảm giác này chẳng khác nào hành hạ cho đến chết: "Không cần...Đủ... Đủ rồi... Chịu không nổi nữa....Aa..."

"Nhưng là tiểu huyết của Hồ Phách đang không ngừng mút lấy tôi." Bất Nhị dừng lại, côn thịt sáp thật sâu ở trong tiểu huyết, Hồ Phách chưa từng đạt tới cao trào như vậy, dù vẫn là khuôn mặt thanh thuần mỹ lệ đó, nhưng ánh mắt mê ly cùng hơi thở gấp gáp khiến cho người khác nhìn qua cô thật sự mê hoặc đến mê mẩn, hôn nhiên cùng dục vọng giao hòa với nhau, khiến cho người đàn ông không có cách nào thoát khỏi. Thân thể đã không có một chút khí lực nào, tiểu huyết cũng không biết hồ thẹn mà còn mấp máy co rút, phẳng phất như không có cách nào thỏa mãn dục vọng: "nha...Hồ Phách, chúng ta tiếp tục đi, cảm giác tuyệt vời như vậy, tôi không dừng lại được đâu." Côn thịt lại lần nữa mạnh mẽ ở trong tiểu huyết 肉 đứng dậy.

"Không cần...Aa... Se chết người đó..."

"Nếu có thể như vậy thì chết ở trên người chị tôi cũng cam lòng, cheats một cách thật thoải mái..." Liếm khóe mắt hơi ẩm ướt của Hồ Phách, băng giá trong đôi mắt đều biến thành thâm tình, ngón tay nắm bắt lấy nhũ hoa đùa bỡn, dưới thân không chút khách khí cứ thế đâm vào, Hồ Phách chỉ có thể thở thở gấp nhận lấy những đợt đâm chọc mạnh mẽ.

"Bất Nhị..." Hồ Phách chủ động hôn Bất Nhị, cái lưỡi vói vào miệng Bất Nhị du ngoạn xung quanh, Bất Nhị mở lớn hai mắt dường như có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hung hăng ngậm lấy cái lưỡi mềm mại hấp dẫn đang nghịch ngợm trong miệng mình, dây dưa giống như muốn nuốt vào trong bụng, côn thịt 肉 càng thêm kích liệt đứng lên, biết Hồ Phách thở không nổi mới buông tha cho cánh môi của cô. Đầu lưỡi Hồ Phách run lên nhẹ nhẹ, nước long lanh nơi khóe mắt nhìn Bất Nhị, cô luôn luôn là người thông minh, biết như thế nào thì có thể uy hiếp người khác, như thế nào thì có thể cầu xin người khác, như vậy mới đạt được mục đích: "Tha cho tôi đi, Bất Nhị... Tôi đã không được nữa rồi... Chết thoải mái rất tốt nhưng là...A... Phía dưới đều bị cậu làm cho không còn cảm giác nữa rồi." Thật sự là...người đàn ông nào nhìn thấy cảnh này cũng sẽ mềm cả phía dưới lẫn trên.

"Phía dưới hỏng rồi? Nhưng là tôi còn chưa đủ, tôi không nghĩ chị lại muốn như vậy đâu." Hoa tâm ác liệt không buông mở, cái miệng yêu kiều thở hổn hển. Thanh âm mềm yếu cầu xin tha thứ, thật sự là làm cho người ta càng muốn đem cô 肉 đến hỏng đi.

"Bất Nhị... Thật sự...A... Không thể được... muốn hỏng rồi..."

"Như vậy Hồ Phách hứa với tôi đi, hứa mỗi lần tôi tới gặp chị, chị sẽ không trốn tránh tôi. Cái loại cảm giác này thật sự là muốn bức điên người khác, nếu không tôi sẽ không nghĩ lại đâu." Nhớ tới ngày cậu mà không được, Bất Nhị càng giống như muốn đem Hồ Phách đóng luôn ở dưới thân thể cậu, vĩnh viễn cũng không thể rời đi, tựa như được dính liền với côn thịt của cậu vậy, chỉ cần lúc nào cậu nổi lên dục vọng thì đề có thể làm ngay lập tức.

"A...tôi đồng ý... Ân... Cái gì tôi cũng đồng ý... Không cần 肉 nữa..." Hồ Phách lắc lắc đầu, chịu không nổi nữa rồi, tiểu huyết nỗ lực kẹp chặt, tưởng như muốn ngăn cản muốn ngăn cản côn thịt tiến vào.

"Như vậy... Ân..." "Bất Nhị hung hăng rút ra đâm vào rút ra đâm vào thêm vài cái, nguyên bản là côn thịt thô to lại bắt đầu lớn lên ở trong tiểu huyết trương đại một tác: "cùng đóng dấu nào. Hồ Phách...Tiếp nhận tốt lắm, A..." Bất Nhị cũng cúi đầu rên rĩ, sâu trong khe huyết phun ra tinh dịch nồng đậm, lửa nóng tinh dịch đánh vào bên trong tiểu huyết mềm mại, thân thể Hồ Phách run run đạt tới cao trào.

Bắn được một nửa, Bất Nhị mạnh mẽ rút ra xuất số tinh dịch còn sót lại lên mặt Hồ Phách: "Đóng dấu thương là đóng ở nơi sáng sủa mình bạch nha, dùng mặt tới nhận tinh dịch của tôi đi." Tinh dịch nồng đặc cứ thế bắn lên mặt Hồ Phách thật nhiều thật nhiều, nhìn khuôn mặt Hồ Phách đang đầy ắp tinh dịch của mình, Bất Nhị cảm thấy thật hài lòng.

"Đừng quên chị đã đồng ý chuyện gì với tôi nhé Hồ Phách. Bằng không tôi sẽ rất tức giận, tôi mà tức giận sẽ rất đáng sợ đấy." Bất Nhị hí mắt mỉm cười, lại biến trở về bộ dáng ôn nhu thường ngày, ai có thể nghĩ đến vừa rồi cậu ta còn đang áp người ở dưới thân đến phải cầu xin tha thứ? Hồ Phách từ chối yêu cầu đưa cô về nhà của Bất Nhị, cậu cũng không có cưỡng cầu Hồ Phách, chỉ bảo về đến nhà thì gọi điện thoại cho cậu. Hồ Phách chỉ cảm thấy cậu cười đến không có hảo ý, lại lâm vào mối quan hệ hỗn loạn này thật sự là làm cho người ta mệt mỏi mà, cô cúi đầu đáp ứng, sau đó tạm biệt Bất Nhị.

Đến khi chân mềm nhũn cũng lết về đến nhà, Vừa về đến nhà cô lập tức phát hiện ở dưới lầu nhà mình, Việt Tiền Long Mã đang dựa vào tường, trên lưng còn mang theo túi tennis, xem bộ dạng này của cậu thì chắc là chưa về nhà đã chạy tới đây, nghỉ lại hôm nay mẹ tăng ca không về nhà, ở trong lòng

Hồ Phách thân trời lên một tiếng, rốt cuộc đến cùng là muốn như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vứt Bỏ Giới Hạn Cuối Cùng

"Xin lỗi, không có Fanta cậu thích, chỉ có nước chanh thôi." Hồ Phách lấy một lọ nước chanh từ trong tủ lạnh ra đưa cho Long Mã: "Đã chờ tôi lâu lắm rồi sao, có chuyện gì không?"

Long Mã cầm lấy cốc nước chanh, thuận thế kéo Hồ Phách lại về phía mình, lôi kéo cô đổ ở trên ghế sofa, sau đó cả người cậu đều nhào vào trên người cô, nhanh như chớp đặt cốc nước chanh sang một bên, sau đó không thất cử động tác nào khác, mà chỉ ôm chặt Hồ Phách như vậy, đầu cậu dán tại ngực của cô, lẳng lặng không nói chuyện.

"Làm sao vậy?" Hồ Phách đặt hai tay lên đỉnh đầu của thiếu niên, luồn vào trong mái tóc đen nhánh.

"Tại sao lại muốn bội ước? Tại sao lại tắt di động?" Long Mã ngẩng đầu, giữ chặt lấy tay Hồ Phách, cặp mắt long lanh mở lớn như con mèo nhỏ nhìn cô.

"Chi vì chuyện này? Bởi vì khi gửi tin nhắn xong thì điện thoại bỗng nhiên bị tắt nguồn, ngày mai cửa hàng tiện lợi lại đột nhiên có việc bận nên tôi phải đến đó, xin lỗi Long Mã, lần sau chúng ta cùng đi nhé." Hồ Phách mang theo vẻ mặt tiếc nuối nói.

"Nói dối." Thanh âm trầm thấp của thiếu niên mang theo lạnh lùng, đưa tay vào túi của Hồ Phách tìm kiếm điện thoại cô, sau đó bật khởi động máy, âm nhạc khởi động máy vang lên trong bầu không khí có chút quái dị ở phòng khác, Hồ Phách hơi hơi cắn môi, chẳng thà cô cứ triệt để từ chối thì hơn. Màn hình điện thoại di động sáng lên, pin vẫn còn hơn một nửa: "Tôi đã đến nơi làm thêm của tiền bối để tìm chị, ông chủ nói chị đã xin phép hôm nay và ngày mai nghỉ rồi, lừa đảo."

"Ừ, đúng vậy, là tôi đã nói dối." Hồ Phách đứng dậy, tìm một tư thế thoải mái nhất dựa vào ở trên ghế sofa.

"Tiền bối...chị chán ghét tôi sao? Cho nên muốn tìm lý do để tránh mặt tôi." nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên, ánh mắt tổn thương, lại dường như bởi vì đợi quá lâu ở ngoài cửa mà bàn tay trở nên lạnh như băng đang nắm lấy tay mình, Hồ Phách có chút không nỡ nói lời cự tuyệt: "Tại sao? Rõ ràng trước giữa trưa vẫn còn rất tốt, tại sao đột nhiên lại như vậy chứ?" Giọng nói dần dần lên cao, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, lực tay đang cầm lấy tay cô càng lúc càng trở nên lớn hơn.

"Aizz, Long Mã, cậu cảm thấy thích là như thế nào?" Hồ Phách kéo Long Mã lại gần mình hơn, để cậu ngồi xuống dưới sofa, nghiêm túc hỏi.

Nói thực ra thì nam sinh có quan hệ với cô, chỉ có Long Mã là người khiến cho cô cảm giác không biết làm thế nào, đại khái... Bởi vì cậu thật sự rất nghiêm túc, với những người cô đã từng kết giao qua, chỉ có đối với mỗi tình đầu thì cô còn ngây ngốc nghiêm túc nghĩ tới việc lâu dài, còn đáng buồn cười nhất là lo lắng về vấn đề tương lai của hai người, tương tượng ra cả hàng trăm hàng vạn cái tương lai hạnh phúc khác nhau, nhưng đến cuối cùng lại không có lấy một cái.

Cô luôn luôn không muốn nhớ về mối tình đầu, cô cẩn thận chú ý giao ra trái tim của mình, sự chân thành thật lòng của mình như vậy nhưng đổi lại bản thân cô lại rơi vào một cái không chịu nổi như vậy. Từ đó về sau, cô dần dần đã nhìn ra, những mối quan hệ kết giao sau này chắc chắn cũng phải trả giá, vậy thì thà cứ hưởng thụ vui vẻ khi ở cùng nhau, thỏa mãn dục vọng của thân thể, bất luận là thân thể hay trái tim thì đều được tự do tự tại, vui vẻ ở cùng nhau và cũng có thể bình thân khi chia tay. Cho nên nhìn Long Mã nghiêm túc như vậy, cảm tình nồng liệt như vậy, khiến cho cô cảm thấy thờ không nổi, rõ ràng là cô đã đồng ý ở cùng với cậu rồi nhưng mà trong đầu lại không lúc nào là không nghĩ phải tránh xa ra.

"Tôi không biết, tôi cũng không thích người nào khác, chỉ đơn giản là thích tiền bối như vậy thôi." Long Mã không biết tiền bối muốn nói cái gì, cũng cảm thấy bản thân dường như có chút không được bình tĩnh, nhưng là cậu không có giấy dựa mà chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ở tiền bối.

"Thật lòng tôi nghĩ, Long Mã nên thử quen với những cô gái khác xem sao, trước tiên cậu cứ bình tĩnh đã. Cậ cảm tay tôi đau quá. Bởi vì chưa từng thích qua ai đó nên cậu mới dễ dàng nhất xúc động như vậy thôi, đem khát vọng của thân thể ra quy thành thích. Có lẽ đó là trầm mê trong khoái cảm khi ở trong thân thể của con gái mang đến cho cậu chứ thật sự không phải là thích đâu, trên hết là..."

"Tôi đã từng thử." Hồ Phách còn chưa nói xong đã bị Long Mã ngắt lời: "Tôi đã từng thử qua, cùng những cô gái khác... Làm loại sự tình này, là trong đoạn thời gian ở tiền bối trở thành bạn gái của Long Mã, nhưng mà không thể." Long Mã vươn tay ôm chặt lấy Hồ Phách, Hồ Phách cũng thuận thế ngã vào trong lòng cậu: "tôi không có cách nào làm đối với ai khác ngoài tiền bối, Ta chỉ đối với tiền bối thì thân thể tôi mới có thể hưng phấn, trái tim của tôi ngoài tiền bối ra thì hoàn toàn không thể chứa thêm ai khác. Tôi đã nghiêm túc suy nghĩ về chuyện nếu như tiền bối đồng ý thì đến khi đủ tuổi chúng ta liền đăng ký kết hôn, tôi không thể chấp nhận việc cuộc đời này thiếu đi tiền bối, Cho nên tiền bối có thể tin tưởng tôi chứ?"

Hồ Phách hơi nghiêng đầu, vô lực ngã ở trên ghế sofa, chuyện như thế này mới là khiến cho người khác đau đầu, rõ ràng trường học không thể xem mọi người đều như bị mù hết được, tại sao cậu lại nói ra câu ấy cứ như là tỏ tình trong phim thần tượng vậy chứ? Đã nghiêm túc răn đe bản thân là chỉ được

cùng bạn trai chính thức mới được phát sinh quan hệ, đã là cố gắng lớn nhất của cô, nhưng là loại này hiện tại cũng đã bị đánh vỡ, nếu vậy thì cô sẽ là yêu hai người cùng lúc, cô như vậy lấy cái gì để có thể đáp lại thiếu niên ở trước mặt này?

"Chỉ cần tiền bối chịu chấp nhận tôi là tốt rồi, những cái khác cứ để tôi cố gắng, tôi nhất định sẽ khiến cho tiền bối hoàn toàn thuộc về tôi." Thiếu niên tự tin cười, nụ cười tựa như thi đấu rất thuận lợi trên đấu trường tennis vậy, dù là đối thủ cường đại cũng đều sẽ không làm khó được cậu: "Tiền bối thật gian xảo." Long Mã nói xong lại nhào vào trên người Hồ Phách: "Chúng ta rõ ràng là đang nói đến chuyện tiền bối bội ước, phá hủy lời hứa, cư nhiên nói sang chuyện khác rồi!"

"A... cái này là lỗi của Long Mã chứ, ngày nào cũng quần quật lấy tôi làm loại chuyện này." Thể lực dư thừa của Việt Tiền Long Mã khiến cho mỗi ngày cô đều không thể khép được chân, nhiều lần đã ngủ gật ở trên lớp học, hiện tại lại có thêm một Bất Nhị Chu Trọng nữa, aaaa... Thật đáng ghét. "Về sau không được quần quật lấy tôi khi ở trường nữa."

"Sao? Vậy đang ở trường mà tiền bối muốn thì thế nào? Tôi còn nhớ tiền bối tại thư viện..."

"Aa...không được nhắc lại việc đó nữa." Hồ Phách hét lớn để át đi giọng của Long Mã, Long Mã cũng cười giả lả, hai người ở trên ghế sofa cứ thế mà ôn ào, chuyện kia dường như đã bị đưa xuống tận đáy lòng rồi nhanh chóng tan thành mây khói.

Tối hôm đó tuy rằng Việt Tiền vẫn về nhà, chỉ là làm cho đến khi Hồ Phách nằm liệt trên sàn nhà không động đậy nổi mới đi về.

Cho dù Long Mã đã không còn tức giận nhưng Hồ Phách vẫn bị áp ở trên mặt đất mà mạnh mẽ 肉 một trận. Trong lòng Hồ Phách dự hoặc Long Mã đi tắt đèn, ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua rèm cửa sổ, khiến cho dấu vết trên cơ thể không thể nhận thức được là từ bao giờ mà có, không khí như vậy khiến Long Mã càng thêm hưng phấn, côn thịt cực đại cắm vào thật sâu cắm vào tiểu huyết của Hồ Phách, ôm cô đè sát trên tường sát cửa sổ, từng phát từng phát mà đâm vào, kích thích bờ mông rắn chắc, Hồ Phách bị 肉 đến hết toáng lên, cuối cùng bị Long Mã tách hai chân ra gắt gao phun ra từng đợt tinh dịch nồng đậm, ôm cô đi vào trong phòng tắm lại lần nữa bị cậu đè lên tường 肉 phạm thật lâu, miệng há lớn uống hết tinh dịch của Long Mã mới kết thúc cuộc truy hoan.

Một ngày mà tiểu huyết bị những hai người con trai đều có côn thịt thô to đáng sợ như vậy làm, cũng đều bắn vào bên trong, Hồ Phách trở nên mềm nhũn đến một điểm sức lực đều không có, nhưng đáy lòng lại truyền đến sự sung sướng tột đỉnh, thân thể nói cho cô biết bản thân mình đã vừa lòng, cũng chờ mong càng nhiều hơn. cô ngồi ở trong bồn tắm, hai chân dang rộng khiến cho tiểu huyết tách ra, dòng nước ấm áp đi vào trong tiểu huyết, lại mang theo chất lỏng màu trắng chảy ra ngoài, thật sự là không biết xấu hổ mà, cô tự mắng bản thân, nhưng là thật thoải mái, nếu không bị phát hiện bị phát hiện thì như vậy... đại khái cũng không sai mà đúng không?

Lục xuyên Hồ Phách rốt cục vứt bỏ luôn giới hạn cuối cùng của mình.

Bên kia một thiếu niên tinh tráng với thân thể trần trụi được mồ hôi che kín đang quần quật lấy miệng của một cô gái ở dưới thân, khiến cô gái không ngừng phát ra âm thanh yêu kiều, côn thịt siêu to lớn cắm vào thật sâu cắm vào tiểu huyết của cô gái, hai chân cô gái không ngừng giãy dụa, côn thịt liên nhô ra một điểm ở trên bụng.

Thiếu niên điên cuồng tiến vào vài cái, mạnh mẽ rút côn thịt ra, bắn tại bụi cỏ thừa thốt của cô gái.

Thiếu niên buông lỏng cô gái trong tay ra, xoay người nằm ở trên giường thở hổn hển, nhắm mắt lại lẩm bẩm cái gì đó. Cô gái nghiêng nghiêng lỗ tai để cố gắng nghe, chỉ mơ hồ nghe ra hai chữ Hồ Phách, móng tay đỏ tươi cơ hồ muốn đem drap giường xé rách.

Mã Lệ Tô vô cùng tức giận, đã chia tay lâu như vậy rồi mà ảnh hưởng của cô ta đối với anh còn sâu như vậy, rõ ràng đã bạn trai của mình, lại trên người mình mà kêu tên người con gái khác, hơn nữa chưa bao giờ bắn vào bên trong mình, dù chỉ một lần. Cô gái có chút khó chịu rút chân, nhớ tới cảm giác được một bị một thiếu niên khác bắn vào thật sâu vào trong mình, xem ra mình phải nhanh tay hơn mới được, cô đã tưởng tượng ra cảnh được các vương tử ưu tú vây quanh mình, Mã Lệ Tô cần phải đánh nhanh thắng nhanh, cứu vớt các vương tử mới được.

(Editor: ồ là là...ta định đọc hết cv xem có xk không, nhưng có vẻ như là ta chịu không nổi, hay nói đúng hơn là máu ta không đủ. vậy nhé ^^ các nàng cứ từ từ mà thưởng thức đi thì hơn.)

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bức Màn Bí Ẩn Dần Mở Ra (H)

Ngày qua ngày, việc cô cùng với hai người con trai cùng lúc dây dưa dường như đã trở thành một thói quen của Hồ Phách.

Cô với Việt Tiền càng lúc càng giống như một cặp tiểu tình nhân, hôm nay cô lại cùng Việt Tiền lén lút đi đến sau góc tường để dùng cơm cùng nhau, hai người có thể dựa vào vách tường mà cùng nhau nghỉ ngơi, sau đó hoàn toàn không mang theo chút dục vọng nào mà hôn môi. Từ lần trước Việt Tiền đã rất cố gắng để kiềm chế chính mình lại đồng thời cũng thu lại không ít nhần nhện, còn về phần với Bất Nhị cũng không quá phiền phức khi một tuần lễ chỉ gặp cậu ta một hai lần.

Hồ Phách phát hiện, thân thể của chính mình dường như trở có chút nên quá kì quái.

Cơ thể ngày một trở nên nhạy cảm, đặc biệt nơi mẫn cảm chỉ cần chạm nhẹ liền trở nên ảm ướt, chỉ cần ma sát nhẹ nhàng thì nụ hoa liền dựng đứng, trên giường ngày càng phóng đảng, mỗi lần mỗi lần lại trở nên không thấy đủ. Dù có cùng Việt Tiến, Bất Nhị “lăn lộn” đến mức cao triều, nhưng khi cảm nhận thỏa mãn, cơ thể trở lại như lúc trước như Long Mã rời đi, trạng thái đều là cảm thấy chưa đủ.

Trước kia, dấu vết thâm tím còn lưu lại mấy ngày nay lại chỉ cần thời gian một ngày các dấu trở nên mờ nhạt đến mức không thấy được. Hồ Phách sợ hãi nên đã tự mình đến bệnh viện, đứng trước nam bác sĩ đeo gọng kính màu đỏ mặt nói lên trạng thái chính mình, sau một loạt kiểm tra, kết quả chính là khỏe mạnh và không bất kì triệu chứng gì. Còn hài hước nhìn cô cười bộ dạng cô là con người rất yêu “chuyện ấy” khiến cô lập tức chạy luôn khỏi bệnh viện, tay ôm mặt nóng bừng.

Ánh đèn ám muội trong khách sạn chiếu lên Hồ Phách đang trần trụi đặt trên nệm êm, lúc bước vào Bất Nhị chọn phòng ở tầng một, phía ngoài số người đi lại cũng khá ít ỏi.

Hai nụ hoa bị chèn ép đến biến dạng, bàn tay lạnh như băng chạm gây nên cảm giác lạnh lẽo khiến nụ hoa co rút lại thành một cục, nụ hoa nhỏ màu hồng dựng đứng đến mê người. Lực công kích từ phía sau trở lên khiến vùng bụng co rúm, tiếng va chạm từ da thịt vang lên không ngừng.

Mặc dù biết bên ngoài không nhìn thấy được nhưng cái cảm giác mình bị trần truồng như thế này ở bên ngoài cũng thật ngượng ngập, eo nhỏ chân thon mở rộng để cơn thịnh của cậu tiến vào chôn sâu vào càng mạnh mẽ đem hoa huyết chảy ra thủy triều ảm ướt, chảy xuống trên mặt đất, hấp thụ những ánh mắt dâm dăng của người khác.

Vừa nghĩ vậy cô đã kẹp chặt hai chân vì sợ hãi, khiến cơn thịnh của Bất Nhị vừa mới mạnh mẽ đưa vào dùng sức mà rút, khiến cơn thịnh chạm đến nơi nhạy cảm. Động tác mạnh bạo đó khiến Hồ Phách khó chịu mà vận vận cơ thể càng tạo nên sự phóng đảng mê người. Cong người nâng mông, khó chịu đòi hỏi, để cơn thịnh to lớn tiến vào, đâm thẳng vào hoa huyết.

Cơn thịnh rời đi, Hồ Phách bị xoay người dán vào lòng Bất Nhị, đôi mắt mơ màng tràn ngập tình dục, khó chịu không ngừng giãy dụa bên trong cô. Bất Nhị nâng mông cô lên, thuận thế đem chân cô quán quanh eo mình, hoa huyết mở rộng, để cơn thịnh đưa vào, cơ thể thỏa mãn khiến biểu hiện năng thuận phục vô cùng, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đến ảm muội, chấm dứt hôn đến say nồng.

Cơn thịnh nhịp nhàng đưa vào rút ra, gân xanh nổi lên đến tơ cứng, mạnh bạo đi vào, một cái càng đem lực đạo gấp mấy lần trước, Hồ Phách liền cầu xin tha thứ, lực đạo ngày một mạnh nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ hư mất. Bất Nhị đã quen người con gái trong lòng nói một đằng làm một nẻo vậy nên động tác của cậu tiếp tục ngày một mạnh bạo, hung ác hơn, khiến cho thủy triều từ âm huyết theo động tác trào ra không ngừng.

Rốt cục ở chỗ sâu nhất của hoa huyết cậu phóng thích tất cả, khi đưa vào lần cuối. Dịu dàng đem môi hôn lên môi cô, đặt Hồ Phách trên giường, bây giờ cô chỉ hấp thụ được một ít khí lực ít ỏi trong phổi, lòng ngực điên cuồng hô hấp.

“Hồ Phách, chị thật mê người, thật muốn đem chị trói lại thật chặt a~” Bất Nhị lưu luyến vuốt ve khuôn mặt cô, cậu thật là bị trúng độc rồi, dù cùng các cô gái khác vẫn không thỏa mãn được như làm với cô. Rõ ràng là cô đang ở trước mặt mình, có thể nghe được cả nhịp tim của cô, nhưng cảm thấy đều là không đủ.

“Nhìn tôi làm gì?” cô hơi nghiêng đầu sang một bên, lại bị Việt Tiến nhìn chăm chú, liền quay đầu lại, ánh mắt mơ màng không chớp.

“Tôi cảm thấy dường như tiền bối đã chút thay đổi” cẩn thận quan sát cặp mắt đẹp của cô.

“Hả... đã thay đổi thế nào?” cô vội đặt tay mình lên tay cậu.

“Ừ... Đôi mắt trở nên đẹp hơn rất nhiều.” Việt Tiến áp môi hôn lên, càng ngày lại càng không thể rời mắt được nữa rồi, tôi phải thật cẩn thận để tiền bối không bị người khác cướp đi mất, dưới làn váy bàn tay cậu thăm dò vuốt ve bộ ngực trắng.

“Ừm...” khe rên khe khẽ thành tiếng, cảm giác từ dưới xông lên một trận nhiệt khí trào ra, bàn tay Long Mã vừa đi vào liền đụng phải một mảnh ướt đầm.

“Tiền bối thật dâm dăng.. Mới như vậy đã ảm ướt...” Long Mã cười đến mặt mờ “Có cần hay không chúng ta...” Chưa nói hết đã bị Hồ Phách cắn môi, đầu lưỡi phóng đảng thăm dò chất lỏng, nước bọt không nuốt xuống họng lại trào ra ngoài giữa hai khe miệng. Đẩy hai chân tiền bối, nước dịch trào ra, cơn thịnh nhịp nhàng đâm vào sâu, nhịp nhàng không điểm dừng, hợp hòa thuận, tay kia chẳng rảnh rang đem hôn đầy ngọc nhỏ mẫn cảm mà nhào nặn, uốn nắn. Không một kĩ xảo phức tạp, thiếu niên mạnh khỏe, bị tiền bối thúc giục, tuổi trẻ hiếu thắng đem ra vào một nhanh, chỉ thiếu hận không thể đem tiền bối khảm vào da thịt.

Hồ Phách rên khẽ, từng tiếng đứt quãng dâm dục, nhục huyết chắc chẽ co rúm lại bao lấy xâm lấn hung khí, Long Mã bị kích thích, bàn tay đè chặt mông nâng, to lớn vào ra như hấp thụ, thỏa mãn dục vọng Hồ Phách, khác vọng điên cuồng thỏa mãn đến hong khô bao lâu nay.

“A... Thật sâu... Chết mất.... Mau lên chút nữa... Thật tuyệt...” Lý trí đã vút thẳng lên chín tầng mây, trong đầu chẳng muốn gì ngoài nhiều hơn là thỏa mãn.

Long Mã liếm láp nụ hoa trước ngực, dưới không ngừng suất ra toàn lực làm cuồng, thủy nước tràn đầy đến khi Hồ Phách hét lên, mồ hôi đầm đìa, cơn thịnh bắt đầu nóng mà sưng to hơn, những tiếng ộp ộp ộp ộp cơ thể tăng lên tần suất, cấp tốc vài chục cái, sau đó mới đem dịch băng thẳng vào tinh huyết.

“Bắn... bắn hết vào.... Thật thoải mái...” cơn thịnh cắm vào thật sâu, luồng nhiệt tăng dần, xuất ra khiến hoa huyết đầy thoải mái.

“Đều là cho chị ... Ừm Tất cả ..” _ lay động cơn thịnh nộ khi đã bắn xong, rút ra đưa lên môi, tương dịch còn sót được cầu xin liếm sạch, lần nữa đem cắn vào sâu cao triều, một lần lại một lần gây rối, đến khi nghe tiếng khóc nức của Hồ Phách lần thứ hai cầu xin kết thúc, mới dừng lại.

Hồ Phách gần đây ngủ yên giấc, ban ngày bị giày vò bởi đám nam tử kia, ban đêm lại gặp ác mộng.

Trong mộng nàng bị một đám đàn ông không thấy rõ mặt, đè phía dưới, từng cái một tiếng vào, sau lại đến lần hai, đến lần ba ... Cuối cùng không biết sau bao nhiêu lần mới kết thúc, vẫn không rõ bao nhiêu người đã chơi trên cơ thể cô. Đột nhiên đám người kia không thấy đâu nữa mà bọn họ lại vây quanh sang một người khác, âm thanh dâm đãng tràn ra, cho đến khi trước mặt tách ra tia lửa, đem giấc mơ của cô dẹp tan.

Liên tiếp mấy ngày đều cùng một giấc mơ như vậy, khuôn mặt của những người kia dần rõ ràng hơn.

Có mối tình đầu của cô, có bạn trai trước, còn có Long Mã, Bất Nhị ...

Đây có phải những người này dần sẽ rời dần khỏi cô hay không, sẽ có một người khác bên cạnh bọn họ hay không. Suy nghĩ dần trở nên miên man và mơ hồ trong giấc mơ không thể xác định thật giả kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nợ Phong Lưu Của Ba Năm Trước

Trên bục giảng giáo sư đang dạy đến văng cả nước bọt, Bất Nhị tay chống cằm nhìn về Hồ Phách ở phía trước đang ngẩn người nhìn ra bên ngoài. Mấy ngày nay Hồ Phách dường như rất không tinh thần, chẳng lẽ là do quá mệt mỏi sao? Nhưng từ lần trước sau khi hai người ở quán trọ tình yêu, cũng đã bốn đến năm ngày không có ở cùng nhau, chẳng lẽ là Việt Tiền? Quả nhiên thật sự là không cam tâm mà, nếu như chỉ có mỗi một mình một người là tốt nhất.

Ánh mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, cậu hơi nheo lại đôi mắt nhìn vào Hồ Phách, nếu là Hồ Phách với Việt Tiền có thể tách ra là tốt nhất, dù sao Hồ Phách đối với Việt Tiền vốn cũng không là gì cả, đột nhiên lại không đâu biến thành như vậy, nhất định là do Việt Tiền làm loại chuyện cũng giống như mình, hung hăng sáp nhập vào trong cô, làm cho cô không cách nào cự tuyệt. Sau đó liền thuận nước đẩy thuyền đem Hồ Phách mang theo bên cạnh, mặc dù mình cùng Việt Tiền đều làm chuyện giống nhau nhưng vẫn là rất tức giận, nếu như Hồ Phách kiên quyết từ chối hẳn thì tốt rồi.

Điện thoại di động trong túi rung lên báo hiệu có người gọi, Hồ Phách còn đang ngẩn người chột giật mình, liếc nhìn giáo sư thì đang chìm say ở trong kiến thức rộng bao la như biển vơi vơi như núi mà hoàn toàn không có chú ý tới mình, Hồ Phách mới lên lút lấy điện thoại di động ra.

"Chị, ngày mai hẹn với nhau đi, chỗ cũ."

Đã ở chung với nhau như vậy lâu, Hồ Phách hoàn toàn hiểu lời hứa với Việt Tiền và lời hứa với Bất Nhị hoàn toàn không giống nhau. Lời hứa với Bất Nhị đại khái chính là cậu ta cảm thấy bên trong quán trọ tình yêu có gì đó ‘rất thú vị’ khiến cho Hồ Phách cảm thấy nói "cái gì đó rất thú vị" thật sự là điều gặt người, thời gian hai người ở chung với nhau cơ hồ đều là ở trên giường dầy dụa.

Mà lời hứa với Việt Tiền đại khái chính là cô ngồi ở trên ghế nhìn cậu đánh tennis một ngày, sau đó hai người cùng đi ăn cái gì đó, cậu cao hơn cô khá nhiều nên thiếu niên không ngần ngại mà tay khoác lên vai của cô, đi qua đám người chen lấn, đến một ngôi nhà ở trong góc rồi lại ngoài ý muốn mà đến một cửa hàng ăn uống nhỏ, sẽ gấp thức ăn vào bát cho nhau và nhận thức ăn từ đối phương, sau đó cậu sẽ đưa cô về đến nhà, nếu như hôm đó phải trong nhà không ai sẽ qua đêm ở chung một chỗ.

Trong nhà thì phải trốn tới chỗ nào mà tránh khỏi mẹ có thể nhìn thấy, thậm chí mẹ cô cũng không biết con gái đã sớm cùng không ít người lui tới trong ngôi nhà này rồi, nhưng trong mắt mẹ thì cô đã là cô con gái cười nói trưởng thành, cho nên cho dù mẹ ở nhà thì cô cũng có thể xin cho bạn là con trai đến làm khách. So với đáng về ngày xưa thì dù là ai đến trông Hồ Phách cũng hạnh phúc hơn rất nhiều, có lúc Hồ Phách nhìn Việt Tiền, đột nhiên lại cảm thấy nếu như gặp cậu bắt đầu từ lần đầu tiên luôn thì thật tốt.

Nếu như không có giấc mơ kia.

Đúng, cái đó giống như một bộ phim giấc mơ, làm không biết bao nhiêu lần, cũng lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Cô giống như là một khán giả đang đứng xem nhìn, cô nhìn thấy Lục Xuyên Hồ Phách lần lượt cùng các chàng trai khác nhau quần lầy, thậm chí trần trụi ở trên giường cùng với mấy người cùng một lúc, hưởng thụ cái loại vui vẻ quái dị cùng thỏa mãn.

Sau đó bỗng nhiên xuất hiện một cô gái thuần khiết, thiện lương, xinh đẹp, những chàng trai kia đang vây quanh Hồ Phách từng người một rồi khỏi cô đi đến bên cạnh cô gái đó. Hạnh phúc của cô chợt nhanh chóng tan vỡ đến đau nhói, Hồ Phách dường như nổi điên lên mà làm nên những chuyện đáng sợ, cô đứng dậy tiến về phía cô gái vừa xuất hiện, muốn cào xé, muốn cướp đoạt hết lại tất cả, nhưng cô gái nhỏ kia chỉ nhẹ nhàng mỉm cười rồi đẩy cô ra, những người đàn ông từng là của cô, từng yêu cô cũng nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét vô cùng, cuối cùng Lục Xuyên Hồ Phách giống như một con chuột chạy qua đường, trốn lên máy bay mà bay ra nước ngoài, đáng tiếc là chiếc máy bay kia cũng gặp họa, đang bay ở giữa không trung bỗng

nhiên hóa thành ngọn lửa.

Nếu như một hai lần thì có lẽ cô đã nghĩ rằng là do mình suy nghĩ lung tung, nhưng cứ như vậy liên tục hơn một tuần lễ rồi, Hồ Phách không thể không đem giấc mơ này coi như là 'điềm báo' được. Cho nên bất luận hiện tại đang có nhiều hạnh phúc đến thế nào thì cuối cùng vẫn là muốn mất đi hết, ngoài việc kiềm chế bản thân mình không đi làm những việc mà ngay cả mình cũng cảm thấy chán ghét thì cô không thể làm gì được, bởi dĩ nhiên là cô không cảm đoán được người nào đó thích một người nào đó, dù là bây giờ bọn họ đang nói với cô bằng những lời nói thâm tình để nghe đi nữa.

Nếu đã như vậy thì trước mắt cô chỉ cần hưởng thụ vui vẻ đến cuối cùng. Nhấn điện thoại di động, đồng ý với Việt Tiền. Vừa định để điện thoại di động xuống, lại có tiếng báo tin nhắn đến, người gửi phải không là Việt Tiền.

"Hồ Phách, gần đây cậu làm sao vậy? Nhìn bộ dạng của Hồ Phách rất không có tinh thần khiến tôi có chút lo lắng đấy." Kịch liệt phải hoan ái đi qua, Bất Nhị ôm Hồ Phách, tình tế hôn lên chóp mũi cô, thân thể có cảm giác đinh đĩnh khiến Hồ Phách giùng giàng, nhặt lên quần áo bị vứt đầy trên đất rồi đi vào phòng tắm.

Trong khách sạn tình yêu ở bên trong phòng tắm thủy tinh có hơi nước bốc lên trở nên hơi mờ, Bất Nhị ngồi ở trên giường, nhìn bóng người mảnh khảnh bên trong hơi nhũn lông mày, cảm giác như có gì đó không đúng, mặc dù vừa bắt đầu thì Hồ Phách cũng rất kỳ lạ rồi, nhưng cảm giác gần đây càng ngày cô dường như càng ngày càng lạnh nhạt hơn, cho dù ở trên giường có làm bao nhiêu lần đi nữa, loại này xa lánh này cũng càng ngày càng đậm.

Từ phòng tắm ra ngoài, Hồ Phách ngồi ở trước gương khổng lồ, mới chỉ không lâu cô ở đây thấy được mình trong gương trông phồng đẫy như thế nào khi bị Bất Nhị tiến vào, hiện tại ngồi ở trước gương, chải lấy khô một nửa mái tóc dài đen nhánh. Bất Nhị từ phòng tắm đi ra, tự nhiên đi tới sau lưng Hồ Phách, cầm lấy lược trong tay cô, từng cái chải lấy tóc cho Hồ Phách.

"Bất Nhị. Chúng ta dừng lại tại đây thôi." Hồ Phách thật ra là một cô gái rất kiêu ngạo, trong giấc mơ kia lại là một Lục Xuyên Hồ Phách đây đưa không ngọt khiến cho cô cảm thấy buồn nôn, tuyệt đối không muốn biến mình thành cái dạng kia, nếu đó là một người khác, như vậy không bằng sớm dừng lại một chút.

Tay Bất Nhị đột nhiên dừng lại, từ trong gương Hồ Phách có thể thấy được băng lãnh trong con ngươi của cậu ta, sau đó lại nheo lại, tiếp tục thay Hồ Phách chải đầu, nhưng lực tay lớn đến nỗi kéo tới da đầu cô muốn rách ra. "Tại sao lại vậy? Tôi đã khiến cho Hồ Phách tức giận sao?"

"Tôi nhớ là đã cùng Bất Nhị nói qua ở phòng dụng cụ rồi mà, là do cậu không biết đối với tôi là tình yêu hay chỉ là ham muốn, cho nên mới đối với tôi làm chuyện như vậy. Mặc dù tôi cảm thấy rằng chuyện này có chút buồn cười bởi là tình cảm của chính mình mà Bất Nhị lại không thể phân rõ, nhưng mà. Cho đến bây giờ chúng ta cũng đã làm nhiều lần như vậy rồi nên tôi muốn Bất Nhị nên xác định đi? Cho nên chúng ta cũng có thể dừng lại mà đúng chứ? Dù sao là nếu chỉ để làm chuyện như vậy thì tôi tin là Bất Nhị có thể tìm được người thích hợp hơn." Hơn nữa nói không chừng người kia sẽ rất nhanh xuất hiện, tôi không phải nghĩ đến cảnh tượng bị cậu ngăn lại ở cửa phòng học rồi tôi là mắng ác độc.

Giấc mộng kia đối với Hồ Phách có ảnh hưởng quá lớn, trí nhớ cùng lớp ba năm nói cho cô biết, Bất Nhị không phải là loại người đó, mặc dù trong mơ Lục Xuyên Hồ Phách làm chuyện thực sự rất ác độc, nhưng Bất Nhị Chu Trợ tuyệt đối sẽ không phải là người không có lễ nghi phong độ mà tức giận lên là lớn tiếng mắng người. Nhưng là trong giấc mơ đó mỗi đêm mỗi đêm cứ như thế lặp lại nhau, khiến cho cô không nhận được đem cả Bất Nhị trong mơ và Bất Nhị đời thật ghép chồng với nhau, cho nên đối với cậu ta khó tránh khỏi có mấy phần tức giận.

"Là chuyện gì mà khiến cho Hồ Phách có ảo giác như vậy?" Bất Nhị buông lỏng lực đạo trên tay, êm ái chải tóc cho Hồ Phách: "Là lỗi của tôi sao, là do tôi không đem tình yêu từ tận sâu trong lòng gửi gắm đến Hồ Phách nên mới như vậy sao, nhưng là, Hồ Phách đối với tôi vẫn còn rất không cam lòng nên khiến cho tôi rất khổ sở." Bất Nhị đi vòng qua ngồi xổm trước mặt Hồ Phách, nụ cười thường lệ trên khuôn mặt mất đi bóng dáng, băng giá trong đôi mắt của mang theo lâm lâm bi ai cùng đau thương. "Tôi đã chọn sai lầm ngay từ thời điểm vừa mới bắt đầu, mặc dù đã nỗ lực bù đắp, nhưng là dường như là không thể bù đắp được đấy. Nhưng mà tôi sẽ không buông tay dễ dàng như vậy đâu, cho nên không cần vội vàng cự tuyệt tôi, có được không?" Cậu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Hồ Phách.

Hồ Phách nhắm mắt lại, cảm nhận cẩn thận sự ấm áp ở trên môi, cô thầm nghĩ cứ như vậy đi, dù sao thì tới khi cô gái đó xuất hiện thì cô cũng sẽ phải đi.

Vào buổi sáng ngày thứ bảy buổi, Long Mã ngồi ở trên hành lang thất dây giày, bên cạnh để túi đựng vợt tennis, Việt Tiền Nam Thứ Lang cầm theo vợt bóng bàn đi tới.

"Ồ, chàng trai, sớm như vậy đã muốn đi ra ngoài sao? Làm một ván thể nào? Hôm nay ông già này sẽ chấp cậu một con mắt thấy thế nào?"

Long Mã đứng lên đeo theo túi đựng vợt trên lưng, không quan tâm tới ông già không đứng đắn kia muốn đi.

"Này, gấp gấp vậy để đi gặp bạn gái sao? Mau đưa về đây để cho ông già này xem xem cô gái đó như thế nào đi, ha ha." Đầu tiên là thường xuyên một mình tắm rửa rồi giặt quần, sau đó lại là về muộn hoặc là cả đêm không về, nếu như còn không biết rằng đứa con nhà mình có chuyện gì, vậy thì chẳng phải là rất buồn cười sao. Trong hai đứa con trai của mình, Long Mã không chỉ thừa kế kỹ thuật dẫn bóng siêu đẳng mà còn thừa kế luôn cả tính phong lưu không kềm chế được của ông. Lần trước mang về nhà một cô gái nhỏ, lúc đó ông còn nghĩ là cô gái nhỏ kia có thể giữ chân đứa con trai này lại, không ngờ lại nhanh chóng bỏ chạy như vậy. Hiện tại kỹ thuật bóng của Long Mã cũng dần dần thành thực, đáng tiếc là trên phương diện tình cảm thì cậu lại hết sức chậm chạp, Nam Thứ Lang còn đang cảm thấy Long Mã chắc hẳn phải mười năm sau nữa mới may ra có bạn gái, thật muốn xem một chút về cô gái có thể mê hoặc cậu là người ra sao, A ha ha ha!

"Chị, không phải là cha đã thấy qua rồi sao?" Long Mã nói xong liền cất bước rời đi, Nam Thứ Lang sững sờ một chút, có chút phản ứng hơi chậm nhưng vẫn kịp: "Này này, chuyện này chẳng phải là rất không ổn sao!" Cả anh và em lại cùng cùng nhau thích một cô gái, dù nghĩ thế nào thì cũng thấy rất phiền toái nha!

Long Nhã còn trẻ, đại khái là không thấy rõ được tình cảm con tim của mình nên mới có thể rời đi, khi cậu nhìn vào Hồ Phách, ánh mắt của thằng bé để người ngoài nhìn vào cũng thấy trong đó chứa đựng những gì. Rồi đi lâu như vậy, Long Nhã cũng nên xác định tình cảm rồi mới đứng, đối với đàn ông nhà Việt Tiền, đã muốn thứ gì thì chưa bao giờ biết cái gọi là buông tha, cho dù đối thủ có là em trai của mình.

"Ai nha, lần này đúng là rắc rối thật rồi. Chỉ là chuyện của bọn trẻ thì cứ hãy để cho chính bọn nó lo liệu đi." Nam Thứ Lang vò vò mái tóc xoay người đi về nhà, ông thật sự chính là không thể không thừa nhận rằng bản thân đang rất mong đợi cái hoàn cảnh đó xảy ra, A ha ha ha!

Mẹ phải liên tục làm tăng ca nên Hồ Phách giúp mẹ gói gém mấy bộ quần áo để đưa đến bệnh viện, cho nên lời hứa sẽ cùng Việt Tiền ra sân quần vợt sẽ trễ một chút, hôm nay Long Mã không có một ai cùng luyện tập, Hồ Phách đang yên vị ở bên cạnh trên cầu thang chờ cậu.

Chỉ là ở cô từ từ nhìn thấy ở trong sân quần vợt có một người vừa tới so tài cùng Long Mã, nhắm hai mắt cẩn thận suy nghĩ lại một chút, rốt cuộc cô chắc chắn người đánh nhau với Long Mã chính là hắn, cô hận sao không thể trễ nguyên cả ngày hôm nay. Cô cắn cắn môi, cầu mong rằng người trong sân kia không nhìn thấy cô, nhanh nhẹn như chú mèo muốn chạy trốn, cô nghĩ sau khi rời khỏi đây sẽ cho gọi một cuộc điện thoại với lý do nào đó mà phải về nhà. Nhưng mới đứng đây, một quả cầu màu vàng xé rách không khí sau đó rơi mạnh xuống chân cô, một mảnh bụi đất tung bay trong không trung.

"Chị! Không sao chứ? ! Này! Anh cố tình đánh bóng về phía này à? !" Long Mã chạy tới sân bóng, khẩn trương nhìn Hồ Phách, lực đánh bóng của người kia cậu đã lãnh giáo qua, nhưng đột nhiên không trong tính toán quả bóng liên hướng về phía tiền bối mà bay tới, khiến cho cậu hoàn toàn không kịp chống đỡ.

"Ách, tôi không sao, chỉ là hơi khát nước nên tôi định đi mua nước, các cậu cứ tiếp tục đánh đi." Hồ phách muốn tìm cơ để chạy đi, không ngờ người kia cũng khoanh tay đi tới.

"Ôi trời, tôi không không chế được lực tay và hướng đi của bóng, thật không thể chỉ xin lỗi là xong được, không bằng tôi mời em đi uống chút gì đó, coi như là bồi thường, thế nào?" Đôi mắt sắc bén như chim ưng cúi xuống nhìn Hồ Phách, trong lòng cô chợt vang vọng lên câu hỏi đó là tại sao lại gặp phải tên sát tinh này?

"Này nhóc, đây chính là bạn gái của cậu sao?"

"Chị muốn uống gì? Em sẽ đi mua." Cuộc tranh tài bị đối phương không biết từ đâu tới đánh một banh khiến cho dừng lại hẳn, Việt Tiền hoàn toàn không muốn quan tâm hắn ta, cậu chỉ lo lắng nhìn chị có bị quả bóng tennis làm bị thương ở đâu hay không.

"Không cần, nếu không đánh nữa vậy thì chúng ta đi." Hồ Phách không kịp chờ đợi muốn chạy trốn.

"Này này, không phải nói muốn đánh bại tôi hay sao, đúng là nói khoác mà không biết ngượng? Làm sao lại muốn chạy trốn rồi?" Nói đến chữ chạy trốn, ánh mắt của người đó lại chăm chú nhìn chăm chăm vào Hồ Phách. "Giúp tôi mua một chai trà Ô Long, sau đó nói chuyện tiếp, thế nào?"

"Chị có thể đợi em một chút không? Sẽ xong nhanh thôi, chị thích uống nước chanh đúng không?" Việt Tiền nói xong lập tức chạy tới quầy bán hàng tự động ở một bên sân bóng, để lại Hồ Phách cùng người kia với nhau.

Hồ Phách muốn rời đi, mảnh từ cổ tay truyền đến một trận đau nhói khiến cho cô phải nhíu mày lại.

"Thật sự là đã lâu rồi không gặp, quý cô lừa đảo. Tôi tìm em đã lâu lắm rồi, không phải nói em là sinh viên của đại học Lập Hải sao? Làm sao có thể xuất hiện tại Tokyo? Thật là làm cho tôi tìm dễ dàng quá đi." Chàng trai không để ý đến phản kháng của Hồ Phách mà chỉ một mực kéo tay của cô đặt lên bên môi hôn lên: "Lần đầu tiên bị lừa lại còn là con gái, lúc đó em bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười bốn? Hay là mười lăm? Cưng nhiên tôi lại bị một con bé lừa gạt." Giọng nói trầm thấp lộ ra nồng nặc mùi nguy hiểm: "Ba năm, em nên trả hết cho tôi

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bị Bức Đến Bắn Ra Nước Tiểu (H, Có Chút Sm)

Ngon đèn ái muội chính là điểm thú vị ở khách sạn, so với Lục xuyên Hồ Phách mười tám tuổi thì Lục xuyên Hồ Phách mười lăm tuổi lúc đó thật sự là cực kỳ nhỏ bé, giống như chú cừu non đang chờ đợi làm thịt bị chàng trai cao lớn đè dưới thân, đôi chân thon dài bị tách rộng ra.

"Cùng đàn ông làm rồi sao? Coi như là gần xử nữ cũng được." chàng trai kéo dài đùi cô ra, vươn đầu lưỡi liếm láp bắp đùi thịt non mềm, đột nhiên há miệng gặm một cái, khiến trên da thịt cô nổi lên hai dấu vết màu hồng hồng. "Để tôi nhìn rõ xem nào." vừa nói xong liền chuyển qua tiểu huyệt, đem ngón tay thô to chạm rầy đưa vào trong, không tìm thấy tấm màng vật cản, vốn còn đang lấy ngón tay để thử xem có nên đâm vào thật sâu hay không nên ngón tay chàng trai cứ quấy tới quấy lui khiến cho Hồ Phách ngậm nga lên từng tiếng rên rỉ tíu tít: "Còn tưởng rằng tôi sẽ là người đàn ông đầu tiên của em, vậy thì tôi cũng không cần phải đè đặt cản trở làm gì rồi." Ngón tay thô dài rất nhanh rút ra đâm vào ở trong tiểu huyệt, mà âm thủy cũng chảy ra rất nhanh, Hồ Phách khó nhịn đá lung tung hai chân, lại bị chàng trai dẫn lại đầu giường sau đó lấy còng tay ra còng lại ở đầu giường.

Nằm ở trên giường, hai chân bị tách ra, tay cũng bị còng lại trên lan can ở đầu giường, đôi ngực trắng nõn nở rộ ra hai bên, hai chân mở rộng ra bị chàng trai dùng ngón tay đưa bốn, hoa huyệt đỏ tươi non mềm hoàn toàn hiện ra trước mắt chàng trai, dòng thủy dịch ướt át phảng phất như mời gọi

chàng trai đến nhắm nháp.

Và tất nhiên chàng trai không phụ sự kỳ vọng của cô mà cúi đầu giữa hai chân cô, hai tay đặt ở trên đùi bóng loáng của Hồ Phách vuốt thẳng một đường, sau đó cúi đầu ngậm chặt hoa huyết nhỏ đến đáng thương, muốn mút vào thật nhiều nước từ bên trong, sau đó khẽ mở ra cánh môi đem đầu lưỡi thăm dò vào trong cửa tiểu động, từng chút từng chút gặm cắn đến từng nếp nhăn nội bích. Tay chân của Hồ Phách đều bị vấy bẩn, chỉ có thể vận vẹo thân thể mà không biết rằng càng tránh né thì càng làm cho khát vọng của đàn ông càng dâng lên nhiều khoái cảm.

Hồ Phách vẫn là lần đầu tiên bị đàn ông liếm láp tiểu huyết, cứ tưởng tượng ra địa phương tối tư mật của mình giống như là bàn đồ ăn đặt ở trước mắt người khác khiến cho cô nóng bừng toàn thân như thể đang nằm trên giàn hỏa thiêu vậy. Tiểu huyết càng co rúm càng chảy ra nhiều dịch mật.

Bị đàn ông liếm láp khiến cho lòng cô lẫn thể xác đều phát ra khoái cảm vĩ đại, cô có cảm giác dường như đầu lưỡi của chàng trai đang tiến vào hoa huyết, tình tế liếm mỗi một nếp nhăn ở phái bên trong tiểu huyết: "Thật thoải mái... Còn muốn nữa... Liếm tôi đi..." Nếu như tay có thể tự do cử động thì chắc chắn Hồ Phách sẽ siết sao đem đầu của chàng trai đặt áp sát vào tiểu huyết, để cho đầu lưỡi của hắn liếm đi vào địa phương càng sâu hơn khiến cho cô thoải mái hơn, nhưng mà hiện tại cô chỉ có thể cố gắng ưỡn lên vùng eo, đem tiểu huyết đưa đến bên miệng chàng trai, để đầu lưỡi hắn siết sao xâm nhập vào tiểu huyết đến không thể rời ra được.

"Thật phóng túng." Tay chàng trai đánh mạnh lên mông cô một cái, lưu lại trên đó một dấu tay đỏ tươi. Liếm thật sâu vào bên trong tiểu huyết, ngẩng đầu, ngón tay khảy lộng cánh hoa ướt đầm, liền nghe thấy tiếng khóc nức nở như tiếng con mèo nhỏ kêu của cô gái: "Khóc bây giờ có chút hơi sớm, thật sự là đáng thương mà, đêm nay chắc chắn em sẽ bị tôi chơi đùa đến hư, đến lúc đó cho em muốn khóc cũng không có sức mà khóc."

Chàng trai cởi quần áo ra, rõ ràng khi đang mặc trên mình quần áo thì nhìn qua hắn chỉ là một chàng trai có hình thể gầy yếu, nhưng bây giờ khi cởi ra thì trên thân thể to lớn đầy đặc cơ bắp rắn chắc, tràn ngập tính xâm lược, cự căn thô to giữa hai chân đã sớm ngẩng cao đầu, đỉnh đầu đỏ đậm có rỉ ra chút niêm dịch trong suốt, ánh mắt sắc bén đánh giá thân thể nõn nhũn của Hồ Phách, bởi vì dục vọng chưa được thỏa mãn mà thân thể trắng như sữa vịn vẹo trên drap giường, dục dục dục vọng sâu nhất nơi đáy lòng của người đàn ông phải trào dâng, muốn tiến vào giữ lấy cô sau đó chơi đùa đến hư cô.

"Nhớ kỹ, người đang đâm vào trong em bây giờ chính là tôi, là tôi, Bình Đăng Viện Phượng Hoàng." Chàng trai nói xong liền lập tức đem dục long trướng đại đến cực hạn hung hăng cắm vào tiểu huyết, sau đó đỡ hai chân của Hồ Phách lên, tiểu huyết bị đâm đến lún cán đang không ngừng co rúm lại, ở trong tiểu huyết nam căn khẽ động nhếch lên một độ cong, hung hăng đụng vào vách tường. (Editor: tên gì mà dài vậy tác giả? Bình Đăng Viện Phượng Hoàng à? Tác giả ăn gì để tui cứng.)

Vốn là bị liếm quá kích thích khiến cho Hồ Phách cũng sắp đạt tới cao trào rồi cho nên cô làm sao còn chịu được bị 齧 can như vậy, hoa huyết thật nhỏ bị nam căn thô cứng nhét vào tràn đầy, quy đầu to lớn chắc mẩy chọc vào huyết chặt chẽ, tìm đến hoa hạch sâu nhất, ngấm chuẩn từng phát từng phát mạnh mẽ 齧, khiến cho Hồ Phách siết chặt hai chân rớt cục khóc thành tiếng, đại lượng dịch mật vọt lên, cứ như vậy tới nay cô đã đạt tới lần cao trào đầu tiên.

"Mới vài cái như vậy mà đã đạt cao trào rồi, đêm nay em muốn xuất tiết đến vô tận à, hả? Cô gái, cố gắng chịu đựng đi, bởi vì tôi chỉ mới bắt đầu thôi." Nói vừa dứt liền Tiếp tục điên cuồng thô lỗ 齧 can vào trong tiểu huyết, tiểu huyết miễn cưỡng bị cơn thịt ấm nóng xuyên chọc, không tự chủ được hấp thụ cơn thịt rất nhanh, khiến cho Bình Đăng Viện kêu lên một tiếng đầu thoải mái, cơn thịt ở trong tiểu huyết cứ vậy mà trướng to, cửa huyết mị nhục đều bị hắn làm cho mềm nhũn tê dại, lại bị đỉnh quy đầu màu hồng nhạt tiến vào, cơ hồ như muốn đem sức nặng toàn cơ thể tập trung ở trên cơn thịt, sắp nhập thật sâu vào ấu huyết của cô.

Giống như là thân thể mềm yếu không biết tiểu huyết còn có thể gặt gao hấp thu bản thân đến lúc nào, trộn lẫn hỗn nhiên cùng với dâm đăng kết hợp hoàn mỹ với nhau, khiến cho Bình Đăng Viện Phượng Hoàng bùng lên dục vọng bạo ngược. Mở ra hai chân bị trói của cô, lôi kéo hai chân nhỏ bé yếu ớt trở về, từng phát từng phát dùng tiểu huyết để khuấy động cơn thịt của chính mình, biến Hồ Phách nổi lên một mảng đỏ bừng, dường như cô chính là một sex toys (sex toys: đồ chơi tình dục.) bị hắn ta nắm giữ ở trong tay, mặc cho hắn chơi đến khi nào có thể thỏa mãn dục vọng đàn ông. Còn chưa đủ, Bình Đăng Viện còn đứng lên kéo theo hai chân của Hồ Phách dơ lên cao.

"Tự mình cân bằng cơ thể đi, tốt lắm." Nói xong liền không quan tâm tới cảm giác của Hồ Phách mà nhảy xổ tới tiểu huyết của cô, Hồ Phách bỏ nhào xuống mép giường, hai tay tay gặt gao nắm chặt lấy drap giường, hai ngọn núi trập trùng ở trước ngực bị 齧 đến rung rinh, cúi đầu có thể nhìn thấy cơn thịt thô to kia làm sao có thể tiến vào trong thân thể của chính mình được? Đột nhiên chàng trai nhắm ngay tâm rung hung hăng đâm thật mạnh vào đó vài cái, Hồ Phách lại bị 齧 đến tiết ra càng nhiều dịch mật, nhưng là Bình Đăng Viện còn dùng quy đầu to lớn kia đặt tại tâm huyết, biên độ nhỏ nhưng liên hoàn như giã thóc, khiến Hồ Phách toàn thân đều mềm nhũn, đại lượng dịch mật kịch liệt phun ra.

"Van xin anh... Không cần... Thật đáng sợ... Chịu không nổi..." Kêu khóc giãy dụa, thân thể Hồ Phách co rút kịch liệt, nhưng là Bình Đăng Viện vẫn nắm chặt lấy eo của cô, cơn thịt đang sắp nhập liền rút ra toàn bộ, lộ ra những đường gân xanh bao bọc lấy cơn thịt vĩ đại, như là muốn đem tiểu huyết mài mòn vậy. Lần đầu tiên hưởng thụ khoái cảm đáng sợ như vậy, Hồ Phách phun ra dịch mật ở cao trào sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

"Thật sự là không tốt nha, mới như vậy liền hôn mê, đáng tiếc là tôi sẽ không bỏ qua cho em." Chàng trai kéo lên Hồ Phách mất đi ý thức đang nằm trên mặt đất lên, cầm lấy cơn thịt thô dài nhắm ngay tiểu huyết, vòng eo khỏe khoắn động một cái, tiếp tục sắp nhập đi vào.

Hồ Phách rất nhanh đã bị làm cho tỉnh lại, trong thân thể có đại nhục bông to lớn đang không ngừng ra vào khiến cô chết đi sống lại, biến cô thành một dâm phụ đói khát, không biết hổ thẹn mà ôm chặt lấy Bình Đăng Viện.

"Đâm tôi... mạnh vào... Tôi còn muốn nhiều hơn nữa..." Tiểu huyết không biết sống chết mấp mấp mấp, Bình Đăng Viện vốn dĩ thấy cô đáng thương đang định sẽ cho cô nghỉ ngơi liền lập tức mất đi lý trí, giống như một con chó đực động dục không biết mệt mỏi mà hung hăng 齧 can.

"Đúng là tạo hóa. Tôi 齧 chết em, cô lại dùng sự phóng túng này mà quyến rũ đàn ông." Cơn thịt vĩ đại cơ hồ muốn đem tiểu huyết đâm chọc đến chết đi sống lại, lần đầu tiên hắn không biết sống chết như vậy, trước kia những cô gái ở trên giường đều cầu xin hắn sự tha thứ, chỉ có dưới thân thể phóng túng

này, bị làm đến hôn mê, còn tỉnh lại sợ là không thỏa mãn được đàn ông hay sao, cô với hắn đúng là trời sinh một cặp mà. "Từ nay về sau tôi sẽ thỏa mãn em, chỉ cần cô không cho ai khác 肉 biết chưa? Bằng không tôi sẽ giết em." Trờ người để Hồ Phách ngồi lên eo mình, còn thật kích thích hướng về phía trước, nhìn cô gái bị mình làm cho biến thành bộ dạng ngây ngốc, khoái cảm bành trướng cực độ khiến động tác của hắn càng ngày càng kịch liệt, rốt cục đem chất lỏng đậm đặc rót vào thật sâu bên trong tiểu huyết của Hồ Phách.

Bình Đăng Viện Phượng Hoàng, chính là người đàn ông chân chính trên ý nghĩa là một người đàn ông thứ hai của Lục xuyên Hồ Phách.

Sau khi chia tay với mối tình đầu, cô bị các đàn anh đàn chị kéo đi các buổi giao lưu gặp mặt, ,thì chính là ngoài việc nói vài câu khách sáo cùng làm quen thì cô cảm thấy dù mình đã sắp trở thành học sinh cao trung nhưng xem ra không được coi trọng mà luôn bị xem là một cô gái nhỏ, tâm trí lúc đó cũng không khiến cho cô nghĩ rằng bản thân mình lại bị đã thú theo dõi, sau khi cuộc gặp mặt kết thúc cô liền mơ mơ màng màng không còn lưu lại chút ý thức bị Bình Đăng Viện lôi lên giường tự lúc nào không hay.

Tuy rằng đã từng phát sinh quan hệ cùng với mối tình đầu, nhưng lúc đó cô chỉ mới mười tám tuổi vẫn còn là một cô bé ngây ngô và thân thể yếu ớt, làm sao có thể chịu nổi được loại cuồng bạo đã thú của Bình Đăng Viện được, đêm hôm đó Hồ Phách bị hắn biến thành sắp chết.

Đến tận sau khi chính mình đã mất đi tri giác nhưng cô vẫn cảm nhận được cảm giác tiểu huyết không ngừng bị con thịt công phá muốn phá vỡ, bị một lần lại một lần cứ thế bắn vào bên trong, ngày hôm sau tỉnh dậy ở trong lòng người kia thì cô thậm chí không thể cử động nổi hai chân, còn cả tiểu huyết của cô lại bắt đầu có cảm giác sưng đầy trướng lớn, khiến cho cô biết thật sự là cô đã bị chàng trai này làm chuyện đó suốt cả một đêm, tiểu huyết của cô cứ như vậy mà chứa còn thịt của hắn, người đàn ông này thật sự là quá hoang dã, chẳng khác nào đã thú, vừa tỉnh lại cô lại lập tức bị hắn quán lấy cô rồi làm thêm một trận 肉.

Bị tinh dịch cùng mật dịch phun ra đến căng phình hoa huyết, chỉ cần còn thịt của hắn vừa động nhẹ liền quấy đến cô khiến cô trông như là không thể kiểm chế, bên trong dâng lên từng đợt cảm giác khiến cho cô thật sự chỉ biết khóc cầm dùng âm thanh rên rỉ như muỗi kêu để cầu xin Bình Đăng Viện buông tha cho cô, nhưng vẫn là mơ sáng sớm đã bị còn thịt của hắn bắn vào tới hai lần. Cuối cùng Bình Đăng Viện lấy còn thịt bịt chặt lấy tiểu huyết của cô, để chân cô quán ngang hông mà mang đến phòng tắm, bắt buộc cô phải đồng ý kết giao với hắn, uy hiếp rằng nếu như cô không đồng ý thì cô đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi phòng, hắn sẽ tiếp tục làm cô, làm cho đến khi tinh dịch cứ thế cứ thế đầy ắp trong cô. Hồ Phách khóc thét đồng ý với hắn, còn nói cho hắn biết cô là sinh viên của đại học Lập Hải. Bình Đăng Viện Phượng Hoàng vừa ôm cô tới trước gương phòng tắm để cho cô nhìn được hình ảnh trong gương, con thịt hung hăng rút ra khiến Hồ Phách thét chói tai nhìn tiểu huyết phun ra chất lỏng sền sệt qua gương, giống như đang đi tiểu tiện vậy, phun lên cả trên gương, bắn thật lâu, cuối cùng mới phun ra chất lỏng vàng nhạt.

Bình Đăng Viện còn căn thời điểm cô bắn nước tiểu mà hung hăng đưa còn thịt đi vào, tách mở miệng từ cung ra mà sát vài cái khiến cho Hồ Phách phun ra càng nhiều, trực tiếp đem tinh dịch trút hết ở trong từ cung cô, lại rút ra rồi nói muốn tắm giúp cô, trong phòng tắm hắn cầm lấy vòi nước hoa sen rồi vặn vòi nước chảy vào hoa huyết đang sưng đỏ của cô, đại lượng nước làm cho bụng dưới cô phình trướng lên, rốt cục cô lại chìm vào hôn mê bất tỉnh một lần nữa.

Bởi vì có trận đấu quan trọng nên Bình Đăng Viện Phượng Hoàng tạm thời buông tha cho cô, cô bị Bình Đăng Viện làm trọn vẹn một ngày hai đêm, làm đến muốn chết đi sống lại, cả người không còn chỗ nào là không có dấu vết xanh tím in lên, cô trở về nhà phải tĩnh dưỡng một tuần mới dần khoẻ trở lại.

Theo quan điểm về thế giới qua của cô, Bình Đăng Viện chính là một tên đã thú đến kỳ động dục vĩnh viễn không bao giờ biết thỏa mãn là gì, đồng ý kết giao cái gì chứ, không đồng ý sẽ bị hắn giết chết ở trên giường sao. Một lần tình ái này là lần duy nhất khiến cho cô thỏa mãn mà lại ngược ngạo không muốn nhớ lại, sẽ không bao giờ muốn trải qua cái loại khoái cảm khủng bố đó nữa, cũng may là cô đã ghi danh tại học viện Thanh Xuân, không cần phải tham gia cuộc thi vào trường đại học Lập Hải nữa, phải nhanh chóng đi lên Tokyo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thi Đấu Ngoài Sân Bóng

Ba năm, Lục Xuyên Hồ Phách đã sớm đem một lần điên cuồng này vứt vào sọt rác của trí nhớ, bắt đầu còn có chút lo lắng, sau này cũng dần dần không để ở trong lòng, không nghĩ tới bỗng nhiên bất ngờ trong lúc phòng ngự lại gặp hắn một lần nữa. Đừng hỏi tại sao cô không lập tức quay đầu chạy đi, lúc trước Bình Đăng Viện Phượng Hoàng với kiểu tóc lưu loát nhẹ nhàng khoan khoái, hàng lông mi thanh tú tuấn mỹ, còn hiện tại thì sao? Tóc vàng dài ngang vai, râu mọc lôm chôm, ngoại trừ đôi mắt sắc sảo như chim ưng thì vẫn là khiến cho người nhìn vào có chút phát lạnh trong lòng, so với ba năm trước thì nhìn qua cơ hồ già đi hai mươi tuổi... Nếu không phải càng nhìn càng thấy quen mắt thì ai dám đem hai người đó là cùng một người chứ!

Ở trong lòng Hồ Phách kêu lên một tiếng, Bình Đăng Viện nhìn qua so với ba năm trước trông càng đáng sợ hơn, cứu mạng nha! Nhưng là cảm thấy đối với loại sự tình này thì dù là ai cũng sẽ không cứu được cô đâu, còn có Long Mã, nếu như bị cậu biết thì chắc chắn càng phiền phức. Cô hơi hơi cắn môi dưới, suy nghĩ trong đầu rối loạn, đã ba năm trôi qua rồi Bình Đăng Viện hắn là cũng không thêm đề ý đến cô nữa đâu? Đại khái thì bây giờ chỉ là đột nhiên tìm được người đã từng lừa mình nên trong lòng có chút tức giận mà thôi, không có cái gì quá phiền phức... Đúng không?

Bình Đăng Viện nhìn cô gái nhỏ trước mặt căn cứ căn cứ môi không biết đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ gì. Bị bạn học kéo đi xem mặt, liền nhìn đến một con thỏ nhỏ đang uống sữa ở trong góc, nhìn không được liền nổi lên ý muốn trêu chọc xem. Ai mà biết rằng cất giấu dưới lớp quần áo kia lại chính là một cơ thể làm cho người ta mất hồn đến thế, vừa đi vào một cái liền bị nghiền không muốn thả ra. Chưa từng có người nào giống như cô, có thể khiến bản thân hắn không kiềm chế được, lúc tư triển ở cùng nhau hắn hận là tại sao cô gái xinh đẹp như cô lại ngốc nghếch đến thế.

Chỉ là không không chế được dục vọng khiến cho cô sợ hãi mà cứ nhiên trốn đi không còn thấy bóng dáng tâm hơi đâu nữa, sau khi phát hiện bị lừa, hấn chỉ hận không thể lập tức bắt được cô rồi làm cho đến giết chết ở dưới thân mình. Nhưng là cô trốn một mạch tới tận ba năm, những cảm xúc đó cũng dần dần phai nhạt, chỉ là dục vọng không thể thỏa mãn được ở trên thân thể của những cô gái khác, mỗi một lần sẽ nhớ tới cảnh thân thể trắng nõn mềm mại của cô, ở trong hôn mê bị bản thân ép đến nước mắt rơi xuống.

Không nghĩ tới lần này đi Tokyo vừa gặp được cậu nhóc Việt Tiền này không tính, còn cho mình một bất ngờ đáng mừng như vậy, ngón tay vuốt ve cổ tay tinh tế của cô gái nhỏ, thấy cô dường như đang muốn trốn chạy mà tránh né, khoé miệng của Bình Đăng Viện gọi lên một độ cong.

"Lục xuyên... Hồ phách? Là tên thật của em đúng không? Bạn gái của tôi?" So ba năm trước thì nhìn cô bây giờ vô cùng hấp dẫn, ngũ quan xinh đẹp, trở nên càng mỹ lệ, bộ ngực nhỏ đã lớn hơn rất nhiều, phía dưới chân váy là một lớp ren mỏng, ở trên là một dải đai lưng siết chặt lấy vòng eo mảnh khảnh trông rất hợp.

"Buông tay! Anh làm tôi đau !" Chỉ có những ai quen và thân thiết với Lục Xuyên Hồ Phách mới biết được rằng cô là một cô gái rất yếu ớt, chỉ cần hơi đau một chút cô liền rơi nước mắt, mà tay của Bình Đăng Viện giống như cái kim kẹp chặt lôi kéo cổ tay cô, phỏng chừng đến muốn gãy rồi: "Tôi biết lừa anh là tôi không đúng, tôi có thể xin lỗi, nhưng trước tiên thì xin anh buông tôi ra được không"

Bình Đăng Viện liếc nhìn, thấy Việt Tiền ở phía đối diện đang bỏ tiền xu vào trong máy bán nước tự động, liền buông tay: "Em nên xin lỗi đằng hoàng vào." lấy di động trong tay Hồ Phách, mở màn hình ra đặt ở trước mặt cô, Hồ Phách bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại rồi nhấn mật mã mở khoá, sau khi lần trước bị Việt Tiền nắm ngón tay mình để giải khóa cô liền đổi cách khoá màn hình bằng mật mã chứ không dùng vân tay nữa, Bình Đăng Viện dứt khoát nhập vào số điện thoại của mình rồi bấm phím gọi, sau khi nghe được cách đó không xa, trong túi quần áo vang lên tiếng chuông, thì mới nhấn phím tắt rồi trả lại trong tay Hồ Phách.

"Tôi sẽ gọi cho em, đừng nghĩ tới việc tiếp tục chạy trốn đâu, bởi vì cô sẽ không biết hậu quả ra sao đâu." Vừa nói xong hấn liền không do dự mà bay nhanh tới đặt cánh tay sau gáy tặng cho cô một nụ hôn sâu, lửa nóng đầu lưỡi thăm dò vào miệng Hồ Phách quấy đảo, đầu lưỡi truyền đến tê dại khiến chân tay Hồ Phách thiếu điều muốn nhũn ra, đầu lưỡi mềm dẻo như thạch hoa quả bị Bình Đăng Viện mút vào phát đau, đầu lưỡi ấm nóng liếm khắp mỗi góc ngách trong miệng, cực phú xâm lược như thể muốn hôn đến khi mùi nam tính đập vào bộ não đang thiếu oxy của cô. Nhưng là lý trí nhắc nhở cô không thể, liều mạng quay đầu nhìn Việt Tiền ở phía kia, cậu đã mua xong nước đang cúi người xuống để lấy đồ uống, Hồ Phách gấp đến độ dùng sức để đánh đắm xô đẩy Bình Đăng Viện ra, gấp gấp chỉ muốn hấn buông tha cho cô.

"Rất ngọt." Bình Đăng Viện cười, liếm liếm môi dưới: "Tôi đã rất nhanh chóng rồi, hay là em muốn bây giờ trực tiếp đem em đi? Hoặc là nói cho nhóc con kia rằng em là bạn gái tôi, thế nào?" Nhìn thấy Việt Tiền đang đi về phía mình, Bình Đăng viện không có ý tốt nói.

Hồ Phách lấy ra khăn giấy lau miệng, động tác này dường như khiến cho Bình Đăng Viện có chút không vui nhủ mảy, nhưng nghĩ lại nếu như lại dọa cho tiểu yêu tinh này sợ mà chạy trốn lần nữa thì thật không tốt chút nào, vậy nên hấn chỉ có thể cố nén tức giận, trong lòng suy nghĩ nên làm sao thu phục cô.

"Tôi không nhớ là đã kết giao với một ông chú hơn ba mươi tuổi đâu đấy!" Hồ Phách quay đầu nổi giận đùng đùng nói, vết thương đã lành lại khiến cho cô cùng nhanh chóng quên đi, nhưng nếu ba năm trước biết Bình Đăng Viện chính là dạng người như vậy thì cô tuyệt đối sẽ không bao giờ lên giường với hấn.

Bình Đăng Viện bị chọc tức nhưng vẫn nở nụ cười, đàn ông là phải dựa vào bản lĩnh để khiến cho đàn bà phải khuất phục, với bội dạng hiện tại của hấn mà nhào lên thì chắc chắn sẽ bị ghét bỏ: "Vậy ai là người bị ông chú hơn ba mươi tuổi làm cho đến khóc cầu xin tha thứ ở trên giường vậy?"

Mặt Hồ Phách đỏ lên, lại bị khơi gợi ra kí ức về đêm hôm đó, còn thật thô to làm cho cô căng đến tràn đầy, tiểu huyết bị cưỡng đã can mạnh 飢 đến run lên, cả người run rẩy xụi lơ ở trong ngực đàn ông tiết ra từng giọt rồi lại từng giọt mật dịch, làm người ta điên cuồng trong khoái cảm triệt để phóng túng, nói ra vô số đáng xấu hổ, lý trí đều bị đem vứt bỏ, trầm mê ở bên trong nhục dục.

Long Mã cầm theo trà Ô Long cắt đứt dòng hồi tưởng của Hồ Phách, cô biết mặt mình chán hấn bây giờ đang hồng lên một mảnh, vội vội vàng vàng cúi đầu, nhưng là tiểu huyết của cô giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại, ngứa ngáy khó chịu, chất lỏng ấm nóng dường như đã thấm ướt ra quần lót mỏng manh. Cầm lấy chai nước trái cây từ trong tay Long Mã, cô mở nắp ra uống ực một hớp, muốn cho cảm giác lạnh lẽo của đồ uống chạy tới khắp trong thân thể khô nóng.

Ngồi ở trên hàng ghế khán giả để quan sát trận đấu của Long Mã, lúc trận đấu giữa Long Mã với Bình Đăng Viện kết thúc cô liền lao ra như thể chỉ chờ đợi giây phút này, cầm lấy áo khoác giúp Long Mã, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi. Chỉ là chưa đi được mấy bước, di động trong túi liền truyền âm thanh của tin nhắn đến.

"Tám giờ tối, tầng mười bảy khách sạn Nguyệt Luyến, phòng 1707."

Hồ Phách quay đầu, Bình Đăng Viện lấy di động hướng về phía cô lắc lắc, khoé miệng mang theo ý cười không rõ, ánh mắt sắc bén như thể muốn ở trên thân thể cô mà làm ngay bây giờ.

Suốt đường đi Hồ Phách đều nghĩ tới việc buổi tối nay gặp mặt Bình Đăng Viện để nói chuyện, Việt Tiền đeo theo túi tennis sau lưng đi bên cạnh cô, cũng không biết suy nghĩ cái gì mà hai người đều trầm mặc có chút quỷ dị.

Vốn Hồ Phách định đề nghị để cô tự về nhà, để Long Mã về nhà tắm rửa vì người đầy mồ hôi, nhưng là bị Long Mã kiên quyết từ chối. Cậu kéo Hồ Phách quẹo vào con ngõ nhỏ ở trong bóng tối, mở cửa một quán nhỏ, cầm chìa khóa kéo Hồ Phách bước lên lầu trong ánh đèn ái muội.

Hồ Phách có chút buồn chán ngồi trên mép giường, gần đây đều ở bị cái giấc mơ 'Tiên đoán' quái dị kia quấy rầy đến rối loạn một mùi, lại gặp phải Bình

Đặng Viện Phụng Hoàng, rõ là... Chờ một chút... Trong mơ... Hình như không có Bình Đặng Viện Phụng Hoàng?

Không giống với giấc mơ 'Tiên đoán' thường xuyên xuất hiện kia?

Đang nghĩ miên man, tiếng nước ào ào trong phòng tắm chợt dừng lại, Long Mã mặc quần đùi đi ra, không nói một lời liền nào liền đem Hồ Phách áp ở trên giường, chôn mặt ở trên cổ của Hồ Phách mãnh liệt xuống, tay cũng dùng lực lớn xé toạc quần áo của Hồ Phách ra.

"Chờ... Chờ một chút... Long Mã!" Hồ Phách luống cuống tay chân đẩy cậu ra, cô cảm nhận được trên người Long Mã tản ra nồng đậm sự đè nén, dường như có cái gì đó bị đè nén nên cậu sắp muốn bạo phát để giải tỏa.

"Chị à... Chị biết Bình Đặng Viện Phụng Hoàng đúng không? Chị vội vã muốn đi để được nhìn thấy hắn đúng không?!"

Hồ Phách mở lớn hai mắt nhìn cậu, Long Mã... Làm sao mà cậu biết được chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tình Yêu Và Sự Thương Hại

"Long Mã... em..."

"Em có thể nhìn ra..." Việt Tiền ôm chặt lấy Hồ Phách, khiến cho cô cảm giác như sắp hít thở không thông: "Hai người còn hôn nhau. Tin nhắn vừa rồi, là của Bình Đặng Viện Phụng Hoàng gửi cho chị đúng không? Hai người muốn hẹn gặp mặt nhau phải không? Em không cho phép!" Một bàn tay của cậu cầm kẹp lấy hai cổ tay của Hồ Phách áp ở trên giường, ngực không ngừng đập phồng, khóe mắt đỏ đậm.

Việt Tiền Long Mã không cách nào hình dung nổi tâm trạng của mình khi nhìn thấy trên mặt thủy tinh của máy bán hàng tự động in lên hình ảnh hai người bọn họ đang hôn nhau như thế nào. Giống như thể cô mà quý nằm dưới đáy lòng đang bùng dậy kêu gọi cậu giết người, nhưng là chân cậu bị đóng đinh trên mặt đất, không thể nào cử động được dù nửa bước.

"Tại sao? Tại sao chị phải làm như vậy? ! Một mình em thôi không thể thỏa mãn được chị sao? Cho nên chị mới muốn đi tìm người khác?" Sức lực thực lớn đè nặng lên Hồ Phách xé rách quần áo của cô: "Em tuyệt đối không cho phép! Chị chỉ có thể là của em!"

"Chờ một chút... Không phải như vậy... Long Mã!" Hồ phách hoảng loạn muốn đẩy Việt Tiền ra, lại cảm thấy có chất lỏng ấm nóng rơi trên cổ, nhìn khuôn mặt đang vùi đầu trên cổ của mình: "Long Mã..."

Là... Khóc... Yêu? Bàn tay xô đẩy dừng lại trên không trung, không biết muốn đặt chỗ nào, chỉ có thể chậm rãi đặt ở trên gáy của thiếu niên.

Sau một phút ngây người, đã bị Long Mã cởi nhanh quần áo chỉ còn quần lót, nịt ngực màu đen chỉ khó khăn che đậy được vùng nhũ quang, hơn phân nửa phần thịt nhũ tuyết trắng lồ lộ ở bên ngoài, bị một lực nhẹ liền kéo xuống, đôi ngực cao ngất nẩy lên không ngừng, viền quần lót cũng theo hai chân cởi ra, Hồ Phách không mảnh vải giấy dựa ở trong lòng, làm sao cũng trốn không thoát được cậu đang cuồng ngạnh ôm lấy mình.

"Long Mã... Nghe chị nói có được không? Hình ảnh mà em nhìn thấy lúc đó..." Cô dịu dàng gọi tên của thiếu niên, mục đích là muốn để cho cậu bình tĩnh lại.

Lại không ngờ thiếu niên dùng một tay cầm lấy nhũ phong no đủ của cô, đem nhũ hoa có chút cương to cứng rắn cảm bằng hai ngón tay, đầu gối cọ vào nơi giao điểm giữa hai chân cô khiến cho hai chân cô có điểm tê dại, thiếu niên hôn môi theo gò má đặt môi lên chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi lửa nóng linh hoạt liếm láp, Hồ Phách chỉ cảm thấy môi anh đào bị đẩy ra, một đầu lưỡi trơn trượt ấm nóng như lửa dò xét vào trong miệng ngăn lại lời nói của cô. Hai lần bị ôm lấy hoán lưỡi, cô khẽ nhếch môi giao hoà với lưỡi của Long Mã trong miệng, bị cậu càng thêm vội vàng mút vào dây dưa. Hôn đến càng ngày càng kịch liệt, Hồ Phách cảm thấy không khí dường như bị hút cạn, cả người đều choáng váng hồ hồ, chỉ có thể để mặc cho Long Mã mang cô đi lạc vào thế giới của tình dục.

Rốt cục đến khi không còn một chút ý thức nào, mơ mơ hồ hồ vô lực phản kháng thì cái lưỡi thom tho mới được buông tha, một tay nắm chặt lấy hai tay của Hồ Phách không cho phép cử động, khiến cho cô không thể trốn thoát khỏi không chế của mình. Cuối đầu, vuốt ve vùng nhũ hoa vừa đỏ vừa sưng ngậm vào trong miệng, há miệng mút vào. Khoái cảm kịch liệt này khiến cho thân thể mềm mại của Hồ Phách khẽ run, vận vẹo thân thể. Long Mã không bỏ qua bên núi tuyết còn lại kia, một bàn tay to lớn nắm thật chặt, bên trái một ngum bên phải một ngum, cứ thế thay phiên mút vào, làm cho Hồ Phách gãy dựa đến khi lực đều không có, tiểu huyết chậm rãi cũng căng ra, chỉ cần một chút kích thích cũng sẽ làm cho tiểu huyết tràn ra nhiều mặt dịch, xúc cảm ấm nóng khiến cô hận không thể biến thành hai người, lao thẳng đến một bên ngực mà liếm láp, không bao giờ chịu dừng lại.

Đem dục vọng của Hồ Phách khơi mào, Long Mã lại bỗng dưng buông cô ra, từ trên cao nhìn xuống thấy bộ dạng bị dục vọng tra tấn của cô.

"Quả nhiên là dâm đảng mà." Một chân dẫm lên khu tam giác của Hồ Phách, chậm rãi trượt xuống sáp nhập vào khe hở nhỏ hẹp ở chính giữa, ngón chân lớn dẫm lên nơi âm vật đỏ tươi non mềm, hung hăng xoay tròn ngón chân, Hồ Phách khó nhịn đưa ngón tay cái lên miệng liếm láp mút vào, làm cho ngón tay ướt sũng, nhìn thấy một màn này, Long Mã càng dùng sức hơn. "Tôi sớm nên nghĩ đến, chị dâm đảng như vậy, làm sao có thể không đi quyến rũ

người khác được chứ? Nói không chừng ngoài Bình Đăng Viện ra còn có nhiều nhiều người nữa, gặp qua bộ dạng tao nhả như vậy của chị thì ai mà không động lòng được. Chị đúng là lạn huyết, thật không biết đã bị bao nhiêu người làm qua rồi."

Trong lồng ngực còn hàm chứa tức giận khiến Long Mã rối loạn nói năng lung tung, hoàn toàn không biết chính mình đang nói cái gì, bất an cùng phần nộ xé nát lý trí của cậu, thậm chí cần phải đem lửa giận trong lòng phát tiết xuất ra.

Bị dục vọng tra tấn, lại bị người trong lòng nhục nhã như vậy làm cho khóe mắt Hồ Phách ươn ướt, cũng không cần nghĩ ngợi mà nói.

"Chẳng phải em đã sớm biết sao? Chị vốn là bạn gái của Long Nhã, còn không đếm được hết số bạn trai và người yêu trước kia, đến bây giờ em mới phát hiện ra chị là người như vậy, nên em hối hận vì nói thích chị sao? Ghét chị lên giường cùng người khác thì em có thể đi tìm một cô gái thanh thuần sạch sẽ khác, chị mới không cần phải ở đây để bị em nhục nhã!" Không biết lấy khí lực ở đâu ra, Hồ Phách từ trên giường đứng dậy, lấy chiếc điện thoại di động từ trong balo: "Bây giờ chị sẽ gọi điện thoại cho Bình Đăng Viện, em có thể đi rồi! Đi tìm cô gái thanh thuần sạch sẽ, về sau chúng ta không ai liên quan gì với ai!"

Nói xong cô bấm đi bấm lại nhiều lần mới mở khoá được màn hình điện thoại, tìm ra một dãy số vừa định bấm phím gọi, di động liền bị rút đi vút mạnh về phía góc tường, rơi đến trên tường phát ra một tiếng vang thật lớn. Cả người cô cũng bị đẩy ngã xuống giường, một chân bị nâng lên, Việt Tiền mặt trầm xuống cầm lấy nhục hành thô to mà sát qua loa ở miệng hoa huyết miệng hai lần, sau đó l hung hăng đâm vào tiểu huyết.

Tuy rằng vừa mới khiêu khích đã khiến tiểu huyết cũng đủ ướt át, nhưng là côn thịt từ hồng vĩ đại tàn bạo sáp nhập, không mang theo một chút ôn nhu, khiến cho Hồ Phách vẫn cảm thấy một tia đau đớn, càng đau hơn chính là lòng của cô, bị thiếu niên ám áp này hất một chậu nước đá, cánh cửa trái tim dường như bị bỏ vào một viên đá vừa lạnh vừa nặng.

Quy đầu cực đại vừa tiến vào liền gạt mở mị nhục, tìm được hoa tâm, tiếp đến là công đoạn đánh phá dồn dập khiến cho khoái cảm thấm thấu toàn thân, Hồ Phách cắn chặt môi dưới, trong mắt kiềm chế những giọt lệ trong suốt, tuyệt không để cho mình phát ra một tiếng rên rỉ nào. Thái độ như làm cho Long Mã càng là trong cơn giận dữ, hai tay vót lấy mật dịch trơn ướt mượt mà quét lên kiều mông, trong hoa huyết bốn phía bị công kích khiến cho hai ngực rung tinh mê người.

"Tại sao không lên tiếng? Chị nghĩ không rên rỉ là không phóng đăng sao? Chị cần bị côn thịt đàn ông đi vào một chút, liền chảy ra thật nhiều nước!" Côn thịt cường tráng cứng rắn hành dã trong phạm vi lớn ở trong tiểu huyết khiến tiểu huyết co rúm, dùng hết sức lực hiện có, khống chế bản thân không hòa theo lời nói của thiếu niên đang rút ra cắm vào 肉, càng lúc dục vọng càng khiến cho tứ chi cô bủn rủn toàn thân vô lực, lửa nóng của dương vật từng phát từng phát đánh sâu vào hoa tâm yếu ớt, làm cho cô muốn chết đi sống lại, sợ có một chút lơ lửng sẽ rên rỉ phóng đăng không thôi.

Giống phát tiết, thiếu niên hung hăng chụp lên đôi ngực "Tiền bối chính là dùng hai cái ngực này để phe phẩy đi quyến rũ người khác đúng không? Nếu sau này mà còn tùy tiện ai cũng có thể 肉 đi vào, tôi liền đem chị 肉 ngay tại chỗ, xem còn có thể quyến rũ ai? !" Côn thịt ở trong hoa huyết đánh phá khiến hoa huyết co rúm biến thành đám thủy vắng khắp nơi, cường ngạnh để ở hoa tâm không tha, khiến cho Hồ Phách không không dám lên tiếng chỉ biết há to miệng, đám thủy róc rách không nghỉ.

Tiểu huyết mềm mại làm cho lý trí thiếu niên mất đi hóa thành dã thú, không biết mệt mỏi 肉 can thân thể mê người ở dưới thân, đánh phá từng đợt từng đợt vào nơi sâu nhất, sáp nhập tới nơi sâu nhất, khiến côn thịt ma sát đến u cốc tập trung duy nhất tại một chỗ, dương vật cực đại chống đỡ tầng tầng lớp lớp thịt mềm, cắm cái liền sâu tới đáy, điên cuồng thô bạo, không cho cô nửa điểm cự tuyệt.

Không biết gian dân bao lâu, Long Mã mới thở hổn hển, đem đậm đặc bạch tinh bắn đầy hoa huyết, mật huyết cũng chứa không nổi theo ái ân ra phun ra bạch tinh, cậu mới cảm thấy thoải mái mà rút ra côn thịt.

Lửa giận vơi đi, đang định ôn nhu hôn môi tiền bối, lý trí mới dần dần quay lại khiến cho cậu đột nhiên phát hiện từ nãy tới giờ tiền bối chỉ một mực vui đùa ở trong chốn không rên một tiếng. Cậu luống cuống tay chân ôm lấy Hồ Phách, mới phát hiện ánh mắt cô dại ra, cắn chặt môi dưới đến chảy ra tơ máu, nước mắt không ngừng rơi xuống, chân đều bị thấm ướt một mảng lớn.

Nhiếp lại bản thân vừa rồi bị lửa giận cùng dục vọng khống chế, nói những lời đáng chết với tiền bối, không cho tiền bối giải thích liền cường ngạnh giữ lấy cô, Việt Tiền Long Mã đã nghĩ đến cần phải giết chính mình. Cậu mềm nhệ muốn tách ra hàm răng đang cắn lấy môi dưới của Hồ Phách, không ngừng xin lỗi, "Xin lỗi... Chị ơi em xin lỗi, là lỗi của em, em đã bị cơn tức giận khống chế, sợ chị sẽ không còn cần em nữa nên em mới làm ra việc đáng chết như thế! Chị tức giận đúng không, vậy thì đánh em đi, đánh xong sẽ nguôi giận ngay, đừng như vậy... Đừng tự làm bản thân bị thương... Xin lỗi..."

Giọng nói càng lúc càng nhỏ xin lỗi, cũng không được Hồ Phách đáp lại, bất quá Việt Tiền cũng đã có thể khiến cho cô buông lỏng miệng ra, nhìn thấy ừa hai chân tiền bối dính dính tinh dịch, còn bị bản thân làm cho hai ngực đỏ bừng, Việt Tiền cắn răng ôm lấy tiền bối đi vào phòng tắm.

Dòng nước ám áp hất vào, Việt Tiền dè dặt cẩn trọng thay Hồ Phách làm sạch thân thể, phình tắm nhỏ hẹp tràn ngập sự trầm mặc, chỉ có ào ào tiếng nước. Hồ phách dựa vào tường, Việt Tiền nửa quỳ thay cô tắm rửa, đột nhiên ôm chặt lấy cô, dường như làm vậy có thể xua đuổi đi đáy lòng bất an.

"Thực xin lỗi... Chị ơi em thực sự xin lỗi... Tha thứ cho em đi, chỉ là em rất sợ mất đi chị thôi..." Việt Tiền mang theo nghẹn ngào. Rõ ràng là một chàng trai vô cùng hăng hái, đứng ở trên sân bóng Quang Mạng Vạn Trượng, kiêu ngạo tựa như vương tử, vậy mà lâm vào tình cảnh trước mặt lại trở nên hèn mọn như vậy, lo được lo mất, ghé vào ngực Hồ Phách bắt lực giống như một đứa trẻ.

Hồ phách trừng mắt nhìn, khuôn mặt ướt sũng, không phân biệt được là nước mắt hay là nước trong nhà tắm, cô chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt trên đầu Việt Tiền, vuốt ve tóc của cậu, Việt Tiền ngẩng đầu, trong mắt mang theo chờ đợi cùng sợ hãi, không biết vừa rồi không khống chế được mà xuất hiện vết nứt nào giữa tình cảm hai người không.

"Chị và Bình Đăng Viện..." Hồ phách muốn nói ra câu nói mà ngay từ đầu đã bị cậu chặn lại, lại bị Việt Tiền hoảng loạn cắt ngang.

"Chị không cần nói nữa, em không cần, chỉ cần chị ở bên cạnh thì cái gì em cũng sẽ không để ý!" Việt Tiền vội vã vì lời nói phía trước của mình mà bỏ sung, "Bất luận là Bình Đăng Viện, hay là những người khác." Cậu chịu đựng đau đớn vĩ đại trong lòng, gian nan nói: "Em đều không để ý, chỉ cần chị... Em chỉ chị là đủ rồi."

Hồ Phách nhìn Long Mã, trong mắt là bi ai không tan ra được, cậu nhóc này vốn là tồi kiêu ngạo tiểu vương tử, tại sao lại biến thành như vậy? Cho nên... Ở cùng nhau, là sai à? Đúng vậy, tại bản thân cô tâm tính bất định, thân thể bị dục vọng đàn bà khống chế, cùng với cậu, nên muốn mang theo cả cậu để cùng nhau sa đọa đúng không?

"Long Mã... Chị ấy, không phải là một cô gái tốt... Nói dối, lừa gạt, cùng người khác lên giường... Là cô gái hư. Long Mã biết không? Chị vẫn cảm thấy, một vương tử kiêu ngạo như em sẽ có một ngày nào đó đứng ở trên sân bóng mà quần lâm thiên hạ, trở thành một người xuất chúng..." Hồ Phách ghen ngạo, tầm mắt mơ hồ khiến cô không thấy được rõ khuôn mặt Long Mã: "Khiến cho Long Mã trở thành như bây giờ, là lỗi là chị, chị ấy... Muốn nhìn thấy bộ dạng tự do tự tại đánh tennis của Long Mã, muốn nhìn thấy bộ dạng trở thành vua của Long Mã... Cho nên, chúng ta dừng lại đi..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hai Con Người Đối Lập Nhau

"Không thể... Chỉ có này là tuyệt đối không thể..." Việt Tiền gất gao ôm lấy Hồ Phách, "Nhất định phải chờ Long trở về rồi cùng chị nói chia tay, sau đó chân chân chính chính cùng với tôi, không được dối ý!"

"Nhưng là cậu có biết không? Tôi ấy, đã cùng với người khác lên giường... Cho dù là sau khi cùng với cậu..." Trên khuôn mặt Hồ Phách vẫn treo lên nụ cười, nói ra chuyện mà cô luôn luôn giấu diếm, bàn tay ôm lấy mình càng ngày càng dùng sức, giống muốn đem chính mình cắt đứt đi vậy.

"... Tôi không cần biết... Chỉ cần tiền bối không rời khỏi tôi thì cái gì tôi cũng sẽ không để ý!" Tựa như người chết đuối bắt lấy được một cọng rơm, bị qua nỗi đau khôn cùng ở trong lòng mà nắm chặt lấy.

"Nhưng là tôi sex để ý, tôi... Thích cậu, cho nên làm sao có thể để cho cậu chịu đựng loại chuyện ủy khuất đó được? Tôi là loại con gái không thể nhìn xuống dục vọng đàn bà, dù tôi đã nỗ lực kiềm chế chỉ cùng phát sinh quan hệ với một người con trai nghiêm túc duy nhất, nhưng là hiện tại thật sự là đã không còn cách nào nữa rồi, thực xin lỗi, đã lừa dối cậu... Chúng ta dừng lại đi..." Hồ Phách giờ tay lên che kín hai mắt, nước mắt mặn chát chảy xuống đến khoe miệng. Cô thất sự là toàn tâm toàn ý thích cậu nhóc này, khả là như vậy bản thân, không có biện pháp đem chỉ là thân thể cùng trái tim đều không thể toàn bộ giao cho cậu được, nên đến cả tư cách được thích cậu cô cũng không có, cậu nên có một cô gái tốt hơn toàn tâm toàn ý thương cậu.

"Kẻ lừa đảo... Sao lại nói không cần tôi! Tôi chỉ muốn cùng ở chung với tiền bối thôi... Nói cái gì mà không muốn tôi ủy khuất chứ, thực ra là tiền bối đã chán tôi rồi mà thôi có đúng không! Chọn lựa cái gì mới là đúng thì chỉ có tự mình tôi biết, tiền bối không biết gì thì đừng thay tôi quyết định!" Vì không biết tôi nghĩ tôi chỉ liên tâm tính muốn phát điên, không biết lúc ở bên cạnh chị tôi dù buồn bực cũng rất nhanh trở nên vui vẻ, đừng tùy tiện nói lời chia tay như vậy, tuyệt đối không được!

Sau một hồi hỗn loạn, không gian bao quanh hai người liền trầm mặc.

Trầm mặc để kiểm chế tốt bản thân, trầm mặc rời khỏi nhà trọ, trầm mặc để dừng lại.

Màn hình di động lúc sáng lúc tối nhắc nhở có tin nhắn chưa đọc, nhưng là Hồ Phách không có tâm trí nào để ý. Về đến nhà cô bày ra một khuôn mặt tươi cười nhìn mẹ chào hỏi vài câu, sau đó lấy cớ là đã ăn cơm ở bên ngoài rồi trốn vào phòng. Cả người bỏ nhào ở trên giường, mơ mơ màng màng lại chìm vào giấc mơ kia lần nữa.

Lục Xuyên Hồ Phách đâm loạn bị bắt sau đó bị vứt bỏ, cô không cam lòng nên nổi khí làm chuyện ác, cuối cùng bị đuổi đi, chết trên không trung cách mặt đất cả mấy vạn thước.

"Đừng để tôi mơ về giấc mơ này nữa! Người con gái đó không phải là tôi!" Hồ Phách giẫy dụa muốn kêu ra tiếng, vì vậy trong giấc mơ, bản thân cô trở nên càng ngày càng kỳ quái, tựa như lái đi không được Âm Ảnh, cùng xuất hiện ở trong giấc mơ có rất nhiều người, quan hệ của bọn họ đều trở nên rất quái dị. Mặc danh ký hiệu bắt đầu, cô tiếp tục lại bị tiên đoán là sẽ bị vứt bỏ, cẩn thận kiểm chế được tâm tính của chính mình, cô không dám làm những chuyện như vậy đâu đừng bỏ vào đâu cô những hình ảnh như thế này nữa. Một quá, đừng cho tôi gặp lại giấc mơ này nữa, tôi sẽ không đi trên choker vào mấy người đó đâu, tôi chỉ muốn mọi việc trở nên tốt đẹp thôi.

"Là sao? Vậy là chúng ta cùng ở trong một giấc mơ sao?" Trong hư không thanh âm trầm thấp vang vọng.

Sau khi Lục Xuyên Hồ Phách chết đi, đột nhiên bố và mẹ cùng nhau ly hôn. Nhìn đến cô gái đang được ngàn vạn sủng ái kia đang nằm trong lòng bố cô, bị một chàng trai có chút nữ tính đang sủng nịch xoa đầu cô ta, có nhiều thiếu niên ưu tú như vậy vây quanh, nụ cười trên môi cô ta trông thật ngọt ngào hạnh phúc, thật hạnh phúc!

Hình ảnh vừa thay đổi, quay đến hình ảnh người mẹ luôn luôn kiên cường lạc quan cố gắng trong công việc của cô đáng lấy nước rửa mặt, tinh thần sa

sút vì vừa bị sa thải, gia đình cùng với sự nghiệp đều thất bại khiến cho bà nhanh chóng suy nhược ốm yếu như một bà lão, sống thêm với Lục Xuyên Hồ Phách vài năm rồi cũng qua đời. Người em trai sáng sủa hoạt bát với thành tích học tập nổi trội cũng bỏ bê bài vở rồi trở thành một tên côn đồ, cùng với người bác trai bước vào con đường tội lỗi mà giết người, bị bắt rồi xử phạt vào tù ba mươi lăm năm, sau đó vì chịu không nổi ức hiếp của những kẻ khác ở cùng trại giam mà tự sát.

"Già rồi! Già rồi! Tất cả đều là lừa dối!" Hồ Phách muốn lớn tiếng kêu to, nhưng là không thể thốt ra nổi một chút thanh âm, đành chảy nước mắt trong lặng câm.

"Đây là tương lai tiên đoán, có điều sẽ rất nhanh trở thành sự thật thôi." Trong hư không lại tiếp tục có tiếng người cười khê, "Cô cùng cô gái đó vốn là hai mặt đối lập, cô càng cô ấy yếu, cô yếu kém thì cô ấy càng, dù cho không gặp mặt thì cô và cô ấy cũng sẽ không buông tha cho nhau mà cùng tranh giành nhiều thứ, cho nên kết cục như vậy sẽ tự nhiên rất nhanh trở thành sự thật thôi."

"Cứ cho là những người đó đều thích cô ấy, cứ cho là... bỏ tôi... Nhưng tôi sẽ không thay đổi trở thành như vậy, tuyệt đối sẽ không! Thế giới cũng không phải chỉ xoay chung quanh cô ấy, tôi sẽ không đi theo chọc người đàn ông đó, đã chia tay thì cũng không còn gì để liên hệ, Bất Nhị cùng Long Mã tôi cũng sẽ cách xa bọn họ một cách triệt để, tôi sẽ không chết, mẹ và em trai tôi đều sẽ bảo vệ tốt, tuyệt đối sẽ không để cho mình biến thành như vậy!"

"Suy nghĩ của cô không sai, bất quá đáng tiếc mục đích của thế giới này đâu phải là chỉ để quay chung quanh các người thôi đâu. Cô cùng cô gái đó, tựa như Quang Hòa ảnh, quang càng sáng rộng, ảnh lại càng tối tăm, cô ấy có bao nhiêu hạnh phúc thì cô sẽ có bấy nhiêu bi thảm. Cái may hoi là "Quy định" của thế giới."

"'Quy định' ? Là ai đặt ra quy định? Thần? Cũng là ông sao? Tại sao hạnh phúc của cô ấy với đau khổ của tôi lại có quan hệ mật thiết với nhau đến như vậy? Cho dù không có bố, cho dù tất cả những người từng thích tôi đều trở nên thích cô ấy, thì có thể hạnh phúc của tôi, chẳng phải đến từ việc cân nhắc giữa 'bố' hay 'đàn ông'? Không có bọn họ, tôi và mẹ, còn có em trai tôi, cũng có thể thật hạnh phúc."

"Thật xin lỗi, người khác có lẽ có thể, chỉ có cô là không được. Vương tử, cô, cô gái đó, là mối liên quan dây dưa ở cùng nhau không thể tách ra. Trước khi cô nhìn thấy cô ấy liền quyết định sẽ rời xa khỏi người làm cô bị tổn thương gì đó, thật sự là một đứa trẻ thông minh, tuy rằng cô không thể tự đi kiểm hạnh phúc của chính mình, nhưng là như thái độ tích cực như thế này, tôi cảm thấy khá thích thú, cho nên, sẽ tiết lộ cho cô một điểm này."

Giống như đang xem phim, Hồ Phách thấy Lục Xuyên Hồ Phách khi còn sống. Không cô gái này xuất hiện, bỏ mẹ yêu thương, gia đình hòa thuận, xung quanh người lúc nào cũng có rất nhiều chàng trai vây quanh, giống như cô công chúa khi còn sống. Gia đình thật sự có thể nói là vô cùng hạnh phúc, cùng kết giao với một chàng trai, nhưng là đến khi cô gái xuất hiện thì tất cả những việc đau này đều dường như là một cơn ác mộng, tất cả đều biến thành ác mộng.

"Cho dù là như thế này, nếu thế giới này là một quyển sách, vậy thì Hồ Phách à, cô chính là nữ chính của quyển sách này đấy. Có hạnh phúc đều là quay chung quanh cô, các vương tử kiêu ngạo này đều nguyện ý thấp phục ở dưới váy của cô. Nhưng là có một người, người đang nhìn quyển sách này, cô ấy cảm thấy cô không thể có được hạnh phúc như vậy, hoặc là nói thẳng ra là cô ấy ghen tị, sau đó cô ấy viết thêm vào quyển sách này một chương kịch tình, đem hạnh phúc nguyên bản vốn thuộc về cô cướp đi rồi thay thế cô trở thành nhân vật chính của quyển sách này. Hiểu chưa? Hồ Phách, cho nên cô cùng cô ấy không có thể đồng thời có được hạnh phúc."

"Vậy có nghĩa là hạnh phúc của tôi không chỉ là phục thuộc vào bố tôi hay là đàn ông! Tôi có một trăm loại phương pháp để đạt được khác hạnh phúc mà, tại sao muốn như vậy? !"

"Cái này, cô có thể cho đó là hệ thống Trí Năng tự động phán định đi, tiêu chuẩn phán định chính là chàng trai này, dù sao bọn đều là nhân vật chính từ đầu rồi. Có được càng nhiều chàng trai ưu ái cùng ái mộ, như vậy thì hệ thống sẽ phán định cô càng hạnh phúc, mục đích của cô gái này cũng là đánh tennis cùng các vị vương tử."

"Thật là vớ vẩn, tiêu chuẩn phán định như vậy chẳng phải là rất nực cười sao? Như vậy thì ông là ai? Ông là cái gì? Tại sao muốn nói chuyện này cho tôi biết?"

"Tôi sao, tôi là sợi tổng hợp mật thiết của thế giới này, tôi luôn hiểu rằng Hồ Phách chính là nữ chính của thế giới này cho nên luôn luôn lên xem xét cô. Về phần cô gái này, cô ấy là 'Người xâm nhập', nhưng là so với tôi còn cao hơn một bậc cho nên tuy rằng tôi không quen việc có cô ấy trong đây nhưng là cũng không thể can ngăn cô ấy, chỉ có thể lên lút đến nói cho Hồ Phách biết về quyết định hạnh phúc kia, muốn cô cố gắng giành được hạnh phúc đáng lẽ thuộc về mình, như vậy thì chuyện đáng sợ như vậy sẽ không xảy ra."

"... Hồ phách... Hồ phách à... Làm sao vậy? Tỉnh dậy đi..."

Hồ Phách mơ hồ nghe được tiếng người gọi tên mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra, khuôn mặt mẹ đang lo lắng hiện ra trước mắt cô.

Nhớ tới người mẹ ốm yếu suy nhược ở trong giấc mơ, Hồ Phách ôm chặt lấy mẹ, nước mắt long lanh chảy xuống gò má: "Mẹ... Mẹ... Hu hu..."

"Thế nào vậy? Gặp ác mộng sao? Đừng sợ nha Hồ Phách, có mẹ ở đây rồi." Giống như hồi nhỏ cô được mẹ ôm nhu ôm vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi. (Editor: Có mẹ ở đây rồi. Vàng, mẹ thật vĩ đại mà ^^)

"Giấc mơ đáng sợ quá... Mẹ đừng bỏ lại con một mình..." Hồ Phách dựa vào trong lồng ngực mẹ mình mà nũng nịu, trong lòng lại nghĩ bố, cô gái đó, Y Tuyết Mộng Anh, có đúng không bố... Có con cùng với người phụ nữ khác...?

"Ồi, lớn như vậy rồi còn làm nũng mẹ sao, không được nha, Bạn trai của con đã đến nhà rồi kìa, còn muốn gặt mẹ sao? Mau đứng lên."

Bạn trai? Long Mã sao? Hay là tên Long Nhã xấu xa kia đã quay về? Hồ Phách mặc xong quần áo rửa mặt xong, nghi hoặc đi xuống lầu.

Trong phòng khách, mẹ cười tủm tỉm ngồi ở trên ghế sofa, đối diện bà ngồi là một chàng trai tuấn lãng phi phàm.

"Ồ, hoá ra là học ở khoa luật của đại học Nhật Bản, thật sự là lợi hại mà."

Không sai, ngồi đối diện với mẹ cô chính là tên một đêm hoan ái, một lần nữa đã biến thành soái ca với bộ dạng nhẹ nhàng khoan khoái tuấn tú Bình Đăng Viện Phụng Hoàng.

"Đã chuẩn bị xong hết chưa Hồ Phách, có người bạn trai ưu tú như vậy mà cứ nhiên không đưa về cho mẹ xem mặt, thật là! Con tới tiếp đãi khách đi, mẹ đi làm bữa sáng. Bình Đăng Viện cũng ăn chung với hai mẹ con cô một bữa chứ?"

"Không cần khách khí đâu mẹ, con cùng với Hồ Phách còn có cuộc hẹn với bạn, thời gian có chút chậm trễ rồi, đã tới quá rầy rồi ạ." Bình Đăng Viện đứng dậy mỉm cười nhìn mẹ của Hồ Phách nói lời cảm ơn.

Ánh mắt của Hồ Phách mờ lớn, ai tới nói cho cô biết trước mặt cô là ai không? Cuồng dã bá đạo Bình Đăng Viện Phụng Hoàng cứ nhiên lại nheo nhễ lẽ độ như vậy, là cô đang mơ vẫn còn chưa tỉnh sao? Còn đang thất thần suy nghĩ thì tay cô đã bị tóm lấy.

"Aizz, nói vậy thì các con cứ đi trước đi, phải chú ý an toàn đấy. Ngày mai còn phải đến trường đấy, Hồ Phách không thể ngủ lại ở bên ngoài đâu, bắt quá thì mẹ có thể cho phép trễ về." Mẹ ái muội nhìn Hồ Phách cười nói, còn chớp chớp mắt.

"Nếu vậy thì trước hết con xin tạm biệt, cảm ơn mẹ đã tiếp đãi, xin yên tâm, con sẽ chiều cổ cho Hồ Phách thật tốt." Bình Đăng viện kois xong liền kéo Hồ Phách ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lục Xuyên Hồ Phách Bị Giết Chết

Đang ngắm người sao? Không đúng gì cả.

Bình Đăng Viện Phụng Hoàng cầm tách cà phê đen lên nhấp một ngụm, tiếp tục quan sát người đang thất thần ở phía đối diện.

Nghe nói trên thế giới này khoảng cách giữa mình cùng một người xa lạ bất kỳ nào chỉ là sáu người, nói cách khác thì chỉ cần thông qua năm người trung gian là có thể biết được bất cứ người nào trên thế giới này. Bởi vì Long Mã là thành viên trẻ nổi trội của làng tennis, nên mọi người trong giới cũng ít nhiều biết về cậu, muốn hỏi thăm về cậu là chuyện rất dễ dàng.

Tối hôm qua Bình Đăng Viện Phụng Hoàng chờ ở đến mười một giờ, gửi ba tin nhắn vẫn không thấy hồi âm lại, gọi điện cũng không ai nghe máy, Lục Xuyên Hồ Phách trước giờ không phải là người thất hứa. Dù sao cậu ta cũng chỉ là một cậu nhóc ngốc nghếch ở trong U-17, muốn liên lạc cũng không quá khó, huống chi bên trong còn có nhiều thông tin liên quan khác, bất quá mười một giờ rồi hẳn mới gửi cho Lục Xuyên Hồ Phách một tin nhắn, bao gồm chiều cao, cân nặng, địa chỉ gia đình, thậm chí là cả số báo danh của cuộc thi lần trước.

Nếu như thất hứa, vậy thì phải nhận lãnh hậu quả. Sáng sớm thức dậy Bình Đăng Viện Phụng Hoàng kết thúc chạy bộ sáng sớm đi về phía trước gương trong phòng tắm cạo râu, đến cửa hiệu cắt tóc để cắt đi mái tóc ngang vai màu vàng kim, chuyện kể rằng từ một ông chủ Bình Đăng Viện lập tức biến thành một chàng trai tuấn lãng. Không có biện pháp nào mà, mặc dù mình luôn duy ngã độc tôn không thêm đề ý đến bề ngoài nhưng là đến nhà "bạn gái" thì còn phải gặp phụ huynh của "bạn gái" nữa, tốt nhất là phải thuận mắt các bậc phụ huynh mới đưa cô ấy ra khỏi nhà được.

Quả nhiên ngoại hình tuấn mỹ đúng là tăng thêm không ít phần thuận lợi, mẹ của Hồ Phách vô cùng nhiệt tình đem con gái mình giao cho "bạn trai" vừa mới lần đầu gặp mặt, còn đẩy con gái vào trong móng vuốt của "bạn trai" rồi hứa hẹn này nọ.

Bất quá sau khi lôi kéo Lục Xuyên Hồ Phách ra khỏi nhà thì cô vẫn ở trong trạng thái thất thần, bị hấn mang theo đến quán rượu ở phía cuối góc phòng ăn, dọc theo đường đi sắc mặt cô lúc sáng lúc tối, không biết là đang đang suy nghĩ gì. Cảm thấy có chút kỳ lạ, là do tên nhóc Long Mã kia làm khó dễ sao? Ngày hôm qua lúc uống nước sau khi đấu tennis xong hẳn liền phát giác có cái gì không đúng. Giống như là đang tứ giện vậy, đối tượng bị tức giận dĩ nhiên là hấn, có thể đề cho vua lưới cầu trường Long Mã khác thường như vậy, bây giờ chỉ có hấn hoặc cô bạn gái Lục Xuyên Hồ Phách này thôi, hấn vừa mới đáng một đường cầu bay tới trước mặt Lục Xuyên Hồ Phách thì cậu nhóc kia liền lập tức nhảy qua xem xét. Híp mắt suy nghĩ một chút về vị trí cơ bản hiện tại, phản xạ nhanh chóng lại như vàng sáng đâm vào mắt, Bình Đăng Viện Phụng Hoàng cười bí hiểm, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn.

Bình Đăng Viện Phụng Hoàng và Long Mã trước kia cũng đã không ít lần đấu với nhau, tính khí cậu nhóc kia vẫn có thể hiểu biết ít nhiều, quá trẻ con, vẫn không thể hoàn toàn kiểm soát được cảm xúc của chính mình, nhìn cậu ở trên sân đấu mà cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm về phía cô gái mà mình yêu trong khi bản thân thì đang tiếp bóng, lúc hấn ném đường bóng bay về phía Hồ Phách thì trong mắt cậu ta bắn ra những ánh sắc như dao găm, như thể là Lục Xuyên Hồ Phách đã gặp phải chuyện không thể cứu vãn được nữa không bằng ấy. Cái lời hứa kia thì hấn cũng đoán là Lục Xuyên Hồ Phách sẽ không tới được, gửi tin nhắn không có hồi âm, gọi điện thoại cũng dự đoán trước là sẽ không có người nghe, bởi vì nếu như Việt Tiên Long Mã đang ở bên cạnh thì sẽ không biết tâm tình cậu sẽ xấu tới thế nào? Tuy rằng không trông mong được vào việc bọn họ sẽ lập tức chia tay, bất quá cái

nhau xong là sẽ hết, nhưng nếu Việt Tiền Long Mã làm ra chuyện gì đó quá khích, vậy thì mọi việc liền trở nên đơn giản hơn.

Bất quá nhìn bộ dạng này của Lục Xuyên, chắc hẳn là nhận được kích động không nhỏ nha, hôm nay cũng tối nhất là nên kiếm chỗ không khiến cho cô tức giận làm gì, từng có cô gái nào có thể khiến cho Bình Đăng Viện Phụng Hoàng phải lặn lội đuổi theo từ Kanagawa tới tận Tokyo này chưa, cô gái đó hẳn phải là cô gái phi thường đến thế nào chứ.

Cùng con người này đến nơi nào, hiện tại đầu óc Hồ Phách hoàn toàn không nghĩ tới việc đó bởi cô đang nghĩ tới giấc mơ tối qua, cô đang không biết có nên tin tưởng lời 'Tiên đoán' đó hay không?

Dùng số lượng đàn ông có thể lên giường cùng để phán định cấp độ 'Hạnh phúc', nghe qua chẳng khác nào như đám rông hang hổ. Hay nói khác, trên thế giới này có biết bao nhiêu cô gái tốt như vậy, những người đàn ông ưu tú kia tại sao phải cứ cùng nhau chia sẻ một cô gái? Lúc tuổi trẻ thì còn có thể dùng thân thể để duy trì loại quan hệ này, nhưng sau này thì sao? Cha mẹ, gia đình, xã hội, tương lai, người đàn ông sẽ càng ngày càng trở nên thuần thực chín chắn hơn, ngoại hình cũng dần thay đổi, sẽ mất đi cảm giác mới mẻ đối với thân thể phụ nữ, còn có mọi lúc mọi nơi đều có thể thấy được những cô gái trẻ hấp dẫn hơn, loại quan hệ này, làm sao có thể không phát triển theo chiều hướng đi xuống?

Cái gọi là 'Hệ thống' của thế giới, chẳng khác nào bắt ép cô tới chỗ chết? Hay đó vốn dĩ đã là dị dạng của thế giới?

Tối hôm qua ở trong giấc mơ 'Thần Minh' có nói rằng, Lục Xuyên Hồ Phách là nữ chính của thế giới này. Nhưng ông ta còn nói, dùng sự hạnh phúc bên cạnh 'Vương tử' để làm tiêu chuẩn, 'Vương tử' đánh tennis là 'nhân vật chính', còn bọn họ là 'Người xâm nhập'. Như vậy có phải hay không có thể đặt ra một vài nhận định, ở thế giới thứ nhất là thế giới bình thường, trong thế giới này vương tử đánh tennis là nhân vật chính, ở thế giới thứ nhất này Lục Xuyên Hồ Phách rất mờ nhạt, thậm chí căn bản là không có Lục Xuyên Hồ Phách xuất hiện. Mà ở thế giới thứ hai thì Lục Xuyên Hồ Phách chính là nhân vật chính, vương tử yêu chiều, từ hai thế giới song song có quan hệ với nhau, từ thế giới nhất là thế giới hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp xuất ra thế giới thứ hai. Ngay cả Thần Minh cũng không có cách nào giải quyết được 'Người xâm nhập', cô ta tồn tại ở một đẳng cấp cao của thế giới, ở trong thế giới kia cô ta có thể vừa nhìn được thế giới thứ nhất vừa nhìn được cả thế giới thứ hai, cô ta cảm thấy mình thích các vương tử ở thế giới thứ nhất, chán ghét Lục Xuyên Hồ Phách ở thế giới thứ hai. Vì thế cô ta đã tìm cách để xâm nhập thế giới thứ hai, và lợi dụng những thông tin cô ta đã biết rồi xoay chuyển tình thế đem tất cả những vương tử vốn thuộc về Lục Xuyên Hồ Phách cướp đi, trở thành 'Người xâm nhập' rồi biến thành nữ chính của thế giới thứ ba.

Vậy bây giờ quả thật là cứ kỳ hỗn loạn, đã biết về Lục Xuyên Hồ Phách tương lai muốn bảo vệ mọi người trong gia đình thật tốt, biết người xâm nhập muốn cướp đi tất cả của Lục Xuyên Hồ Phách, bị đưa đẩy vào tình trạng lầy quan hệ với vương tử để làm tiêu chuẩn, lấy tiêu chuẩn đó để đưa ra quyết định bọn họ sẽ được hạnh phúc hay bất hạnh.

A a a cô chỉ là một học sinh cao trung thôi mà, tuy rằng sinh hoạt cá nhân có chút hỗn loạn nhưng là tại sao lại có thể gặp phải loại sự tình này chứ? ! ! Hồ Phách nhìn không được liền trầm lặng mắng chửi người ở trong lòng.

Không để ý bản thân đã uống hết một ly trà sữa, Bình Đăng Viện gọi người phục vụ tới rót thêm cho cô một ly, hơi nóng từ ly trà sữa bốc lên khiến cô rớt cục cũng lấy lại tinh thần, điểm chú ý lập tức đặt lên người Bình Đăng Viện. Nhớ tới ông chủ già ngày hôm qua, nhìn lại anh chàng đẹp trai như các soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình ở phía đối diện, quả thật là Hồ Phách vẫn không thể tin vào mắt mình.

"Không thể ngừng nhìn tôi sao? Hồ phách."

"Tôi nhớ là không quen cô mà." Hồ Phách mặt không biểu cảm uống một ngụm trà sữa, chất lỏng theo yết hầu hoạt vào trong bụng, một cổ dòng nước ấm trong thân thể tản ra, khiến cô cảm thấy thư thái hơn một chút.

"Nhưng là..." Bình Đăng Viện cười cười, cầm tách cà phê lên uống một ngụm, không thể không thừa nhận người đàn ông này nếu chỉ nhìn vào bề ngoài thì đúng là phi thường gạt người, đương nhiên là hiện giờ soái ca không phải là ông chủ hơn ba mươi tuổi kia: "Hồ Phách ở trên giường thì tôi không thể nói là không quen được."

"Nghe tức mà nói, tôi nên gọi anh một tiếng là Bình Đăng Viện tiền bối nhỉ? Dù sao so với một sinh viên đại học năm ba như tôi cũng hơn bốn tuổi. Bình Đăng Viện tiền bối đã tốt nghiệp đại học hẳn là phải hiểu hơn tôi, rằng chuyện lần trước phát sinh ở trên giường cũng không có ý nghĩa gì hết, huống hồ đó là chuyện của ba năm trước."

"Đúng là như vậy, nhưng là tôi nhớ rằng cô đã đồng ý làm bạn gái của tôi rồi đấy thôi?"

"Lời nói ở trên giường thì làm sao có thể tương là thật được?" Hồ Phách còn nhớ bị bắn tràn đầy vào trong bụng, bị cơn thịnh nộ to không ngừng đánh phá, nghĩ tới những cảnh đấy khiến mặt cô lập tức trở nên hơi hơi biến đỏ.

"Vậy sao? Nhưng tôi lại nghĩ là thật, giống như một tên cóc đợi bốn ngày liền ở trước cổng đại học Lập Hải. Vẫn là lần đầu tiên bị con gái lừa, cô nghĩ nên làm sao để bồi thường cho tôi đây?"

"... Nếu thật vậy thì bây giờ tôi xin trình trọng nhận lỗi với anh."

Nói xong hai người lâm vào không gian trầm mặc.

"Có một cậu nhóc mười bốn tuổi vì điều khiển xe mà gây ra tai nạn, đâm chết một nhà bốn người bên trong cha mẹ cùng em trai, chỉ còn lại một người chị gái cũng bị trọng thương, nhưng là do cậu ta đang là ở tuổi Vị Thành Niên, cho nên không bị chịu trách nhiệm hình sự, chỉ phải đến trung tâm trại giáo dưỡng rồi ở đó vài tháng. Tin tức này đến tai người chị gái đang bị thương kia, cô ấy liền bi phẫn mà tử vong, nhưng là cô ấy lại phát hiện bản thân sống lại một lần nữa, sống lại trước thời gian gặp nạn là một tháng. Cô nhớ kỹ bị kích phát sinh ngày đó cho nên ngăn cản cho mọi người trong nhà không

được đi ra ngoài, như thế mới có thể tránh được bị kịch. Nhưng bốn ngày sau đó, cô lại một lần nữa gặp lại bi kịch đó, vẫn là cùng một cậu nhóc đó điều khiển xe."

"Bi kịch từ vong vẫn cứ thế mà phát sinh giống như lần trước, cho dù có dùng hết mọi biện pháp để ngăn cản đi chăng nữa thì mọi người vẫn lần lượt, lần lượt đều bị cậu nhóc đó đâm chết. Lại một lần trở lại bi kịch phát sinh như lần trước, người chị gái lần theo thông tin mà tìm được cậu nhóc đó, hôm đó cậu ta đang đưa em gái mình đến trường học, ba mẹ cậu ta đi theo ở phía sau, một gia đình vô cùng hạnh phúc. Đối với một cậu nhóc như vậy, cô chị gái không cần giết cậu ta thì hơn đúng không? Bình Đăng Viện tiền bối là sinh viên trường luật phải không? Anh nghĩ nên làm thế nào mới đúng?" Hồ Phách giống như đang cố tìm một đề tài để phá vỡ sự trầm mặc.

"Hừ, loại này chuyện quá cũ rồi, những chuyện như vậy không hoàn toàn liên quan đến pháp luật được?"

"Không thể giết người, giết người là phạm tội, người chị gái đó biết rõ là như thế, cũng chẳng sợ luân hồi* vô số lần."

*luân hồi: sống lại

"Vậy thì phải xem có đáng hay không, nếu giết chết cậu nhóc đó, đối với người chị gái kia là tốt hay xấu, còn phải xem cô ấy lựa chọn như thế nào nữa, người khác nói như vậy cũng đâu có được gì?"

"Hóa ra là vậy, " Hồ Phách hai mắt hơi đảo nhẹ, trong đầu là hình ảnh người mẹ ôn nhu, người em trai luôn quần quít lấy mình, so với đạo đức cùng liêm sĩ: "Tôi quả nhiên là để tâm đến người thân nhiều hơn."

Cho nên, chỉ có thể lựa chọn giết các người, người từng là chàng trai mà Lục Xuyên Hồ Phách yêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bị 肉 Đến Tận Tử Cung

Mặc dù đã kéo rèm cửa sổ lên nhưng giữa ban ngày đầy đủ ánh sáng mọi thứ vẫn được ánh sáng chiếu rõ mồn một, Bình Đăng Viện Phụng Hoàng nhìn từng cái từng cái quần áo trên người Hồ Phách đang được cởi xuống ở trước mắt, da dẻ trắng nõn như sữa tươi lộ ra ở trong không khí, trong mắt mang theo điểm mờ mờ e lệ, lông mi thật dài cong vút chớp nhẹ, cô khẽ nhắm mắt lại, sau đó nhìn thẳng vào Bình Đăng Viện. Cuối cùng trên người cô chỉ còn lại hai mảnh vải mỏng manh che ở nơi bí mật cùng dao quanh nhũ hoa trên thân thể phẫn nộ.

Bình Đăng Viện tựa người vào trên ghế sa lon, thân thể không có chút thay đổi nào, ánh mắt nóng bỏng giống như muốn đem Hồ Phách ăn sạch. Hồ Phách còn đang xấu hổ nên hai mắt nhắm nghiền, nhớ tới chuyện đã đồng ý với Bình Đăng Viện liên căn cứ dưới, bàn tay luôn ra phía sau lưng mở khuya áo ngực, trước ngực hai đại son tuyết liền phe phẩy lộ rằn trên còn có nhũ hoa màu hồng nhạt như màu hoa anh đào, nhấp nhô phập phồng theo từng nhịp hô hấp, khiến cho cổ họng Bình Đăng Viện dường như muốn khát khô, hận không được lập tức tới cắn một miếng.

Cúi người xuống, cái mông mượt mà vẽ ra một độ cong mê người, ngón tay cầm lấy viên quần lót màu xanh, kéo xuống phía dưới cho đến mắt cá chân, đến lúc này thì trên người Hồ Phách đã không còn nữa điểm che giấu, ánh mắt của Bình Đăng Viện nhìn vào Hồ Phách như thể muốn đốt cháy thân thể cô khiến cho cô toàn thân nóng lên, lửa nóng bùng đến nơi tư vị khiến cô có chút lo sợ mà cuống quýt kẹp chặt hai chân. Rõ ràng chẳng qua là cởi hết quần áo thôi nhưng lại giống như là dùng hết khí lực toàn thân, cả người cô mềm nhũn ngã lên trên người Bình Đăng Viện đang ngồi trên ghế sofa, da thịt trắng như tuyết cùng màu đen của chiếc ghế sofa tạo thành sự đối lập mãnh liệt cho thị giác. Kích thích Bình Đăng Viện phải đồ ngẫu cả hai mắt, ánh mắt giống như đã thủ muốn đem Hồ Phách nuốt vào bụng ngay lập tức.

Hơi thở dồn dập, ngón chân khéo léo tinh xảo khẽ động, cố gắng nhẫn nhịn đáy lòng đang rối loạn, Hồ Phách nâng một chân lên đặt lên trên tay vịn của ghế, đem hoa nho nhỏ bày ra ở trước mắt người đàn ông kia. Hồ Phách thật sự là cảm giác hành động thể này rất quen thuộc, một loại dục vọng khó nhịn lại không có người giúp một tay để tắt lửa, chỉ có thể tự mình nghĩ tự mình thỏa mãn chính mình.

Cô sờ vào nơi mềm cảm của mình, rõ ràng nhất là từ dưới thân cô rất nhanh đã phát ra khoái cảm để cho cô bị coi thường trước mặt Bình Đăng Viện, cô nhắm hai mắt tự an ủi trong thế giới của chính mình, cứ nghĩ đang ở một mình là được rồi.

Một bàn tay đưa xuống hoa huyết sờ nắn lấy viên ngọc nhỏ có chút nổi cộm ở phía trên hoa huyết, một cái tay khác sờ vào cửa tiểu huyết khiến hai ngón tay ướt thấm, từ từ đi vào tiểu huyết, , tịch mịch an ủi tiểu hoa huyết.

Tiếng rên rỉ vì cần mẫn mà truyền ra trong đứt quãng, ngón tay có tiết tấu 肉 làm cho huyết của mình nhanh chóng chảy ra càng nhiều dịch mật, nhưng là không đủ thô dài để có thể thỏa mãn huyết đối khát. Mật dịch chảy xuống hạ thể làm cho ướt sũng không chịu nổi, Hồ Phách khó nhịn nhích nhích cái mông, muốn đem ngón tay sấp địa phương sâu hơn, lại không cách nào sờ tới huyết tâm đang ngứa ngáy, cô khó chịu đến mức khóe mắt ướt ướt.

Mở mắt ra, ánh mắt ướt nhẹp nhìn vào Bình Đăng Viện, lộ ra khát vọng vô hạn. Đáng tiếc là hôm nay chính là hần đang muốn dạy dỗ nàng ngang hàng viện làm sao có thể dễ dàng như cô thì làm sao có thể bỏ qua cho cô dễ như thế được, hần vẫn ngồi ở trên ghế sofa như cũ bất động không một chút di chuyển hay nhúc nhích nào, chẳng qua là chỗ kín ở giữa hai chân đã sớm nâng cao đầu lên một bọc thật to, ngừng đến lúc quần áo chống đỡ phải thật cao ngang tầm vùng bụng.

Bị dục hỏa đốt nục lý trí, Hồ Phách không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tới, bò lên người của Bình Đăng Viện ở trên ghế sa lon, sau đó cẩn thận đứng thẳng, để cho ánh mắt của hắn vừa đúng đối mặt với khu tam giác của mình. Cô nhanh chóng tách ra chân rồi nhảy qua người Bình Đăng Viện, đem dâm mi tiểu huyết đưa đến bên miệng Bình Đăng Viện, từ từ ép chặt từ từ cọ xát.

"Liếm tôi." Giống như nữ vương cao cao tại thượng, nhưng là giọng nói mềm mại như nước chỉ muốn làm cho người ta càng thêm ác liệt khi dễ cô, "Bình Đăng Viện... Thật khó chịu... Phụng Hoàng... Giúp tôi..."

Không cách nào nhẫn nại nữa Bình Đăng Viện nắm thật chặt phần thắt lưng của Hồ Phách, bàn tay to lớn nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phách đè xuống quần của Bình Đăng Viện, tiểu huyết đang ở trước khoe miệng của hắn. Bình Đăng Viện cúi thắt lưng ra, kéo quần nhả xuống, dục vọng trắng kiến màu hồng liền được phóng thích ra ngoài, mang theo quy đầu có chút dính chất dịch nhờn chạm vào mặt Hồ Phách, "Liếm, tôi thoải mái thì mới có thể làm cho em cũng thoải mái được." Cầm lấy côn thịt thô to vỗ vỗ lên khuôn mặt cô, sau đó đặt vào trước miệng nhỏ nhắn nhả nhả của Hồ Phách.

Bộ lông giống như cỏ khô rối loạn, côn thịt tho rap chứng tỏ cho phái mạnh giống như cánh tay trẻ con bị bấm ngừng cao đầu, xung quanh cổ động đầy những gân xanh, phía trên cũng của quy đầu hình trụ to lớn có dính ướt chất lỏng, tản ra mùi đàn ông nồng nặc. Quá lớn, Hồ Phách nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ đến bộ dạng thô to này sắp tới sẽ cắm vào tiểu huyết của mình, hạ thân cô tràn ra càng nhiều mật dịch. Cô hơi hé miệng, đưa đầu lưỡi đỏ tươi ra nhẹ nhàng liếm một cái, khiến cho hơi thở của Bình Đăng Viện không kiềm chế được mà thở gấp, một cỗ nhiệt khí phun trào tới tiểu huyết nhạy cảm. Đầu lưỡi linh hoạt quét qua lỗ nhỏ tiêm đoạn, khoái cảm kích thích đột nhiên truyền đến khiến cho suýt chút nữa Bình Đăng Viện đã dơ tay xin hàng*, ngay sau đó hắn liền cảm giác được quy đầu bị nuốt vào khoang miệng ấm áp.

Hồ Phách khó khăn ngậm quy đầu vào trong miệng, phải khi khăn lẩm cô mới ngậm được hết cả quy đầu như thế, lớn đến scar miệng cô há to hết mức vẫn không có lấy một khe hở nào, chỉ có thể từng chút từng chút dùng đầu lưỡi, di chuyển trên quy đầu, toàn tâm toàn ý lắng đọng theo quy đầu mà ma sát, cố gắng nuốt vào, nước miếng theo khoe miệng chảy ra, còn không biết phải liếm đến lúc nào mới là đủ để cây thịt này mang đến cho mình khoái cảm cực đại. Tiểu huyết trông trái co rúc lại, mục đích là muốn cho hắn chú ý tới.

Bình Đăng Viện ngược đầu, hưởng thụ cảm giác được cái miệng nhỏ nhắn kia ôm lấy, cho đến khi Hồ Phách không chịu được mà lắc lắc cái mông, Bình Đăng Viện mới nhẹ nhàng cười sờ đến cánh hoa ướt đầm, lộ ra huyết thịt đỏ tươi ở bên trong.

"Ba năm không nhìn thấy, em lại trở nên xấu hổ như vậy sao." Ngón tay thô ráp gầy nhẹ cánh hoa, hoa huyết không thể chờ đợi nữa liền hút lấy đầu ngón tay, lại bị ngón tay của hắn rút ra, sau đó hướng nơi sâu nhất của hoa huyết mà tầng tầng đẩy mạnh, đi qua tầng tầng lớp lớp nếp nhăn bên trong huyết, vừa chậm chạp lại kiên định khuấy đảo ở trong hoa huyết, để cho cái miệng nhỏ nhắn bị côn thịt tràn đầy tắc nghẽn chỉ có thể phát ra âm thanh ngô ngô, tiểu huyết co rúc lại càng mãnh liệt hơn.

"thật nhiều nước, lần này đã chuẩn bị rồi đúng không?" Hắn ôm lấy thắt lưng của Hồ Phách, Hồ Phách còn chưa có chuẩn bị nào đột nhiên côn thịt trong miệng bị rút ra.

Bình Đăng Viện ném Hồ Phách tới trên giường, ngồi chồm hổm ở hai chân đang dang rộng của cô, áo sơ mi màu trắng bị cởi bỏ vứt xuống, lồng ngực cường tráng, bụng dưới cùng cánh tay nổi lên bắp thịt cuộn cuộn. Phân thân ở dưới dang trào dục vọng hoàn toàn thoát khỏi trói buộc liền nhếch lên thật cao. Hồ Phách dùng cặp mắt sưng mù tràn đầy dục vọng khó nhìn vuốt ve bắp đùi săn chắc của hắn, lồng ngực phập phồng khiến cho hai viên nhục cầu cũng đứng đưa trước mắt Bình Đăng Viện, bàn tay hắn liền cầm lấy đôi ngực mềm mại, dùng sức xoa bóp, nhào nặn đến bóp méo. (Editor: có ai đọc mà nóng toàn thân không, ta ed là ta nóng đến cháy người rồi. *lau máu mũi*)

Thân thể vọt ra khát vọng, khiến cho đại não của Bình Đăng Viện phát ra hưng phấn không gì sánh kịp, hắn cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ hoa như đang ngậm lấy viên kẹo, dùng lưỡi cuộn lên liếm xuống, gương mặt dán chặt vào quả cầu lớn trắng nõn. Một cái tay kéo lấy chân của thiếu nữ đặt ở bên hông mình, cảm thụ quy đầu to lớn ở miệng huyết mà ma sát, còn thiếu nữ dưới thân đã sớm không thể chờ đợi, chủ động đem hai chân quấn quanh hông của Bình Đăng Viện, hắn giật giật thắt lưng, để cho côn thịt nhắm ngay tiểu huyết, chợt dùng sức một cái đè xuống, dương cụ không chút lưu tình đâm và tiểu huyết ở nơi sâu nhất khiến Hồ Phách hét chói tai, đáng sợ là chiều dài của hắn khiến cho Hồ Phách cảm giác như thể bụng nhỏ của mình đều bị đâm thủng.

"A quá lớn... Thật sâu... Chạm đến hoa tâm rồi... Đứng... Đứng cắm vào trong nữa... Đáng sợ quá..." Hoa huyết ngửa ngáy bị cắm xuống ác liệt, lập tức ôm chặt lấy côn thịt to lớn, đáng tiếc là dương vật còn chưa hoàn toàn đi vào hết, vừa nhẹ rút ra liền lập tức hướng đến chỗ sâu mà đâm vào, Hồ Phách không khỏi khản trương vùng bụng, lại cảm thấy rõ ràng hơn côn thịt ở trong thân thể dường như muốn vô tận xâm nhập, cảm giác thật đáng sợ. Càng về sau côn thịt cắm vào càng trở nên thô to hơn, Hồ Phách cảm giác như thể mỗi một nếp nhăn trong tiểu huyết đều bị giãn ra hết mức, chưa từng bị côn thịt có hình dáng to lớn đến như vậy làm, hạ thể của cô lại bắt đầu muốn nhiều hơn.

Bình Đăng Viện hưởng thụ quy đầu đi vào huyết thịt tràn đầy khoái cảm, hoa huyết nhỏ hẹp của phụ nữ co dãn mười phần, ôm chặt lấy côn thịt không buông ra, các nếp nhăn bên trong ma sát khiến cho côn thịt mỗi một đều được vuốt ve. Dường như đã đâm tới nơi sâu nhất, nhưng là côn thịt vẫn còn dư lại một đoạn ở bên ngoài, hắn từ từ rút côn thịt ra một đoạn, sau đó đột nhiên đi vào, đẩy vào chỗ sâu hơn thật mạnh, sau đó nhấp nhẹ nhàng ở bên trong.

Hoa tâm bị làm quá mạnh mẽ khiến Hồ Phách theo bản năng đã sớm quán chặt lấy thắt lưng của Bình Đăng Viện, chờ đợi một đợt cuồng phong bạo vũ 肉 làm, nhưng là không nghĩ tới côn thịt còn chưa vào được hết bên trong nên rút lui ra một chút đẩy nhẹ miệng tử cung ra, một lần nữa đâm thẳng đến tử cung. Hồ Phách sợ hãi ôm chặt lấy Bình Đăng Viện, muốn khóc.

"Không... Không được... Không thể đâm vào trong mà làm nữa... Không được làm trong tử cung..."

"Hừ, em càng nói thế thì tôi càng muốn làm, chờ đến khi tôi làm tận sâu bên trong, sẽ đem tinh dịch bắn vào, em nói xem... Có thể hay không sẽ mang thai?" Quy đầu to lớn đụng một cái vào miệng tử cung, rốt cục động thêm một cái chạm đến cổ tử cung, cả quy đầu to lớn màu hồng kia tiến vào tử cung yếu ớt nhất của Hồ Phách, giống như bị vô số cái miệng nhỏ nhắn nuốt vào, rốt cục cả cây thịt cũng chen được hết vào trong thân thể của Hồ Phách, cây

thịt thô to như cánh tay bị hoa huyết ôm chặt không buông, không những thế tiểu huyết còn không ngừng co bóp, còn thịt thoáng vừa động là có thể nghe được tiếng thiêu rộp không ngừng của người ở dưới thân.

"Tốt hơn rồi... Cắm vào tử cung... A..." Hồ Phách ép chặt ở trên người hắn, một chút xú động tác cũng có thể làm cho cô cảm giác được hoa huyết cùng tử cung đang chật ních còn thịt. Bị hắn ôm thật chặt vào trong vòng ngực, thân thể trắng nõn dán chặt vào lồng ngực màu đồng rắn chắc của hắn, lồng ngực hắn cứng rắn như thể tượng đá cọ xát vào khuôn mặt cô, khiến cho cô yêu kiều thờ dốt. Hắn ôm lấy cánh tay của cô, một tay khác ôm lấy thắt lưng, một cái một cái 肉 làm lên, khiến cho Hồ Phách không tyể kiềm chế mà duỗi thẳng chân, một hồi liền thét lên cao triều.

Suy nghĩ ba năm qua Bình Đăng Viện đã quá phát triển hơn so với ba năm trước, càng dụ hoặc thân thể thành nghiện, bàn tay cái mông tròn kiêu đình của Hồ Phách ra, cây trượng đàn ông không ngừng lúc rút ra lúc đưa vào, khí khai đại hợp với tiểu yêu tinh ở phía dưới khiến cho mật dịch văng khắp nơi, Hồ Phách không ngừng thét chói tai, vật cứng rắn không ngừng đem miệng tiểu huyết nhỏ hẹp biến thành hình tròn, miệng hắn cắn mãi đôi nhũ khiến cả người cô cũng lộ ra được đền bù được mong muốn về khoái cảm.

Tiểu huyết của Hồ Phách phun trào như lũ lụt, mật dịch cuộn cuộn không ngừng xông ra tưới lên còn thịt của hắn, làm cho hắn càng thêm hưng phấn mà đẩy nhanh tốc độ, lực đạo lớn đến muốn đem Hồ Phách làm đến chết, âm thanh "bành bạch" đầy âm muội không ngừng vang lên trong phòng, đem mật dịch nơi hai người giao hợp biến thành màu trắng bọt.

"Thật là sướng... Làm tôi mạnh vào... Thật lớn..."

Hồ Phách không ngừng bị làm đến cao triều, cổ họng đã hét đến khàn khàn, hai chân đã sớm vô lực vòng quanh ở ngang thắt lưng của Bình Đăng Viện, cơ thể mềm nhũn ở trên giường chỉ có thể tiếp nhận bị 肉 làm, ngay cả tử cung cũng bị khuấy lật. Cho đến khi quy đầu chạm đến tận tử cung mà bắn ra tinh dịch vào vách, rốt cục cô cũng khóc ra tiếng.

Hồ Phách bị hắn làm đến đáng thương, Bình Đăng Viện ôm cô thật chặt bắn tinh dịch vào bên trong tử cung, cũng không tính sẽ đem còn thịt rút khỏi hoa huyết, hơi kích thích cái mông, Hồ Phách còn đang khóc vì đạt cai triều, tiểu huyết không ngừng co rút lại, làm cho còn thịt vừa bắn ra tinh dịch lại có dấu hiệu phát trường trở lại.

"Đủ rồi... Đừng nữa 肉... Không chịu nổi..." Nước mắt giàn giụa mặt đáng thương nhìn Bình Đăng Viện, cái mông nhỏ cũng muốn lui về phía sau, né ra dục vọng chiếm lĩnh của hắn.

"Em nên nhớ là em đã đồng ý tôi rồi? Hôm nay phải để cho tôi tận hưởng đến khi thỏa mãn nha, " Bình Đăng Viện một tay ôm lấy thắt lưng Hồ Phách, còn thịt bắt đầu cứng rắn lại hung hăng rút ra lại thọt vào, khiến cho nước bên trong tiểu huyết chảy ra không ngừng, "Việc duy nhất em có thể làm chính là xem tôi sẽ làm em thế nào. Hôm nay không đem tiểu huyết của em làm đến hồng thì tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho em."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bị Làm Đến Tê Ra Quần (H)

Bình Đăng Viện Phượng Hoàng nhìn Hồ Phách bị cạu đè khóc ở phía dưới, rõ ràng đã có không ít đàn ông làm qua rồi, nhưng là phản ứng thân thể cô vẫn còn là ngây ngô như trẻ con, thoáng dùng sức 肉 mấy cái là có thể đem cô đưa lên cao triều. So với lúc trước khi làm chuyện ấy với bất kỳ người phụ nữ nào hắn cũng kịch liệt khát vọng, còn nhạy cảm hơn cả thân thể phụ nữ, kinh nghiệm của Bình Đăng Viện Phượng Hoàng vô cùng phong phú, muốn đem cô làm cho dục hỏa đốt người, thật sự là rất dễ dàng.

Áp chế Hồ Phách đang dùng khí lực hai tay để gãy dựa như con mèo nhỏ, hương thụ cảm xúc nhẩn mẫn và mùi hương trên cơ thể dán chặt, hắn hơi cúi xuống phía dưới há miệng to dùng sức hút, suýt chút nữa khiến cho Hồ Phách thấy hoa mắt.

Thân thể vốn cũng không quá nhạy cảm đến mức phun trào, đôi ngực cao vút, đầy đà ôm trọn vú càng thêm nhanh tới đỉnh, trong cơ thể vừa xuân tâm nhộn nhạo, bị Bình Đăng Viện Phượng Hoàng dùng sức mà mạnh mẽ mút lấy khiến cho Hồ Phách cảm thấy giống như có cái gì đó muốn phun ra từ đầu nhũ hoa vậy.

"Đừng mút... không có sữa... A... Không muốn..." Đầu lưỡi ẩm áp thô lỗ linh xảo ở trên đầu nhũ hoa nhộn đánh qua lại, thỉnh thoảng chuyển sang liếm cơ vùng thịt trắng nõn tròn mềm, khiến cho Hồ Phách đang chứa to lớn còn thịt trong người thêm tê dại, tiểu huyết trong tràn ra mật dịch chảy róc rách, từng đợt mạnh mẽ đâm vào hoa huyết lại càng lúc càng mãnh liệt.

"Không muốn sao? Không muốn thì tại sao phía dưới lại bắt đầu co rút đến như vậy, nước hắn là đã tràn đầy rồi..." Bình Đăng Viện Phượng Hoàng cười cười ngẩng đầu lên. Đem đôi núi tuyết trắng hung hăng gầy xéo một phen, khiến cho Hồ Phách càng thêm thờ gấp hơn, lại nhẹ nhàng gầy đỉnh hồng hồng hơi rí máu, bên dưới lại chọc cho tiểu huyết của cô co rúc lợi hại hơn. Trong lòng hắn bỗng nghĩ đến muốn trêu chọc cô, Bình Đăng Viện Phượng Hoàng rút ra còn thịt thô to, đỉnh đầu chống đỡ đại huyết cũng rút hết ra ngoài, bên trong mật dịch lẫn tinh dịch mới vừa bắn vào đều chảy ra ngoài.

Tiểu huyết mất đi còn thịt, cảm giác trống rỗng dâng cao khiến cho Hồ Phách nhin không được rên rỉ một tiếng, vô ý thức vươn tay sờ đến hai chân của Bình Đăng Viện, muốn tìm còn thịt của hắn để lần nữa bắt trở về, lại không nghĩ tới sờ tới chất lỏng nhầy nhụa, giờ tay lên, nhìn ngón tay dính chất lỏng màu trắng đục, cô hướng Bình Đăng Viện cười, sau đó hơi hé miệng, đưa ngón tay ngậm đi vào. Liếm mùi ngon trên ngón tay, cái lưỡi đỏ tươi ở đang lúc

quán quanh, ánh mắt tràn ngập sương mù vừa giống như đang nhìn Bình Đăng Viện, vừa giống như cũng không nhìn, sau đó rút ra ngón tay, khép lại cái miệng nhỏ nhắn, cổ họng hoạt động, nuốt xuống.

Bình Đăng Viện nhìn không được muốn lập tức thọt đi vào 肉 chết cái yêu tinh dâm dăng này, một tay nâng bắp đùi Hồ Phách lên, hướng ở giữa hai chân chen vào, miệng huyết bên trong liên trào ra một cổ tinh dịch, bắp đùi trong tay hắn co quắp lên. Cảm giác bắp thịt ở trong tay đang run rẩy, Bình Đăng Viện đem ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, theo tinh dịch trắng tại miệng huyết thọc đi vào.

Cảm thấy tay ở trong tiểu huyết mình khuấy động, kiều mị tiếng nước chảy từ trong tiểu huyết truyền đến, Hồ Phách khó nhịn giãy dựa thất lưng, mép thịt bên trong tiểu huyết nuốt chặt lấy ngón tay hắn, liều mạng hút ngón tay hắn vào bên trong. Rõ ràng là không còn một chút sức lực nào, hai chân cũng mềm nhũn theo, nhưng là thân thể dâm dăng vẫn khát vọng bị thô bạo đối đãi. Ép chặt thân thể nóng bỏng ở trên người cùng ngón tay ở tiểu huyết bên trong rút ra, ham muốn tình dục hoàn toàn áp đảo tự ái cùng lý trí, vì chưa thể thỏa mãn dục vọng nên ở trên gương mặt vẽ ra rặng mây đỏ, khẽ nhếch môi đỏ mọng thờ hạo hèn chưa đủ quyền rũ đàn ông của . diễn đàn leqydon

"Cho tôi... Còn muốn... Đi vào nữa..."

Bình Đăng Viện nghe vậy nở nụ cười, ngón tay cắm mạnh vào trong tiểu huyết đào một cái, nước vắng khắp nơi, Hồ Phách kêu rên lên một tiếng "Làm đến mức này rồi, còn muốn?"

Hồ Phách giờ tay lên ở bụng dưới của Bình Đăng Viện, quào loạn, một tay khó khăn cầm lấy nam căn từ trong bộ lông đen nhánh hỗn loạn: "Muốn, mau cho tôi... Rất muốn... Đừng trêu chọc tôi nữa!"

"Muốn tôi đem cô 肉 đến cao trào sao? Đem cô làm khóc, bắn tràn đầy một bụng tinh dịch ở trong thân thể cô?"

"Muốn... Đem tôi 肉 đến cao trào... Bắn tràn đầy một bụng... Cho tôi còn thịt... Cắm vào đi..."

Ngón tay thật sâu cắm vào tiểu huyết, để lại bên trong tiểu hạch, cùng bị cơn thịt ma sát không giống, ngón tay khi lực lớn đến đáng sợ, thật chắc đi xuống để lại hoa tâm không buông ra, mãnh liệt kích thích từ hoa tâm lan tràn đến toàn thân, theo ngón tay xoa lấy Hồ Phách thét lên, lượng lớn dâm thủy phun một tay Bình Đăng Viện, nhưng hắn còn càng thêm tàn nhẫn càng thêm dùng sức để lại hoa tâm, nhìn bắp đùi kịch liệt lay động, mở thật to chân để cho hắn thấy rõ ràng trong tiểu huyết có bao nhiêu xinh đẹp.

Thỏa mãn rên rỉ, hoàn toàn đắm chìm ở thủy triều của khoái cảm, Bình Đăng Viện nhìn thân thể tuyệt mỹ câu người của cô, xóc lên cặp chân Hồ Phách, đem cô lôi kéo dán chặt với bắp đùi của mình, thất lưng mông lại treo ở giữa không trung, dương vật đã sớm sưng to lên tới cực điểm, quả cầu như trứng giống nhau quy đầu để ở miệng huyết nhẹ nhàng ma sát, chính là không chịu hoàn toàn cắm đi vào.

Tiểu huyết mới từ trong khoái cảm kết thúc, lại có lòng tham muốn đem nuốt kia nóng bỏng gì đó nuốt vào trong tiểu huyết, nhưng miệng huyết cùng bắp đùi cũng chảy bùn lấy tinh dịch cùng dâm thủy, chính là đúng không chính xác, bị chơi suy nghĩ cả nửa ngày thủy chung không có bị chân chính cắm vào, không thể làm gì khác hơn là mang theo nước nở cầu khẩn.

"Nói không muốn khi dễ tôi... Cái gì tắt cả nghe theo anh, nhanh lên một chút... Còn thịt lớn đâm vào 肉 tôi... Hung hăng đâm 肉 tôi đi..."

Bình Đăng Viện cũng nhìn đến gân xanh xung quanh co giật, để dương vật 肉 vào trong tiểu huyết đỏ hồng, đỉnh đầu lửa nóng quy đầu ma sát qua lớp mỡ thịt, thẳng một cái mạnh mẽ đâm 肉 vào tử cung, Thọt đứng lại thâm sâu vừa vội, 肉 Hồ Phách phải tròn mắt nhìn thẳng. Nín quá lâu Bình Đăng Viện vừa tiến vào liền cuồng 肉 mãnh liệt, ngay cả Hồ Phách trong miệng lung tung gọi, tiểu huyết bị đào kêu phốc phốc vang dội.

Dương cụ to lớn nhiều lần cũng hai cây cắm vào, thẳng 肉 đến tử cung, Hồ Phách bị này phải cả người phiếm hồng nóng bỏng, hốc mắt ướt át, nước mắt sinh li lại chảy xuống. Bình Đăng Viện nắm thật chắc vòng eo mảnh khảnh của cô, một cái hung mãnh đâm lấy giống như là muốn đem hai quả cầu tím hồng cũng nhét vào trong tiểu huyết.

Phát tiết một chút dục vọng sau Bình Đăng Viện cũng không phải một người không có kỷ xảo dùng mãnh liệt, bắt đầu đem những kỷ xảo dùng ở trên những người phụ nữ khác cũng dùng được. Từ từ rút ra, nhẹ nhàng nhét đi vào, lúc sâu lúc cạn, lúc nhanh lúc chậm, để cho Hồ Phách không bắt được quy luật, đã bị hoàn toàn 肉 mở tiểu huyết nơi nào có thể thỏa mãn, hồ phách liều mạng câu thất lưng Bình Đăng Viện, muốn cậu giống như mới vừa rồi một dạng hung hăng làm mình.

"Nhanh lên một chút... làm tôi thật mạnh vào..." Nóng lòng nắm cánh tay bình Đăng Viện, ở phía trên lưu lại li ti vết hồng.

"Đừng nóng vội nha... Nói cho tôi biết trước, có phải tôi là người đàn ông làm cho cô thoải mái nhất hay không, hay là người đàn ông đó?" --truyện chỉ được đăng duy nhất tại , những trang web khác đều là ăn cắp-- Đàn ông cũng là sinh vật có lòng ghen tỵ rất lớn nha, nghĩ đến tiểu huyết đang hút thật chắc còn thịt của hắn không thả, cũng từng hàm chứa còn thịt người khác giống như vậy, tiếp nhận đàn ông bắn bên trong, Bình Đăng Viện cũng có chút dễ tâm, rõ ràng toàn bộ nên là của hắn mới đúng.

"A... Tôi không biết... Cho tôi còn thịt... 肉 tôi aaa..." Hồ Phách lắc đầu, hoàn toàn không biết Bình Đăng Viện đang nói cái gì.

"Không biết sao?" Bình Đăng Viện nhẹ nhàng rút ra cắm mấy cái, đột nhiên chọt 肉 đi vào, cuồng bá ở trong tử cung khuấy lấy. Bị thọt phải cổ tử cung để cho Hồ Phách ngược đầu không tiếng động há to miệng, cả người run rẩy. Quy đầu to lớn không chút lưu tình ở trong tử cung co rúm động đậy, để cho Hồ Phách càng rên rì càng ngọt ngào đứng lên.

"Hô... Tuyệt quá... 肉 đâm tôi đến chết đi... Bên trong như muốn tan ra rồi..."

Những câu nói dâm dăng khiến cho Bình Đăng Viện làm cho càng thêm phấn khởi, không ngừng lắc mông dính sát Hồ Phách, cảm hứng của cô không để cho cô lộn xộn, côn thịt rút ra miệng huyết mài động mấy cái, lại lần nữa thật sâu làm đến tận cùng bên trong. Mấy lần qua lại Hồ Phách liền bị làm đến khỏe miệng dịch chảy ròng, đắm chìm lâu dài ở trong cao triều hưng phấn, Hồ Phách thân thể giống cũng như băng bó quá chặt chẽ, trong tiểu huyết sớm đã bị dâm thủy tràn đầy, mở hai mắt thất thần, từ hông đến hai chân cũng theo Bình Đăng Viện kích thích côn thịt động tác rung động, cả người cũng chìm ở dục vọng trong nước xoáy.

Càng ngày bụng dưới càng trương để cho Hồ Phách không thể khống chế cảm giác, xấu hổ để cho cô kẹp chặt hai chân, nhưng là lại bị Bình Đăng Viện cường ngạnh kéo ra, không ngừng 肉 làm để cho từ mũi chân đến bắp chân cũng băng bó thành thẳng tắp.

"A a a! ! Không được... Muốn tè ra quần... Không cần... Dừng lại đi..." căng thẳng cùng xấu hổ khiến cho toàn thân cô cũng kéo thẳng, đã bị côn thịt 肉 tiểu huyết vừa thu lại co rút lại. Bình Đăng Viện làm đến cao hứng căn bản không để ý đến cô, đè ép Hồ Phách muốn lui ra tiếp tục làm, hơi thở gấp đối với Hồ Phách nói: "Vậy thì tè ra quần, đi tiểu ở trên người tôi."

Bị 肉 đến muốn không khống chế xấu hổ làm cho Hồ Phách ô ô khóc lên, không ngừng lắc đầu, giằng giằng muốn đóng lại chân, lại cho đang 肉 nàng Bình Đăng Viện mang đến kích thích lớn hơn, vốn là côn thịt lớn đến đáng sợ lại trương lớn một vòng. Bình Đăng Viện cắn răng một bữa loạn làm, Hồ Phách rốt cục khóc tiểu ra ngoài, màu vàng nhạt chất lỏng từ hai người giao hợp nơi phun ra, hoa huyết cũng không ngừng kịch liệt co rúc lại, Bình Đăng Viện bị gấp phải không nhịn được, hung hăng 肉 làm mười mấy lần liên tiếp sau đó mới bắn ra nồng đậm tinh dịch, từng cô từng cô tinh dịch phun vào từ cung, bắn thật lâu cũng không kết thúc, cho đến bụng nhỏ từ từ nhô lên tới, quy đầu sẽ không bắn ra tinh dịch, cậu mới lần nữa mềm côn thịt lại đang ở trong tiểu huyết rút ra đâm mấy cái mới hoàn toàn rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hạnh Phúc Của Tôi

Dù sao cũng là tự mình dẫn người ta ra khỏi nhà, Bình Đăng Viện cũng không ép buộc quá nhiều, chỉ làm hai lần rồi ôm người đi vào phòng tắm, sau đó mơ mơ màng màng ôm lấy Hồ Phách mất đi ý thức cùng nhau ngủ trên giường.

Quay mặt nhìn Hồ Phách như con mèo nhỏ trong lòng mình, Bình Đăng Viện hơi nhích người cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn.

Ở trên thân thể người phụ nữ khác hẳn đều không thể phát tiết để triệt để giải trừ dục vọng, cứ như vậy cũng dần dần lắng xuống, cả thân thể lẫn trái tim đều xao động, đều bình tĩnh trở lại đến kỳ dị, chuyện này đối với kẻ cuồng ngạo không kềm chế được, thích phá hỏng cũng hủy diệt Bình Đăng Viện Phượng Hoàng mà nói thì thật sự là thấp phần hiếm thấy. Cho nên Lục Xuyên Hồ Phách chính là người được gọi là cô gái trời ban, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô, Bình Đăng Viện nhẹ hôn lên cánh môi căng mọng.

Không khí an tĩnh khiến đồng hồ sinh học luôn luôn đúng giờ của Bình Đăng Viện cũng đã say ngủ, thẳng đến khi bị chuông điện thoại di động đánh thức hẳn mới đứng dậy kéo tấm màn che cửa sổ mới phát hiện mặt trời đã ngã về tây. Hắn trầm thấp giọng nói chuyện với bạn bè qua điện thoại vài câu, Hồ Phách ở trong chăn cũng ôn nhu mở mắt ra, cái đầu với mái tóc lộn xộn, chiếc chăn kéo đến ngực, chỉ chừa hai cái ngó sen tuyết trắng và một cánh tay lộ ra ngoài.

Ngồi yên một lúc, Hồ Phách phục hồi tinh thần lại mới lật chăn bước xuống giường, nhặt lên từng cái từng cái quần áo đang rải rác ở trên mặt đất, cũng không nhìn qua Bình Đăng Viện đang chỉ mặc quần đùi đứng ở trước cửa sổ gọi điện thoại mà đi thẳng vào phòng tắm.

Nước ấm chảy trên làn da, Hồ Phách đứng trước gương, nhìn qua làn hơi nước mờ đục có một bóng người xuất hiện trong gương, vươn tay lau đi hơi nước nhìn thân thể trần trụi bên trong, nghiêng mình một chút nhìn nhìn về phía sau lưng, quả nhiên là da thịt cô vẫn trắng nõn như tuyết, vô cùng mịn màng, trần diện cuồng trên giường cách đây vài giờ đồng hồ không lưu lại trên người cô chút dấu vết nào.

Không đúng, hẳn là tràng hoan ái có để lại dấu vết chỉ là trong mấy giờ ngắn ngủi đó đã biến mất không tìm thấy rồi. Cô dùng hai tay nâng đôi ngực lên, cô nhớ rất rõ là cái tên xấu xa Bình Đăng Viện đã không thương tiếc mà cắn lên đây một ngụm, cô kêu đau, điều đó có thể chắc chắn nhờ làn da phía dưới đang có chút tơ máu, nhưng mà hiện tại dấu vết đã biến mất như thể chưa từng tồn tại.

Aizz, ở trong lòng Hồ Phách cười lạnh một tiếng, cái này gọi là đãi ngộ dành cho nữ chính sao? Vì sợ thân thể nhu nhược này của cô không thể đối phó nổi một đám người như lang tựa hổ đó cho nên mới để cho thân thể của cô biến thành như vậy sao. Căn thận vươn tay đưa xuống dưới tiểu huyết, không ngoài dự đoán của cô là nó đã hồi phục lại như cũ, lồi vào khít khao, sau khi bị Bình Đăng Viện 肉 phạm những ba giờ đồng hồ mà bây giờ đến cả một chút cảm giác không khỏe cũng không có. Đúng là loại thân thể thích hợp cho việc bị vớ số đàn ông hành hạ, tình trạng này dường như khoảng hai tháng trước đã bắt đầu có dấu hiệu rồi. Nói như vậy có nghĩa là trong thân thể của cô sẽ càng ngày càng khó trấn an dục vọng, không hẳn là bởi vì cô là cô gái dâm dăng, mà chỉ vì Lục Xuyên Hồ Phách ngày nào cũng bị nhiều đàn ông làm nên mới trở thành như vậy.

Thế giới này đúng là nực cười mà. Hồ Phách ngẩng đầu, nước từ vòi phun lên trên mặt khiến cho tầm mắt trở nên mơ hồ.

"Bây giờ chúng ta đi ăn cái gì đó, rồi sau đó tôi sẽ đưa em về nhà. Đêm nay tôi sẽ lên xe rời khỏi Tokyo, trước khi tôi đi em nên nhớ kỹ, ba năm trước em đã đồng ý làm bạn gái của tôi, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ xem câu nói đó của em như là một câu nói đùa. Cho nên..." Bình Đăng Viện cường ngạnh kéo Hồ Phách vào trong lòng ngực mình, đặt cằm lên đầu cô: "Nếu có việc khó khăn nào mà em không thể xử lý được, vậy thì cứ để cho tôi xử

lý."

"Những chuyện này không liên quan gì với anh hết, lên giường cũng được mà lời hứa cũng được. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ đến việc sẽ chỉ cùng một mình anh hết, tôi là cô gái dâm loạn như thế, thích ai yêu ai tôi đều không cần quan tâm, tôi chỉ cần thỏa mãn cơ thể của chính mình thì ai cũng có thể." Hồ Phách dựa vào ở trong ngực hắn, xem lồng ngực hắn như là trước tường mà dụi mẩy vào.

Bình Đăng Viện khẽ cau mày, quả nhiên là có cái gì đó không đúng? Nếu Lục Xuyên Hồ Phách là con người như vậy thật thì chẳng lẽ lại bị đôi mắt cao ngạo hơn cả đỉnh núi Phú Sĩ này của Bình Đăng Viện Phụng Hoàng coi trọng sao? Trong quá khứ cô đã từng kết giao với người khác, còn có cả Việt Tiên Long Mã ngày hôm qua nữa, chẳng lẽ tất cả những người được đánh quá là ưu tú, lại đều bị mê hoặc bởi một cô gái như vậy sao? Đừng đùa chứ! Ngày hôm qua lúc cô bị hắn nhận ra, lập tức trong mắt cô liền hiện ra sự sợ hãi, lo lắng tên nhóc Việt Tiên Long Mã sẽ để ý, sợ bị nói ra, như vậy đã có thể khẳng định cô không phải là một cô gái tùy tiện rồi. Chẳng lẽ đêm qua, đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là tên nhóc Việt Tiên đã làm gì?

Bất quá thôi vậy. "Tôi cũng không còn cách nào, một ngày nào đó tôi sẽ khiến em biết rằng thân thể dâm đảng của em chỉ có tôi mới có khả năng thỏa mãn." Bình Đăng Viện khẽ hôn lên tóc của Hồ Phách. Nếu như cô muốn cho là như vậy cũng tùy cô, bất luận là bên người Lục Xuyên Hồ Phách có bao nhiêu đàn ông, chỉ cần hắn đã bay đi hết thì cô cũng chỉ có thể là của một mình hắn, bất luận cô có nguyện ý hay không: "Cho nên, cho dù bên cạnh em có bao nhiêu đàn ông đi chăng nữa, tôi cũng sẽ là người cuối cùng có thể ở lại bên cạnh em."

Lại thêm một người dùng thú vui của thân thể để nói thích cô. Chẳng lẽ trong tương lai cô phải dùng thể xác để đi tranh đoạt thứ tình yêu không phân biệt được thiệt giả này sao?

Nhưng nếu có thể để mẹ và em trai cứ mãi được sống hạnh phúc như vậy thì dù có phóng đảng cũng được mà sa đọa cũng chẳng sao, không từ thủ đoạn cũng tốt, cho dù phải dùng tới bất kì biện pháp gì thì chỉ cần hạnh phúc hơn so với Y Tuyết Mộng Anh cô đều sẽ làm. diendanlequydon

Nở nụ cười nhạt, Hồ Phách bị Bình Đăng Viện xoay người, nâng đầu cô ngẩng lên, nhìn Bình Đăng Viện đến muốn có bao nhiêu vô tội đều có bấy nhiêu vô tội: "Nếu là vậy, anh thử chứng minh cho xem, Bình Đăng Viện... Phụng Hoàng."

Lập tức Bình Đăng Viện cúi đầu hôn cô thật sâu.

Về đến nhà, mẹ liền ra đến tận cửa đón Hồ Phách, nhìn vào bên trong một chút liền thấy một bàn lớn thức ăn đang tỏa hương thơm ngào ngạt, cô nhìn mẹ và em trai đang ngồi trước bàn ăn khẽ cười.

"Mừng con về nhà! Hồ Phách à! Hôm nay mẹ chuẩn bị cho con món xôi đậu đỏ mà con thích đấy." Hai tay mẹ tạo thành hình chữ thập, cười tùm tùm nhìn Hồ Phách.

"Chị thật là chậm chạp quá đi, em sắp chết đói đến nơi rồi đây!" em trai Lục Xuyên Thấu nhìn cô cười cười ra vẻ đang tức giận: "Đi ra ngoài với bạn trai lâu như vậy đến cùng là đã làm gì, khai nhanh sẽ được khoan hồng?"

(Editor: làm ơn có ai đó nói là tui đã ed sai tên của em trai Hồ Phách đi. sao bà tác giả lại có thể đặt ra cái tên Lục Xuyên Thấu như thế này nhỉ???)

Hồ Phách đi qua em trai, đưa tay vỗ vỗ lên đầu của cậu một chút: "Nhóc con nói bậy bạ gì đó." Nói xong liền đi tới phòng bếp rửa tay, phía sau truyền đến tiếng cười ma mãnh của em trai cô.

Nhìn thấy em trai mình đang ngồi bên bàn ăn cúi đầu nói cười đùa với mẹ, Hồ Phách không khỏi nở nụ cười, nhưng là nghĩ tới thiếu vắng bóng dáng của bố, Hồ Phách lại cười không nổi.

Lục Xuyên bố có dáng người rất trắng kiện, tuy trông ông có chút nghiêm túc, dù là đối với trẻ con cũng nghiêm khắc tới quá đáng, đối với mẹ lại không đủ quan tâm, mỗi tháng tổng cộng cũng không có được mấy ngày cả nhà cùng quây quần bên nhau. Nhưng là ở trong giấc mơ đó, ông cũng nói cười rồi ôm ấp Y Tuyết Mộng Anh, cô gái vô cùng mềm mại yếu đuối đó được ông ôn nhu ôn ấp vào trong lòng, so với người bố trong trí nhớ của cô thì đó dường như là hai người hoàn toàn khác.

Nói đến giấc mơ đó, đến cùng liệu có trở thành sự thật hay không? Hồ Phách cảm thấy, đối với chuyện của bố cô, cô cần phải làm chút gì đó mới được.

"Chị ơi..." ăn cơm xong, mẹ đi lên lầu vào phòng em trai để đổi tấm chăn mới, Hồ Phách ở trong phòng bếp rửa bát chén, Thấu cũng đi theo đứng ở cửa phòng bếp: "Người đó, đã gặp em để hỏi về chị."

Động tác rửa tay của Hồ Phách dừng lại một chút, nhưng rất nhanh chóng lại tiếp tục rửa chén đĩa rồi đặt lên kệ: "Hỏi chị cái gì?"

"Anh ấy hỏi chị có khỏe không, ai zdaaa... phiền phức quá đi, hai người đã chia cách nhau ba năm rồi, bây giờ lại tới hỏi thăm này nọ là có ý gì chứ."

"Vậy em nói như thế nào?"

"Em nói khách sáo vô cùng, đề cho tức chết anh ta đi!" đối với những kẻ xấu xa đã từng khiến cho chị cậu thương tâm thì phải nói là cậu vô cùng căm ghét: "Lần sau mà còn gặp lại em sẽ nói cho anh ta biết là chị đã ở cùng với bạn trai, hai người vô cùng vui vẻ!"

"Em ấy, sao còn trẻ con như vậy hả? Làm sao có bạn gái đây?"

"Cái gì... Cái gì chứ! Đang nói chuyện của chị sao lại bỗng dưng chuyển vấn đề lên người em làm gì?!"

Hai chị em bắt đầu trêu chọc nhau đến cười hi hi ha ha rất vui vẻ, cho đến khi mẹ đi xuống dưới nhà, người một nhà ngồi cùng một chỗ xem tivi, thật sự là hạnh phúc, Hồ Phách dựa đầu vào vai mẹ nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trở Thành Sự Lựa Chọn Tốt Nhất Của Chị

"Nam Thứ Lang, anh đi xem Long Mã từ hôm qua nó trở về luôn ở trong phòng, bữa tối cũng không ăn, bữa sáng hôm nay cũng không xuống, bóng cũng không luyện, bây giờ sắp đến bữa trưa vậy mà anh cũng không lo lắng một chút, thật là...". Luân Từ vừa lấy quần áo ở trong máy giặt ra, vừa ném ánh nhìn oán giận về hướng Nam Thứ Lang đang giả vờ đọc báo thực ra là đang xem bikini. Ngày hôm qua khi Long Mã trở về bà đã cảm thấy vẻ mặt bất thường, hôm nay đến cả luyện tập tennis cũng không, Luân Từ vô cùng lo lắng.

Nam Thứ Lang lại lật một trang báo: "Em không phải vẫn luôn lo lắng Long Mã ngoại trừ tennis cái gì cũng không quan tâm sao? Bây giờ không cần phải sốt ruột nữa, chắc chắn là cãi nhau với bạn gái rồi, chuyện tình yêu của bọn trẻ thường như vậy mà, không có chuyện gì đáng lo cả." Vâng, này thì mỹ nữ!

"Gì vậy? Chuyện tình yêu? Nam Thứ Lang, anh nói rõ ràng cho em?!" Luân Từ ném quần áo trong tay xuống, đoạt lấy báo trong tay Nam Thứ Lang, làm cho những hình ảnh trong báo bị lộ ra hoàn toàn, trên mặt báo là những cô nàng mặc bikini diêm dúa loe loẹt làm cho Luân Từ đen mặt, nhưng mà hiện tại chuyện của con trai quan trọng hơn, đợi sau khi biết rõ chuyện của con trai như thế nào rồi xử lý Nam Thứ Lang cũng không muộn.

"A... a...a... Luân Từ, em nhẹ tay thôi! Long Mã yêu ai cũng không có sao cả, anh ở độ tuổi của nó đã thay đổi không biết bao nhiêu bạn gái rồi. A...a...a...!"

"Anh biết chuyện gì? Anh đã gặp cô bé kia rồi sao?" Luân Từ truy hỏi đến cùng không buông tha, trong lòng thầm ghi nợ với Nam Thứ Lang, lát nữa sẽ tính sổ với hắn về những người phụ nữ trước kia.

"Chuyện này nhìn ra rất dễ mà, lúc thì nghiêm mặt lúc thì cười ngây ngô, không phải yêu đương thì là gì? Nhưng mà chuyện này của thằng bé em đừng quang tâm, chuyện của con trẻ cứ để chúng tự giải quyết đi."

"Thật là, em vẫn luôn lo lắng Long Mã sẽ bị anh làm hư hỏng," nghĩ lại đến thời điểm tuổi trẻ phong lưu của Nam Thứ Lang, Luân Từ liền tức giận, "không ngờ ngoại trừ dạy chơi tennis, những chuyện khác đều không ra sao cả. Bây giờ chuyện yêu đương lại thành ra thế này, anh nói em làm sao có thể không quan tâm đây."

Trong nhà có hai đứa con trai, Long Nhã tuy rằng không phải đứa con do bà sinh ra, nhưng bà cũng hết lòng làm những việc mà một người mẹ phải làm, nhưng Long Nhã lại là một đứa bé rất tự chủ, đã nhiều năm nay không có một chút tin tức gì, nhưng thằng bé cũng đã lớn, biết mình đang làm gì, Luân Từ ngoại trừ ủng hộ cũng không có cách nào khác. Long Mã từ nhỏ đã được Nam Thứ Lang dạy chơi tennis, ngoại trừ tennis ra cái gì cũng không quan tâm, nhưng trên đời có rất nhiều chuyện không phải là chơi bóng có thể giải quyết, lỡ như sau này không thể chơi tennis, vậy Long Mã muốn làm gì. Trong cuộc sống không thể chỉ có mỗi tennis được. Bây giờ biết được Long Mã có bạn gái, Luân Từ đáng lẽ là vô cùng vui mừng, nhưng mà một chút kinh nghiệm yêu đương cũng không có, thằng bé rất có thể sẽ làm hỏng chuyện. Con của mình bản thân còn không biết sao, đến lúc nhận thức được sự việc thì đã không thể挽 hồi, như vậy sẽ rất dễ bị tổn thương.

"Nam Thứ Lang, anh không phải vẫn nói có rất nhiều phụ nữ sao? Kinh nghiệm phong phú như vậy sao anh không đi chỉ giáo cho Long Mã nhỉ!" Luân Từ xụ mặt nhìn Nam Thứ Lang, "Em mặc kệ anh nói như thế nào, bữa trưa em phải nhìn thấy Long Mã, nếu không thì anh tự xử lý đi...."

"Biết rồi, biết rồi, anh đi, anh đi, Luân Từ em đừng đưng đến đồ sưu tầm của anh!" Nam Thứ Lang chạy lên lầu nhanh như chớp.

Viết Tiền Long Mã chôn cả người ở trong chăn, mèo cưng Tạp Lỗ Tân kêu hai tiếng bên trái cậu, lại nhảy sang bên phải kêu hai tiếng, vậy mà vẫn không lấy được sự chú ý của chủ nhân.

Đang nghĩ gì vậy? Hôm qua tiền bối nói muốn tách ra? Trong giấc mơ vẫn là hình ảnh tiền bối rơi lệ nhìn cậu nói không lên lời? Cho dù là ai, đều khiến hắn rất khó chịu.

Loại cảm giác này không giống cảm giác chơi thua một trận tennis, bởi vì chơi thua có thể thắng lại, dù đối thủ có khó đến mức nào, chỉ làm cho cậu càng cố gắng, càng trở nên mạnh hơn. Nhưng trong tình cảm, đối diện với cô ấy, là cậu không ngờ khiến cho cô ấy tổn thương dù chỉ một chút. Không có ai dạy cậu phải làm như thế nào. Chuyện này phải giải quyết như thế nào, mới có thể làm cho bản thân hết khó chịu đây?

"Này, chàng trai, con không ăn cơm là muốn đói chết sao?" Nam Thứ Lang đẩy cửa một cách lười biếng, miệng ngậm khói đi vào phòng của Long Mã.

"..." Long Mã vẫn ở yên trong chăn không nói lời nào, hoàn toàn không để ý đến ông già không nghiêm túc này, Tạp Lỗ Tân lại nhảy tới chân Nam Thứ Lang kêu meo meo.

"Sao vậy? Hẹn hò không suôn sẻ sao? Có cần cha nghĩ cách giúp con không? Phải biết rằng tình sử của cha vô cùng phong phú đó, ở tuổi của con đã

thay vài bạn gái rồi."

"... Tiền bối nói muốn chia tay với con." lặng im một lúc lâu, Long Mã nói một cách rầu rĩ, không còn cách nào khác, mặc dù cha già không có cảm giác đáng tin, nhưng cũng không tìm được người khác giúp đỡ cả.

"Chuyện này, có chút khó khăn đây..." Nam Thứ Lang gãi đầu, tuy rằng ông chỉ gặp cô bé Hồ Phách kia một lần, nhưng thời gian ngắn ngủn một bữa cơm, có thể thấy được đây là một cô gái tốt, đối xử với người khác rất chân thành nhiệt tình, nói chuyện có chừng mực, lớn lên cũng khá xinh đẹp, tuy là không biết Long Mã làm thế nào để ở bên cô bé đó, nhưng mà hai anh em người trước người sau quan hệ qua lại có làm cô bé cảm thấy rá khó xử không? Một khi xuất hiện vấn đề, sẽ rất dễ dàng nói ra lời chia tay.

"Là con chọc cô bé tức giận sao?"

".....Con gặp tiền bối qua lại với người trước, rất tức giận, nên con... ép buộc tiền bối....."

"Đợi.... đợi một chút! Ép buộc? Là loại chuyện mà cha nghĩ sao?" Nam Thứ Lang kinh hãi đến cả khói trong miệng cũng rớt, chuyện này, con trai của mình không biết từ bao giờ lại trở thành thế này vậy?!

"Ngay từ đầu, cũng là con ép buộc tiền bối, nên cô ấy mới đồng ý cùng với con."

"Long Mã," Nam Thứ Lang tung chăn lên, bắt đưa con ngồi xuống, nói một cách nghiêm túc: "Con có biết bản thân đang làm gì không?"

"Con biết, đây là phạm tội. Nhưng con không còn cách nào, con không nghĩ ra cách khác để tiền bối có thể ở cùng một chỗ với con. Nếu tiền bối nói ra, chắc con sẽ bị đưa vào trung tâm quản giáo, nhưng tiền bối rất tốt, không nói gì với ai, mà đồng ý kết giao với con." Long Mã nở nụ cười, "Ồ cùng với tiền bối thật sự rất vui, chỉ là con thấy vẫn không đủ. Không muốn tiền bối gặp người khác, ghét tất cả những người quá thân cận với tiền bối, quá nhiều người kết giao với tiền bối, con cảm thấy sẽ làm ra chuyện đáng sợ."

"Tiền bối của con thật sự là người tốt, không thì con đã xong đời rồi!" Nam Thứ Lang ngồi xuống giường của Long Mã, sự việc càng phiền toái hơn so với trong tưởng tượng rồi, "Nếu đã là người tốt vậy thì bị nhiều người thích hoặc theo đuổi là không thể tránh khỏi. Long Mã, con còn quá nhỏ, sau này chuyện gì sẽ xảy ra không ai biết, có lẽ đây chỉ là đoạn tình cảm đầu tiên trong cuộc đời của con, cho nên con mới đặc biệt coi trọng, nhưng sau này con sẽ gặp càng nhiều cô gái tốt hơn, cho nên...."

"Những cô gái khác có tốt hay không con cũng không quan tâm? Họ cũng không phải là tiền bối. Cha à, lúc còn trẻ cha có từng nghĩ sau này muốn làm gì không?"

"Đương nhiên là nghĩ rồi" Nam Thứ Lang có chút mơ hồ, lời nói này nghĩa khá rộng.

"Con cũng vậy, nhưng dù còn nghĩ như thế nào, tiền bối vẫn nhất định phải ở bên con". Trong ánh mắt của Long Mã lộ ra ánh sáng kiên định, "Mặc kệ tiền bối trở thành thế nào, Việt tiền Long Mã trở thành thế nào, nói chung nhất định phải ở cùng nhau."

"....." Nam Thứ Lang nhìn đưa con bỗng nhiên không còn mê mang, thờ dãi trong lòng, bướng bỉnh không phải là chuyện tốt, nhưng chuyện ngày, ngoại trừ chính bản thân Long Mã, không ai có thể giúp được gì cả. "Nếu như vậy, con phải tranh thủ ngay đi, nhưng nếu để bản thân chết đói thì tranh thủ cũng không nổi đâu, chính đồn lại nhanh chút rồi xuống, đừng làm mẹ con lo lắng."

Nhớ tới hai ngày trước Long Nhã gọi điện thoại, Nam Thứ Lang cảm thấy hồngбет rồi, thật là... hai đứa con này bây giờ làm sao mới bớt lo đây.

"Mẹ," gần tối, Luân Tử thu quần áo ở trong sân, Long Mã đánh bóng xong đầu đầy mồ hôi ngồi xuống hành lang, ".... Trước kia tại sao mẹ lại yêu cha con?" Đối với những đánh giá của cha bị gạt bỏ qua.

"Chuyện này sao...." Đột nhiên bị con trai hỏi vấn đề này, sắc mặt Luân Tử trở nên đỏ bừng, "Bởi vì cảm thấy cha con thật sự đáng tin cậy thôi"

"Hoàn toàn không cảm thấy...." Long Mã nghĩ muốn mắt trợn trắng, người đàn ông đáng tin cậy so với người mà cả ngày chỉ biết xem tạp chí tình dục, lấy việc bắt nạt con làm thú vui hoàn toàn không phù hợp.

"Vậy Long Mã con cảm thấy là vì cái gì? Luân tử cũng ngồi xuống bên cạnh con, lần đầu tiên cùng con trai tâm sự.

"..... Con không biết"

"Long Mã thích cô gái như thế nào?"

"....Mẹ, con thích tiền bối, Lục Xuyên tiền bối."

"Lục xuyênHồ Phách? Là Hồ Phách sao?"

"Đúng vậy, chính là tiền bối."

"Long Mã! Đó là bạn gái của Long Nhã mà! Tại sao....."

"Không phải! Tên cận kề Long Nhã kia không hề thích tiền bối! Không nói lời nào đã đi, cũng không hề liên lạc gì với tiền bối hết, hẳn thật sự không

thích tiền bối!"

"Nhưng...." Còn hơn cả Nam Thứ Lang, chuyện hai anh em cùng yêu một cô gái càng làm cho Luân Từ lo lắng.

"Mẹ, trước khi Long Nhã đưa về nhà con đã thích tiền bối, vô cùng thích. Sau này tiền bối trở thành bạn gái của Long Nhã, con rất buồn, bây giờ Long Nhã đã đi rồi, vậy chuyện con và tiền bối cùng với nhau không vấn đề gì đúng không? Mẹ sẽ ủng hộ con chứ?"

Chưa từng thấy đứa con trưởng thành nhìn chăm chú chờ đợi, lời nói phản đối cuối cùng không thể thành lời, Luân Từ thở dài, "Hô Phách, thật sự là một cô gái vô cùng tốt. Nếu được mẹ hy vọng các con sẽ không ai bị tổn thương."

"Nhưng mà, bên cạnh tiền bối luôn có rất nhiều người. Con nghĩ, chỉ cần con thật sự thích tiền bối, giống như thích tennis vậy, thì có thể luôn ở bên nhau. Nhưng hình như không đủ, người thích tiền bối nhiều lắm, mẹ, con không biết làm thế nào cả."

"Long Mã, thật ra không chỉ đàn ông, phụ nữ cũng rất hay thay đổi. Họ có thể vì con chơi bóng, đáng vẻ đẹp trai mà thích con, cũng sẽ vì nụ cười xấu xa mà thích Long Nhã, họ sẽ vì nhiều nguyên nhân mà thích đủ loại người. Cô gái tốt, bên cạnh sẽ có nhiều lựa chọn, cô ta sẽ vì một cái nháy mắt mà càng thích con, đồng ý kết giao với con, nhưng, mặt khách điểm hấp dẫn của cô ta cũng sẽ không biến mất."

"Con... Chỉ là một trong những sự lựa chọn của tiền bối sao? Mẹ," im lặng một lát, Long Mã ôm đầu gối, cái đầu chôn sâu bên trong, Luân Từ không thể nhìn được vẻ mặt của con, nhưng bà có thể cảm giác được, Long Mã giống như ánh sáng của sao Bắc Cực lấp lánh, ánh sáng trên người đang dần âm đạm. "Mẹ ơi, con rất buồn."

"Đúng vậy, cho nên, con phải cố gắng trở thành lựa chọn tốt nhất của cô bé." Luân Từ xoa đầu con trai.

"Trở thành.... Lựa chọn tốt nhất?" Long Mã chậm rãi ngẩng đầu nhìn mẹ.

"Đúng, như vậy, cô ấy sẽ là của con. Cho nên con phải cố lên, Long Mã." Luân Từ cười cổ vũ con trai, chưa bao giờ có cơ hội như thế này, đứa con luôn kiên định dừng cảm tiến lên cũng sẽ có lúc mê man.

"Vâng" Long Mã cũng cười, tiền bối, tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi sẽ chờ thành lựa chọn tốt nhất, để trong mắt chị chỉ có một mình tôi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thật Lòng

Thật là lãng mạn, Bất Nhị mỉm cười nhìn bầu trời xanh thẳm xuyên qua cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra, con gió mát mẻ thổi bay sợi tóc của cậu, mặc quần áo màu trắng ở nhà, nhìn đáng vẻ bây giờ so với ở trường học hay lúc ở trên cầu trường hoàn toàn khác hẳn, nhìn cậu như một chàng trai ấm áp xinh đẹp vậy.

Cậu cẩn thận đem mấy bồn Tiên Nhân Chương có hình dáng khác nhau, màu sắc tươi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng sờ sờ một nụ hoa nhỏ đang sắp nở hoa, sau đó cầm tới một thùng nước để tưới nước cho chúng: "Hôm nay trời nắng đẹp quá, chúng ta cùng đi phơi nắng nào!" Tiên Nhân Chương được tưới nước nhìn qua trông có vẻ đẹp hơn nhiều: "Mùa đông khó có được thời tiết như vậy lắm nha!" Có phải Hô Phách cũng sẽ ra ngoài không nhỉ?

Bất giác nụ cười của cậu nhạt dần, quan hệ hiện tại giữa hai người thật đúng là làm cho người ta nhức đầu mà. Chỉ có thể dựa vào thân thể mới gặp được nhau, mà mãi mãi không cách nào có thể chạm được tới trái tim của đối phương ...

Bây giờ Bất Nhị đã rất xác định rất chắc chắn rằng từ nay sẽ toàn tâm toàn ý với Hô Phách. Không chỉ là chỉ trong căn phòng tối tăm không mặt trời để thỏa mãn dục vọng mà còn muốn ở trước mặt mọi người cầm lấy tay của cô, ôm cô, hôn cô, độc chiếm cô, để cho cô làm chủ việc vui buồn hờn giận của cậu, nếu như đây không phải là thích thì như thế nào nữa mới được cho là thích đây?

Nhưng là vừa bắt đầu liền phạm vào lỗi không thể cứu vãn, lúc đó Bất Nhị chưa thể phân biệt được rõ ràng là yêu cùng hay chỉ là muốn một mối quan hệ giữa hai người biến thành thỏa mãn dục vọng lẫn nhau, không, còn phải tệ hại hơn đi? Nhưng càng đẩy đưa ở bên cạnh Hô Phách, chẳng không cần những người khác xem vào hay tác động thì đối với loại quan hệ này, cậu cũng sẽ dần dần tự mình vui lấp ở trong đó.

Thật là nan giải quá đi mất, muốn nói yêu, nhưng làm sao để có thể làm cho truyền đạt hết tâm ý của cậu cho cô ấy đây?

"Bất Nhị? ...Bất Nhị?"

"Hà?" Bất Nhị giật mình, chị Yumi đứng ở bên cạnh bàn gọi cậu, "Có chuyện gì sao? Chị Yumi?" Khóe miệng cong lên, Bất Nhị đã thành thói quen dùng nụ cười hướng về phía mỗi người.

"Nếu em cứ tiếp tục tưới nước như thế nữa thì Tiên Nhân Chương sẽ chết đấy." Yumi nghiêng nghiêng đầu, dường như không yên lòng khi nhìn cậu em trai của mình như muốn đem cả hồ nước tưới cho gốc cây Tiên Nhân Chương.

Bất Nhị vội vàng giơ tay lên, nước từ trong chậu hoa tràn ra ngoài một vũng lớn rồi. Không mấy khi nhìn thấy em trai luống cuống tay chân như thế, Yumi cười hỏi: "Gần đây Bất Nhị gặp phải chuyện gì sao?" Trong hai người em trai của mình, Bất Nhị là đứa từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ để cho người nhà lo lắng vậy mà gần đây lại có vẻ rất kỳ lạ, không giống thường ngày.

"Ừ... em đang gặp phải một chút chuyện phiền phức, còn chưa biết phải giải quyết như thế nào."

"Là chuyện về tennis sao? Đang luyện tập chiêu thức mới à?" Yumi hỏi. Tennis là vấn đề duy nhất mà Bất Nhị luôn luôn nghiêm túc, từ nhỏ cậu đã được gọi là thiên tài, học cái gì cũng rất nhanh, dường như không có cái gì có thể kích động lòng háo thắng của cậu, ngoài việc cậu gặp không ít trận bại chiến ngoài sân tennis ra, cho nên em trai nói gặp phải phiền toái, phản ứng đầu tiên của Yumi chính là tennis.

"Không phải."

"Sao? Vậy chuyện đó là chuyện như thế nào mà có thể để cho Bất Nhị khó nghĩ vậy?"

"Xin lỗi, đó là bí mật của em, tạm thời vẫn không thể nói cho chị được."

"Nếu như vậy vậy thì chị sẽ không hỏi thêm, cùng lắm thì..." Yumi một tay đặt lên vai em trai, "Nếu như không biết giải quyết thế nào, em có muốn chị bói cho em một quẻ không? Nói không chừng sẽ tìm được cách hay đấy nha." Yumi là người rất yêu thích bói bài Taro.

"Ừ... Vậy thì em xin phép làm phiền chị vậy." Mặc dù không thể tin tưởng, nhưng là thử một lần nói không chừng sẽ có thu hoạch thì sao.

"... Sao? Là như vậy sao?" Bất Nhị bắt chéo hai tay, cầm đặt ở trên tay, nhìn chị mình đang chơi rất vui vẻ, ừ thì quả nhiên là không có tác dụng gì hết, nhưng chị vui vẻ là được rồi.

"Bây giờ em mở ra lá bài cuối cùng đi!" Yumi từ mong đợi nhìn em trai.

"Hài hài!" Bất Nhị đang chuẩn bị mở lá bài cuối cùng thì tiếng mở cửa truyền đến, Bất Nhị quay đầu nhìn lại, đã thấy mẹ đi siêu thị mua đồ trở về, trong tay xách theo rất nhiều túi đồ, Bất Nhị vội vàng thay mẹ tiếp nhận túi đồ nhắc tới trong phòng bếp. Yumi nhìn em trai ở phòng bếp giúp giúp một tay, cười lật ra bài cuối cùng em trai mới vừa rút ra hé ra

Chính vị ác ma.

Biết rõ không nên nhưng không cách nào kềm chế được tình cảm của mình.

Yumi lo lắng nhìn em trai, mấy tờ Taro trên bàn đều đã được mở ra hết, có chính vị trắng sáng, nghịch vị ẩn sĩ, đều tượng trưng cho phương diện tình yêu không tốt, Bất Nhị... Là xảy ra vấn đề về chuyện tình cảm sao? Hi vọng vị Trương Chính kia thay đổi số mạng, sẽ biến chuyển số mệnh của em đi.

Bất Nhị quần khăn tắm bước vào gian phòng, màu rậm nắng trên sợi tóc như viên ngọc trong suốt lóng lánh từ từ chảy xuống, nhỏ xuống ở trên chiếc cổ thon dài của cậu, chảy theo lồng ngực xuống tận bụng dưới.

Mái tóc ướt nhẹp, Bất Nhị ngã xuống trên giường, đưa tay sờ chiếc điện thoại di động đầu giường, mở màn hình ra, là Hồ Phách, mang theo tâm trạng mệt mỏi, trầm trầm đi vào giấc ngủ. Không mở tin nhắn ra đọc, Bất Nhị một lần lại một lần cứ mở điện thoại ra, nhưng chỉ dừng lại tới động tác muốn bấm phím gọi rồi lại rời đi.

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì từ sau khi hai người có loại quan hệ đó, liền không còn hay trai đòi điện thoại với nhau nữa. Tin nhắn hứa hẹn, gặp mặt ở quán trọ tình yêu, đề nghị cùng nhau đi dạo phố hoặc là cùng nhau ăn cơm cũng bị từ chối, ở trường học cũng vậy, cậu dường như hoàn toàn bị cô lạnh nhạt, tất cả những điều đó nói lên rằng cậu sẽ bị cô tránh xa.

Cậu muốn gọi điện thoại thì phải làm sao? Bất Nhị do dự, phải nói gì đây? Ở chung một chỗ với Hồ Phách sao? Như vậy thì gọi là gì bây giờ? Điện thoại di động từ trong tay rớt xuống, rơi ở trên giường, chỉ chốc lát tầm mắt dần trở nên mơ hồ.

Nhưng cứ như vậy buông tha cho cô thì cậu tuyệt đối không cam lòng.

Ánh mắt âm u nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, bất luận là như thế nào, nhất định phải để cho Hồ Phách biết tâm ý của mình, không phải là thỏa mãn thân thể, mà là muốn trái tim của cô!

"Chào buổi sáng! Bất Nhị!"

Nhìn Hồ Phách mỉm cười hướng mình chào hỏi, Bất Nhị đè chặt xuống cảm giác mừng như điên ở trong lòng, nhìn Hồ Phách cũng nở ra nụ cười mang tính chất chào hỏi. Đang trong lúc tuyệt vọng như thể rơi xuống vách đá không thấy hố thì đột nhiên từ trên trời có một sợi giây rơi xuống, bởi không kịp nữa suy tính gì nữa nên sợi giây chẳng khác nào là bùa hộ mệnh, chỉ muốn bắt thật chặt cơ hội cuối cùng này.

Ở nơi tầm mắt mọi người không nhìn thấy, tay Bất Nhị từ từ đưa tới nắm lấy tay Hồ Phách, không tránh ra, thật tốt quá!

Cảm nhận được có độ ấm đang len lén cầm tay của mình, Hồ Phách hơi nghiêng người, ánh mắt băng lam của Bất Nhị mở ra giống như biển rộng, như

thể muốn đem mình chế trụ ở bên trong, vẫn là nụ cười xinh đẹp đó nhưng lại không giống với loại giả tạo của ngày thường mà ảm áp tựa mặt trời trong mùa đông.

Hồ Phách cũng mỉm cười, cô cố gắng đem một ít tình cảm nhét vào trong nụ cười đó, bởi vì cô biết, nụ cười trống rỗng sẽ bị người trước mặt nhìn một cái là thấu ngay, mà thật lòng thì chỉ có thể dùng thật lòng mới đối lấy được. Cho nên Hồ Phách muốn chuẩn bị xong vô số viên thuốc mang tên thật lòng để sau này tùy thời cơ thích hợp mà lấy ra một viên để cho người ta nhìn.

Cho nên, xin lỗi Bất Nhị nhé, mong cậu hãy đem trai cho tôi sự thật lòng của cậu đi, để báo đáp lại thì tôi cũng sẽ đem 'trái tim' của tôi cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cậu, Tôi Và Cậu Ấy.

“Mọi người chú ý, tuần sau là ngày mà chúng ta diễn tập tại công viên, lễ hội để giao lưu cùng nhau này mỗi năm đều tổ chức một lần! Cũng là một phần thời gian cho các bạn cùng nhau học tập, giao lưu năm cuối, mọi người hãy cùng nhau nỗ lực nhé!”

Câu nói năng nổ, đầy sức sống của lớp trưởng đang đứng trên bục giảng như lời động viên khích lệ cho cả lớp với kì diễn tập chung lần này. “Kịch bản để tập diễn lần này rất nhiều, cho nên trong hai tuần lễ này mọi người cần phải tự giác luyện nhiều hơn và thường xuyên hơn một chút, tuyệt đối- tuyệt đối không được để xảy ra sai sót! Còn có đạo cụ trang phục kimono thì chúng ta rất cần sự đồng lòng hợp tác để có thể nhanh chóng hoàn thành, sau đó các bạn có thể diễn đến khi thật sự nhập vai trước khi diễn ra lễ hội, vậy nên mọi người cố lên nhé!” Lớp trưởng giờ nắm tay lên cao thể hiện cho sự quyết tâm.

Hồ Phách ngồi phía dưới vỗ tay, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã gần năm cuối trung học, nếu như không có những chuyện lung tung kia, thì hiện tại cũng phải là vì chuyện ghi danh vào trường đại học nào đó mà buồn rầu.

Lần này học tập thể, Hồ Phách trong ban chuẩn bị sân khấu cho đoạn trích “Trà Hoa Nữ”, Hồ Phách bốc thăm lấy ngẫu nhiên rồi cô phụ trách một tổ đạo cụ, Bất Nhị cũng vậy, điều này khiến không ít nữ sinh thất vọng, dù sao thì các nàng rất muốn nhìn thấy Bất Nhị mặc trang phục lộng lẫy có bộ dáng anh tuấn ra sao, đứng trên sân khấu sẽ có bao nhiêu đẹp trai đây.

“So với đứng ở trên sân khấu, tôi cảm thấy thú vị khi làm sân khấu cho các bạn diễn có khi ý nghĩa hơn chứ.” Bất Nhị cười híp mắt cự tuyệt một cái, rồi lấy mẫu thăm nhân vật Armand của bạn học đã đề nghị cùng hân trao đổi, làm cho vị bạn học kia kinh hồn bạt vía rồi đi, hi vọng chính mình không cần sử dụng đến đạo cụ “thú vị” mà Bất Nhị làm ra.

Kỳ thật, tại một 1 tháng trước đã xác định tiết mục diễn rồi, cụ cũng đã bắt đầu chế tác, hiện tại về cơ bản đã muốn hoàn thành, chỉ còn lại vài món đạo cụ cần mọi người cùng nhua hoàn thành, Hồ Phách cùng Bất Nhị bị phân phối đến làm, hé ra bối cảnh làm. Là đem bối cảnh tấm bảng hình bọt biển in màu lớn cố định trên cao, để phòng ngừa tấm bảng bọt biển bị gãy, muốn ở hía trên gắn thêm tấm ván gỗ, dùng băng dính cuốn dính lại đứng lên.

Lúc đầu phòng học rất rộng hiện tại có vài đồng đạo cụ chất thành đồng, tấm bảng bối cảnh phải dựa vào tường, phía trước các bạn học dán đạo cụ bối cảnh, Bất Nhị cùng Hồ Phách đứng ở tấm bảng bọt biển ở vách tường giữ cố định với giàn giáo.

Bất Nhị nghiêng người nhìn Hồ Phách dán đạo cụ, khoe miệng vắn ra một độ cong đẹp mắt, nhẹ nhàng nghiêng đầu, chậm rãi đặt một nụ hôn xuống khuôn mặt của Hồ Phách. Không hề phòng bị Hồ Phách cơ hồ muốn nhảy dựng lên, trợn mắt quay qua nhìn bắt gặp Bất Nhị đang cười nhìn mình.

Giống như đang dọa một con thỏ, thật đáng yêu. Bất Nhị chậm rãi thu lại điệu cười, hướng tới Hồ Phách muốn hôn môi. Chỉ cách nhau 1 tấm bảng, phía trước các bạn học đi lại rất nhiều, Hồ Phách nhìn Bất Nhị càng dựa vào gần hơn, chỉ có thể hơi hơi né tránh, không nghĩ tới Bất Nhị cũng không buông tha nàng, nàng càng né, hắn càng hướng tới, không cẩn thận đụng phải tấm bảng, chạm vào hai cái, phía trước truyền tới tiếng kinh hô của bạn học.

“Thật xin lỗi nha, không cẩn thận nên đụng phải.” Bất Nhị mỉm cười xin lỗi cũng không để Hồ Phách né mà hướng gần hơn sát mặt.

“Không sao đâu bạn Bất Nhị!” Phía trước bạn nữ trả lời

Hồ Phách không còn cách nào, không thể tránh né, làm cho Bất Nhị thuận lợi hôn môi cô.

Nhẹ nhàng áp sát chạm vào, lại phải hơi hơi thối lui, Bất Nhị một chút lại một chút khinh bạc mà hôn môi Hồ Phách, vờn lười liếm liếm môi khô của Hồ Phách, theo hai viền môi mà dò xét đi vào, quyến rũ cái lưỡi thơm tho đang cố trốn tránh, đây đưa cùng một chỗ. Hồ Phách đang cố kìm nén thân thể đang run run, tim rung động mà đập nhanh, không nghĩ tới Bất Nhị cư nhiên lớn mật như vậy. Nhiệt độ theo hai người hôn môi ngày càng nóng lên, khiến cho tay chân cũng nóng lên, hai người cũng không nhắm mắt lại, lại quá sát nhau, Hồ Phách có thể thấy ánh mắt đầy lưu quang của Bất Nhị, xinh đẹp cực kì, nàng nghĩ mặt mình chắc đang đỏ đến đáng sợ.

Không biết đã hôn bao lâu, động tác trên tay cũng đã sớm ngừng, Hồ Phách mơ hồ đã nghe thấy từ cửa phòng học có người gọi tên của mình, cô phục hồi tinh thần vội đẩy Bất Nhị ra, Bất Nhị cảm thấy không đủ liếm liếm khoe môi, dán sát vào tai Hồ Phách thì thầm nói: “Lát nữa chúng ta cùng đi nhé.”

Bạn tốt của cô định kêu tên cô lần nữa, Hồ Phách lung tung gạt đầu, theo tấm bảng ló ra chạy đến bạn của cô.

“Có người tìm Hồ Phách!” Người bạn cười đến xấu xa, vài người bạn cũng hướng cô chớp chớp mắt đùa giỡn, Hồ Phách nghi hoặc theo tấm bảng sau đi ra, liền nhìn thấy Việt Tiên đứng ở trước cửa phòng học, đầu cậu đội mũ lưỡi trai, lưng đeo túi quần vợt, ánh mắt như con mèo nhỏ hướng về phía cô mà nhìn chằm chằm.

Cả người Hồ Phách như thể đông cứng ngay tại chỗ, cô còn chưa nghĩ ra bây giờ nên đối mặt với Long Mã như thế nào thì cậu đã tìm đến được đến lớp học của cô, hoàn toàn có thể nghĩ nếu qua hôm nay, ngày mai sẽ xuất hiện bao nhiêu lời đồn đại. Câu lạc bộ tennis ở trường vẫn rất được hoan nghênh, mà Việt Tiên Long Mã mặc dù mới năm nhất, nhưng là có thể so tài với năm hai, ở đấu trường quốc tế đạt được nhiều bằng khen, được vô số nữ sinh mến mộ, thậm chí có người thi vào trường cũng chỉ vì cậu ta. Vì tránh gây phiền toái, Hồ Phách luôn giữ kín kể mối quan hệ này, không nghĩ hôm nay như vậy bị công khai.

“Chị, em đến chờ chị cùng về nhà!” Vẫn là hình tượng Việt Tiên Long Mã lạnh lùng, khóe miệng lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời, Hồ Phách cũng đã nghe được tiếng hít thở không đều của những nữ sinh xung quanh, Long Mã rất giống Long Nhã cho nên khi cười nhìn cậu rất có khả năng quyến rũ người khác.

“Nhưng là...chị vẫn còn chuyện chưa làm xong... em đi trước đi...” Hồ Phách dùng ánh mắt ý bảo Việt Tiên rời đi, nhưng là cậu nhóc này lại giả bộ cúi xuống nhìn dưới đất, giả vờ không thấy được.

“Không sao, đừng ngại! Việc còn lại chúng tớ làm cũng kha khá rồi, cho phép Hồ Phách cậu có thể rời khỏi đây đây!” Cô bạn thân đập lên vai Hồ Phách, đặt cằm lên vai cười đến tít mắt.

“Đúng, Hồ Phách có thể đi, còn lại cứ giao cho chúng tớ là được rồi.” Một người bạn tốt khác còn sẵn tiện dí túi xách vào trong tay cô, “Những chuyện khác, ngày mai chúng ta – kẻ là được rồi.”

Hồ Phách đỏ mặt tiếp nhận túi xách đeo trên lưng, nhìn trong phòng học các bạn đều hướng cô mà ồn ào, xem ra hôm nay không thể nào tiếp tục mà ngồi làm tiếp nữa, chuẩn bị bước đi, trong lúc vô tình nhìn đến Bất Nhị, cậu ta im lặng đứng ở bên trong, trên mặt không mang một chút tươi cười nào, Hồ Phách cẩn cẩn môi dưới, quay đầu ra phòng học. Đang muốn tạo khoảng cách không quá gần, thì lại bị Long Mã kéo lại gần, đem đôi tay nắm lấy tay cô, sau đó hiên ngang bước ra khỏi trường, đi qua mấy lớp học có vài người hướng bọn họ mà huyết sáo, còn những nữ sinh thì như thể sắp khóc đến nơi vậy.

Bất Nhị đứng bên cửa sổ, nhìn đôi bàn tay đang nắm ngày càng đi xa, bàn tay cậu nhanh chóng nắm thành quyền, mặc kệ móng tay đang đâm vào lòng bàn tay như thế nào cậu đều dường như không có cảm giác gì.

“Bất Nhị có thể đến giúp tớ một chút được không?” Nữ sinh cùng tổ đạo cụ nhìn Bất Nhị nói.

“Xin lỗi, tớ không để ý, cần tớ giúp chỗ nào vậy?” Bất Nhị quay đầu cười đến hai mắt vẽ ra hình vòng cung

Bất Nhị thật là một người dịu dàng à, các bạn nữ sinh tươi cười nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thêm Một Lần Nữa Đi

Hồ Phách cúi đầu để yên tay mình trong tay Long Mã dắt đi ra khỏi cổng trường, mấy lần muốn rút tay ra nhưng lại bị cậu nắm thật chặt không buông ra. Chỉ đành phải theo cậu ngồi lên xe buýt không biết đi tới chỗ nào.

Đang là giờ tan học nên trên xe bây giờ đều là học sinh, từng tổ từng tổ đứng với nhau tạo thành từng nhóm líu ríu nói cười, thỉnh thoảng có cô gái len lén nhìn về phía Long Mã, còn có một cô gái mặc đồng phục học sinh lấy điện thoại di động hướng về phía bên này chụp hình, làm cho Hồ Phách không khỏi nhíu mày. Long Mã nhìn về phía cô gái vừa chụp hình, cô gái giống như sợ hãi liền đem tay giấu sau lưng, lúng túng cười cười. Long Mã cũng cười lại, sau đó ngược lại càn rỡ hơn đưa tay ra phía sau lưng đem Hồ Phách kéo vào trong ngực, nghiêng đầu ghé sát vào bên tai Hồ Phách khẽ cười nói: “Lần này chị không còn cách nào để bỏ rơi em được rồi.” Sau đó Hồ Phách nghe được nhiều tiếng tách tách chụp hình của điện thoại di động.

Tại quán rượu nổi tiếng nhất Tokyo. Hồ Phách đứng sau lưng Long Mã, nhìn cậu lấy chìa khóa từ tay phục vụ rồi bị cậu lôi kéo vào thang máy.

Trong thang máy không có ai ngoài hai người, Long Mã ôm chặt Hồ Phách như ôm một con búp bê lớn. (Editor: ừm ừm, búp bê tình dục *vội bịt miệng* ấy chết, ta lỡ lời *cười*)

"Ngày xưa lúc em tham gia thi đấu tennis đoạt được giải, tiền vẫn để ở Caly không dùng đến, bây giờ thì có thể dùng rồi, em muốn mang lại cho chị những gì tốt nhất". Vừa nói vừa cúi xuống trao cho Hồ Phách một nụ hôn nóng bỏng, bàn tay không biết xấu hổ đặt lên bộ ngực cao vút, nhẹ nhàng vuốt ve , bấp bệu chen vào giữa hai chân Hồ Phách mà cọ sát.

"Ngày đó, bởi vì ghen tỵ, để cho tiền bối thấy được đáng về xấu xí, nói ra những lời tổn thương tiền bối, tiền bối không yêu cũng có thể dạy dỗ tôi, chẳng qua là không nên đuổi tôi đi, nếu không tôi cũng không biết mình sẽ biến thành người có bộ dáng đáng sợ như thế nào, vì yêu sẽ làm tổn thương tiền bối. Tôi âm thầm nghĩ đến việc đem tiền bối đặt trên giường mà trôi lại, cởi hết quần áo ra lúc nào cũng chờ ta tiến vào. Không cho ăn cái gì, duy nhất có thể ăn, chính là tinh dịch của tôi, mỗi ngày bắt tiền bối phải ăn nó"

Hồ phách ngẩng đầu lên, đón nhận những nụ hôn của Long Mã càng lúc càng đi xuống. Hồ Phách trở tay sờ tới gương mặt dễ thương của Long Mã, vuốt ve gò má. Xin lỗi cậu Long mã, muốn đem người kéo vào này ô trọc nê đầm, làm bồi bổ lại, người có thể từ trên người ta lấy đi người tất cả muốn đồ, giá cao là nữa cũng không cách nào thoát đi

Hai người đẩy đưa đến lúc mở cửa phòng, túi xách đựng đưa trên lưng vừa vào cửa liền quăng xuống đất. Long Mã đưa tay giữ mặt Hồ Phách, một nụ hôn nóng bỏng, đem đầu lưỡi mềm mại dò vào khoang miệng Hồ Phách, tìm cái lưỡi thơm tho mà nút lấy, bao nhiêu nước miếng cũng hút sạch sẽ, Hồ Phách bị hôn thở không nổi, thật vất vả tránh ra được. Bắt được tay Long Mã từ vạt áo muốn tiến lên trên

Cách áo sơ mi mỏng Long Mã trở tay nắm lấy tay Hồ Phách, hai người cái trán kề trán, yên lặng nhìn nhau, hơi thở dồn dập nóng bỏng trên mặt đối phương

"Tôi không muốn nói xin lỗi với tiền bối nữa, bất kể tiền bối yêu hay không yêu, tôi cũng sẽ lấy cách của tôi để yêu tiền bối, không cho rời khỏi tôi.

"Nhưng là..." hồ phách hơi ngẩng đầu lên, để cho chớp mũi hai người đụng vào nhau, "Ta là cái lang thang hư nữ nhân, sao yêu làm? Muốn ghét ta sao?"

"... Không liên quan, một ngày nào đó tiền bối chỉ thuộc về một mình ta." Nói xong, hai mảnh môi lại đẩy đưa với nhau. Tiếng thở dốc phát ra từ hai cơ thể trần truồng, từng nụ hôn lần lượt những cái vuốt ve làm cho cả người Hồ Phách phiêu hồng. Long Mã nắm cự vật to lớn ma sát vào cánh hoa mở rộng dâng lên một trận tê dại, thân thể mềm mại liền co quắp lại phát ra những tiếng rên rỉ

To lớn ma cô đầu khạc dính dính, bị chủ nhân nắm nắm ngay trên châu một loại toàn tâm toàn ý âm đế, một cái nhẹ nhàng gầy, một cái nặng nề đè ép, thỉnh thoảng còn dùng móng tay xoa bóp mấy cái, để cho hồ phách thoải mái nhanh hơn ngắt đi

"Ghét... Long Mã vì sao... Đối với chuyện lại giỏi như vậy..." Mỗi một lần cũng sẽ làm ra mới hoa dạng để cho nàng dục tiên dục tử, chẳng lẽ nam nhân ở chuyện như vậy thượng đều là trời sanh.

"Tiền bối thích không?" Bái khai tuyết trắng hoạt nị bắp đùi, Long mã quý gối trong lúc, cúi đầu nhìn bị mình làm cho đáng thương khạc lộ thủy tiểu huyết.

"Rất thích... Chết vì sung sướng mất... Long Mã... Tuyệt quá..." Hồ Phách đưa ánh mắt mê ly nhìn Long Mã, đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm khoe miệng, tay Long Mã chọc thật mạnh vào âm đạo, sau đó quy đầu to lớn màu hồng cũng lập tức hung hăng đánh phá vào trong mị thịt, khoái cảm như giật điện khiến Hồ Phách ngẩng đầu lên ưỡn lên chiếc cổ dài tinh tế, mũi chân duỗi thẳng bằng, phát ra âm thanh rên rỉ như tiếng thân nhẹ.

Long Mã đem đỉnh đầu to lớn của mình nhắm ngay tiểu huyết đang tràn ra đầm thủy, lửa nóng gồng gượng dính chặt lấy nơi u cốc đang phun ra chất lỏng, cúi người cảm lấy một bên ngực của Hồ Phách, cậu há miệng cắn nhẹ nhũ hoa đang kiêu ngạo vương lên như khiêu khích cậu, cái miệng tròn trịa căng đầy, quy đầu từ hồng sáp gần lại cửa huyết. Đâm vào một cái khiến toàn thân căng trướng, nơi chật hẹp sâu thẳm không ngừng trào dâng cảm giác khoái lạc qua từng tế bào trên cơ thể. Côn thịt ở bên trong mị thịt mềm mại vừa đẩy đưa gầy vò, vừa đẩy đưa liên tục khiến Hồ Phách chỉ cảm thấy cảm giác thoải mái thỏa mãn từ sâu trong tiểu huyết tuôn ra ào ạt, tinh dịch tràn ngập khắp toàn thân khiến cho cô nhịn không được rên rỉ phóng đảng vài tiếng.

" Vì muốn để cho chị được thoải mái... Ân..." Thất lưng khỏe khoắn đẩy một cái, rốt cục đem côn thịt thô dài đánh phá vào bên trong hoa huyết của Hồ Phách, kích thích làm cho tiểu huyết không ngừng co rút lại, cảm nhận được sự co bóp khoan khoái của tiểu huyết mị nhục, Long Mã chậm rãi rút ra đâm vào: "Em đã đặc biệt xem đi xem lại rất nhiều phim khác nhau..." (Editor: đã sắc nào xem phim của Long Mã chưa ^^)

"A... Ghét quá... Cứ nhiên em lại đi nhìn thân thể của người phụ nữ khác... Chị ghét em... A..." đang nhẹ nhàng rút ra đâm vào bỗng nhiên bây giờ lại có chút mạnh mẽ và nhiều hơn một chút, khiến cho thân mình Hồ Phách giống như thể dây cung bị kéo ra quá mức, căng đến chặt chẽ.

" Ghen tị sao... chị..." Côn thịt ở phía dưới không kiêng nể gì mà rút ra đâm vào liên tục ở trong tiểu huyết, mỗi một lần rút ra đâm vào như vậy là một lần cậu đem toàn bộ của mình mà đánh phá vào, đâm dính ở nơi chỗ giao hợp tóe lên biến thành dạng bọt: "Đừng ghen tị làm gì, bởi vì đối với nhưng cô gái đó, em đều không thể cứng nổi... Đành là phải tự an ủi chính mình, nhưng trong đầu đều là nghĩ đến khuôn mặt của chị mà thôi."

Hồ Phách bị làm cho thần hồn điên đảo, ngón tay mảnh khảnh dùng sức níu lấy ga giường, đôi chân ngọc trên không trung mà đong đưa, vặn vẹo thất lưng, khiến cho Long Mã tràn lên khoái cảm mãnh liệt, ham muốn của cơ thể lại không có cách nào để phát tiết toàn bộ ra bên ngoài.

Thấy chị ở trong lòng bị mình làm đến chết đi sống lại mềm nhũn thành một bãi nước, đóa hoa nhỏ ở giữa hai chân bị đâm đến đỏ bừng, Long Mã biết Hồ Phách hiện tại đã hoàn toàn đắm chìm ở trong tình dục, liền không kiềm chế nữa mà kéo một cái chân của cô đặt ở bên hông, một chân khác cũng tự động quăn lên, kẹp thật chặt lấy hông của mình, khiến cho hạ bộ hai người càng dán chặt hơn, để cho côn thịt đi vào sâu hơn, "Không cần phải chịu đựng đâu... Kẹp chặt vào... Muốn rên rỉ thì cứ rên rỉ... Muốn khóc cứ khóc... em sẽ khiến cho chị thoải mái..."

Trong mê loạn Hồ Phách theo bản năng kẹp chặt lấy vòng eo của cậu, hai chân mở rộng phối hợp động tác rút ra đâm vào, mỗi lần vật to lớn rút ra liền bị mị thịt cuốn lấy không cho rời khỏi, vật to lớn vừa vào thì hoa huyết lại nhiệt tình mở ra muốn nó vào sâu hơn nữa. Trong miệng không ngừng rên rỉ, trên da thịt rì rả nhưng giọt mồ hôi trong suốt, cuối cùng thiếu niên ngoan 肉 một cái từ bên trong liền lộ ra âm tình*.

*âm tình: xin lỗi, Editor không hiểu từ này.

"A a a... Chị ra đây... Muốn chết rồi..." Níu thật chặt lấy ga trải giường.

Cảm giác được sự co quắp trong tiểu huyết, Long Mã tạm ngừng rút ra, chỉ đem đại quy đầu dịu dàng chạm đến chỗ sâu của hoa huyết, từ từ dây dưa, để cho chị đạt cao triều có được nhiều khoái cảm hơn, "Tiểu huyết của chị co bóp thật chặt..."

Cao triều kết thúc cả người cũng xụi lơ, Hồ Phách phát hiện vật to lớn vẫn còn cắm thật sâu bên trong của mình, cũng không thấy dấu hiệu xuất tinh, vừa suy nghĩ, Long Mã lại bắt đầu tiến lên, lần này càng kịch liệt thô bạo hơn, một chút dịu dàng cũng không thấy, cậu cắm vào thật sâu rồi rút ra, cô cứ như là công cụ phát tiết, hoàn toàn không được đối xử dịu dàng. Thân thể Hồ Phách bị cậu ngoan cả ngày, tay chân xụi lơ không còn hơi sức để có thể nói chuyện, hoa huyết không kiềm chế được phun ra nhiều nước hơn, không biết bị làm như vậy 𠄎 bao lâu, đột nhiên cảm thấy cơn thịnh trong hoa huyết hung hăng biến tướng lớn hơn rất nhiều, u cốc ở nơi sâu nhất bị vật to lớn đó làm cho chướng bụng, cảm giác tê dại không dứt, một cổ nhiệt lưu kịch liệt bắn ra ngoài, thậm chí cô có thể tưởng tượng được hình ảnh cây thịnh của thiếu niên bị dâm thủy của mình dính ướt, quy đầu to lớn lộ ra một lỗ nh, một cổ một tinh dịch màu trắng từ bên trong bắn ra, bắn dầy lên trên người cô chứ không phải bắn vào trong hoa huyết.

Tưởng tượng như vậy khiến cho cô còn có chút chưa thỏa mãn, thỏa mãn tự nhiên là chính là được tinh dịch của đàn ông bắn vào, vậy mà hoa huyết bây giờ lại không hàm chứa cái gì, trống rỗng khiến cho toàn thân khó chịu. Cô nhịn không được vận vẹo eo nhỏ, hai chân khép lại mở, chỉ còn một nửa cơn thịnh đã mềm của Long Mã vẫn còn ở trong tiểu huyết.

"... Long Mã... Còn... Còn phải... Cho chị nữa..." Thân thể dâm dăng càng ngày càng khó có thể thỏa mãn được rồi.

Vốn là chỉ biết cần xin cô tha thứ khi ở trên giường, vậy mà đột nhiên cô lại nói ra những lời cầu xin như thế, Long Mã yêu chị như thế nào cho đủ đây? Nhìn hai trái đào nảy lên nảy xuống trên vòng eo, trên hai quả núi tuyết có một vùng màu anh đào nhạt, cậu nhịn không được liền cầm một bên xoa bóp. Cơn thịnh ở trong hoa huyết bùng nổ động dục qua lại mấy cái, lại lần nữa trở nên uy phong凛冽.

Cậu chợt rút ra, kéo hai chân Hồ Phách thành hình chữ M, giữa đóa hoa đang chảy ra dòng tinh dịch nụ hoa hé ra khép lại, khát vọng đàn ông dâng lên nhiều hơn thương yêu. Không thêm một chút do dự nào, quy đầu màu tím đậm to lớn liền đụng tới miệng huyết, sau đó bắt đầu đầu đá lung tung, cúi đầu cắn nụ hoa, hồng nhũ trên hai quả anh đào cao ngất lập tức lưu lại dấu răng. Theo này kịch liệt phải đảo lấy hồ phách lên tiếng hét chói tai, thật chắc ôm thiếu niên thất lưng ở trên lưng hân hwa xuất từng đạo hồng vết, Long Mã không quan tâm chút nào vẫn ở trong tiểu huyết chiến đấu hăng say, va chạm càng ngày càng mạnh hồ phách bị hân đình phải đi lên lui, ở cảm giác được nhiệt nóng dâm thủy tưới thương mình quy đầu sau, ở cô khóc cầu xin trong, Long Mã một lần nữa bên trong hoa huyết phong thích ra, nồng nặc bạch tương đem tiền bối hoa huyết bắn phải tràn đầy, còn từ giao hợp nơi làm bắn ra không ít. Đem vật to lớn rút ra, chất lỏng trắng đục theo đó mà ra ngoài, cảnh sắc dâm mĩ như thế này làm cho Long Mã miệng đắng lưỡi khô.

"Làm thêm một lần nữa đi, chị!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tấm Lòng Của Tôi

"A..... To quá..... còn muốn... cho tôi nhiều hơn.... a....." Mỹ nữ tóc vàng xinh đẹp với dáng người nóng bỏng nằm ở trên giường, cả người ửng hồng, kêu đến khản cả giọng, hai chân mở rộng hết cỡ để cho vật to lớn của người đàn ông đang trần trụi không ngừng tiến vào, trong nháy mắt khi đạt tới cao triều thì cơ thể vật dục người lập tức rút ra, tinh dịch màu trắng bắn hết lên ngực của người phụ nữ.

Cao trào mãnh liệt qua đi, người đàn ông rời khỏi người phụ nữ, lồng ngực rộng lớn, thất lưng khỏe đẹp cùng với cặp mông săn chắc, đường cong trên cơ thể tràn đầy sức mạnh, mồ hôi chảy trên làn da màu đồng càng làm cho hân nhìn càng gọi cảm, ngồi ở trên giường bắt đầu mặc quần. Người phụ nữ uốn éo ngồi dậy, bộ ngực lớn dán lên lưng của hân, móng tay đỏ tươi quét trên ngực của người đàn ông.

"Tôi đã gặp nhiều người đàn ông khỏe mạnh, phải thừa nhận nói rằng lúc người Châu Á ở trên giường đầy mềm nhũn quả thật là sai rồi." Mỹ nữ tóc vàng không ngừng dùng bộ ngực ma sát lên lưng của người đàn ông, "So với những người da trắng thù của anh còn to hơn, đến bao giờ chúng ta mới gặp lại? Còn chưa xuống giường, rồi đã mong đợi lần gặp tiếp theo của chúng ta rồi."

"Tiếp theo? Xin lỗi, Lệ Tát, tôi đã quên không nói với cô sao? Tôi phải đi rồi."

"Đi ư? Anh lại muốn yêu thương ở đâu? Sau khi yêu tôi, anh lại muốn vứt bỏ tôi sao?" Cô ta ôm chặt người đàn ông, anh ta bắt đầu dĩ phải dừng lại việc mặc quần áo, bàn tay to phủ lên bàn tay của cô ta, vuốt ve đùa giỡn.

"Rời khỏi New York, quay về Nhật Bản."

"Tại sao?! Trận đấu của anh...."

"Việc đó không quan trọng, tôi phải trở về gặp bạn gái của tôi." Động tác của người đàn ông nhẹ nhàng mà cương quyết kéo tay của Lệ Tát ra, cầm cái áo sơ mi ở trên đầu giường.

"Bạn gái?! Anh thật khốn nạn!" Lệ Tát phẫn nộ, tiện tay cầm đồ vật ném về phía người đàn ông nhưng không tới, hân ta quay đầu bỏ đi, áo ngực màu tím bị ném lên trên cửa phát ra một tiếng vang.

"Này, bình tĩnh đi!" Người đàn ông cười nói, miệng nói nhưng động tác kéo quần của hai tay vẫn không ngừng lại. "Không cần xúc động như vậy, chẳng phải cô và An Đức Lỗ là người yêu sao?"

"Hôm qua tôi đã chia tay với hắn rồi!" Cô ta hai tay che mặt.

"Ồ, thật là đáng tiếc nhỉ, không thì bây giờ cô đi tìm hắn, nói với hắn là hôm qua cô chỉ đùa thôi được không?" Người đàn ông cầm lấy túi bóng tennis ở góc tường khoác trên vai, gài một nụ hôn gió tới cô gái: "Tạm biệt, Lệ Tát!"

"Anh thật sự khốn nạn! Việt Tiền Long Nhã!"

Việt Tiền Long Nhã, người đàn ông giống như một cơn gió.

Hai mươi tuổi đầu, đúng là độ tuổi tốt nhất của đàn ông, khi thiếu niên bắt đầu một mình đi khắp thế giới sẽ nhanh chóng trưởng thành hơn bằng chính sức mình, làm cho phong thái của anh so với người cùng tuổi trưởng thành hơn. Trên người mang theo hơi thở xấu xa, cười rộ lên có thể khiến cho các cô gái hét chói tai, tính khí lạnh lùng càng làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Những cô gái là đồ vật đẹp đẽ, Việt Tiền Long Nhã rất thích. Thích thân thể mềm mại của họ, thích ánh mắt đa tình của họ, thích âm thanh ngọt ngào kêu gọi của họ, thích phong thái xinh đẹp của họ. Anh hưởng thụ họ, hưởng thụ sợi tóc đen trong ngón tay, làn da trắng mịn, hương thơm của cơ thể cùng với môi lười nóng bỏng.

Anh thương thức họ cũng như thương thức tác phẩm nghệ thuật vậy, yêu thích, chạm vào, cũng sẽ không vì họ là dưng bước. Anh biết mình là kẻ ăn chơi, điều đó dường như đã ăn vào xương cốt, thích thì tới gần, không thích thì rời đi, truy đuổi, tìm niềm vui ở nhau, có thể lúc này ở cùng nhau nhưng khi muốn rời đi sẽ không lưu lại dấu vết. Đã nhiều năm, hắn luôn như vậy. Nhưng lúc này, hắn biết là không được.

Lục Xuyên Hồ Phách, là một cô gái đẹp như hoa nở ngày xuân. Quen biết trong một trận mưa to, cùng nhau tránh mưa dưới mái hiên, hai người nhìn nhau chăm chú, tới gần, hôn môi, vậy là thuận theo tự nhiên liền kết giao, giống như một đôi uyên ương thân mật, nhưng trong lòng luôn có âm thanh thúc giục anh rời đi, vậy là anh vẫn đi không chút do dự.

Thế nhưng trong lòng như có một lỗ hổng, đi càng xa, càng thấy đau. Sau khi rời khỏi cô, mỗi người anh gặp đều giống cô, lại vẫn không phải là cô. Trong mỗi một ánh mắt, một nụ cười đều thấy hình bóng của cô, trong lúc đây đưa lại phát hiện hoàn toàn không giống cô. Lúc buông thả cùng với người con gái khác, trước mắt anh đều là gương mặt của cô, anh mới biết, anh rốt cuộc anh không thể đi thêm được nữa.

Chạm nhẹ vào chiếc vé máy bay, hy vọng khi trở về Hồ Phách sẽ không tức giận, hay là tặng cho cô ấy món quà tốt nhất nhỉ, nhưng mà Hồ Phách thích cái gì đây? Nhân? Trực tiếp cầu hôn sao?

"Anh? Anh có ở trong không? Em đi vào nhé!" Cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, một cô bé khuôn mặt ngọt ngào đi vào. Trong phòng chỉ treo vài bức tranh, để vài cái giá vẽ, góc tường đặt khá nhiều bức tranh đẹp, nhưng rèm không mở làm cho người ta không thể nhìn rõ trên tranh vẽ gì. "Gi thế này, đây là tranh gì vậy...." cô gái đi đến bên cửa sổ vén bức rèm ra một chút.

Ánh sáng đột ngột làm cho cô bị lóa mắt, chờ khi thích ứng được ánh sáng mới thấy rõ nội dung của bức tranh, sắc mặt cô liền trắng bệch, lùi về phía sau vài bước, không cẩn thận làm đổ giá vẽ, phát ra tiếng vang thật lớn.

Hồi phục lại tinh thần, cô cuống quýt trên mặt đất nhặt những chiếc bút vẽ bị rơi, nhưng khi nhìn người trên bàn vẽ, cô cúi đầu, một giọt nước mắt chảy xuống theo hai má.

"Anh đã nói rồi phải không? Mì Toa Từ, đừng có đến phòng vẽ tranh của anh." Biểu cảm lạnh nhạt đứng ở cửa sổ nhìn cô em gái đang quỳ trên mặt đất. Ngoài mặt thì nhu hòa nhưng thật ra là người vô cùng cứng rắn.

"Vâng.... em xin lỗi anh! Là mẹ bảo em gọi anh xuống ăn cơm." Mì Toa Từ vội vàng đứng dậy, cây bút vẽ cầm không chắc rơi xuống bức tranh, để lại một dấu vết đỏ sẫm trên mặt nhân vật, "Xin lỗi! Xin lỗi!" Mì Toa Từ không ngừng cúi đầu nhận lỗi.

Hạnh Thôn đi tới, cầm lấy bút vẽ trong tay Mì Toa Từ, cúi người nhặt bức tranh trên mặt đất lên, "Em đi xuống trước đi, anh sẽ xuống ngay."

"Vâng!" Mì Toa Từ cúi đầu, đi đến cửa lại dừng bước, "Xin lỗi! Xin lỗi anh! Tha thứ cho em được không?! Lúc đó em thật sự không hiểu chuyện, em không biết sẽ làm anh khổ sở như thế này, xin lỗi anh....." Âm thanh đã nghẹn ngào.

"Em đi xuống trước đi." Hạnh Thôn quay lưng về phía Mì Toa Từ, không quay đầu lại, Mì Toa Từ che miệng chạy ra.

Hạnh Thôn còn nhớ rõ trước đây, khi em gái được sinh ra, cậu đã nắm tay em gái mình nói sẽ làm một người anh tốt. Cậu cũng từng công em gái đi chơi, đưa cô bé tới trường, họ từng là hai anh em vô cùng thân thiết, nhưng tất cả, vào thời điểm biết rõ sự thật, không thể làm nổi nữa.

Cậu ngẩng đầu, nhìn mỗi một bức tranh trong gian phòng này.

Hồ Phách cười, Hồ Phách ngủ say, Hồ Phách tức giận, còn có, Hồ Phách khóc.

Hạnh Thôn đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh với khuôn mặt đang khóc, cũng như phải giúp cô ấy lau đi nước mắt.

"Anh phải nói xin lỗi em, Hồ Phách, thật sự xin lỗi." Cậu chậm rãi kéo lại bức màn, cầm lấy tấm thiệp mờ trên bàn, đóng cửa phòng tranh lại. Tấm thiệp mờ trong trắng thuần khiết phảng phất có thể thấy được mấy chữ học viện thanh xuân.

Bức màn màu đỏ tương nhuộm thành màu đỏ.

Bình thường đàn ông của quốc vương ngồi ở trên ghế xa hoa, trước mặt là thiệp mờ trong trắng thuần khiết. Cậu mở ngăn kéo, bên trong lấy ra một chiếc cúc áo trong suốt, nắm chặt trong lòng bàn tay, trong lòng âm thầm ra quyết định.

Buổi tập luyện của học viện tiến hành không có thứ tự.

Hồ Phách ngày càng quen thuộc với sự quấy rầy mỗi ngày của ba người đàn ông. Mỗi ngày cùng Lòng Mã tan học, cậu ta đưa mình về nhà, ở trước cửa hôn tạm biệt, mẹ cô ca trực cậu ta liền ở lại qua đêm. Bất Nhị ở trường học càng thêm làm cản, nhân lúc không có người chú ý liền hôn cô, ở cửa hàng tiện lợi nơi cô làm việc khi cô có ca đêm thì cậu ta cũng sẽ qua đêm ở đó khi rảnh rỗi.

Bỏ ra hai ngày đường xá xa xôi, rất nhanh cũng đã đến học viện rồi

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chuẩn Bị Cho Sân Khấu

"Hồ Phách, ngày mai là ngày lễ hội trường của con đúng không?" Mẹ cô dịu dàng chà xát lau mái tóc mới gội của Hồ Phách.

"Vâng, đúng là ngày mai". Hồ Phách ngồi trên chiếc ghế đầu, hơi nước vẫn chưa tản hết, tóc ướt lộn xộn làm cho khuôn mặt cô nhìn nhỏ hơn, giống như con mèo nhỏ vô tình rơi xuống nước rồi bò lên vậy.

"Thật xin lỗi, mẹ không thể đến tham dự lễ hội trường của con được". Bà cầm lược nhẹ nhàng chải gỡ những sợi tóc rối của Hồ Phách.

"Không sao đâu, dù sao con cũng không biểu diễn tiết mục nào, công việc của mẹ vẫn quan trọng hơn".

"Chắc chắn?! Vậy chúng ta cùng đi dạo phố. Mẹ muốn mua cho Hồ Phách một cái váy mới, muốn để cho Hồ Phách của mẹ thật là xinh đẹp".

"Không cần đâu mẹ....."

"Đây là lễ hội trường cuối cùng của Hồ Phách thời trung học đúng không? Sau khi tốt nghiệp con sẽ là một cô gái trưởng thành, khi đó mẹ không có cách nào trau chuốt cho con nữa. Cho nên lần này mẹ sẽ làm cho Hồ Phách ăn mặc như một nàng công chúa đẹp nhất lễ hội".

"Mẹ...". Hồ Phách cười nhẹ, nhan sắc của mình không được tính là đặc biệt xinh đẹp, nhưng trong trái tim của mẹ cô vẫn là đẹp nhất.

"Mẹ, lâu lắm bố không về nhà, con rất nhớ bố. Cuối tuần này chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?" Hồ Phách ngược mắt lên nhìn mẹ.

"Nhưng mà công việc của bố con rất bận rộn". Bà khó xử nói.

"Có bận thế nào đi nữa cũng phải nghỉ ngơi mà, tối con sẽ gọi điện cho bố luôn".

Cái gia đình này bất luận như thế nào cũng không thể sụp đổ. Không được để những tiên đoán ở trong giấc mơ đó có cơ hội xảy ra được, tuyệt đối không.

Ngày hôm sau, bởi vì phải đến sớm để chuẩn bị sân khấu nên Hồ Phách dậy sớm hơn hẳn những ngày đi học bình thường, nhưng khi thức dậy mẹ cô đã chuẩn bị xong bữa sáng.

"Hồ Phách, đến ăn sáng đi. Ăn xong mẹ sẽ giúp con chải một kiểu tóc thật đẹp nhé, thế nào?" Bà bung các món ăn được chế biến công phu lên.

"Vâng, cảm ơn mẹ."

"Thành thật mà nói, Hồ Phách phải trang điểm một chút chứ. Hôm nay thử luôn đi, thế nào?"

"Mẹ, con vẫn còn là học sinh."

"Nhưng mà mẹ nhìn thấy rất nhiều cô gái trung học đã bắt đầu trang điểm rồi nhé. Hôm nay là ngày lễ hội trường, con chỉ cần trang điểm nhẹ là được."

Hai mẹ con ăn sáng thoải mái xong, Hồ Phách nhắm mắt lại để cho mẹ cô thỏa mãn nguyện vọng trang điểm làm đẹp cho con gái. Cười và chào tạm biệt mẹ, cô xách túi đi ra khỏi nhà.

“Chị”

Qua một ngã tư, Long Mã cười xe đạp vượt lên trước mặt Hồ Phách, nhìn cô với con mắt tràn đầy kinh ngạc. “Hôm nay chị thật là đẹp.”

“Miệng lưỡi trơn tru nhỉ, sao đột nhiên cậu lại đi xe đạp?”

Nhà của Long Mã cách trường học không xa lắm nhưng trước kia cậu ta toàn đi xe buýt tới trường.

“Bởi vì em muốn chở chị đi học chung.”

Cậu không muốn trốn tránh giấu giếm nữa mà quang minh chính đại cầm tay cô ấy để cho mọi người đều nhìn thấy.

“Ngồi lên đi chị.” Chàng trai trẻ có chút mong chờ nhìn Hồ Phách.

“Được thôi”. Hồ Phách cẩn thận ngồi lên phía sau xe đạp, Long Mã lao đảo tèo lên xe làm Hồ Phách sợ hãi nắm chặt áo của cậu. Cô nghe thấy tiếng Long Mã cười nhẹ, xâu hồ đập vào lưng cậu một cái.

Nếu có thể luôn được như vậy thì thật là tốt.

Hồ Phách tựa đầu vào lưng Long Mã, dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của cậu, nhìn những dòng người đến và đi từ một bên. Thật tốt nếu có thể đơn thuần thích em, thật xin lỗi, Long Mã.

“Hồ Phách.”

Đến trước cổng trường, từ trên xe đạp của Long Mã nhảy xuống liền nghe thấy Khánh Từ gọi, vội vàng chào tạm biệt Long Mã rồi chạy đến chỗ Khánh Từ.

“Ồ, ngồi xe đạp thật là hạnh phúc, thật hâm mộ.” Khánh Từ cười hi hi trên ghẹo.

“Này, rốt cục cậu còn định trên tời bao lâu nữa đây, thật đáng ghét!” Hồ Phách giả bộ muốn bịt miệng Khánh Từ lại.

Kể từ khi chuyện cùng Long Mã lộ ra ở trường thì Hồ Phách bị mấy cô bạn thân nghiêm túc tra khảo, sau đó cứ ngỡ rằng mời họ đi ăn vặt thì mới được ân xá bỏ qua, nhưng mỗi khi nhóm bạn thân buôn chuyện thì cô đều bị mang ra trên ghẹo. Có điều là ở trong trường có rất nhiều con mắt nhìn cô khinh bỉ, lườm ngườ. Năm thứ nhất và thứ hai nhìn cô với ánh mắt phẫn nộ, còn năm cuối cùng với mấy cá nhân riêng lẻ thì muốn “dạy dỗ” cô. May thay có Khánh Từ cùng mấy nhóm bạn thân luôn bảo vệ cô.

“Chào buổi sáng tất cả mọi người.” Hồ Phách mỉm cười chào thầy giáo và bạn cùng lớp.

“Chào buổi sáng Lục Xuyên Hồ Phách. Ồ, hôm nay cậu thật xinh đẹp.”

“Hả, bình thường các cậu thấy tớ xấu lắm sao?”

Thấy Hồ Phách cùng các bạn cười đùa, Bất Nhị mỉm cười âm áp, cảm thấy Hồ Phách có sức sống như vậy cậu cũng yên tâm phần nào. Thời gian trước nhìn Hồ Phách buồn bã không vui, tâm trạng nặng nề rất làm cho người khác lo lắng. Mặc dù, có thể bởi vì bản thân cậu làm những chuyện kia với cô nhưng mà cậu không thể buông tay được.

“Bất Nhị.” Bất Nhị quay đầu lại. Cúc Hoàn nhảy đến trước mặt cậu nói: “Mau đi giúp thôi, cái tên Đại Thạch kia sốt ruột đến sắp hôn mê rồi, haha”

“Sao vậy?” Bất Nhị nghi ngờ hỏi.

“Là nhóm đại học viện Lập Hải cùng với học viện Băng Đê đến, cứ tưởng rằng giữa trưa họ mới đến, không ngờ lại đến sớm như vậy. Tên Đại Thạch kia vẫn chưa chuẩn bị xong khâu tiếp đón, đang gấp đến độ đỏ mồ hôi, haha.” Cúc Hoàn không khách khí cười nhạo bạn học.

Sau khi Thủ Trùng đi Đức, tên Đại Thạch từ phó nhóm trở thành trưởng nhóm, nhưng so với nhóm trưởng ở các trường khác, cậu ta kém đến mức đáng giận.

“Cho nên Bất Nhị, cậu đi giúp một tay đi.”

Hiện tại câu lạc bộ quần vợt ở Thanh học viện thì chỉ có mỗi bản lĩnh của Bất Nhị mới có thể ứng phó được với các trường nhóm khác, rốt cuộc cũng có thể khinh thường bản lĩnh của tên Thủ Trùng lạnh lùng kia. Thành thật mà nói, bản về thực lực thì Bất Nhị hoàn toàn có thể trở thành trưởng nhóm câu lạc bộ quần vợt. Tiếc rằng vì quá ham chơi cậu ta nói rằng làm trưởng nhóm quá phức tạp, hết lòng tiến cử Đại Thạch. Những thành viên khác nhìn Bất Nhị với con mắt cười cợt nhưng hoàn toàn không có khả năng bác bỏ ý kiến đó của cậu. Nhưng trong trường hợp này vẫn cần Bất Nhị xuất hiện để giữ thể diện, Thanh học viện không thể mất mặt được.

“Nhưng tớ cảm thấy rất thú vị khi để Đại Thạch một mình tiếp đón bọn họ.”

Bất Nhị cười híp mắt nói. Tưởng tượng ra dáng vẻ đầy mồ hôi của Đại Thạch khi tiếp đón các câu lạc bộ quần vợt khác, thật sự rất mong đợi.

Nhưng mà vào thời điểm mấu chốt thì Cúc Hoàn lại muốn hợp tác, mềm mại cứng rắn lôi kéo Bất Nhị, cậu không còn cách nào khác đành chào lớp trưởng và bị Cúc Hoàn kéo đi câu lạc bộ quần vợt.

“Nữ nhân vật chính phải cầm quạt chứ? Thế cái quạt đâu? Mau tìm đi!” Thời gian biểu diễn sắp đến gần, các diễn viên đều mặc xong quần áo biểu diễn, trợ lý phía sau kiểm tra đạo cụ phát hiện nữ diễn viên chính phải cầm quạt nhưng lại không thấy nó đâu.

“Người nào chịu trách nhiệm giữ quạt?”

“Là Bất Nhị phụ trách.” Hồ Phách nhớ giao việc phụ trách đạo cụ cho Bất Nhị.

“Chết rồi, câu lạc bộ quần vợt có việc nên Bất Nhị đã bị gọi đi rồi. Mau gọi điện thoại! Hỏi xem cậu ta để cái quạt ở đâu.” Người chịu trách nhiệm tổ đạo cụ nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Bất Nhị, nhưng tiếng chuông không bao giờ kêu lại phát ra từ túi xách của cậu ở trong lớp.

“Làm sao bây giờ? Không còn cách nào khác, Hồ Phách cậu làm ơn hãy đi câu lạc bộ quần vợt một chuyến, tớ quả thực không thể đi được, cậu bảo Bất Nhị hãy gọi điện ngay cho tớ.”

Hồ Phách vội vàng chạy tới câu lạc bộ quần vợt, mấy thành viên dưới khóa của câu lạc bộ đang ở sân bóng chỉ chỗ câu lạc bộ quần vợt cho Hồ Phách, chỉ chỗ của Bất Nhị cho cô.

Nhìn Hồ Phách chạy đi, một số thành viên của câu lạc bộ liền buồn chuyện.

“Này, có phải chị ấy đang hẹn hò cùng với Long Mã không? Các cậu nói xem chị ấy đi tìm Việt Tiền để làm gì nhỉ, hehe...”

“Chị ấy và anh Việt Tiền cùng lớp thi phải? Hẳn là có việc gấp.”

“Các anh đang nói ai vậy?” Một số người nhìn thấy thành viên năm thứ nhất Việt Tiền Long Mã một tay cầm túi quần, một tay cầm đồ uống đứng cách đó không xa.

“À...thì là cái chị năm thứ ba đang cùng Long Mã hẹn hò đó, chị ấy dường như có việc gấp tìm Bất Nhị nên chạy đi phòng sinh hoạt chung rồi.”

“Thật không? Cảm ơn.” Long Mã ngửa đầu uống hết lon nước, ném lon nước chính xác vào thùng rác sau đó xoay người đi phòng sinh hoạt chung.

“Bất Nhị, bạn phụ trách phân đạo cụ, xin hỏi bạn để cái quạt ở đâu rồi? Tất cả mọi người đều không tìm thấy.” Hồ Phách chạy đến cửa phòng sinh hoạt chung hướng Bất Nhị hỏi, sau đó cô mới muộn màng nhận ra bên trong phòng chật kín người.

Đại học viện Lập Hải có quần áo thể thao bên trong màu vàng đất.

Học viện Băng Đế thì có quần áo thể thao màu xám bạc.

Trưởng nhóm câu lạc bộ quần vợt của Lập Hải đại học viện “Hạnh Thôn Tinh Thị” có tướng mạo khôi ngô tuấn tú cùng tính cách mạnh mẽ, là mối tình đầu của Hồ Phách, yêu nhau hai năm rồi chia tay.

Trưởng nhóm câu lạc bộ quần vợt của Băng Đế học viện “Tích Bộ Cảnh Ngộ”, mái tóc màu xám khói và có một nốt ruồi ở đuôi mắt nhìn giống như hoàng đế cao cao tại thượng. Bạn trai cũ của Hồ Phách, yêu nhau hai năm rồi chia tay.

Hai vị trưởng nhóm tràn đầy khí thế ngồi ở giữa, các thành viên khác thì ngồi xung quanh, trừ bên cạnh Tích Bộ Cảnh Ngộ có một người, bình tĩnh ngồi bên cạnh Tích Bộ, nhìn xung quanh thờ ơ lạnh nhạt, không quan tâm nhưng lại nhìn Hồ Phách với con mắt đầy nóng bỏng. Mặc dù lần đầu gặp mặt nhưng cậu không biết bao lần nhìn thấy Hồ Phách xuất hiện trong giấc mơ của mình. “Kẻ xâm nhập.”

Khung cảnh đột nhiên trở nên im lặng, Hồ Phách nhìn những gương mặt quen thuộc, không biết phải nói gì. “Hay là giả bộ không quen biết rồi đi? Hay là mỉm cười chào hỏi?” Cô hình như cách nào cũng không thể làm được...

“Ôi chào, Hồ Phách, làm sao chị lại đến câu lạc bộ quần vợt vậy?” Đột nhiên có một bàn tay mạnh mẽ vỗ vào vai Hồ Phách, cô quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Long Mã, phiên bản trưởng thành của bạn trai trên danh nghĩa hiện nay của Hồ Phách, Việt Tiền Long Mã.

“Anh, cái tên này. Sao anh lại ở đây?” Long Mã thấy vậy thì lạnh lùng lẫn tức giận nói.

Long Mã nghiêng đầu nhìn em trai mình đứng gần đó nói:

“Đương nhiên là muốn làm cho mọi người ngạc nhiên rồi, sao vậy? Hồ Phách, anh đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cuộc Chiến Của Những Cô Gái

Phù phù... Phù phù... Phù phù...

Rõ ràng có nhiều người như vậy đang hoạt động trong phòng nhưng Hồ Phách lại cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng tim đập đều nghe được ngày càng rõ ràng. Nhưng cô hiểu rất rõ là tim đập kịch liệt như thế này là bởi vì tại đây, trong một vùng không gian nhỏ như thế này mà lại tập hợp nhiều người đàn ông đã từng có quan hệ với mình như vậy.

Thích, cảm giác rõ ràng là thích, ở chung với nhau khi vui vẻ, cùng ở với nhau khi hạnh phúc, như thế thì trong trí nhớ vĩnh viễn sẽ không phai nhạt. Chính là vì duyên phận không đủ cho nên mới không thể đi cùng nhau đến điểm cuối cùng, tuy rằng không còn là gì của nhau thì khi chia tay về sau còn có thể làm bạn bè mà không cần tránh người ta như thể tránh rắn tránh rết, cũng không có chuyện gặp muốn gặp lại không gặp được. Nếu thật như vậy thì trong lòng quả là khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

Tìm cô đập mạnh kịch liệt như thế này là chỉ vì một lý do duy nhất, đó là cô đang xác định xem quyết định này rốt cuộc có phải là vận mệnh của mình hay không, Y Tuyết Mộng Anh, liệu cô gái đó có thật sự tồn tại, hay chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi. Bởi vì sự tồn tại của cô ấy mà cô từ một người con gái bình thường bỗng nhiên biến thành một cô gái không biết liêm sỉ, một gia đình ấm áp hạnh phúc như vậy, lại vì một cô gái như cô ta mà tan thành từng mảnh nhỏ, tuy rằng trên khuôn mặt cô ta lạnh lùng, nhưng trong ánh nhìn thoáng qua đó Hồ Phách có thể thấy rõ sự khinh thường trong mắt cô ta, cái ánh nhìn đó như thể là đang nhìn vào cái gì đó rất bẩn vậy, ánh mắt nhẹ bằng dùng ở trên người cô trong khoảnh khắc sau đó lập tức rời đi.

Cô có tư cách gì mà cao cao tại thượng nhìn xuống tôi như vậy chứ? ! Trong lòng Hồ Phách đột nhiên lửa giận bùng nổ, cô muốn 'Vương tử' thì đó là việc của cô, Lục Xuyên Hồ Phách tôi không ngăn cô trên con đường của mình đâu, nhưng mà cô dựa vào cái gì chứ? ! Cô biết được dự đoán nói trước đây là một 'Kịch tình', thì tôi cũng biết trước 'Tiền đoán', vậy thì coi như không ai hơn ai, một khi đã như vậy, chẳng sợ rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục, chẳng cần phải lo sợ sẽ biến thành một con người đáng sợ nữa, tôi cũng muốn cùng cô phân thắng bại một trận!

Ít nhất thì tôi muốn làm cho mẹ và em trai tôi được hạnh phúc. Còn những người bị liên lụy khác, chỉ có thể nói thật xin lỗi, nếu có hậu quả gì thì tôi sẽ dốc hết sức để gánh chịu. Nếu như có một ngày mà việc này kết thúc, mọi người có thể trả thù hết lên trên Lục Xuyên Hồ Phách, còn bây giờ, cuộc chiến giữa hai người phụ nữ đã bắt đầu rồi.

"Sao lại nhiều người như vậy, xấu hổ quá." Hồ Phách sờ sờ gương mặt trở nên ửng hồng vì chạy bộ, ngượng ngùng nở nụ cười: "Mọi người ở đại học Lập Hải đã đến rồi, mà vẫn chưa chuẩn bị xong." Cô hơi hơi hạ thấp người: "Bạn Bất Nhị, cái quạt ở đâu rồi, mọi người đang rất vội..."

"Xin lỗi, tớ quên mất, ngày hôm qua cây quạt có chút vấn đề nên tớ đã đưa về nhà để sửa lại một chút, chắc là đang ở trong cặp chưa lấy ra, để tớ đi lấy liền." Bất Nhị biết rằng Hồ Phách đều đã từng kết giao với những người này, nhưng là cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc bọn họ lại cùng nhau gặp mặt tại đây, vốn cậu đã tính toán sẽ mời đoàn vận động viên tennis đi tham quan, làm sao để cho cách lớp học của mình càng xa càng tốt. Không nghĩ tới vẫn là không thể tránh được. Còn đột nhiên xuất hiện thêm Việt Tiền Long Nhã vô cùng thân mật với Hồ Phách nữa, chỉ sợ cũng không đơn giản.

"Bất Nhị... "Vừa nghe nói Bất Nhị phải đi, trên trán Đại Thạch lập tức chảy xuống một giọt mồ hôi, một mình cậu làm sao mà ứng phó nổi đây?"

"Không sao đâu. Chẳng phải bạn Bất Nhị chỉ đi lấy túi xách thôi sao? Câu lạc bộ tennis đã nói là có việc gấp rồi mà." Hồ Phách ngẩng đầu lên nhìn Bất Nhị, Đại Thạch lập tức đưa ánh mắt cảm kích hướng về phía cô.

"Ừ, Không sao, là tại tớ mà gây thêm phiền toái cho mọi người rồi. Thật sự xin lỗi." Bất Nhị nói với vẻ mặt vô cùng có lỗi.

"Vậy mình về trước nhé mọi người, hi vọng chúng ta sẽ có một buổi vui chơi thỏa thích, gặp lại sau." Hồ Phách xoay người cáo biệt, không hề để ý tới Long Nhã mà lập tức chạy mất.

"Chắc, giận dữ sao?" Long Nhã đau đầu vò vò mái tóc, đành chờ khi nào chỉ có một mình Hồ Phách thì sẽ nói chuyện với cô ấy sau vậy: "Sao vậy? Em trai của anh, nhìn thấy anh về có vui không? Nghe nói bây giờ em không thể ở với ông già quá một giờ đồng hồ đúng không, có muốn đi theo anh không?"

"Hừ, trở về rất đúng lúc." Long Nhã không tỏ thêm thái độ gì, Long Nhã đã trở lại, vậy có nghĩa là chị và hắn là có thể danh chính ngôn thuận mà chia tay với cậu rồi đúng không? Nhưng chị đã trở thành bạn gái chân chính của mình, cái khác không cần quan tâm thì hơn.

Hai anh em nhìn nhau như thể xung quanh không tồn tại một ai, không chú ý tới ánh mắt si mê của Y Tuyết Mộng Anh đang chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của Long Nhã, Băng Đế thấy cảnh này, bất đắc dĩ đẩy đẩy gọng kính, Hướng Nhật tức giận muốn nói gì đó lại bị Băng Đế kịp thời kéo lại, cảm giác quay đầu lại, thần sắc trên khuôn mặt không thấy có biến đổi, cũng không biết đến cùng là hắn không thể nhìn thấy chứ không phải là không có biến đổi.

"Aizz...tuy rằng quy mô kém hơn so với Băng Đế, tiết mục so với Băng Đế cũng không nhiều hơn, bất quá thì các học viên ở Băng Đế sẽ không nhìn tới đâu. Mọi người cũng thật chờ mong quá đi, đang muốn bạn Bất Nhị đưa chúng ta đi dạo một vòng thế mà..." Y Tuyết Mộng Anh rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần tiếp trọng tâm đề tài mà Hồ Phách vừa nói khi nãy. Rốt cục Cũng đã gặp được nữ chính Mã Lệ Tô trong quyển sách này. Cũng không phải là dạng quá xinh đẹp gì cho cam, vậy mà có thể dụ dỗ được nhiều đàn ông như vậy, hẳn là bởi vì cô ta có vàng sáng Mã Lệ Tô. Đúng là khi vừa nghe lời của cô nói xong, nhận thức cư nhiên biết rõ về bộ phận đại học Lập Hải, đúng rồi, giả sử như lúc Mã Lệ Tô còn học trung học, khi đang đọc sách ở đại học Lập Hải, nhưng vì làm việc xấu bêu xấu đại học lập Hải nên bị đuổi khỏi trường, từ đó cô thù hận luôn Lập Hải đại nhân. Câu lạc bộ tennis ở đại học Lập Hải nổi tiếng như vậy, Mã Lệ Tô này chắc chắn là từng gặp qua Tích Bộ Phận ở đại học Lập Hải cho nên mới nhận ra nhanh như vậy, vậy thì hẳn là Tích Bộ Phận của Lập Hải cũng từng gặp qua cô ấy khi ở trên sân bóng mới đúng.

Nói như vậy thì khúc dạo đầu trong cuốn sách căn bản không phải là ngẫu nhiên gặp, nói không chừng chính là Mã Lệ Tô đã trăm phương ngàn kế tính ra!

Thật đáng thương mà, Y Tuyết nhìn mọi người bằng ánh mắt không tự chủ mà mang theo chút thương hại, như vậy cũng bị Mã Lệ Tô làm bản, nhưng tôi là một người ích kỷ, người nào đã lọt vào mắt của tôi, tôi tự nhiên sẽ giúp người đó thoát ma trảo* của Mã Lệ Tô cô, còn nếu không lọt nổi mắt xanh của bản tiểu thư, thì chỉ có thể chúc cô may mắn, tôi không có tâm tư xen vào việc của người khác.

*Ma trảo: móng vuốt

"Y Tuyết, thất lễ rồi." Tích Bộ Phận trầm giọng nói. Học sinh của đại học Băng Đế đa số đều có xuất thân không tồi, nguồn tài chính sung túc, cho nên học viên ai cũng muốn làm môn quy của bữa tiệc lớn hơn nữa, giống như thế là một bữa tiệc rượu của các tầng lớp thượng lưu vậy. Hàng năm học viên của trường càng ngày càng nhiều, mà những học viên này sau khi tốt nghiệp ở Băng Đế thì sớm hay muộn rồi cũng trở thành các danh nhân lớn ở ngoài xã hội, sau đó bọn họ lại một lần nữa họp mặt nhau ở trường cũ rồi lại mở rộng trường thêm ở nhiều mặt khác nữa. Trường Thanh là trường công cho nên quy mô so với đại học Băng Đế dĩ nhiên kém hơn nhiều, nhưng trước mắt Y Tuyết sẽ mời bọn họ tới bộ phận tennis của trường Thanh, giới thiệu vài lời, thực sự là quá chu toàn rồi.

"A, thật xin lỗi! Tôi không cố ý!" Y Tuyết nhìn Bất Nhị cười cười mang theo vẻ xin lỗi, còn đảo quanh ánh mắt như thể rất luống cuống.

"Không sao, đừng để tâm, mà bạn Y Tuyết là bạn gái của Tích Bộ Phận sao?" Sau khi Tích Bộ Phận và Hồ Phách chia tay, ở sân bóng Biên Hoà liền có một cảnh mà cậu đã nhìn thấy được đó là Tích Bộ Phận hôn môi một cô gái. Vừa rồi hẳn là cậu đã nói câu đó với một bộ dạng đủ khinh thường nhưng lại rất lịch sự và tao nhã nhĩ, nhưng ít nhiều sẽ làm cho người nghe không thoải mái đâu. (Editor: Bất Nhị dễ thương vعد, với cả cái tên của nhân vật mới cũng thốn vعد, Tích Bộ Phận? Làm ta ngồi từ hôm qua đến giờ cứ ngồi dò nghĩa mà mãi không ra, hoá ra là tên người)

"Đúng, chúng tôi đã đến với nhau gần một năm rồi." Trong lời nói của Y Tuyết có chút đắc ý, trước kia lúc cô xem tennis vương tử liền đặc biệt thích Tích Bộ Phận, bây giờ xuyên không đến nơi này, cố ý vào trong một gia đình bình thường không có danh tiếng gì, sau đó chuyển tới Băng Đế, trả giá cho toàn bộ nỗ lực của cô ta đó chính là trở thành cô gái ưu tú nhất Băng Đế, rốt cục cũng đoạt được danh hiệu bạn gái của Tích Bộ Phận từ trong tay Lục Xuyên Hồ Phách.

Dựa theo diễn biến kịch tình ở trong sách, học viên của học viện Thanh Xuân chính là Mã Lệ Tô - Lục Xuyên Hồ Phách, cô cùng các vương tử từng phát sinh quan hệ với nhau cùng xuất hiện ở đây, mở ra một trang mới của Mã Lệ Tô khiến cho vương tử thấy cô liền nhất kiến chung tình*. Nhưng tình hình trước mắt bây giờ chính là việc Tích Bộ Phận đã trở thành bạn trai của mình, các thành viên trong câu lạc bộ tennis của Băng Đế cũng sẽ đi theo bên cạnh Tích Bộ Phận, như vậy có nghĩa là anh sẽ không xuất hiện cùng lúc với Lục Xuyên Hồ Phách.

Chỉ còn phần về đại học Lập Hải nữa thôi..

"Hơn nữa, chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi nhĩ, Hạnh Thôn? Còn có các bạn ở đại học Lập Hải nữa. Đúng rồi Hạnh Thôn, Mỹ Toa Tử không tới đây cùng với anh sao? Em nhớ là cô ấy thích nhất quán quýt lấy anh mà." Y Tuyết bắt chuyện cùng với các thành viên trong đại học Lập Hải vô cùng thân thiết, năm ba thời trung học dựa theo nguyên kịch tình vương tử tennis ở Kanagawa, trong sách viết năm cấp ba Hạnh Thôn ngày xưa đã có một vài chuyện phát sinh, trước khi có kịch tình thì anh chính là hoàng tử tennis trong kịch tình. Nếu như khả năng bọn họ đã ở chung với nhau thì hẳn là trước đó bọn họ đã là bạn bè trước rồi, nếu thế thật thì đến lúc đó cô ta có thể xem Mã Lệ Tô diễn rồi.

(Editor: thế mé* nào khi thì Hồ Phách, khi thì Mã Lệ Tô vậy? Còn cả Tích Bộ Phận kia nghe như đang nói về Hạnh Thôn ấy nhĩ, ôi rồi quá. Ta chả hiểu gì hết vậy? Thôi ed tạm, ed thêm vài chương nữa hiểu hơn thì beta sau vậy.)

Đáng tiếc không tìm được Hạnh Thôn, thêm vào đó trong lúc không để ý thì em gái Mỹ Toa Tử của Hạnh Thôn lại xuất hiện, nghe đâu con bé này rất ghét bạn gái của anh trai, dù sao thì trong sách lúc Mã Lệ Tô và Hạnh Thôn nhận ra nhau là lúc Hạnh Thôn chưa có bạn gái, để đảm bảo cô dạy cho Mỹ Toa Tử một vài biện pháp, sau này khi nghe Mỹ Toa Tử cao hứng nói anh trai và cô bạn gái đáng ghét kia đã chia tay rồi.

Sau này quan hệ giữa cô ta với Mỹ Toa Tử càng ngày càng tốt, lợi dụng điểm này cô ta cũng đã biết không ít về những người trong đại học Lập Hải, tuy rằng không phải là quá thân thiết, nhưng bản thân cô ta chính là một người lạnh nhạt ích kỷ, cũng không muốn bị liên lụy gì nhiều nên cô ta luôn kín kẽ. Nhưng là gần đây Mỹ Toa Tử không hề liên lạc gì với cô ta, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

"Gần đây Mỹ Toa Tử có chút chuyện nên không thể nói chuyện thân thiết với cô như trước nữa, thế nào, cô muốn em tôi cứ quán quýt lấy tôi mãi à." Hạnh Thôn cười nói, nhưng những người quen thân với anh ở đại học Lập Hải lại nghe ra sự xa cách cùng lãnh ý trong lời nói của anh, xem ra vị Y Tuyết tiểu thư này đã chọc phải Thôn Hạnh rồi.

"Nào mọi người, thời gian không còn nhiều nữa, tôi đưa mọi người đi dạo xung quanh một chút nhé." Bất Nhị đứng lên dẫn đường, mọi người cũng đi theo phía sau cậu, rời khỏi câu lạc bộ tennis.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Bức Màn Mở Ra

“Uhm, tôi đã nói với Bất Nhị rồi, cậu có thể lấy từ trong túi xách của tôi... không sao đâu. Ừ! tôi sẽ về ngay.” Sau khi cúp điện thoại, Hồ Phách đi bộ trong sân trường, khắp nơi đều là tiếng ồn ào náo nhiệt, dường như mọi thứ xung quanh không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của cô lúc này. Cuộc chiến quyết định vận mệnh đã được bắt đầu rồi.

Có lẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy “kẻ xâm nhập” thực sự cho nên điều đó đã đánh thẳng vào lòng cô một cú sốc không nhỏ, chuyện này làm cô sợ hãi và muốn lần trốn, vì sợ bị lộ ra chân tướng Hồ Phách đã giả vờ như không biết gì nhưng lại không để ý tới những người khác, hiện tại nghĩ tới việc dù là ba năm không gặp Hạnh Thôn hay một năm không gặp Tích Bộ Phận thì cũng đều có nhiều biến đổi. Từ một thanh niên ngây ngô không hiểu sự đời giờ đã trở thành người đàn ông chín chắn.

Thành thật mà nói nếu như không có những chuyện này, có lẽ cô vẫn không muốn dây dưa với hai người bọn họ.

Cô cùng Hạnh Thôn quen biết nhau từ nhỏ, tận mắt chứng kiến anh từ một cậu bé hồn nhiên trưởng thành thuận lợi trên sân bóng, cô cùng anh vượt qua những ngày tháng đen tối. Vậy mà, ngay lúc cô cần anh nhất, cũng là lúc anh nói lời chia tay để trở thành bạn trai của người người khác. Nói không hận anh thì đó là gạt người, thậm chí cô đã từng nghĩ tới việc cả đời này sẽ không cùng anh và người kia gặp lại. mang theo suy nghĩ như vậy, cô miệt mài chuyên tâm học tập để thi đậu vào Tokyo.

Đã ba năm, không muốn nhớ tới quá khứ đau buồn đó, cô đã cắt đứt liên hệ bạn bè cũng như đổi luôn số điện thoại và QQ mới. Cũng không muốn biết bất cứ tin tức gì về nơi làm cô tổn thương ấy. Nhưng hôm nay, cô lại gặp được anh, cô vẫn chỉ có thể mỉm cười và chào hỏi anh như một người bạn bình thường lâu ngày không gặp. Nhưng là những đoạn ký ức đau thương kia đã để lại lòng cô những bóng đen làm lòng cô sợ hãi. Lúc này, Hồ Phách chỉ muốn cách xa anh mà thôi.

Tích Bộ Phận thì nghĩ ngược lại, hẳn muốn chia tay trong hòa bình. Mặc dù ở chung một thời gian dài nhưng phần tình cảm này sẽ không thể kéo dài được, cho nên mới chia tay. Sau khi chia tay, lúc cô nhận được QQ của hắn, hoặc một số lời mời tin nhắn, nhưng là Hồ Phách đã lạnh nhạt cự tuyệt, sau nhiều lần hắn liên lạc với cô nhưng không có lời hồi âm, vì sự kiêu ngạo của bản thân nên hắn cũng không liên lạc với cô nữa.

Sau thời gian bên nhau rất hạnh phúc và đầy yêu thương đó thì cả hai người liền đoạn tuyệt quan hệ một cách dứt khoát, nếu có thêm dây dưa chỉ làm thêm tổn thương, nên cô nghĩ làm như vậy là tốt nhất.

Mặc dù cô đã từng nghĩ đây là niềm hạnh phúc nhưng nó chỉ là một giấc mộng xuân của Hồ Phách với bọn họ mà thôi. Hoặc là trong thế giới mà các hoàng tử đánh tennis làm vai chính đó thì hoàng tử thật sự cũng đều có thể trở thành tiêu chuẩn phán định hạnh phúc trong cái thế giới này đúng không? Dù sao cũng đều là đánh tennis, nếu như Bất Nhị Chu Trọng cũng được coi là hoàng tử tennis, lại còn từng làm thủ lĩnh của đội tennis, còn bây giờ thì cậu đã chính thức tiến quân ra đội tuyển quốc gia đầy vinh quang rồi.

Nói như vậy có nghĩa là ngay cả khi cô không chọn Hạnh Thôn hay Tích Bộ Phận cũng được, phải không? Nhưng không có bằng chứng để chứng minh điều đó là đúng.

Cắt điện thoại vào trong túi xách, bước chân của Hồ Phách bước nhanh hơn. Tất cả những người đứng trên sân khấu này, mình sẽ cùng diễn với họ. Cơ hội tốt như vậy thì hẳn là “kẻ xâm nhập” sẽ không buông tha đâu.

Đương nhiên Y Tuyết không định sẽ buông tha rồi.

.....

Đến tiết mục của sinh viên học viện Thanh Xuân, lớp Bất Nhị chuẩn bị sân khấu "Trà Hoa Nữ", lúc sắp bắt đầu diễn thì nhân vật chính bị ngã trúng đạo cụ nên bị thương, Mary Sue Lục Xuyên Hồ Phách được đưa ra thế chỗ để đứng trên sân khấu, lúc nhân vật chính được Bất Nhị đưa đi chữa thương, thì cũng là lúc Mary Sue Hồ Phách hoàn thành diễn xuất một cách tốt đẹp, còn các hoàng tử thì cứ như vậy mà bị cô mê hoặc.

Đối với cô ta, các hoàng tử có bị mê hoặc hay không thì cô ta cũng không quan tâm. Nhưng cô ta không muốn thấy Mary Sue lớn lối như vậy. Hồ Phách chính là người phụ trách đạo cụ, làm sao đạo cụ có thể rơi trúng được nhân vật chính như vậy. Nói không chừng thì chính cô đã giờ trò, hôm nay cô ta sẽ vạch trần bộ mặt thật của Mary Sue cho mọi người biết.

Bất quá, dù vạch trần cũng phải chọn thời gian thú vị mới được. Tốt nhất là nên chọn thời gian vào lúc buổi biểu diễn kết thúc để vạch trần sự thật cho các hoàng tử có thể nhìn rõ bộ mặt thật của cô. Như vậy thì mới làm cho bọn họ triệt để thất vọng về cô.

Cũng vì mục đích này mà lúc đầu khi cô ta định đi câu lạc bộ quần vợt để tránh xa Mary Sue ra nhưng cô ta đã thay đổi chủ ý.

.....

“Lớp của Bất Nhị Chu Trọng chuẩn bị tiết mục gì đấy? Bất Nhị Chu Trọng có tham gia không vậy?” Y Tuyết cảm thấy hứng thú nhìn Bất Nhị.

“lớp tôi chuẩn bị sân khấu, tôi và một vài bạn học khác được phân phụ trách đạo cụ.” Mặc dù đối với vị này cô gái tên Y Tuyết cậu có chút khó chịu, nhưng là Bất Nhị cũng không thể cùng một cô gái tính toán chi li được, vậy nên cậu cũng tốt bụng trả lời cô ta.

“Thật sao, thật thú vị, Tích Bộ chúng ta cùng đi xem một chút đi?” Y Tuyết nắm lấy tay Tích Bộ Phận nói.

"Bất Nhị?" Tích Bộ Phận nhìn về phía Bất Nhị, dùng ánh mắt nhìn cậu như muốn dò xét.

"Dĩ nhiên hoan nghênh, không biết các vị ở đại học Lập Hải có hứng thú hay không?" Bất Nhị cũng khách khí hỏi thăm tới Hạnh Thôn.

Với sự hướng dẫn của Bất Nhị, đã dẫn bọn họ tới hội trường nơi sắp diễn ra vở kịch.

Hội trường không phải chỉ có một lớp diễn, vậy nên phải lựa chọn tiết mục biểu diễn của các lớp đang tập trung ở trong này, mấy ngày hôm trước các học sinh đã đem danh sách các tiết mục để cung cấp cho hội học sinh, từ sắp xếp các tiết mục cho đến khi kết thúc. Hồ Phách cũng ở trong hội vì cô là đội trưởng của hội học sinh nên cũng tạm coi như là có chút chức quyền nho nhỏ có thể dùng được, cô sắp xếp lớp của mình biểu diễn vào buổi sáng, sau khi biểu diễn xong thì là có thể tự do hoạt động vào thời gian còn lại.

Phía sau khán đài là một mớ hỗn độn, lúc này Bất Nhị chỉ biết cười khổ dẫn một đoàn người tiến vào phía trong. Mặc dù có nhiều trai đẹp và có những người có ánh mắt không mấy thiện chí. Vốn sau khán đài đã đủ loạn rồi vậy mà còn dẫn một đám người này vào không phải càng thêm loạn sao?

Bất Nhị cũng thật khó khăn lắm mới dắt họ vào, dù tiết mục của lớp chưa tới nhưng Y Tuyết cứ một mực muốn vào sau khán đài tham quan, cậu còn chưa nói gì thì Đại Thạch khi nãy mất hồn vừa phục hồi tinh thần lại, còn chưa biết rõ là cô ta nói gì liền lập tức như phản xạ không điều kiện mà đồng ý ngay, thủ lĩnh đã đáp ứng rồi, vậy thì Bất Nhị dù cảm thấy không muốn cũng chỉ có thể im lặng mà dẫn bọn họ vào sau hậu trường để tham quan. bất quá bộ phận nhân viên đã tìm chỗ để ngồi xuống, chỉ có mỗi cô gái Y Tuyết kia và những người có thần kinh không được ổn định, không thèm để ý xem sắc mặt người thích tham gia nào nhiệt kia đi vào phía sau sân khấu.

Y Tuyết làm bộ như hứng thú, đi vòng vòng tham quan chung quanh, bỗng nhìn thấy Hồ Phách đang sửa sang lại y phục hoa lệ sách đó không xa. Cô ta muốn cận thận nhìn xem Mary Sue Hồ Phách sẽ tính toán như thế nào mà có thể làm người khác bị thương.

Hồ Phách đang giúp Khánh Từ chỉnh chu lại quần áo, hai người giằng co nửa ngày cuối cùng cũng chuẩn bị xong, cô xoa người liền nhìn thấy Y Tuyết đang nhìn mình chằm chằm. Không biết cô ta muốn làm gì nhưng cô vẫn phải âm thầm đề cao cảnh giác với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bị Thương

Nữ sinh tươi cười ngọt ngào, mặc đồng phục bên ngoài, toàn bộ sân khấu dường như đều vô cùng cảm thấy hứng thú, lấy đi động chụp ảnh tách tách quanh sân khấu, nhưng không ai nghĩ rằng đi động trong tay Y Tuyết sớm đã điều chỉnh thành chế độ nhiếp hình, bất kể là từ góc độ nào, Lục Xuyên Hồ Phách luôn là nhân vật chính ở trong đó.

Chỉ là Lục Xuyên Hồ Phách vẫn là duy trì dáng vẻ bình thản như vậy, hướng về phía trước hội trường mà đi tới, đứng một mình ở cửa xem xong tiết mục này, lại xem thêm hai tiết mục nữa thì đến vở diễn "Trà Hoa Nữ" của lớp cô, nhưng mà hiện tại Mỹ Toa Từ vẫn còn chưa động thủ, là muốn lâm lên sân khấu sẽ làm cho nữ chính bị thương, sau đó không có người khác thay thế nên chỉ có thể để cho cô diễn sao? Không nghĩ tới Mary Sue này cũng không phải là chị biết dựa vào quang hoàn* mới quyến rũ được nhiều hoàng tử như vậy, hóa ra cũng có chút đầu óc.

*quang hoàn: ánh sáng, ý của Y Tuyết Mộng Anh tức là ánh sáng từ nhân vật chính là Lục Xuyên Hồ Phách cũ, nhưng là bây giờ cô ta đang muốn thay đổi.

Trước khi tiết mục diễn trên sân khấu kết thúc, một lớp khác đã sớm chuẩn bị tốt liền nối tiếp bước ra để diễn. Mặc lễ phục cung đình ở sau hội trường sau đó mọi người đứng lên, lớp trưởng cầm danh sách để xác nhận lần cuối.

"A làm sao bây giờ a Hồ Phách! Gấp lắm rồi! Lúc tập luyện lần nào cũng bị ngã sấp vì vấp phải góc váy, vạn nhất lần này cũng ngã sấp xuống làm sao bây giờ? ! Có hay không tiết mục cuối cùng của trường Thanh Xuân sẽ bị tở phá hỏng, lớp trưởng nhất định sẽ giết tở mất! Thật sự không tốt chút nào khi chọn nhân vật ngẫu nhiên gì cả! Nếu cùng cậu cùng nhau làm đạo cụ thì tốt rồi!" Khánh Từ nắm thật chặt tay Hồ Phách nói lâm nhảm.

"Không sao đâu, đừng lo lắng, cậu xem sau vài lần tập luyện không phải là cũng rất tốt đó sao? Chưa xảy ra chuyện gì mà, lần này cũng sẽ thuận lợi thôi! Cố lên nha Khánh Từ!" Hồ Phách tươi cười tặng cho bạn tốt một nụ hôn gió.

Nghe thấy tiếng vỗ tay kịch liệt từ dưới sân khấu, diễn xuất đã đến cao trào, xem ra cũng sắp muốn kết thúc, Y Tuyết Mộng Anh không khỏi có chút sốt ruột muốn đứng dậy, sao Mary Sue còn chưa động thủ? Cùng nhau vào vài người đạo cụ qua một vòng liền đi ra ngoài, hiện tại liền thừa cô một người còn lưu ở phía sau đài, Bất Nhị khách khí đứng ở chỗ không xa thỉnh thoảng lại cùng bạn học cùng lớp cười nói vài câu, thời gian còn lại thì cậu đều dùng cho việc nhìn Hồ Phách, nếu như ở lại thì sẽ rất khả nghi, Mary Sue cô nhanh động thủ đi!

Diễn viên nhóm dựa theo thứ tự xuất trận lập, dàn nhân vật diễn vở "Trà Hoa Nữ" hôm nay đang đứng ở dưới kệ đạo cụ, cô muốn gặt hái được một tiết mục thật hoành tráng trước tất cả các khán giả đang ở phía dưới khán đài, cho nên cô sẽ vào sau, Khánh Từ diễn vai một phu nhân quý phái, Hồ Phách cầm lấy tay của Khánh Từ đứng chung một chỗ nhỏ giọng nói chuyện.

Cách xa như vậy thì làm thế nào động thủ được? Chẳng lẽ Mary Sue đã làm xong chuyện kia từ sớm rồi sao? Chắc là lúc cần thận xem qua đạo cụ trên

giá, không phát hiện thấy có gì bất thường nên mấy lớp cần dùng tới đạo cụ đều đặt ở mặt trên, người lui tới để lấy đạo cụ rất nhiều, nếu như muốn gian lận trước thì chắc chắn không có biện pháp tính toán chuẩn xác được như vậy. Đáng ghét.

Trước sân khấu đã vang lên tràng vỗ tay chào cảm ơn của tiết mục "Trà Hoa Nữ" các nhân vật đã xuất hiện lên sân khấu rồi. Chẳng lẽ Mary Sue không đặt bẫy sao?

"A? ! Mặt sau dây lưng sao lại bị tuột rồi ? ! Lục xuyên có thể đến giúp tớ một chút không?" Hôm nay lúc sửa sang lại quần áo lần cuối mới phát hiện đai lưng bị tuột , mà chỉ có Hồ Phách là người trong đội đạo cụ không cần lên sân khấu, cô vội vàng kêu Hồ Phách đến hỗ trợ.

Rốt cục đến đây! Y Tuyết yên lặng khẽ nhếch môi cười thâm, đưa điện thoại di động chuyển hướng về phía Hồ Phách.

"Ok! Xong rồi." Hồ Phách vỗ vỗ bả vai Khánh Từ, đối với cô làm cái thủ thế cổ lên, bước nhỏ chạy tới hôm nay từ bên người, hỗ trợ hệ đai lưng. Phía trước người càng ngày càng ít, trên vũ đài đã vang lên âm nhạc, Hồ Phách hơi hơi điều chỉnh một chút nút thắt đai lưng , "Tốt lắm, diễn xuất cố lên!"

"Cảm ơn cậu , Lục Xuyên. Nhanh đến tới lên sân khấu rồi." Hôm nay từ hít sâu, muốn đi mở.

Tình huống gì? ! Y Tuyết vừa sợ vừa giận, đạo cụ giá vì sao không có đồ? !

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là bởi vì chính mình trước tiên cùng tích bộ phận kết giao rồi hả ? Làm cho mặt sau kịch bản đều đã xảy ra biến hóa? Không được... Tuyết đối không được! Nếu không có đối kịch bản biết trước, bản thân lấy cái gì cũng có cường đại Mary Sue quang hoàn Lục Xuyên Hồ Phách đâu? Cho nên quá trình thay đổi nhưng là kết cục vẫn như cũ sẽ về đến sớm định ra địa phương, liền ngay cả tích bộ phận, bản thân thật vất vả mới tiếp cận tích bộ phận, cũng sẽ ăn sớm định ra kết cục trở thành Mary Sue bề tôi dưới váy?

Tuyết không cho phép!

Đã lệch hướng kịch bản, như vậy, liền để cho tôi tới đem kịch bản thôi hồi quý đạo, nhiên sau, ở thời cơ chín muồi có tuyết đối nắm chắc thời điểm, lại triệt để, đem kịch bản toàn bộ phủ định, liên kết cục, cũng muốn nhất tịnh sửa! Đối, liền như vậy làm!

Nhiên sau Y Tuyết Mộng Anh lý trí đã sớm bay đến lên chín tầng mây, làm bộ như xoay người rồi đi, nhưng là sai lệch chân ngã xuống, hung hăng đánh vào đạo cụ giá thượng, nhiên sau nàng bỏ nhào ngã xuống đất, nghe đạo cụ giá ngã xuống, hậu trường kinh hô một mảnh, tàng tốt lắm khỏe miệng cười, nàng làm ra chịu đựng đau đớn bộ dáng ngẩng đầu lên, "Thực xin lỗi! Tôi..."

Nhiên sau cô bị lực lớn đẩy ra, lần này là thật suýt ở trên mặt đất, há to miệng nói không ra lời, xem Bất Nhị cùng mấy vị nam sinh hợp lực nâng dậy đạo cụ giá, nữ chính hôm nay che miệng đứng ở một bên, bị đạo cụ giá ngăn chặn chân, rõ ràng là Lục Xuyên Hồ Phách!

"Như thế nào? ! Đau không? !" Bất Nhị dè dặt cẩn trọng nâng dậy Hồ Phách, biết bản thân hỏi câu lời nói ngu xuẩn, máu đỏ tươi theo đuôi chảy xuống, uốn lượn tới mắt cá chân, sắc mặt tái nhợt, trên trán toàn thân mồ hôi lạnh, cắn chặt môi dưới, bị bản thân ôm thân thể ở phát run.

Rối thành một nùi hậu trường, lớp trưởng rống lên một tiếng áp chế rối loạn, "Nên lên đài đều đi chuẩn bị, hậu cần đem đạo cụ thu thập một chút, Hồ Phách..." Còn chưa nói xong, luôn luôn làm cho người ta ôn nhu Văn Nhược Mỹ Thiếu Niên hình tượng Bất Nhị , bẻ ngang Hồ Phách, vòng qua lộn xộn đám người, "Tốt lắm, cái này có người đưa Hồ Phách đi phòng y tế , mọi người, nhanh chút động đứng lên! Đem này nọ đều thu thập xong nhanh chút! Kiểm tra một chút có hay không bị lộn hư đạo cụ!"

Y Tuyết Mộng Anh bị lãng quên trên mặt đất, mặc dù có mấy vị nam sinh muốn đi lại nâng, bị nữ sinh lớp chúng ta trường mắt nhìn về sau cũng rút về lại , cô chỉ hảo tự mình đứng lên đến. "Làm sao có thể... Vì sao..." Y Tuyết thì thảo tự nói, thất hồn lạc phách li khai hậu trường, hoàn toàn đã quên nguy hiểm bộ một chút oai đến chân.

Đỏ tươi máu theo trắng nõn té chân nhiều điểm hạ xuống, càng ngày càng nhiều, Bất Nhị xem cường nhìn đau Hồ Phách, trong mắt nước mắt đều ở đảo quanh, không dám tưởng tượng vậy hạ miệng vết thương sẽ có nhiều nhìn thấy ghê người, thăm nghĩ lại mau một chút, lại mau một chút, hận không thể trên chân dãi ra cánh phi tới phòng cứu thương.

"Lão sư!" Bất Nhị lấy tay khuỷu tay đẩy ra che dậy cửa phòng y tế, đem Hồ Phách để đến trên giường, "Cô ơi, phiền cô lại nhìn xem! Có cần phải đi bệnh viện không ạ?"

"Sao lại thế này? ! Nhiều máu như vậy !" Nghe được động tĩnh vậy tới được phòng giáo viên y tế cũng liền phát hoảng, "Thế nào làm lại thành ra vậy?"

"Bị ngã xuống cái giá kia ạ, cô ơi, mau nhìn xem miệng vết thương!"

"Đề cô nhìn xem." Giáo viên y tế lấy quá miếng bông gòn cùng cồn, đem váy Hồ Phách nhắc lên một chút, trên đùi cô hiện ra một vết thương vô cùng đáng sợ, Cô ơi, lấy miếng bông đem lau sạch sẽ chung quanh vết máu đi ạ, kim vài cái miệng vết thương chung quanh, "Được rồi, tuy rằng chảy không ít máu nhưng cũng may là miệng vết thương không sâu lắm, còn chỗ khác có chỗ nào không thoải mái không?"

"Dạ không ạ, cái giá đè lên ở trên đùi, còn những chỗ khác chỉ là vì em ngã sấp xuống nên trầy da, chắc là không nghiêm trọng." Hồ Phách nhìn đau trả lời.

"Trước cầm máu đi." Giáo viên y tế lấy quá vài bông cùng băng dính, che lại miệng vết thương, "Nếu còn có khác không thoải mái, vậy thì đi bệnh viện kiểm tra một chút."

"Em biết rồi ạ, cảm ơn cô." Máu ngừng, nhìn không nghĩ tới việc máu chảy ồ ồ như vậy mà Hồ Phách cũng cảm giác đau gì cả: "Những người khác như thế nào? Không có ai bị thương chứ?"

Vừa thấy đến Hồ Phách bị thương Bất Nhị liền vội vàng ôm cô tới phòng cứu thương, hoàn toàn không có chú ý tới tình huống khác, "Chắc là không có, người bị thương chỉ có mình cậu thôi, đau không?" giọng điệu của Bất Nhị giống như thể người bị thương chính là cậu vậy.

"Đương nhiên rồi, đau chết, thật là xui xẻo quá đi, vốn đang định hôm nay muốn ngoạn thống khoái đâu!" Hồ Phách đau kêu "A" một tiếng: "Sao cái giá nói ngã là ngã đúng lúc thế này chứ?"

"... Thực xin lỗi." Bất Nhị nhìn đúng lúc thấy cô bị ngã, cậu thấy rõ ràng toàn bộ quá trình đó, là Y Tuyết đụng ngã giá đạo cụ, là lỗi của cậu, nếu như cậu không dẫn Y Tuyết đến hậu trường, nhất định sẽ không phát sinh những chuyện như vậy rồi.

"A? Vì sao nói xin lỗi vậy Bất Nhị, đây không phải là lỗi của Bất Nhị mà?"

"Tôi..." Bất Nhị vừa muốn nói gì, có người theo phòng y tế cửa vội vã xông vào.

"Chị có bị làm sao không? ! Chị!" Thở hổn hển đã chạy tới, đúng là Việt Tiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Địch Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngã Bài

"Không có việc gì, giáo viên y tế nói tuy rằng nhìn qua có điểm đáng sợ, nhưng là miệng vết thương không sâu, đã cầm máu rồi." Hồ Phách cố gắng nở nụ cười tươi tắn, trời biết đất biết, cô thật sự đang đau đến mức muốn ngất đi, thật muốn khóc mà! Thủ đoạn của 'Người xâm nhập' đơn giản nhưng lại thô bạo đến mức đó sao? Nếu như không có chút kiềm chế thì hẳn là cô ta đã khiến cho thân thể của cô không tàn thì cũng phế rồi.

"Đau không?" Long Mã vươn tay muốn xóc vấy của Hồ Phách lên để nhìn xem miệng vết thương.

"Không đau!" Hồ Phách đánh lên tay hăm một cái rồi đẩy tay cậu ra, Hồ Phách tức giận nhìn cậu, mẹ đã nhảm chán muốn chết rồi, cậu muốn xem ở đâu thì cứ nói, đừng có mà tùy tiện dùng tay lung tung nha: "Sao em lại đến đây?"

"Là anh Đào Thành nói với em." Vừa kết thúc trận đánh tennis cùng Long Nhã, thực lực của hắn đúng là càng ngày càng mạnh, đánh một trận gần nửa giờ đồng hồ cũng chưa ph nói cái gì có ân thắng bại, hắn bảo có việc phải đi trước rồi. Sau đó anh Đào Thành liền hốt ha hốt hoảng nói cho cậu nói chị Hồ Phách bị thương, đang được anh Bất Nhị ôm đến phòng y tế, máu chảy dài một đường, nhìn qua có vẻ rất nghiêm trọng. Nghe tới câu "rất nghiêm trọng" mà Việt Tiền Long Mã cảm thấy như tim mình bản đập lờ một nhịp vậy, liền vội vàng chạy tới phòng y tế, thấy trên đất cách vài bước liền nhiều điểm vết máu, trong lòng cậu chưa từng hoảng loạn đến mức này.

"Làm sao lại có thể bị thương?" Tuy rằng chị nói không đau, nhưng trên mái tóc cô đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, làm sao có thể không đau được, ở đây không có ai nhìn cậu rõ ràng nhận ra được, Hồ Phách bình thường nhìn qua là một đàn chị trưởng thành và kiên cường trầm ổn, nhưng thực sự trong tâm cô lại là một cô gái nhỏ yếu ớt, nếu không là có người khác ở bên cạnh thì chắc là cô đã sớm khóc rồi.

"Lúc đang hỗ trợ ở phía sau sân khấu thì giá đạo cụ không biết thế nào tự nhiên lại ngã, vừa khéo chị lại đứng ngay bên cạnh, nên mới bị xui xẻo đề lên..." Kỳ thực Hồ Phách biết rất rõ rằng chuyện này chính là do người có tên là Y Tuyết Mộng Anh, người vẫn đứng ở bên cạnh giá đạo cụ một tay đạo diễn, trước khi cái giá ngã xuống, lúc đó rõ ràng là cô ta nghe được tiếng kêu của cô, nhưng hiển nhiên cô ta xoay người, ngay sau đó cô đã bị cái giá ngã xuống đè lên rồi. Nhưng là, loại sự tình này không cần thiết phải tự mình nói ra làm gì, ở hậu trường nhiều người như vậy, một động tác nhỏ của cô tuyệt đối sẽ bị thấy, không phải là giả vờ vô tội sao?

"Thật sự không sao thật chứ? Ở những chỗ khác không bị thương chứ?" Việt Tiền Long Mã vẫn lo lắng hỏi kỹ.

"Giáo viên đã nói không có việc gì rồi mà, chị ở trong này nghỉ ngơi một chút là được rồi, mọi người nhanh đi làm những việc khác đi, rất bận mà." Đau đến mức Hồ Phách muốn cắn góc chăn, Hồ Phách bắt đầu tìm cách đuổi người.

"Uh, cảm ơn anh Bất Nhị đưa chị đến phòng y tế, nếu như anh Bất Nhị có việc bận thì cứ đi trước đi ạ, ở đây có em chăm sóc cho chị là được rồi." Việt Tiền Long Mã nhìn về phía anh Bất Nhị đang đứng im lặng ở một bên, không biết vì sao Long Mã luôn cảm thấy Bất Nhị luôn mang đến cho cậu một cảm giác nguy hiểm.

"Em cũng đi đi, chẳng lẽ em không giúp cho tiết mục của lớp mình chút nào sao?" Hồ Phách đang trốn ở trong chăn thầm nghĩ tới sẽ không gặp ai.

"Tiết mục của bọn em là chơi trò chơi, em hoàn toàn không cần phải tham dự." Việt Tiền Long Mã đắc ý nói.

"Nhưng mà... câu lạc bộ Tennis chắc là có việc cần phải đi đúng không? Nay cậu cũng tính toán chạy thoát sao?" Bất Nhị cười nói, tuy có chút chua xót, nhưng là khi cậu lựa chọn làm ra loại sự tình đó thì đã biết sẽ có ngày phải đối mặt với tình cảnh như vậy, bất quá cũng không nên tính toán làm gì, cứ

như vậy rồi luôn lần trốn ở trong bóng tối, đến một ngày nào đó... Hôn nữa, có chuyện, cảm thấy rất khả nghi: "Nếu như không phải tham gia tiết mục của lớp vậy thì Việt Tiền đi cùng tôi tới câu lạc bộ tennis đi?"

"Đi đi, đi đi, Việt Tiền, một mình chị ở đây nghỉ ngơi là được rồi, em cứ đi tới câu lạc bộ tennis đi."

"Vậy chị nghỉ ngơi thật tốt, xong việc em sẽ đến đưa chị về nhà, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho em"

"Biết rồi mà." Hồ Phách cười trả lời, "Hôm nay thật sự phải cảm ơn Bất Nhị rồi."

"Không cần khách khí, vậy chúng tớ đi trước, Hồ Phách cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, dù sao cứ xem chuyện này như là gặp phải tai nạn lao động đi."

Nhìn theo bóng dáng của Bất Nhị cùng Việt Tiền rời khỏi phòng y tế, Hồ Phách mở miệng thở phào nhẹ nhõm, chui vào trong chăn thoang thoang mùi thuốc sát trùng.

"Long Mã này." Bất Nhị đi ở phía sau Việt Tiền Long Mã, do dự một chút, vẫn là thử thăm dò gọi cậu lại.

"Chuyện gì vậy anh Bất Nhị?" Tuy rằng là một con người vô cùng cao ngạo, nhưng là đối với đàn anh thật sự có thực lực thì Việt Tiền Long Mã vẫn rất tôn kính, nghe thấy Bất Nhị gọi mình thì liền dừng bước.

"Hồ Phách, thật sự kết giao cùng với Việt Tiền sao?"

"Đương nhiên rồi, vì sao anh Bất Nhị lại hỏi chuyện này?" Việt Tiền Long Mã có chút nghi hoặc, cậu cùng anh Bất Nhị đã cùng nhau trao đổi về tennis không ít, nhưng là ít khi mà có thể nói là hoàn toàn không đề cập đến những vấn đề cá nhân, bởi vì không là cùng tuổi, tính cách của anh Bất Nhị cũng không giống với anh Đào Thành, cho nên liên hệ kỳ thực rất ít.

"À việc này? Tại tôi được biết người kết giao cùng với Hồ Phách chính là Việt Tiền, nhưng là tôi không biết là Việt Tiền Long Mã hay là Việt Tiền Long Nhã?" Thật sự là càng về sau này càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, bất luận là Việt Tiền Long Nhã có thái độ đối với Hồ Phách, nhưng là thái độ của Hồ Phách đối với Việt Tiền Long Nhã rõ ràng không có nói chuyện hay trao đổi gì nhiều, nhưng bầu không khí bao quanh hai người lại lộ ra sự quen thuộc không nói nên lời.

"Đương nhiên là Việt Tiền Long Mã rồi, anh Bất Nhị hỏi câu hỏi này thật sự là kỳ lạ quá." Trên mặt Việt Tiền Long Mã không có biểu cảm, cậu hơi nheo mắt nhìn Bất Nhị, muốn biết này vị đàn anh này đến cùng muốn làm cái gì.

"Vậy sao? Tôi lại cho rằng là Việt Tiền Long Nhã chứ." Bất Nhị cũng tươi cười, mở mắt ra nhìn Việt Tiền Long Mã ở phía đối diện. Quả nhiên, nhìn thân thể đột nhiên cứng ngắc cùng đồng tử mắt đột nhiên mở lớn đã rõ ràng nói cho Bất Nhị biết đáp án, người kết giao cùng với Hồ Phách không phải là Việt Tiền Long Mã, mà là Việt Tiền Long Nhã. Hóa ra Việt Tiền Long Mã cùng với cậu hoàn toàn ở cùng địa vị giống nhau nha, bị Hồ Phách lừa ư, đến cùng cô còn có bao nhiêu sự giấu diếm đây?

"Là Việt Tiền Long Mã, anh Bất Nhị." Việt Tiền nắm chặt nắm tay: "Từ hôm nay trở đi, chính là Việt Tiền Long Mã."

"Long Mã có tin không, nếu như vậy thì từ từ hôm nay trở đi, chính là Bất Nhị Chu Trợ tôi?" Bất Nhị vẫn đậm phong khinh nở nụ cười, sự thật đã được làm rõ, hai người đều là giống nhau, nếu đã có thể là Việt Tiền Long Mã, vì sao không có thể là Bất Nhị Chu Trợ?

"Anh Bất Nhị, anh..." Việt Tiền Long Mã dường như không tin vào tai mình, mở to mắt nhìn Bất Nhị. Cậu từng đã biết không ít thông tin về chị Hồ Phách từ Bất Nhị, khi đó anh Bất Nhị đã xác minh rằng chị Hồ Phách không có bạn trai, với cả anh ấy cũng không có biểu hiện cái gì đối với Hồ Phách, vì sao...

"Tôi cũng thích Hồ Phách, thời điểm tôi thích Hồ Phách xem ra còn sớm hơn cả Việt Tiền Long Mã cậu nữa." Bất Nhị nghiêm túc nhìn Long Mã, cậu đã nghĩa thông suốt rồi, sẽ không che giấu nữa, ở trong tình huống này đối với Hồ Phách mà nói thì tất cả mọi người dường như đều coi như là cùng đứng chung vạch xuất phát đi, vậy thì nên quang minh chính đại mà giành lấy.

"Khi đó tôi hướng anh Bất Nhị để hỏi thăm về chuyện của chị Hồ Phách, vì sao anh..." Việt Tiền không nghĩ ra.

"Bởi vì Long Mã cậu hoàn toàn không phải dạng người mà Hồ Phách thích, cho nên tôi cảm thấy nói cho cậu cũng không có quan hệ gì, dù sao các người là không có khả năng."

Giữa hai người lâm vào trầm mặc.

"Hừ." Việt Tiền cười khê, "Cứ cho là như vậy, chị Hồ Phách cũng sẽ là của tôi, chị ấy đã hứa với tôi rồi, chị ấy cùng Long Nhã vẫn sẽ là người yêu trên danh nghĩa, là vì tên Long Nhã xấu xa kia lúc trước đã yên lặng mà rời đi không nói một lời, cho nên chị ấy mới chưa thể nói lời chia tay, nhưng chị ấy đã đồng ý với tôi là sau khi Long Nhã trở về thì sẽ chia tay với anh ta, sau đó sẽ cùng với tôi, thật sự là đáng tiếc, anh Bất Nhị à."

"Thật vậy sao? Nhưng là tôi cảm thấy, sau khi Hồ Phách cùng Việt Tiền Long Nhã chia tay, trước khi chính thức đồng ý với cậu thì tôi cũng sẽ có cơ hội, không phải sao?" Bất Nhị đối chọi gay gắt.

"Tùy anh nghĩ." Việt Tiền ném một câu, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Việt Tiền rời đi, Bất Nhị một lần nữa nở nụ cười tươi.

"Xấu hổ sao, đã để anh đợi lâu rồi, anh Tích Bộ Phận."

Phía sau gốc cây to, Tích Bộ Phận vòng hai tay trước ngực bước ra.

"A ân... đem khách bỏ mặc ở lại một mình như vậy, thật sự là không tốt rồi!"

"Thật có lỗi, này cũng là Y Tuyết tặng cho."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Gương Vỡ Lại Lành

"Cho hỏi phòng y tế của học viện Thanh Xuân đi lối nào?" Sắc mặt Tích Bộ Phận rất bình tĩnh, không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

"Không cần, mặc dù bởi vì Y Tuyết nên cô ấy mới phải vào phòng y tế, nhưng giáo viên nói không có gì nghiêm trọng. Anh Tích Bộ Phận không cần phải đặc biệt vì bạn gái mà tới xin lỗi, hơn nữa nếu muốn xin lỗi thì mời bạn Y Tuyết tự mình đến." Bất Nhị giận dữ, không biết là bắt nguồn từ Y Tuyết Mộng Anh hay từ chính bản thân mình.

"Chắc, tôi cũng không phải vì Y Tuyết mà đến, cô ấy bị trật chân, bây giờ đang nghỉ ngơi ở bên kia, lát nữa tôi sẽ bắt cô ấy đến xin lỗi. Đến phòng y tế xem người thế nào là chuyện riêng của tôi, và Y Tuyết có phải là bạn gái của tôi hay không thì không liên quan tới cậu."

"Thật sao? Thế nhưng tiết mục của câu lạc bộ quần vợt học viện Thanh Xuân sắp bắt đầu, anh Tích Bộ Phận từ Liên đoàn quần vợt đến, có chẳng nên đi xem một chút không?" Bất Nhị mỉm cười hỏi.

"Mà thôi, chúng ta cùng nhau đi câu lạc bộ quần vợt đi, anh Tích Bộ." Bất Nhị đưa tay ra làm động tác mời.

Tích Bộ hơi cúi đầu, đã nhìn ra là Bất Nhị hoàn toàn không muốn nói cho anh tới chỗ của phòng y tế. Cười nhạt một tiếng nói: "Này, Bất Nhị, cậu cho rằng như vậy có thể khiến tôi từ bỏ sao, ngại thơ." Anh nói xong thì trực tiếp quay người bỏ đi.

"Anh Tích Bộ!" Bất Nhị thoáng lên giọng gọi.

"Anh Tích Bộ, đối với chuyện gương vỡ lại lành thì anh cảm thấy thế nào?"

Bước chân Tích Bộ dừng lại, quay người lại nhìn Bất Nhị, chân mày cau lại.

"Cậu muốn nói cái gì?"

Tích Bộ có chút kỳ quái, thời điểm lúc trước hẹn hò cùng Hồ Phách đều gặp ở bên ngoài nên mọi người hoàn toàn không hay biết. Không phải là giấu giếm chuyện gì chẳng qua cảm thấy yêu cũng được mà chia tay cũng thế, đó là chuyện cá nhân của người trong cuộc cho nên không liên quan đến người ngoài, vì vậy cậu không có ý định giải thích gì cả.

Và mối quan hệ của họ cũng không đến nỗi tệ lắm, bản thân biết rằng mình đã từng có một cô bạn gái qua lại những hai năm liền, thậm chí học sinh ở cả hai trường hoàn toàn không biết gì. Cho nên có khi chút kì quái khi nghe Bất Nhị nói, hình như cậu ta biết chuyện của hai người.

"Gương vỡ, dù có ghép lại cũng không thể thay đổi được sự thật là nó đã vỡ nát. So với việc miễn cưỡng ghép lại chung một chỗ để rồi hiện ra vết rạn vỡ, không bằng ở mỗi một nửa hoàn hảo đều không thấy vết nứt nào, cảnh tượng đó có phải tốt hơn không?"

"Gương vỡ lại lành thì sao? Chỉ cần tôi thích thì tôi có thể hồi phục nó thành hình dạng như cũ, một vết nứt cũng không có."

"Đúng vậy, em rất tin tưởng anh Tích Bộ có bản lĩnh như vậy, nhưng là tình cảm của con người, dù anh Tích Bộ có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không có cách nào hoàn toàn nắm giữ hết chứ? Hồ Phách bây giờ rất tốt, nếu không thì đã liên lạc với anh Tích Bộ rồi. Anh Tích Bộ đã mang bạn gái đến dự lễ hội của học viện Thanh Xuân, tại sao còn muốn xuất hiện trước mặt Hồ Phách? Như vậy đối với mọi người đều không tốt cho lắm, phải không?"

"Người khác tốt hay không đều không liên quan đến tôi? Tôi cùng với Hồ Phách có được hay không thì liên quan gì đến người khác?" Khuôn mặt Tích Bộ tối lại.

"Anh không muốn làm tổn thương các cô gái, dù một chút cũng không muốn. Vậy nếu đã chia tay thì cần gì phải gặp lại hả anh Tích Bộ? Y Tuyết cũng bị thương, nên người cần anh quan tâm là cô ấy mới đúng chứ?"

“Bất Nhị, cậu đang để ý quá nhiều, cậu cùng Hồ Phách chưa đến mức có thể thay cô ấy làm chủ chứ?” Tích Bộ không muốn nói chuyện với Bất Nhị nữa nên tay cầm túi quần bỏ đi.

Bất Nhị đứng một lúc rồi chọn hướng ngược lại với Tích Bộ bỏ đi.

Tích Bộ đứng ngoài cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa kính phòng y tế thấy một người đang trùm kín chăn, trong mắt hiện ra tia dịu dàng mà bản thân cũng không hay biết.

Rõ ràng cả mặt cũng không thấy rõ, chỉ thấy một mái tóc lộn xộn ở bên ngoài nhưng anh biết người trong chăn là Hồ Phách.

Quả nhiên cô ấy vẫn như vậy, rất thích ngủ nướng. Quen nhau được hai năm, trong lúc hẹn hò anh đã đợi cô không biết bao lần.

Anh đang nắm giữ loại tình cảm gì với một cô gái vô tình mới gặp ba lần rồi yêu chứ? Dưới tình huống ngay cả tên đối phương cũng không biết.

Dù đã chia tay, thỉnh thoảng Tích Bộ vẫn mơ thấy cảnh đấy, mưa làm tầm mắt mờ mịt, một cô gái cầm chiếc ô hoa quay đầu và cười rức rở với một chàng trai xa lạ.

Khi đó cảm giác nhói đau như thế nào Tích Bộ đã quên mất, nếu không ngày đó cũng sẽ không nói lời chia tay.

Chẳng qua những ngày ở bên nhau thật sự vui vẻ hạnh phúc, cho đến bây giờ không thể nào quên. Tại sao lại chia tay? Tích Bộ cũng đã quên mất.

Hình như hầu hết đàn ông đều dễ dàng bị cảm dỗ vậy, anh bị hấp dẫn bởi hai mươi bảy lần tỏ tình bất khuất của Y Tuyết Mộng Anh. Giống như nói chia tay vô cùng đơn giản sau khi cùng nhau dùng bữa và Hồ Phách đồng ý. Sau bữa cơm tạm biệt thì họ chưa từng gặp lại.

Anh có cảm thấy hối tiếc không? Tích Bộ không muốn suy nghĩ tới điều đó nữa, đối với anh sự hối tiếc là thứ vô dụng. Cho nên sau khi chia tay mọi thư từ anh gửi đi đều không có hồi âm vì vậy họ hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Do đó sau khi tay anh chấp nhận lời tỏ tình của Y Tuyết, bọn họ cùng nhau ăn cơm, hẹn hò, làm tình, làm những chuyện tương tự nhưng anh không cảm thấy hạnh phúc như trước kia.

Đến khi anh đáp ứng lời mời của câu lạc bộ quần vợt học viện Thanh Xuân, trong lòng tồn tại một tia hy vọng nhỏ nhoi, có thể hay không gặp lại nhau lần nữa? Dù là chỉ cần nói một câu “Đã lâu không gặp”.

Sau đó, khi không có báo trước, người kia liền xuất hiện ở trước cửa, ánh mắt lướt qua người anh, cười nói một câu đã lâu không gặp, xoay người bỏ đi và cứ thế chia tay dứt khoát. Anh thật sự cảm thấy không cam lòng.

Con người đứng là sinh vật có lòng tham không đáy. Ban đầu chỉ muốn gặp lại rồi nói một câu lâu lắm không gặp. Nhưng sau khi có được rồi lại bắt đầu hy vọng nhiều hơn, muốn hỏi dạo này em thế nào, rồi lại muốn giống như trước kia, nói chuyện trời nam biển bắc quên hết thời gian. Nhưng thậm chí có thể không cần nói lời nào, chỉ cần lặng lẽ ngắm nhìn cũng được.

Không đủ! không đủ! không đủ! Anh muốn nhiều hơn! Tích Bộ dựa đầu vào cửa sổ, đầu hơi ngẩng lên, lắng nghe nội tâm kêu gào.

Một tiếng chuông điện thoại lanh lảnh vang lên, Tích Bộ quay lại nhìn vào trong phòng thấy một bàn tay từ trong chăn thò ra đang mò mẫm xung quanh. Anh không nhìn được cười, vẫn là thói quen xấu vớt đồ lung tung không bỏ được của cô ấy. Cuối cùng cô cũng mò được điện thoại, ở trong chăn buồn bực, đỏ mặt nói vọng ra.

"Alo...Alo...Long Mã, chị không sao, thầy giáo có việc đi rồi, chị đang ngủ ở phòng y tế...Không cần, chị còn muốn ngủ nữa, vẫn chưa ngủ đủ nên vết thương vẫn còn đau lắm...Biết rồi, chị sẽ chờ em, bye bye."

Hồ Phách ngủ lơ mơ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cúp điện thoại và cười ngơ ngẩn một lúc thì tiếp tục nằm sấp vui vào trong chăn ngủ tiếp.

Tích Bộ định gõ cửa thì dừng lại.

Anh hoài niệm những hình ảnh phản chiếu trong gương trước khi vỡ nát, mà em, em có thấy khung cảnh xung quanh đẹp hơn khi còn lại một nửa không? Hồ Phách.

Tích Bộ đứng trước sừng sừng trước cửa sổ thật lâu, lặng lẽ quan sát người bên trong phòng. Anh muốn gõ cửa sổ nhưng tay không thể cử động được, xem ra muốn hỏi em có tốt không dường như là dư thừa. Nhưng tôi muốn em hỏi tôi, cuộc sống có tốt hay không.

Tích Bộ ngẩng đầu lên rồi xoay người rồi đi, khí thế cao ngạo không ai sánh bằng, đây vẫn là niềm tự hào của anh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Người Đã Từng Yêu

"Y Tuyết làm sao vậy?" Hạnh Thôn ngồi ở phía trước sân khấu xem xong hai tiết mục, liền thấy Y Tuyết vừa mới được Bất Nhị đưa đi về từ phía sau sân khấu, thần thái có vẻ như đang hồn bay phách lạc ngồi ở băng ghế phía bên kia, vì thế liền túm tụm với Thiết Nguyên xem nào nhiệt.

"Khiếp! Cô ta vừa vào liền làm ngã cái giá đạo cụ, bản thân cô ta thì không bị thương, mà cái giá ngã xuống lại làm chân của chị Lục Xuyên bị thương, chảy rất nhiều máu, bị Bất Nhị ôm đến phòng y tế rồi." Thiết Nguyên tức giận nhìn Y Tuyết ngồi ngơ ngác ở bên kia. Tuy ba năm không liên lạc, nhưng trước đây khi còn học cấp hai, chị Lục Xuyên là bạn gái của đội trưởng, những người khác trong hội tennis thì luôn bận bịu với khóa học huấn luyện bổ túc của mình, chỉ có chị ấy là thoải mái nhất về mặt thời gian. Cho nên cho dù sau này đều đồn đại rằng chị Lục Xuyên làm ra việc kia nhưng Thiết Nguyên hoàn toàn không tin, bởi vì với thành tích học tập vô cùng tốt, và việc yêu thích đọc sách của chị thì nhất định sẽ không thể làm ra việc này, sau này quả nhiên sự thật đã được chứng minh là những người đó vu oan cho chị ấy, Thiết Nguyên cực kì tôn trọng đàn chị này.

"Bị thương?! Nghiêm trọng không?" Hạnh Thôn có chút lớn tiếng, nhìn chăm chăm Thiết Nguyên hỏi. Biến hóa như vậy làm cho cậu ngồi ở bên cạnh có chút hơi bất ngờ, Thực Điền nhủ mảy nhìn sắc mặt càng tối, Nhân Vương vẫn về lộn tóc bạch kim nở nụ cười nghiền ngẫm.

"Em còn chưa nhìn rõ thì chị Lục Xuyên đã bị ôm đi, trên mặt đất chảy rất nhiều máu, nên chắc là miệng vết thương rất sâu..." Thiết Nguyên vò vò mái tóc hỗn độn, "Em nhìn trên mặt đất trước đó rất nhiều máu, có lẽ là đưa vào bệnh viện rồi."

"Cái này là cậu không đúng rồi, mà nhận thức của chị Hồ Phách như thế nào, có khi nào giống như đã chết không?" Nhân Vương không có ý tốt nói, ánh mắt hồ ly quét trên người Hạnh Thôn.

Nếu như nói tới bạn tốt khác giới ở trung học Lập Hải này của Lục Xuyên Hồ Phách thì chắc chắn Nhân Vương Nhã Trì sẽ là người xếp thứ nhất, tuy rằng tình bạn của hai người cho đến bây giờ không bị người ngoài biết, nhưng mà đến cả người trong nhà của hai người cũng đều không cho biết họ là bạn tốt. Tình bạn bấy lâu nay của bạn trai của Lục Xuyên là Hạnh Thôn lúc đó cũng không biết. Cho nên sau này khi mà Hạnh Thôn chia tay Lục Xuyên thì anh thường cảm thấy thái độ của Nhân Vương đối với mình dường như có chút kỳ lạ, nhưng lại không biết lý do.

Nhân Vương đối với Hạnh Thôn thật sự là giận cá chém thớt, cô không học chung trường cao đẳng với Lục Xuyên mà còn chuyển nhà đi, sau đó còn cắt đứt liên lạc với bạn bè. Nửa năm cuối của học kỳ một đột nhiên chuyện này bị làm ầm ĩ lên, ảnh hưởng quá lớn đến Lục Xuyên, những người khỏi xương đều bị trừng trị rất thảm ở dưới tay Nhân Vương, dù sao trong trường có nhiều nữ sinh yêu thích cậu như vậy, lúc nói chuyện với cậu đã vô tình lộ ra một chút rằng chính mình đã tạo ra loại tin đồn thất thiệt này, tự nhiên sẽ có người thay cậu giáo huấn họ. Nhân Vương Nhã Trì cũng không phải người hiền lành gì, đối với sự bá đạo của mình ở trường thì trong lòng cậu không cảm thấy chút áy náy nào.

Hạnh Thôn là đội trưởng đội tennis, vẫn là anh kính nể người, thật ra Hạnh Thôn và việc kia không có liên quan gì, các thành viên trong đội tennis cũng đã biết là nghe anh và Lục Xuyên chia tay không phải vì chuyện kia, nhưng vào lúc Lục Xuyên cần nhất thì anh lại đòi chia tay, chắc chắn là một trong những nguyên nhân khiến cho Lục Xuyên rời khỏi Lập Hải, với cả khi này lúc mà Lục Xuyên nói chuyện thì anh có thể hoàn toàn nhìn ra được, cô ấy rất để ý đến mối tình đầu này.

"Thôi, dù sao trước kia tôi cũng học cùng lớp với Lục Xuyên nên tôi cũng nên đi hỏi thăm một chút, như vậy đi, tôi đi trước đây." Nhân vương đứng lên, khép lại hai ngón tay làm động tác cúi chào, hướng tới trường học sơn màu xanh hỏi thăm phòng y tế của nữ sinh, một mình rời khỏi.

"O!! Anh Nhân Vương là người yêu của chị Hồ Phách sao?!" Thiết Nguyên luôn bị Nhân Vương bắt nạt đến có chút kinh sợ hỏi.

"Sao có thể, đó là Nhân Vương mà." Tóc đỏ Hoàn Tinh Văn thối bong bóng, "Bởi vì Nhân Vương và Lục Xuyên là bạn rất tốt mà."

Mọi người của Lập Hải Đại này đều nhìn Hoàn Tinh vô cùng chăm chú, hàm ý bên trong rất phong phú.

"Hoàn Tinh, cậu làm sao biết được?" Liễu Liên Nhị hỏi trước khi xuất hiện, đây chính là tin tức do hần thu thập được, nhìn qua Nhân Vương và Lục Xuyên hoàn toàn không có liên hệ gì, nhìn cặp kính mắt của Liễu Sinh không ngừng phản quang, hần là cộng sự thân cận nhất của Nhân Vương mà cũng không biết chuyện này.

"Tôi thường xuyên mua bánh ngọt ở cửa hàng, trước kia Lục Xuyên và Nhân Vương cũng thường xuyên đi tới đó, Nhân Vương mua bánh ngọt không chọn cho mình mà chọn bánh ngọt trà xanh theo sở thích của Lục Xuyên. Tôi và bọn họ cũng thường xuyên ăn bánh ngọt cùng nhau mà, cho nên chỉ biết họ là bạn tốt thôi."

"Thật vậy sao?! Trước kia hoàn toàn không nghe anh Hoàn Tinh nói gì hết." Thiết Nguyên trừng lớn mắt.

"Ày, loại chuyện này có gì tốt mà nói chứ." Hoàn Tinh lại thối ra một bong bóng, không háo sắc không tự cho là thật tôn trọng lục xuyên, Hoàn Tinh cũng không nghĩ sẽ đem tin tức truyền đi gây phiền toái cho cô ấy, đương sự không nói, cậu tất nhiên cũng rất nghĩa khí giúp người khác giữ bí mật, nhưng mà Nhân Vương mời hần nửa tháng ăn bánh ngọt cũng coi như một phần lý do.

"Nhân Vương sao?" Hạnh Thôn nhìn thấy Nhân vương rời đi, cuối cùng cũng hiểu được tại sao trong ba năm qua thái độ của Nhân Vương thường đối với mình rất quái dị, thì ra là vì Lục Xuyên.

Hạnh Thôn thật sự rất thích Lục Xuyên Hồ Phách, bọn họ năm đầu trung học bắt đầu kết giao, lúc năm hai Hạnh Thôn định hướng tương lai của chính mình, đứng đầu là kết hôn với Lục Xuyên.

Đầu năm ba cuộc sống đen tối khi biết mình mắc phải căn bệnh kia, vẫn mỉm cười kiên trì đứng bên cạnh, không sợ khi đó bệnh tật tra tấn, mà với tính khí nóng nảy của mình, Hạnh Thôn thường xuyên nổi nóng với cô, cô cũng nắm chặt tay mình không buông, lại cực kỳ chính xác, đó là ánh sáng trong bóng tối của Hạnh Thôn.

Chuyện này là bắt đầu không đúng ở chỗ nào? Là giai đoạn đầu lành bệnh, hôm đó anh vô tình nghe được em gái Mi Toa Từ khóc lóc kể lể rằng bạn gái của anh trai không tốt với mình, nói là Lục Xuyên Hồ Phách đã nói với cô ta rằng: "lúc anh cô bị bệnh tôi cũng không rời không bỏ chăm sóc anh ấy, cho dù tôi bất nạt cô, anh ấy cũng không chia tay với tôi".

Anh nghe xong vô cùng tức giận, bởi vì hẳn cho rằng Mi Toa Từ đang nói dối, nói xấu Lục Xuyên với những người khác, Lục Xuyên là kiểu người nào, kết giao hai năm anh biết rõ, vì thế anh liền ra mặt bậc đàn anh để trách cứ Mi Toa Từ.

Sau đó anh cũng hỏi quan hệ của Lục Xuyên và em gái mình, Lục Xuyên cũng rất thành thật nói quan hệ với Mi Toa Từ không được thân thiết lắm, Hạnh Thôn thật sự hy vọng người nhà của mình và người mình thích có thể ở chung sống hòa thuận, còn thật sự nói với Lục Xuyên, cô ấy đồng ý sẽ cố gắng cải thiện tốt quan hệ với Mi Toa Từ.

Sau đó, sự tình càng vào vực sâu không thể vãn hồi.

Đầu tiên là Hạnh Thôn tận mắt nhìn thấy Lục Xuyên ném hộp âm nhạc của Mi Toa Từ đưa cho vào thùng rác, còn có bức thư viết rằng hy vọng có thể chung sống hòa thuận cũng bị ném đi. Hộp âm nhạc là thứ mà Mi Toa Từ đã dùng toàn bộ tiền tiêu vật tiết kiệm đã lâu, trong thư cũng viết Mi Toa Từ vì anh trai mà muốn thân thiết với Lục Xuyên, Mi Toa Từ giấu ở ngăn kéo bị anh vô tình phát hiện, anh cũng hy vọng có thể thông qua cái này làm quà cho hai người quan trọng của mình chung sống hòa hợp. Nhưng tận mắt thấy Lục Xuyên nhìn thư, vô thành một đồng vút vào thùng rác cùng hộp âm nhạc.

Hạnh Thôn bắt đầu nghi ngờ, có phải mình thật sự không hiểu Lục Xuyên hay không.

Sau này càng ngày càng nhiều chuyện xảy ra, khiến cho Lục Xuyên pờ trong mắt anh càng ngày càng xa lạ, cho đến khi Mi Toa Từ bị Lục Xuyên đẩy ngã ở trên đường suýt chút nữa thì bị xe đâm, may mắn người kia nghe Mi Toa Từ kể khổ của tiền bối cứu cô.

Không thể tin chính mình nhìn nhầm người, anh nói với Lục Xuyên những lời nói vô cùng khó nghe, tính tình nóng nảy lại được dịp bạo phát, anh liền nói ra lời chia tay. Lục Xuyên không đồng ý, một mực khóc, khóc rất đáng thương, anh liền mềm lòng, nhưng nghĩ đến chuyện vì Lục Xuyên mà bản thân trách mắng một Mi Toa Từ vô tội, Hạnh Thôn kiên quyết chia tay.

Lục Xuyên vẫn muốn giải thích với anh, nhưng anh từ chối yêu cầu gặp mặt của cô, đưa số điện thoại của cô vào danh sách đen, thậm chí làm trò trước mặt toàn bộ bạn học, lúc Lục Xuyên đến lớp tìm anh nói những lời nói quá đáng. Sau đó những bài bài báo của Lục Xuyên, dù là viết gì đều bị mọi người đưa nhau sao chép rồi phát tán. Lúc đó, cô vẫn không buông tha, vẫn ngoan cường tìm đến anh khiến anh thấy rất phiền, liền cùng đàn em năm ba là Thần Quang Du Từ kết giao.

Đứng nơi đầu sóng ngọn gió, Lục Xuyên đột nhiên im lặng rút lui, lại nghe được tin tức của cô, sự thật chứng minh là cô bị vu oan, nhưng cũng không có ai gặp lại cô. Khi lên trung học, anh đứng trước danh sách phân lớp, cận thận nhìn từ đầu tới cuối, không còn người nào tên là Lục Xuyên Hồ Phách nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hồi Tiếc Không Kịp

Một thời gian rất lâu sau đó, Hạnh Thôn đều đã tự hỏi mình rằng khi đó vì cái gì mà anh liền cố chấp cho rằng Hồ Phách lừa gạt mình, không muốn nghe cô giải thích. Không chỉ bởi vì Mi Toa Từ đưa vào con đường sai lầm và nói dối, mà còn vì sự nóng nôi của tuổi trẻ, lòng tự tôn mãnh liệt không cho phép bị lừa gạt, không có cách nào chấp nhận người mình thích lại làm ra chuyện như vậy, dù cho đáy lòng vẫn quyến luyến khoảng thời gian hai người ở chung với nhau, nhưng cuối cùng vẫn quyết tuyệt đưa ra lời chia tay.

Khi đó Hạnh Thôn Tinh Thị chỉ mới là một thiếu niên mười lăm tuổi, cho dù được gọi là Thần Chi Từ* ở trên sân bóng thì lúc đó anh cũng chỉ là thiếu niên vô tri ngây thơ, anh cũng không biết tương lai của chính mình sẽ ra sao, hay quyết định của hiện tại thì tương lai sẽ có bao nhiêu hối hận.

*Thần Chi Từ: thần thánh, siêu phàm

Anh xem nhẹ sự đau thương ần ần trong lòng mà không đi hỏi thăm tin tức về Hồ Phách, đem tất cả tinh lực đặt lên trên sân bóng. Bạn gái mới và em gái Mi Toa Từ lại ở chung với nhau vô cùng hòa thuận, đây chính là hình ảnh mà anh hằng hy vọng tới, nhưng rốt cuộc anh lại không thấy vui vẻ. Chung quy là muốn quên nhưng lại vẫn nhớ về Hồ Phách ngủ không được, anh cứ âm thầm nói với chính mình như vậy, ngày hôm sau vẫn là Hạnh Thôn ngồi ngồi không chê vào đâu được.

Có một số việc đã bị thời gian làm phai nhạt đi, nhưng có một số việc vĩnh viễn không bao giờ có thể nhạt nhòa. Không thể thân mật đụng chạm với người con gái khác, trong hai năm kết giao đã dưỡng thành thói quen nhỏ cho anh sau khi chia tay.

Lúc anh tự trách bản thân là do lúc trước không thành thật nhận ra lỗi của chính mình, anh cũng tự thừa nhận ở trong lòng là chưa từng quên được cô, đã tìm cô khắp nơi nhưng rốt cuộc cũng tìm không thấy. Sau khi tốt nghiệp đại học sẽ cùng Hồ Phách kết hôn, kế hoạch tương lai của anh chưa một lần được có cơ hội nghĩ đến lần thứ hai. Hồ Phách cắt đứt liên lạc với tất cả các bạn bè ngày xưa, em trai của cô Lục Xuyên Thấu mỗi lần nhìn thấy anh thì luôn luôn trợn mắt nhìn, khó khăn mới nghe được cô học trung học tại trường Thanh Xuân ở Tokyo, vậy mà anh cũng không có nổi dũng khí đi tìm cô.

Trên thế giới này, bất luận là nói dối về điều gì thì đều có một kết cục đó là sẽ bị vạch trần, chỉ là không biết sớm hay muộn sẽ bị vạch trần thôi. Vào mấy tháng trước Thần Quang Du Tử nói cô ta muốn chia tay, em gái Mi Toa Tử đã phản đối kịch liệt không cho, anh liền thấy có chút nghi hoặc. Theo thời gian trôi qua, tình cảm giữa Mi Toa Tử với Thần Quang cũng không tốt như hồi còn học trung học, dần dần theo thời gian Mi Toa Tử cũng không chán người anh trai này, mà anh lại không hiểu vì sao Thần Quang Du Tử chia tay với anh Mi Toa Tử lại chạy tới cãi nhau với anh.

Nhưng từ trước tới nay Hạnh Thôn luôn là một thiếu niên có tâm tính bất định, anh không muốn giải thích tường tận, cũng không muốn Mi Toa Tử quá thân thiết với Thần Quang Du Tử nhiều, anh đối với Thần Quang Du Tử căn bản là một chút tình cảm trong lúc làm chuyện đó cũng không có.

Và rồi sau đó anh đã nghe được chuyện gì?

Mi Toa Tử bị Thần Quang chặn lại xô ngã ở trong trường, trong lúc xô đẩy cô ta nói 'Nếu anh trai cô đồng ý với tôi chuyện chia tay thì tôi sẽ nói cho anh ấy biết là anh ấy với Lục Xuyên Hồ Phách chia tay đều là bởi vì cô tại lừa gạt anh ấy, cho nên tốt nhất là cô nên nghĩ biện pháp để cho Hạnh Thôn hiểu ra nếu đánh mất tôi sẽ vô nghĩa như thế nào đi'.

Đây là chuyện không còn mới nữa? Cô em gái nhỏ không muốn anh trai mình bị bạn gái phân tán sự quan tâm trên mình, phi thường chán ghét, nhưng là không biết nên làm gì. Sau đó gặp được một cô gái tốt, dạy cho em gái một vài biện pháp nhỏ.

Và cô gái tốt đó không ai khác chính là Y Tuyết Mộng Anh đang học tại đại học Băng Đế.

Là anh quá tự tin, tin tưởng những gì mà mắt mình nhìn thấy đều là sự thật, sau khi việc em gái giả vờ bị Hồ Phách đẩy ngã bị lộ, trong lòng anh hoàn toàn hoài nghi rằng bản thân anh thật sự là kẻ điên, đã bẻ gãy tình cảm giữa hai con người yêu nhau.

Sau khi biết chân tướng, những thứ vẫn luôn chôn ở sâu trong đáy lòng anh tựa như những hạt giống, đột nhiên xé toạc vỏ bọc của mình ra, mọc dài với tua tủa những bụi gai, anh bị đâm đến máu tươi đầm đìa. Rốt cục anh cũng có dũng khí để tìm tới em trai Hồ Phách hỏi thăm về chuyện của cô, cậu ấy nói chị mình hiện tại đang rất tốt, đừng lo lắng tình cảm đã qua quay về mà quấy rầy chị ấy.

"Tôi không biết lúc trước anh Hạnh Thôn vì sao lại chia tay chị ấy khi chị ấy đang bị vu oan hãm hại, nếu anh có tình cảm với chị tôi, chỉ một chút thôi thì anh tỷ sẽ không làm như vậy. Tôi còn nghe nói sau khi hai người chia tay anh Hạnh Thôn liền có bạn gái mới ngay sau đó, đương nhiên anh không biết chị tôi bởi vì chuyện này mà đã phải chịu nhiều thống khổ, chị ấy đã tự bỏ xuống đi tự tôn của mình mà tìm anh, lại bị lần lượt từ chối, không những thế còn nói ra những lời quá đáng như vậy đối với một người con gái đã yêu mình trong hai năm. Anh Hạnh Thôn nghĩ là sau ba năm thời gian thì những việc đây sẽ bị lãng quên sao, có thể, nhưng là tôi sẽ nhớ kỹ, dù cho hiện tại chị tôi có thật sự đã quên, tôi cũng sẽ thay chị ấy nhớ kỹ, anh Hạnh Thôn, cầu xin anh đừng tiếp tục quấy rầy tới cuộc sống của chị tôi nữa."

Lục Xuyên Thấu nói những lời này với ánh mắt mang theo hận ý, không cách nào bác bỏ rằng chuyện chia tay của ba năm trước đã tạo cho Hồ Phách nhiều đau khổ và tổn thương, nhưng là, làm sao Hạnh Thôn buông tay dễ dàng như thế. Anh lòng vòng dạo quanh, rốt cục xác định trong lòng mình có người kia, bất luận thế nào anh đều muốn quay trở lại, anh có thể đem những vết thương lòng mà cô gây ra vứt sang một bên, có thể đáp ứng mọi yêu cầu của cô, chỉ cần cô có thể quay trở lại bên cạnh anh.

Cho nên anh đã vô cùng khăng khải đồng ý lời mời tham gia đội tuyển đội Tennis của học viện Thanh Xuân, chỉ là anh muốn được nhìn thấy cô, muốn biết tâm tư của cô. Không nghĩ tới gặp lại đầu tiên không phải là cô, mà lại là kẻ gây nên nguyên nhân khiến hai người chia tay, Y Tuyết Mộng Anh.

Hạnh Thôn đối với Y Tuyết không có chút gì gọi là hảo cảm, nếu không phải do những lời nói dư thừa của cô ta thì Mi Toa Tử chưa chắc sẽ làm ra những việc như thế. Bất quá nhìn cách cô ta cầm tay Tích Bộ Phận thì có vẻ như hai người đang kết giao, câu lạc bộ tennis của đại học Lập Hải với câu lạc bộ tennis Băng Đế cũng có chút giao tình, dù cho có gì đó đối xử không tốt với cô ta thì anh cũng không nghĩ tới cô ta lại gây thương tổn cho Hồ Phách như vậy:

"Hạnh Thôn, nếu muốn đi thì đi đi." Không ai nghĩ rằng Thực Điền có thể nói ra như vậy.

"Thực Điền..." Hạnh Thôn quay đầu nhìn người bạn tốt nhưng trầm mặc ít lời này.

"Nếu đã quyết định, vậy thì cứ làm đi, đừng để chính mình lại tiếp tục hối hận thêm lần nào nữa." Dù cho Hạnh Thôn luôn dẫu đi sự yếu đuối và tỏ ra mạnh mẽ, nhưng mà thay đổi trong hai năm qua như thế nào làm sao thoát được khỏi mắt của người bạn lâu năm Thực Điền này được.

"Cảm ơn cậu, Thực Điền, mọi người, tôi đi trước một chút." Hạnh Thôn nhanh chóng cầm khoác áo rồi đi.

"Đã lâu không gặp, Hồ Phách, thoáng cái đã ba năm không gặp rồi, vừa thấy mặt cậu lại liền nằm trên giường bệnh đúng là xui xẻo mà." Nhân Vương nghiêng đầu tựa vào trên khung cửa nhìn Hồ Phách.

"Nhã Trì? ! Sao cậu lại đến đây vậy?" Hồ Phách thấy bạn chí cốt liền thập phần vui sướng, đúng là suy nghĩ đến việc mình đơn phương cắt đứt mọi liên hệ, tính tình của tên Nhã Trì này ác liệt với bá đạo như vậy hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cô, nghĩ vậy trong lòng cô lại có chút bất an.

"Nghe nói toàn thân cậu bị dính toàn máu nên đưa xuống phòng y tế, bị làm sao vậy? Nghiêm trọng không?" Nhân Vương đi vào phòng y tế không khách khí ngồi ở cạnh giường.

"Đau chết mất..." Hồ Phách ở trước mặt bạn tốt hoàn toàn không che giấu cảm xúc, mang theo giọng nói kéo dài như muốn khóc.

"Chờ vết thương của cậu tốt lên, tôi mới tính sổ với cậu!" Nhân Vương vươn tay vò vò mái tóc của Hồ Phách khiến cho cái đầu cô rối thành tòi quạ.

"Chị... đại học Lập Hải... Nhân Vương? Anh đang làm gì ở đây? !" Trên khuôn mặt không chút thay đổi, thiếu niên đưa đôi nhãn miêu* mà hung hăng nhìn chăm chăm tên kia đang để tay của hắn trên đầu chị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Khách Không Mời Mà Đến

"Long mã ? Em sao lại tới đây ?" Hồ Phách đẩy tay Nhân Vương đang vuốt tóc mình ra. Không phải cậu vừa mới nói qua điện thoại là không tới đây sao? "Không phải em đang tập ở câu lạc bộ quần vợt à?"

"Giữa trưa mới bắt đầu, không phải chị định ở trong phòng y tế đến tối chứ ?" Việt Tiền đi đến bên mép giường Hồ Phách: "Chị đi ăn cơm cùng em, sau đó em đưa chị đến bệnh viện gặp bác sĩ, rồi về nhà." Ánh mắt không tốt nhìn Nhân vương: "Chị với Nhân Vương của đại học Lập Hải có quen biết sao?" Chị quen biết với cả Đại Hải* sao ?"

*Đại Hải: đại học Lập Hải, ở bên Nhật người ta thường gọi tắt như vậy, ví như đại học Tokyo người ta gọi tắt là Todai (Tokyo Daigaku, mà daigaku trong tiếng nhật có nghĩa là đại học.)

"Trước kia chị cùng với cậu ấy là bạn tốt ở Đại Hải, cậu ấy có qua thăm chị một chút. Em đưa chị trở về thì câu lạc bộ làm thế nào?" Hồ Phách cũng không muốn nằm mãi ở phòng cứu thương, bên trong kia mùi nước khử trùng làm cho cô có chút khó chịu.

"Trốn được là tốt rồi, dù sao còn có những người khác nữa." Long Mã đỡ Hồ Phách từ trên giường, ngồi xuống đi giày giúp cô.

"Chị cùng với hắn vẫn qua lại hay sao?"

Nhân Vương theo thói quen dùng ngón tay quấn vòng quanh tóc dài của mình, cảm thấy mình sắp bị ánh mắt kia chọc mù, trắng trợn lộ ra sự ân ái quá đi mà. Hoàn toàn có thể cảm nhận được địch ý của cậu thiếu niên thiên tài quần vợt siêu cấp này, so với ở lúc ở trên sân quần vợt thì quả thật là rất có thực lực. Xem ra vận số Hồ Phách không tệ, gặp được một người vô cùng quan tâm đến cô ấy.

"Ừ..." Hơi do dự một chút, Hồ Phách cũng trả lời quả quyết. Bây giờ dù là ai thì hắn chỉ có Long Mã hiểu, những người khác chẳng qua chỉ là bạn chán gỏi thôi. Mặc dù Long Nhã đã quay về, nhưng cô đã chấp nhận Long Mã, cô cần cẩn thận tìm khoảng thời gian thích hợp chia tay Long Nhã sau đó cùng với Long Mã ở chung một chỗ. Dù sao Bình Đăng Viện cũng tốt Bất Nhị cũng tốt, cũng sẽ không là quan tâm loại chuyện như vậy người.

Đến cả với Tích Bộ, Hồ Phách cảm thấy lợi dụng cảm giác áy náy này cũng tốt. Đối với một số người, có được quá dễ dàng sẽ không biết quý trọng, muốn cho cậu thấy được nhưng không sờ được, mới là biện pháp tốt nhất giữ cậu bên người. Cho nên việc cùng Long Mã chính thức qua lại, cũng là một phần trong kế hoạch của Hồ Phách, chỉ là, chuyện mấy người đàn ông đồng thời ở chung với nhau bị phát hiện, tình cảm của Long Mã sẽ bị tổn thương.

Vì thế cũng giống như bây giờ, chỉ cần là chuyện không quan trọng, Hồ Phách sẽ đều nghe theo lời Long Mã, cũng chỉ có ở những chỗ như thế này, quan tâm tới cô một chút, Hồ Phách mới có thể bớt đi cảm giác bất an và áy náy.

Long Mã thay chị cột chặt dây giày, chị lại thừa nhận bọn họ đang qua lại, làm cậu thở phào một cái, khóe miệng hơi cong lên. Mới phát hiện Bình Đăng Viện nhìn trộm chị rất nhiều lần, còn có anh Bất Nhị cũng vậy, Long Nhã cũng chỉ là muốn nắm chặt chị ở trong tay mới có thể dễ xuống con tim bất an.

"Chị à, vậy chúng ta đi ăn đi, em nhớ có một nhà vườn mà trước kia chị rất thích đấy." Việt Tiền đỡ Hồ Phách đứng lên.

"Này, không định mời tôi hả? Anh Việt Tiền?" Nhân Vương tình nghịch ghé vào vai Hồ Phách, bị Việt Tiền đẩy ra, lại ghé vào bả vai Việt Tiền, "Này, này, nhưng mà anh à, có thể để cô ấy cử động như vậy cũng không sao chứ?"

"Không sao, chỉ cần cậu cách xa chị ấy một chút." Mặc dù là bạn của chị, nhưng mà cậu nhìn vẫn có chút không thích, nếu như có thể biến thành nhỏ lại, có thể bỏ vào trong hộp bảo vật đeo ở trước ngực như vậy sẽ không cần lo lắng bị lừa đi mất.

"Thật đáng tiếc, em cùng Hồ Phách trước đây là bạn tốt đó. Lúc chúng tôi còn chơi chung thì còn không biết cậu đang ở chỗ nào đấy." Nhân vương bình thần tóm lấy tay Việt Tiền, nhìn thấy bộ dạng tức giận của hắn không nhịn được ý nghĩ muốn trêu chọc một chút.

"Thật không, tôi chưa từng nghe chị đến cậu, có thật hai người là bạn tốt không vậy?" Bàn về độc mồm độc miệng Việt Tiền cũng đâu có thua kém.

Sau đó, Nhân Vương làm bộ u oán nhìn Hồ Phách: "Phải không, trước kia Hồ Phách và mọi người không bao giờ nhắc tới tôi sao? Lâu như vậy mà cũng không liên lạc là bởi vì không có coi tôi là bạn bè nữa hay sao? Đúng là làm cho người ta đau lòng quá đi"

"Này, hai người nói đủ chưa hả, nếu không cứ ở trong này từ từ mà trao đổi, tôi đi ăn cái gì trước đây." Hồ Phách im lặng nhìn hai người, lâu không gặp như vậy rồi mà tính cách của Nhân Vương vẫn không có gì thay đổi, Long Mã cũng vậy, bình thường thì lạnh nhạt xa cách, vậy mà bây giờ có thể nói nhiều như thế.

Ba người nhanh chân rời khỏi phòng y tế . Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, thích quá, Hồ Phách giờ tay lên che ánh sáng, bạn tốt, lại nghiêm túc thích mình, nếu có thể một lòng như vậy thì cũng tốt.

“ A...a ... thật đáng ghét ! Tại sao Long Mã lại thích cô ta chứ? Thật đáng ghét, hoàn toàn không nhìn ra cô ta có điểm nào xứng với Long Mã! Tôi sẽ không buông tay đâu.” Tiểu Phấn Điền Bằng Hương nhìn Long Mã đang dìu Hồ Phách, đùng đùng nổi giận hét lên.

“ Tiểu Bằng cậu đừng tức giận như thế ..” Long Khi Anh Nãi sốt ruột muốn che miệng bạn thân lại, mặc dù chính mình cũng không cam lòng, nhưng là anh Long Mã thích chị ấy thì nhất định là có lý do, yên lặng ủng hộ là được rồi, bằng không nếu Long Mã biết các cô ở sau lưng mình mà bình luận như vậy thì nhất định sẽ bị ghét. Cũng giống như lúc Long Mã mới công khai, không ít nữ sinh ở sau lưng bàn tán, có một lần bị Long Mã bắt gặp, mấy cô gái kia bị trách móc đến phát khóc lên.

“ Tôi biết... thật là..Hừ, còn ba năm chứ đã tốt nghiệp ngay đâu, tôi cũng không tin Long Mã còn thích nổi cô ta, chỉ cần tôi không buông tay, nhất định sẽ còn cơ hội” Tiểu Phấn Điền Bằng Hương nói, trong lòng tràn đầy tự tin .

Hai nữ sinh kia rời đi rồi, Hạnh Thôn mới từ gốc cây đi ra, sắc mặt tái nhợt. Thật là buồn cười, hạ quyết tâm thì sao chứ, ngay từ đầu cô ta đã không có cửa rồi.

Phải làm gì đây? Chỉ cần buông tha cho cô ấy sao? Chấp nhận tha cho cô ấy sao Hạnh Thôn? Nhìn bóng lưng họ khuất dần, Hạnh Thôn yên lặng suy nghĩ, câu trả lời đương nhiên là phủ định, rốt cuộc thì đối mặt với khát vọng của chính mình, làm sao có thể dễ dàng buông tha được? Bất luận như thế nào, vẫn là muốn đánh cược một lần mới cam tâm.

Trong một cửa tiệm không xa trường học, nhóm ba người Hồ Phách vừa ăn cơm xong, trên bàn cơm Hồ Phách cùng Nhân Vương nói chuyện về cuộc sống gần đây và cả ý định sau này nữa. Chợt phát hiện ra hai người đều có ý định vào cùng một trường đại học.

Cảm giác xa lạ do ba năm không gặp hoàn toàn biến mất, hai người lại trở về thời trung học, mọi thứ đều không có gì giấu diếm nhau. Long Mã trầm mặc ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng bị Nhân Vương chọc tức một vài câu thì tức giận đứng lên.

Ăn cơm xong, Hồ Phách cùng Nhân Vương trao đổi số điện thoại cùng địa chỉ thư điện tử mới. Ngồi phía sau chiếc xe của Long Mã, Hồ Phách chào tạm biệt Nhân vương. Cùng Long Mã đạp xe chậm rãi quay trở lại nhà.

“Chị, chị không muốn em đưa chị về sao?” Đề nghị đến bệnh viện bị từ chối, Long Mã đối với vết thương của chị vẫn là không an lòng.

“Không cần đâu, đây có phải là Long Mã năm thứ nhất cao trung không vậy? Giờ này về trường vẫn còn kịp vui chơi đó, không cần lo lắng cho chị đâu. Mẹ chị vốn là thầy thuốc mà, chị quen tự xử lý vết thương rồi, ở nhà còn có túi cứu thương nữa, chị có thể tự làm được. Chị cũng không muốn một người chỉ biết vây quanh bạn gái đâu nha.” Hồ Phách làm bộ tức giận đẩy Việt Tiền rời đi.

“Được rồi, chị phải cẩn thận đó...” Long Mã vừa nói, đột nhiên ôm lấy Hồ Phách, một tay đặt ở sau gáy nàng, đôi môi nóng bỏng dán lên môi Hồ Phách, đầu lưỡi cạy ra hăm răng, cắn rờ dây dưa bên trong, cho đến khi Hồ Phách không thở nổi, vô lực đẩy bả vai của hắn, hắn mới lưu luyến buông đầu lưỡi ra khỏi miệng nàng, lại ở khoe môi liếm láp thật lâu.

“Đang nghĩ rất muốn chị...” Việt Tiền không nỡ cúi đầu tựa vào bả vai Hồ Phách. “Bị thương như vậy thì lúc nào mới có thể cùng chị ...làm...đây...”

“Em đang nói gì thế, đáng ghét!” Hồ Phách nắc cở đỏ mặt: “Đi đi, không muốn nhìn thấy em nữa...” Bị đẩy ra, Việt Tiền cười cười ngồi lên xe, lại nhân tiện ở bên môi Hồ Phách hôn môi một chút mới rời đi.

Nhìn bóng dáng Việt Tiền biến mất ở ngã rẽ, Hồ Phách mới móc chìa khóa ra, mở cửa vào nhà, vừa xoay người định đóng cửa, ngón tay rõ ràng bị khớp xương chặn lại, Việt Tiền Long Nhã đứng ở trước mặt cô, quay lưng về phía mặt trời, làm cả người cô bao trùm là bóng người dày đặc của anh

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Mang Cô Đi Theo

"Mời anh vào một lát chứ? Hồ Phách thân yêu. Đã lâu không gặp rồi nhỉ, rất nhớ em". Cánh tay thon dài đẩy cửa ra, Việt Tiền Long Nhã đi vào trong phòng, thuận tiện trở tay đóng cửa lại. "Làm sao thế? Nhìn thấy anh quá vui mừng sao? Chẳng phải mời này ở trường rất lạnh nhạt với anh à, thật đau lòng đó".

Việt Tiền Long Nhã vươn cánh tay dài ra đem Hồ Phách vẫn còn chưa phản ứng kịp ôm vào trong lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu của Hồ Phách nhẹ nhàng vuốt ve, mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc xông vào trong mũi, mang theo hơi thở trưởng thành làm say lòng người chỉ thuộc về anh, hoàn toàn đem Hồ Phách bao phủ.

"Trước tiên anh nên buông em ra..." Thất thần một lúc, cuối cùng Hồ Phách tỉnh táo lại gầy dựa cơ thể muốn thoát ra khỏi cái ôm của Long Nhã, Long

Nhà cũng không hề làm khó, buông Hồ Phách ra, rồi ngồi xỏm ở trên mặt đất, đột nhiên nhấc váy của Hồ Phách lên, vết thương ghê người để lộ trước mắt Long Nhã.

"Rất nghiêm trọng đấy, đau không?" Long nhả cầm một chân Hồ Phách, ngăn cản động tác lùi về phía sau của cô, nhẹ nhàng thổi vào miệng vết thương, giống như làm vậy là có thể giảm đau cho cô hơn một chút vậy.

"Không sao nữa rồi. Hơn nữa, tại sao anh lại ở đây?" Hồ Phách vịn tường, di chuyển đầy khó khăn đến ghế sofa, "Xin lỗi, không thể lấy nước uống, phải phiền anh tự đi lấy cho mình rồi".

Tuy lần đầu vào trong nhà của Hồ Phách, nhưng Long Nhã cực kỳ quen thuộc, tự mình đi đến tủ lạnh lấy ra một lon Fanta vị cam, lại rất quan tâm lấy luôn cho Hồ Phách một lon nước chanh. Giật nắp lon ra uống một hớp lớn, Long Nhã lại tiếp tục ngồi xỏm bên chân Hồ Phách. "Lúc đầu nghĩ rằng sẽ đến lớp học là tìm được em rồi, nhưng lại nghe nói em bị thương nằm ở phòng y tế, nhưng anh đến phòng y tế cũng không tìm được em, gọi điện thoại cho em lại không thể nổi máy, nên đành ở chỗ này chờ em".

Lúc này Hồ Phách bất chợt nhớ lại, sau khi Long Nhã bỏ đi một tháng không chút tin tức, cô đã quyết định đem số điện thoại của anh cho vào danh sách đen, bây giờ vẫn chưa xóa đi. Trong lòng lại nghĩ vừa rồi không biết Long Nhã có thấy hay không, những cũng chẳng sao cả, hôm nay cô sẽ đề nghị chia tay.

"Rất đau sao?" Không để ý đến sự chần chừ của Hồ Phách, Long Nhã lại tiếp tục đem váy của cô vén đến bắp đùi, quần lót ren viền tơ màu đen như ẩn như hiện, một ngón tay bất ngờ đâm mạnh vào trên lớp vải trắng băng vết thương, đau đớn dữ dội theo mỗi dây thần kinh truyền khắp toàn thân, thoáng chốc khuôn mặt cô trở nên tái nhợt, nước mắt Hồ Phách liền chảy ra.

"Viết Tiền Long Nhã, anh đang..." Hồ Phách gần như muốn hét lên, thậm chí cô cảm thấy có chất lỏng ấm ấm như muốn tuôn ra theo miệng vết thương, vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên trên miếng băng liền xuất hiện vết đỏ mờ mờ. "Anh đang làm gì vậy!"

"Thật sự rất đau sao, nước mắt cũng chảy ra rồi". Long Nhã dùng ngón cái lau đi nước mắt nơi khóe mắt Hồ Phách. "Đau đến mức đi đường cũng không đi được sao? Cho nên mới để Long Mã đưa em về, thuận tiện tặng thêm một nụ hôn tạm biệt? Anh cũng rất đau đấy, mặc dù không khóc nhưng lúc Long Mã hôn em, anh thật sự rất đau lòng!"

Cuối cùng nụ cười khinh khinh luôn thấy trên khóe môi Long Nhã cũng biến mất, nhưng lại không thấy được chút tức giận nào, giống như biển khơi gió yên sóng lặng, phía dưới lại cuộn cuộn sóng ngầm chỉ có chính mình biết.

Biết là Viết Tiền Long Nhã đang nổi điên vì cái gì, Hồ Phách đập rơi chiếc giày ở chân rồi đứng dậy, kéo váy xuống che đi miệng vết thương, hoàn toàn không biết Viết Tiền Long Nhã có nổi điên lên lần nữa mà đụng vào miệng vết thương không?

"Không có gì để giải thích cả, giống như những gì anh thấy, em đã quyết định ở bên Long Mã". Vô ý lấy tay bảo vệ miệng vết thương, Hồ Phách cúi đầu không muốn nhìn mặt Long Nhã.

"Này này, không phải chúng ta mới là hai người đang quen nhau sao?" Một tay Long Nhã đặt lên sofa, cả người áp sát Hồ Phách, đem cô vây lại dưới thân mình.

"Xin lỗi, nhưng em không có cách nào qua lại với một người đàn ông đột nhiên rời đi mà đến một chút tin tức không có, cho nên chúng ta chia tay đi, Long Nhã".

"Vậy anh xin lỗi, bắt ngờ bỏ đi là anh không đúng, nhưng mà anh đã trở lại rồi đấy thôi, Hồ Phách thân yêu, bây giờ tha thứ cho anh nhé!" Khóe mắt hẹp dài của Long Nhã nhìn chằm chằm Hồ Phách, bên trong tràn đầy tình cảm dịu dàng, hơi thở áp bức quanh người vừa nãy cũng nhạt đi rất nhiều.

"Đúng, anh đã trở lại, nhưng không ai biết khi nào anh sẽ lại đi, có khi ngay cả chính anh cũng không biết, cho nên anh làm sao có thể cho em niềm tin rằng anh sẽ không đi nữa. Em không muốn một ngày nào đó bạn trai của mình lại bất ngờ biến mất không thấy nữa, điều em muốn là lúc em cần, bất kể lúc nào cũng có thể ở bên cạnh em. Thật ra, Long Nhã, em luôn cho rằng, anh chính là gió, không ai bắt được, cũng không ai giữ lại được, phiêu lưu khắp nơi, mới chính là khát vọng trong lòng mà anh muốn nhất. Cho nên chúng ta chia tay là tốt nhất không phải sao? Em sẽ đi tìm điều em muốn, anh đi tìm thứ anh cần".

Thật ra Hồ Phách hoàn toàn không cảm thấy có gì khó khăn khi chia tay Long Nhã, bởi vì thời gian hai người quen nhau, hơn một nửa là cùng nhau ân ái, trái tim của ai thì vẫn được người đó tự bảo vệ thật tốt như cũ, không để cho đối phương đến gần.

Sở dĩ hai người quen nhau, có lẽ là do bị vẻ đẹp bên ngoài mê hoặc. Long Nhã không giống với những thanh niên ngây ngô thường gặp, mà càng thêm trưởng thành nam tính và thân thể khỏe mạnh, lại có nụ cười của một chàng trai hư, khiến không biết bao nhiêu cô gái say mê. Mà cô đối với Long Nhã mà nói, có thể vì không giống với những cô gái nữ tính thành thực thường hay tiếp xúc, nên khiến anh muốn thay đổi khẩu vị chẳng?

Cho nên chuyện này đối với cả hai người mà nói, đều không phải sự tồn tại không thể thay thế, nhiều nhất là bạn trai mới của cô là em trai của anh làm cho hai người về sau khó có thể tự nhiên khi tiếp xúc mà thôi, nhưng những chuyện này đều là chuyện về sau, bây giờ hoàn toàn không cần lo lắng.

"Nếu anh có thể đảm bảo rằng thời gian anh bỏ đi, đã từng nghĩ có phải em chính là ràng buộc duy nhất? Hồ Phách, anh rất nghiêm túc, chúng ta đừng chia tay có được không?" Long Nhã vuốt ve đôi má của Hồ Phách, hơi hơi nghiêng đầu muốn hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng kia, lại bị Hồ Phách quay mặt tránh đi.

Một loại cảm giác căng thẳng tràn ngập giữa hai người.

Thật ra Long Nhã đối với tính tình và thói quen hay thay đổi của những thiếu nữ mới lớn như Hồ Phách hiểu rất rõ ràng, cho nên mới dứt khoát bỏ đi, dù cho không có mình ở đây, cô ấy cũng không để bản thân phải cô đơn. Vì vậy anh cũng không hề lo lắng chút nào đến lí do khi quay về, dù cho cô có thích người khác, anh cũng có thể khiến cô dễ dàng thích anh như trước.

Nhưng không ngờ lại có chút phiền phức, Hồ Phách so với những cô gái cùng tuổi trước đó, càng khiến anh muốn chiếm hữu hơn.

"Nói như vậy, tức là em có thể trở thành một thứ gì đó níu giữ được Long Nhã sao?" Hồ Phách ngắc đầu, không tránh né chút nào đối diện với Long Nhã "Cho nên Long Nhã đi đâu đều có thể mang theo em cùng đi sao?"

"Đúng vậy, không có cách nào rời xa em được Hồ Phách thân yêu à, em thấy vui không?" Long Nhã cúi đầu đặt lên trán Hồ Phách một nụ hôn.

"Quả nhiên anh rất ích kỷ Long Nhã à, chỉ vì muốn thỏa mãn tâm nguyện muốn tự tại của bản thân, nhưng cũng muốn người trong lòng bên cạnh mình, nên mới có thể nói đưa em đi theo sao? Vậy thì tâm nguyện của em thì sao? Người trong lòng như em đây, chẳng phải bị Long Nhã xem nhẹ rồi sao?"

"Còn về phần bản thân em, thật sự không muốn rời xa gia đình. Ngoại trừ người trong lòng ra thì em còn muốn ở cùng một chỗ với người thân, đối với tương lai của mình, từ năm ngoái thì em đã bắt đầu suy nghĩ rằng phải đầu tư một trường đại học, học tập một chuyên ngành, về sau muốn làm công việc gì đó, em đều đã suy nghĩ rồi. Có lẽ Long Nhã chưa từng nghĩ muốn hiểu em, chúng ta thật sự đang hẹn hò sao? Hay nói thẳng ra, chỉ là bạn giỡn mà thôi".

"Nhưng mà, ước mơ của Hồ Phách như vậy liệu Long Nhã có thể đáp ứng được sao? Có lẽ em vẫn còn chưa biết, nó đã được lời mời từ một câu lạc bộ chuyên nghiệp bên Mỹ, chậm nhất là năm sau, sẽ đi nước Mỹ." Thật ra Việt Tiên Long Nhã là người không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, kể cả có là em trai của mình, cũng sẽ không nhượng bộ. Tuy nhiên, anh cũng không biết rằng em trai anh cũng không thua bản thân mình, đã sớm đem hết mọi việc xấu nhất của anh trai mình ra nói trước mặt Hồ Phách.

"Ít nhất em biết cậu ấy ở đâu. Nghiêm túc mà nói, Long Nhã, chúng ta chia tay đi".

"Hồ Phách vẫn muốn chia tay như vậy, thật khiến anh đau đầu đau. Sau khi trở thành sự tồn tại không thể thay thế đối với anh, lại ích kỷ vứt bỏ anh, anh nhất định, nhất định không đồng ý".

Dùng sức đè nén lửa giận nơi đáy lòng, Long Nhã sợ rằng nếu anh bộc phát sẽ làm tổn thương cô gái nhỏ trước mặt, nhưng không ngờ cô vẫn một mực khiến thần kinh của anh căng thẳng đến cực độ, chuyện chia tay này, sau khi anh xác định được lòng mình, thì cô đừng hòng được như ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nước Chảy Trong Thư Viện

"Long Mã... không nên như thế... Không được ở trong thư viện này đâu..." Hồ Phách đẩy đầu Long Mã đang vùi vào trong cổ mình, miệng không ngừng mút vào da ngực tuyết trắng.

Học kỳ cũng kết thúc được hơn một tuần lễ, vết thương trên đùi cũng đã đóng vảy, để không lưu lại vết sẹo, Hồ Phách đều nghe lời mẹ dặn, ăn những đồ ăn thanh đạm, thoa thuốc đúng bữa.

Hôm đó, lúc nói chuyện cùng với Long Nhã liền bị hấn cương quyết đeo chiếc dây chuyền tình xảo này lên cổ mình, từ hôm đó đến nay Hồ Phách vẫn chưa có quyết định được câu trả lời. Cô cũng không nghĩ đến việc sẽ chủ động liên lạc với anh ta, thành thật mà nói tự tiện cởi sợi dây ra rồi làm mất lạnh lùng mà nói chuyện với Long Nhã, khiến cho Hồ Phách có chút sợ.

Việt Tiên Long Nhã và Bình Đăng Viện Phụng Hoàng đều là hai người quen biết, cũng còn có thể nói là thân thiết, dù là hai người ở trên hai phương diện khác nhau nhưng mà cũng là thường xuyên qua lại với Hồ Phách. Bọn họ đã đi du lịch khắp nơi, so với những người khác thì khi ở gần bọn họ cô thấy thân thể tráng kiện hơn và có cảm giác bị áp bách hơn rất nhiều, bọn họ rất có kinh nghiệm với việc đối nhân xử thế, lại rất khó nắm bắt được tính cách, hoàn toàn không giống với Hạnh Thôn hay Tích Bộ chỉ luôn làm học sinh ngoan ở trong trường thì làm sao có thể so sánh.

Bây giờ đối với hai người họ, Hồ Phách vẫn có chút yếu mềm, tự bản thân cũng cảm thấy nếu như cự tuyệt quá cương quyết, thì sợ sẽ phát sinh chuyện chẳng lành.

May mắn là chỉ trừ chuyện này ra, còn những chuyện khác đều ổn cả, cô và Nhã Trì cũng đã bắt đầu liên lạc lại rồi, hai người thường xuyên gửi tin nhắn cho nhau. Tuy rằng không phải chuyện gì to lớn nhưng cũng có thể nói chuyện rất say mê, cũng có thể nói chuyện mà đang làm mình phiền lòng ra cho đối phương, cô có thể cùng cậu cầu nhau, sau khi nói ra, trong lòng cũng thực là thoải mái, tảng đá đè nặng trong lòng cũng vơi đi, có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ cũng vui vẻ nói rằng, ba đã xin nghỉ đông rồi, mấy ngày nữa có thể về nhà. Như vậy cũng có thể xem xét xem ba có phải đang cùng người khác lén lút ở bên ngoài hay không, để sớm có sự chuẩn bị trước, đến lúc đó lòng dạ cũng không quá rối bời.

“Chị đang suy nghĩ gì vậy?...” Bàn tay to từ vạt áo thò xuống phía dưới, kẹp chặt lấy bộ ngực đang thẳng đứng mà nhẹ nhàng xoa bóp. “em không nhìn được, bây giờ đã tan học rồi, sẽ không ai đến thư viện nữa đâu, em sẽ khóa cửa thật chặt, chúng ta ở bên trong sẽ không sợ ai tiến vào đâu...” Cúc áo liền bị cởi ra “Hôm nay là màu hồng cơ đấy... Long Mã khẽ cười, áo ngực màu hồng bị tháo móc cái phía đằng trước ngực, khiến cho đôi núm đầy đặn nhảy bật ra ngoài, bên trong áo sơ mi trống rỗng là bầu ngực sóng sánh đến mê người.

“Không muốn... Không nên như thế...Long Mã...” Hồ hấp dồn dập cùng với sắc mặt đỏ ửng, đã rất lâu không được thoải mái thế này, ở phía dưới tiểu huyết cũng bắt đầu ẩm ướt, vừa nghĩ đến đang là ban ngày lại còn là nơi học sinh đọc sách vậy mà bây giờ mình đang ở đây làm loại chuyện này, cảm giác xấu hổ khiến thân thể ngày càng nhạy cảm.

Thiếu niên tràn đầy tình lực mới nếm thử qua hoan ái của tình dục, hướng về phía người con gái mình yêu, động tác hoàn toàn không dừng lại được. “Em luôn muốn... Cùng chị làm ở chỗ này...Nơi đó trở lên nhạy cảm hơn, hút em chặt quá...em không có cách nào nhẫn nhịn được nữa rồi...” Cắn một cái ở đầu ngực đỏ tươi như quả anh đào, thừa lúc Hồ Phách tay chân tê dại mà đứng không vững, Long Mã liền kéo váy cô xuống. Bàn tay từ sau lưng đưa tới túm chiếc quần lót nhỏ đang bao lấy cặp mông mềm mại tròn bóng, thử thăm dò từ khe mông đến kẽ hở giữa chân Hồ Phách.

Dục vọng nổi lên khiến hai chân Hồ Phách từ từ thả lỏng. Như được đồng ý ngầm, ngón tay cậu liền mò tới cửa vào hoa huyết đã ẩm ướt từ lâu. “Quả nhiên chị cũng rất muốn mà...Nhanh như vậy đã ẩm ướt...” Ngón tay vuốt ve khe hở qua một tầng vải mỏng, khiến nó càng nhanh ẩm ướt.

“Ghét...Ghét em nhất...” Miệng vừa nói ghét, nhưng tay thì đã nhanh chóng cởi ra thắt lưng của cậu, kéo khóa quần xuống, đem cây gậy thịt to lớn đã sớm ngẩng cao đầu móc ra, chủ động đem quy đầu đã sớm tím đỏ bỏ vào khoảng giữa hai chân mình. Hai chân kẹp chặt, để cho dục vọng to dài ở giữa chân mình rút ra cắm vào, luôn ở cửa vào của hoa huyết mà làm cho Hồ Phách phải cắn môi để nuốt chặt tiếng rên rỉ.

Đối với hai con người đã sớm bị dục vọng thiêu đốt thì cách đó chỉ như gãi ngứa hoàn toàn không đủ, một đầu ngón tay Long Mã gạt lớp quần lót ẩm ướt ra, quy đầu to lớn nhăm ngay cửa hoa huyết tròn ướt mà đi vào.

“Em muốn vào sâu bên trong chị...phải ở chỗ này khiến cho chị phải khóc lóc cầu xin tôi...” Chóp đầu sung phòng tiếp xúc cùng cánh hoa tròn ướt, mạnh mẽ nạo vết từng góc cạnh của cánh hoa non mềm, đột nhiên hung hăng nhấn một cái, khiến quy đầu to lớn ngập thật sâu vào bên trong hoa huyết. Theo lực chuyển động của eo mà thân người mạnh mẽ phá vỡ dinding đạo, cắm vào thật sâu hoa huyết.

“A...” Hồ Phách cắn chặt môi, lần này không kim được mà rên lên một tiếng, Long Mã ôn nhu hôn lên môi Hồ Phách, cay ra hàm răng, đem tiếng rên rỉ của cô nuốt vào trong miệng. Hạ thân dùng sức một chút, cây gậy thịt vừa to vừa dài liền chống đỡ không nổi mà cắm thật sâu vào hoa tâm.

“Thoải mái không, chị...Ừ...” Hai tay Long Mã giữ chặt eo Hồ Phách, mông dùng lực rút ra đâm vào, ở giữa hai chân là cây gậy đứng thẳng chuẩn bị đâm thật mạnh, khiến Hồ Phách va chạm lung tung. Chỉ có thể để cô từ giờ dựa sát vào giá sách, trước ngực bầu ngực cũng bị va chạm đến toán loạn.

“Đẹp quá...” Long Mã dùng đưa đôi mắt sung đỏ, cây gậy thịt đem đâm sâu bên trong hoa huyết, rồi chậm rãi rút ra. Quy đầu gương lên thẳng đứng nạo vết đến từng góc cạnh của tường thịt non nớt, cây gậy thật dài rút ra cho đến khi chỉ còn lại quy đầu, sau đó lại giống như tra kiếm vào vỏ bao vậy, nặng nề đâm mạnh vào miệng từ cung, đâm vào hoa tâm mềm mại đang run lẩy bẩy, tiếp theo sau đó là một màn chơi đùa điên đảo.

Hồ Phách bị đâm đến cả người mềm nhũn, bắp chân run lẩy bẩy, hoa huyết bên trong bị cây gậy đâm mạnh phát ra tiếng nước chảy mập mờ. Nước chảy xuống bị cơn thịt đâm thật mạnh thành bọt mép, dính cả vào chỗ hai người giao hợp. Cảm nhận được cây gậy thịt bên trong phá tan hoa huyết, chà đạp mỗi một nếp nhăn, đâm vừa nhanh lại mạnh mẽ, như muốn làm hư hoa huyết cô vậy.

“Long Mã... Nhẹ một chút có được không...Quá...Nhanh...” Hồ Phách thở hổn hển nói, hai tay che kín ngực, tùy ý để Long Mã liếm láp.

“Em làm chị thoải mái không? Chị...” Quy đầu cứng rắn cố tình đè trên hoa huyết mềm mịn, trái trái phải phải ma sát đến nát ra, làm cho Hồ Phách cả người tê dại, lâm vào một trận hư không.

“Thoải mái...Tuyệt quá...Cho em nhiều hơn...” Hoa huyết buông lỏng một chút rồi lại bắt ngờ co rút lại, dây dưa mút vào đẩy ra cây gậy thịt.

Cơn thịt to lớn đẩy lùi ra, tạo điều kiện cho hoa huyết từ từ co chặt, rồi bất ngờ cây gậy to dài mở lối vào khiến bên trong căng cứng. Hồ Phách không chịu được tốc độ rút ra cắm vào thô bạo, làm cô thở không nổi, hồ hấp dồn dập, mông tròn không ngừng giãy giụa, chính là muốn chạy trốn khỏi khoái cảm chết người.

“Chị kẹp em thật thoải mái...Rất muốn đem chị làm cho đến hư luôn...” Động tác trong quần càng ngày càng lớn, Hồ Phách cảm nhận được cây gậy trong hoa huyết mình lại lớn thêm một vòng. Quy đầu ngày càng phồng to, đây là dấu hiệu Long Mã chuẩn bị xuất tinh.

“Không được...Long Mã...Không bắn bên trong được...Không được”

“Nhưng là...bắn ra ngoài sẽ làm bẩn sàn nhà...Có khi còn bắn vào trong trang sách nữa, ngày mai sẽ bị người ta lật ra xem...Cho nên chị hãy nhận lấy toàn bộ đi...một chút cũng đừng để chảy ra ngoài...”

“A...” Cây gậy thịt thật sâu đảo vòng quanh từ cung, đem tinh dịch nóng bỏng phun vào bên trong hoa huyết nhỏ nhỏ, lấp đầy bên trong. Hồ Phách bị nóng đến run lẩy bẩy, hoa huyết co quắp, một lượng lớn dịch thủy chảy ra bắn ướt quy đầu, cắn Long Mã quần áo cũng tiết thân từ.

Cả người mềm nhũn, tê liệt đi xuống, bị Long Mã ôm lấy eo, gậy thịt ở bên trong hoa huyết, đem Hồ Phách thả xuống nền nhà, gậy thịt mềm vẫn ma sát nhẹ nhàng ở chính giữa hoa huyết, để cho Hồ Phách đạt nhiều khoái cảm hơn. Chờ đến khi cả người tiết ra khoái cảm khỏi phục tinh thần, mới phát hiện gậy thịt ở bên trong hoa huyết lại bắt đầu trở nên cứng rắn.

“Lúc nào muốn chị cũng là không đủ... Cùng làm một lần nữa đi...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Uống Tinh Dịch Tại Thư Viện

“Long Mã... dừng... Thật khó chịu...” Cảm thấy gần đây Long Mã càng ngày càng quá đáng, nhất là ở trên phương diện này, không không không, phải nói là trong loại chuyện này chính mình cũng chưa từng cự tuyệt thành công một ai thì đúng hơn.

Long Mã cũng được, Bất Nhị cũng được, Bình Đẳng Viện cũng được, dù lúc nào cũng mang ý cưỡng bức, nhưng mà chính thân thể của cô cho dù là bị cưỡng bức, cũng rất nhanh ẩm ướt, từ bên trong đạt tới khoái cảm, vì thế mà dù là một chút sức lực để cự tuyệt cũng không có.

“Không muốn...” Đã rất lâu không đụng vào chị, hôm nào buổi tối ở phía dưới cũng phát đau, rõ ràng buổi sáng còn đứng lên lén lút giật drap giường thật sự là đủ. Cúi người hôn lên đôi môi dày ướt át, liếm qua môi dưới vẫn còn in dấu răng của chị, đầu lưỡi mềm mại thăm dò trong miệng đầy dưa, bàn tay to cầm lấy nhũ phong tròn trịa mà xoa nắn.

Hồ Phách bị ép chặt trên sàn nhà không thể cự quấy, tay vươn ra như muốn níu lấy, lại bị Long Mã cầm chặt, mười ngón tay đan vào nhau, giống như cá nằm trên thớt mặc cho người ta xẻ thịt.

Chân ngọc bị bàn tay to kéo ra, côn thịt to dài nhẹ nhàng mà vui vẻ rút ra cắm vào trong hoa huyết non mềm mà ẩm ướt, mông đung đưa mãnh liệt, va vào vật thô bạo kia, quy đầu to lớn đầy nếp nhăn Thôi qua tới bức tường thịt. Hồ Phách nâng eo lên, dâm đăng kêu lên thành tiếng. Cái mông đầy dựa cùng phối hợp với Long Mã rút vào đưa ra như muốn đem cả cây gậy thịt nuốt vào sâu hơn.

Côn thịt to lớn đâm vào hoa huyết khiến cho hoa huyết đỏ hồng xinh đẹp chảy ra chất lỏng mật dịch, gậy thịt màu tím ngắt ở cửa miệng huyết vừa ra vừa vào, mật dịch theo gậy thịt cường tráng cứ thế mà chảy ra đến ướt đầm bộ phận đang giao hợp của hai người, động tác ra vào làm cho hai viên tinh nang của côn thịt đung đưa mạnh khiến mật dịch văng tung tóe khắp nơi.

Ánh mắt mông lung quyến rũ, chỉ có thể thừa nhận sự xâm phạm đến tận chỗ sâu nhất, gậy thịt rút ra hơn nửa, chỉ để lại phần chóp đỉnh phía bên ngoài hoa huyết, nhẹ nhàng xoay tròn rồi đột ngột cắm thật mạnh đến tận nơi sâu nhất, chỉ hận không thể nhét hai viên tinh nang vào. Mỗi lần xâm nhập thật sâu vào, ở phía bên trong nóng bỏng của chị chọc vài cái mới rút ra, khiến chị phát ra tiếng kêu yêu kiều mềm mại. Thân thể trắng nõn thừa nhận lửa nóng, căng thẳng nâng mông tròn lên đón nhận gậy thịt đang rút ra, đâm vào.

Không biết kích tình bao lâu, cảm giác eo bị nâng lên, theo phản xạ không ngừng kẹp chặt eo người đàn ông, tiểu huyết bị xuyên qua hoàn toàn, quy đầu lớn thẳng tắp chọc vào tận tử cung, điểm nhạy cảm bên trong không ngừng bị dày xéo, khiến cả người Hồ Phách co quắp lại nghênh đón cao trào.

“A... Lại còn tiết ra... Long Mã... Thật là giỏi... Thật thoải mái...” Hoa huyết gấp rút co lại, sít sao xoắn lấy gậy thịt bên trong. Long Mã vô tình rút ra, rồi lại phá vỡ hoa huyết khít khao đánh phá tiến vào bên trong, trùng trùng tập tạt tại ở hoa tâm.

“Sâu quá... Không được... Dừng lại... Tha cho chị đi...”

Bị tiếng khóc van xin làm cho thỏa mãn, Long Mã không ngừng ngâm nhũ hoa, hạ thân bắt đầu ngang ngược tiến vào rút ra, sức lực lớn đến mức đem Hồ Phách đẩy về phía sau, toàn thân xương cốt đều bị va chạm đến rã rời vậy, tiểu huyết không còn sức để kẹp chặt, cảm nhận được Long Mã đang hưng phấn tới cực điểm, điên cuồng đâm chọc. Hoa huyết ướt đầm không ngừng bị xuyên qua, cuối cùng đến cao trào mãnh liệt, Hồ Phách khóc đến run rẩy cả người, hoa huyết bên trong chảy ra lượng lớn mật dịch, vẫn không ngừng đâm quy đầu vào bên trong, khiến cho Long Mã phát ra âm thanh thoải mái, nhanh chóng ở giai đoạn cao triều đem côn thịt vào trong hoa huyết nhỏ hẹp.

“Không... Không được... ra mắt... Long Mã... Dừng bắn”

“Không muốn bắn thì để cho em tiếp tục làm chị đi? Nhưng mà em không chịu được nữa, lần sau lại tiếp tục đi, nếu cái miệng nhỏ phía dưới không chứa được... Như vậy thì cứ để cái miệng nhỏ phía trên ăn tiếp tinh dịch mà em bắn ra đi. Tiếp tục hưng hăng làm mấy chục cái liên tiếp như vũ bão nữa, rút cây gậy ra còn dính đầy mật dịch, đem đến trước mặt Hồ Phách, dùng quy đầu cây miệng Hồ Phách, chọc thật sâu vào trong cổ họng, còn ở trong cái miệng nhỏ nhấp nháy đảo vài cái. Nhìn chị mở to mắt rồi đem tinh dịch bắn thật sâu vào trong cổ họng. Cảm nhận được động tác nuốt xuống tinh dịch vào bên trong, làm siết chặt lấy quy đầu đem lại khoái cảm không lời, miệng cô không nuốt kịp mà chảy ra vài giọt nước trắng đục mờ. Lúc Long Mã rút cây gậy thịt ra vẫn còn lưu luyến khuôn mặt tràn đầy tình dục mà bắn đầy lên mặt Hồ Phách.

Nhìn chị bị mình làm vậy bản, vô lực nằm bệt xuống sàn nhà, hai chân dạn ra thật lớn, không ngừng chảy ra tinh dịch do chính chị tự tiết ra. Trên mặt là do mình bắn ra, còn theo thực quản tiến vào trong thân thể của chị, trong ngoài toàn bộ là của chính mình, thật là làm cho người ta hưng phấn.

“Thật muốn bỏ chị vào trong hành lý rồi mang đi theo...” Long Mã nằm ở trên sàn, ôm chặt lấy Hồ Phách để cô dựa vào khuỷu tay mình, thấp giọng nói.

“Sao vậy?” Lâu lắm rồi mới thấy sau khi làm xong còn hưng phấn như này, xem ra có chút gì đó không đúng.

“Em phải đi sang Mỹ để thi đấu, dù lần trước đạt hạng nhất có thể không tham gia vòng sơ loại, nhưng là trận bán kết cùng chung kết phải thi đấu, thủ tục đăng ký cũng đã làm rồi, phải đi ít nhất là nửa tháng, mà em không muốn cách xa chị” Cậu nắm chặt lấy tay Hồ Phách như thể sợ cô có thể biến mất bất cứ lúc nào vậy.

Thật không thể yên tâm được, tên Long Nhã kia vẫn còn dây dưa với chị không dứt, mặc dù chị không nói gì, nhưng là anh em dưới một mái nhà, sao cậu lại có thể không biết anh ấy đã làm những gì chứ. Hai người đánh banh càng ngày càng bạo lực, bị ông già hung hăng dạy dỗ một lúc, bắt đó bắt cậu đi tranh giải đột này, nói là đã hẹn trước với người ở bên đó, còn có ở nước Mỹ yên tĩnh cũng tốt nữa chứ. Hừ

Nhưng mà Long Nhã vẫn đang ở Nhật Bản, anh nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, chỉ sợ chị sẽ lại bị anh ấy mê hoặc.

“Long Mã, khi nào em mới quay lại Nhật vậy? Tham gia vào câu lạc bộ chuyên nghiệp, đi khắp thế giới tham gia tranh giải, sớm hay muộn cũng sẽ phải rời xa chị.” Hồ Phách tự nói với lòng mình, chậm nhất là sang năm, Long Mã sẽ rời khỏi đây.

“Trước khi gặp chị, cả tâm trí của em đều là quần vợt, dù sau này có chị rồi thì em vẫn không thể bỏ nó được. Nó đã trở thành một phần của em rồi, không có quần vợt, Việt Tiên Long Mã sẽ không còn là mình nữa. Nên, chị sẽ rời xa em sao?” Long Mã ôm thật chặt Hồ Phách vào trong ngực, đáy mắt lộ vẻ hốt hoảng, chỉ sợ nghe phải câu trả lời không như mong đợi.

Trong thư viện thật yên tĩnh, Long Mã nghe được âm thanh trong lồng ngực mình.

“Chị ấy à, không thích những kẻ không có chí hướng, chỉ biết vây quanh đám con gái, nên Long Mã à, em có hoài bão lớn như vậy, vì nó mà không ngừng cố gắng, khiến cho chị thật sự rất vui, tại sao chị lại phải rời xa em chứ? Hãy làm những gì mà em muốn làm đi, chị tin tưởng có một ngày, Long Mã sẽ đứng trên bục vinh quang cầm giải.”

“Cám ơn chị, Hồ Phách”. Long Mã ôm chặt lấy Hồ Phách, vui mừng khôn xiết che giấu bất an trong lòng. Chị rạng ngời như vậy sẽ bị rất nhiều người để ý tới, sẽ có rất nhiều người thích chị, em đi lâu như vậy sẽ rất cô đơn tịch mịch, liệu chị có chờ em không?” (Editor: mơ đi cung.)

Lúc từ thư viện về nhà, trời đã tối rồi.

Tắm rửa xong đi ra, cầm lên ném lên giường chiếc điện thoại trong tay, liền thấy trên màn hình có tin nhắn mới từ một dãy số lạ gửi tới, cô liền mở ra nhìn xem

“Lục Xuyên, có thể gặp mặt một lần không? Thứ bảy tôi chờ chị ở hàng bánh ngọt Từ Đăng”

Ký tên: Hạnh Thôn Tinh Thị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạn Bè Tốt Chính Là Như Vậy!

"Chào buổi tối! Tôi là Nhân Vương! Xin hỏi ai vậy?" Mái tóc bạch kim mềm mại của Nhân Vương còn ướt dán trên cổ, những giọt nước hội tụ trượt xuống xương quai xanh, rồi chảy xuống bộ ngực rộng cường tráng, chảy qua cơ bụng săn chắc, biến mất dần ở trong quần ngủ rộng rộng thùng thình.

"Đừng đùa nha Nhã Tri." Hồ Phách lười biếng nằm sấp trên giường, quăng đôi dép đang đi trong chân ra sau đó lăn lộn trên giường.

"Thì ra là Hồ Phách, sao có thời gian gọi điện thoại cho tớ thế? Không cùng bạn trai nhỏ hẹn hò sao" Nhân Vương cầm một cái phi tiêu, híp mắt nhắm vào tấm bìa treo ở sau cửa, giờ tay điều chỉnh vị trí.

"Mình muốn hỏi, ở Lập Hải, người biết cách liên lạc với mình chẳng phải chỉ có một mình cậu sao?" Hồ Phách lăn mình trên giường, cái đầu vuron ra tới mép giường, hai chân thẳng tắp giờ lên thật cao, cố gắng đem bản thân cong thành chín mươi độ. Trong đầu còn đang suy nghĩ về tin nhắn Hạnh Thôn vừa gửi tới, kể từ khi rời khỏi Lập Hải ba năm trước, hai người đã không còn qua lại, không biết anh ta lấy được số điện thoại của mình từ đâu, cũng không biết tại sao muốn hẹn gặp mặt.

Đương nhiên, người có khả năng nhất tiết lộ phương thức liên lạc của mình ra ngoài, không ai khác ngoài Nhân Vương Nhã Tri vừa mới cùng mình nói chuyện xong.

Gần gũi với Hạnh Thôn và Tích Bộ Phận lần nữa, đều nằm trong kế hoạch của Hồ Phách. Tiếp cận lần nữa rất dễ, dù sao cũng đã từng thân thiết, nhưng sau khi đến gần thì ở chung thế nào, Hồ Phách còn chưa có suy nghĩ tới việc này. Trong cuộc sống sau này, phải đặt bọn họ ở vị trí nào đây?

"Sao vậy? Có ai tìm tới cậu sao?" Vung cổ tay một cái, phi tiêu trong tay liền bay ra, trúng vào hồng tâm.

"Nhã Trì, quả nhiên là cậu biết cái gì đó ? Hạnh Thôn hẹn gặp mặt mình."

"Thì ra là Hạnh Thôn, quả là tình cảm rất tốt nhì, Hèn gì hôm đó anh ta muốn điện thoại của tôi. Vậy bây giờ dự định của cậu là gì? Gặp anh ta sao? Hay là một mực từ chối người ta?" Năm ngón tay cắm vào trong tóc, mái tóc bạch kim khô được nữa bị vò đến lộn xộn, kết hợp với khuôn mặt và phong thái vốn có của cậu khiến người ta cảm giác được một sự mỹ cảm khó tả.

"Cậu nói đi?" Hồ Phách hy vọng bạn tốt có thể đưa ra chút đề nghị, "Hạnh Thôn bị cái gì kích thích sao? Sao đột nhiên hẹn gặp mặt mình, hai người bọn mình đã không còn quan hệ nữa rồi mà."

"Tin tức này vẫn chưa nói cùng cậu, tôi quên mất." tiếng cười khê có chút hả hê của Nhân Vương từ trong điện thoại truyền tới trong tai, Hồ Phách hoàn toàn có thể tưởng tượng khuôn mặt không có ý tốt của Nhân Vương từ đầu bên kia điện thoại "Hạnh Thôn cùng Thần Quang Du Tử quen nhau ba năm đột nhiên chia tay, sau đó thì có không ít lời đồn. Nói Hạnh Thôn bị nguyên rủa, quen bạn gái đều không được quá ba năm, còn có người nói Hạnh Thôn 'Không được' ."

" 'Không được' ? Cái gì không..." Đột nhiên phản ứng kịp 'Không được' là chỉ cái gì, Hồ Phách khàn giọng, "... Lời đồn đãi này là chuyện gì xảy ra nha..." câu hỏi cứng ngắt, giống như chịu sự kinh hách.

"Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ nha, dù sao thời gian cậu và anh ta hẹn hò, những điểm dấu vết loang lổ trên người chưa bao giờ mất đi nha."

"Này! Nhân Vương Nhã Trì, cậu là tên biến thái sao? Loại chuyện này nhớ kỹ rõ ràng như vậy làm gì? !" Hồ Phách tức giận, hận không thể qua đi ngăn chặn miệng Nhân Vương lại.

"Chỉ nói là lời nói thật nha. Có người nói Hạnh Thôn và Thần Quang Du Tử quen nhau hơn hai năm, cho tới bây giờ —— cũng không có chạm vào Thần Quang đầu đấy, có nữ sinh lén lút hỏi thêm xem sao thì Thần Quang tựa như ngậm thừa nhận. Cho nên lời đồn về Hạnh Thôn 'Không được' mới truyền đi ngày càng thái rộng rãi. Liễu Sinh và Chân Điền ở ban chấp hành tác phong và kỷ luật cũng dùng không ít biện pháp, nhưng mà mọi người thật vất vả bắt được chỗ thiếu hụt Thần Chi Tử thì làm sao có thể dễ dàng buông tha, hơn mấy tháng cũng không có biến mất."

"Áck, Hạnh Thôn giận điên lên sao?" Hồ Phách có chút vui sướng khi người gặp họa, dù nàng biết thân thể Hạnh Thôn là không có vấn đề gì, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, nhưng mà vừa nghĩ tới cảnh tượng Thần chi tử bị lời đồn này quấy nhiễu cả tháng, thì luôn cảm thấy mắc cười.

"Không có..., chính là cười đặc biệt ôn nhu, bị huấn luyện làm cho điên rồi là thật. Chẳng qua tôi muốn hỏi, sơ trung năm thứ ba, sau khi Hạnh Thôn khỏi bệnh, hai người có làm hay không vậy? Không lẽ 'Không được' là thật? Cho nên muốn tìm cậu thử xem lần nữa?"

"Này! Nhân Vương Nhã Trì, tôi nghiêm túc cảnh cáo cậu nha, cậu còn như vậy, tôi sẽ lập tức trở mặt đấy!" Hồ Phách tức giận nói, "Cậu càng ngày càng đáng ghét!"

"Được được, tôi sai rồi, tôi sai rồi, đại nhân Lục Xuyên tha thứ cho tôi đi. Để chuộc tội, tôi sẽ đi thăm dò một chút ý tứ của Hạnh Thôn, đương nhiên, quan trọng nhất là cậu nghĩ thế nào." Nhân Vương thu hồi nụ cười cả lợ phát phờ, trên mặt là sự ôn nhu khó gặp, "Không cần làm trái tâm ý của bản thân, những cái khác không quan trọng."

Những cái khác, tôi sẽ thay cậu giải quyết tốt. Xin lỗi, lúc đó ngay cả cơ hội đứng ra bảo vệ cậu cũng không có, nhìn cậu bị khi dễ, nhìn cậu đau khổ rơi lệ, chỉ có thể nhìn, cái gì cũng không làm được.

Nhân Vương Nhã Trì như vậy thực sự là làm cho người ta chán ghét, ngay cả bạn bè tốt nhất cũng không bảo vệ được. Sẽ không để cho tất cả mọi thứ xảy ra lần nữa, sẽ không để cho cậu bị tổn thương, dù cho người đó là Hạnh Thôn.

Cúp điện thoại, Nhân Vương nắm điện thoại di động thật chặt, trong mắt là một mảnh băng lãnh.

Không làm trái tâm ý của bản thân sao? Xin lỗi Nhã Trì, tôi đã không có cách nào làm được rồi. Hồ Phách mở hai cánh tay, buông thả nhìn chằm chằm trần nhà.

Không không không, phải nói như vậy chính là thuận theo tâm ý của bản thân. Gặp mặt cùng tiếp tục qua lại thậm chí là lên giường, miễn là cần thiết, tôi đều có thể làm tất cả.

Bất luận là Hạnh Thôn hay Tích Bộ, Long Mã cũng được, Bất Nhị cũng được, cùng với Long Nhã, Bình Đảng Viện, hoặc là còn có nhiều người hơn, tôi cần 'Tâm' và 'Ái*' của bọn họ, để làm được việc này, tôi có thể trả bất kỳ giá nào.

*Trái tim và tình yêu

"Phù, buổi chiều thứ bảy đội trưởng có rảnh không? Có chút việc muốn nhờ anh giúp." Cởi T-shirt bị mồ hôi làm ướt , thay đồng phục sạch sẽ khác, Nhân Vương đi tới bên cạnh Hạnh Thôn hỏi.

"Thật xin lỗi, Nhã Trì, thứ bảy tôi có hẹn." Hạnh Thôn cười ôn hòa cự tuyệt, lấy túi tennis từ tủ giữ đồ ra, bỏ vợt tennis vào.

"Vậy sao..... Thật là đáng tiếc, " Nhân Vương vuốt đuôi tóc bạch kim, vừa dài ra thêm không ít nha, "Nhưng là tôi nghe nói, người đội trưởng hèn hình như sẽ không tới đâu. Cho nên đội trưởng có muốn nghe một chút chuyện tôi nhờ anh không."

Bầu không khí trong phòng như dừng lại chốc lát, hôm nay Nhân Vương bị sao vậy? Hợp Tác Liễu Sinh ghé mắt, không giống như bộ dạng đùa giỡn.

Liễu Sinh cất quần áo vào trong túi, trong lòng đã hiểu đại khái. Thanh học một ít vườn tể sau khi chấm dứt, tâm tình Nhân Vương luôn liên tục duy trì tăng cao như lũy thừa không hạ xuống, biểu hiện là số lần đùa dai tăng lên. Số lần nhắn tin, điện thoại cũng tăng không ít, chắc là cùng Lục Xuyên đang khá tốt.

Đối lập với Nhân Vương, Hạnh Thôn càng bày ra tinh thần sa sút. Ở Chân Điền nhờ cậy, Liễu Sinh và Hạnh Thôn cùng nhau nói chuyện, dù là thời điểm nằm viện thời trong nước, cũng chưa từng thấy qua nước mắt của Hạnh Thôn. Vậy mà trong lúc hai người nói chuyện, Hạnh Thôn lấy tay che mắt, có giọt nước theo gò má chảy xuống.

"Gặp mặt một lần đi, bất luận kết quả như thế nào, dù cho chỉ có thể nói một câu xin lỗi vì chuyện của quá khứ cũng được." Dưới đề nghị như vậy, liền mượn di động của Nhân Vương, tìm số của Lục Xuyên đưa cho Hạnh Thôn.

Hiện tại tình huống này, có thể là do Lục Xuyên đã nói gì đó cho Nhân Vương, thật sự là bạn tốt mà, chuyện như vậy cũng có thể chia sẻ, xem ra trong những ngày tiếp theo, việc tất yếu là phải phòng bị Nhân Vương trả thù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đã Lâu Không Gặp

"Có chuyện gì muốn nhờ tôi sao? Nhã Tri." Sau khi hai người rời khỏi câu lạc bộ thì tìm tới một phòng phía sau, cảnh vật xung quanh cũng không khác là mấy, những người bên trong đều rất yên tĩnh, sau khi chọn chỗ ngồi cho mình ở một điểm phía đông tây thì Hạnh Thôn cười, mở miệng hỏi Nhân Vương.

Thật ra suy nghĩ của anh ta là gì thì Nhân Vương ít nhiều có thể đoán được vài phần rồi, cậu ta và Hồ Phách là bạn bè tốt như vậy, nếu có thể nhờ Nhân Vương giúp cho việc kia, hẳn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Ha, học trưởng thông minh như vậy khẳng định biết tôi muốn nhờ điều gì" Nhân Vương chậm chậm khuấy trà sữa bên trong ly. "Nhưng nếu học trưởng đã hỏi như vậy, thế thì tôi đành nói thẳng, tôi muốn Hạnh Thôn đừng nên tiếp tục suy nghĩ đến việc gặp lại Hồ Phách".

Tay đang cầm ly nước lên của Hạnh Thôn hơi khựng lại một chút, cúi đầu uống một miếng hồng trà, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên như chưa khi nào biến mất: "Chưa từng nghĩ quan hệ của cậu Nhã Tri và Hồ Phách lại tốt như vậy, có thể thay cô ấy quyết định việc như thế này". Không mặc đồ thể thao tennis cũng không mặc đồng phục, chỉ là áo len trắng cổ cao càng khiến Hạnh Thôn thêm dịu dàng, nhưng hơi thở mạnh mẽ trên người lại không hề bị ảnh hưởng, cho dù có đem gương mặt xinh đẹp này so sánh với bao nhiêu cô gái cũng bội phần tinh xảo, nhưng sẽ không có ai nhìn nhầm anh thành phụ nữ được.

"Đúng vậy, tôi và Hồ Phách là bạn bè vô cùng thân thiết, lúc còn nhỏ ở quê đã quen nhau. Mà chuyện này cũng là Hồ Phách nhờ cậy tôi, bởi vì cô ấy không biết giữa hai người còn có lý do gì để gặp lại. Đã ba năm không liên lạc rồi nhỉ, vì sao còn hẹn gặp cô ấy?" Nếu như ở trên sân tennis, Nhân Vương rất ít khi chống lại được khí thế trên người Hạnh Thôn thì hiện tại không khác lên bộ đồ đánh tennis, khí thế trên người Hạnh Thôn đối với cậu mà nói không hề có chút áp lực nào.

"Đương nhiên là có nguyên nhân, có lý do nhất định phải gặp. Nhã Tri, chúng ta học cùng nhau từ năm đầu trung học đến bây giờ, cũng đã sáu năm, mặc dù so sánh thì cậu ít tuổi hơn Hồ Phách, nhưng dù gì cũng chỉ là bạn tốt? Có thể cảm phiền cậu làm ơn đừng những tay vào chuyện này được không, dù không muốn nói chuyện giảng hòa thì cô ấy cũng cần phải tới gặp tôi, hãy để cho cô ấy tự quyết định".

"Thật lòng mà nói tôi hoàn toàn không biết giữa hai người còn chuyện gì mà nhất định phải gặp nhau, dù sao lúc trước hai người chia tay cũng đã rất ảm ỉ. Tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài cũng không thể nói gì, bất kể anh có đưa ra quyết định gì tôi cũng không có cách nào đứng ra bác bỏ, chỉ có thể bên cạnh an ủi cô ấy. Nhưng tại sao bây giờ cậu vẫn còn muốn gặp mặt cô ấy?"

"Nhã Tri, lúc đầu tôi và Hồ Phách chia tay là vì có một chút hiểu lầm, do gần đây tôi mới biết được, cho nên..."

"Cho nên muốn tìm cô ấy để giải thích? Điều này không có một chút tác dụng nào. Cho dù có là hiểu lầm hay không, hai người cũng đã chia tay, cũng đã tạo ra tổn thương, bây giờ lại muốn giải thích, tác dụng duy nhất chỉ là đụng chạm đến vết sẹo kia lần nữa mà thôi. Hạnh Thôn, bây giờ Hồ Phách đã có bạn trai". Dù rất không muốn chấp nhận thẳng thừng nhóc hung hãn kia, nhưng cậu cảm thấy Hồ Phách cùng với thẳng thừng nhóc kia sẽ tốt hơn nhiều.

"Tôi biết, Việt Tiền Long Mã phải không? Lúc ở học viện Thanh Xuân tôi đã đi theo phía sau cậu để muốn xem tình hình của Hồ Phách, tôi thấy hiện tại cô ấy đang rất tốt". Hạnh Thôn cười cười chua xót, "Tôi không nên đi làm phiền cô ấy. Nhưng mà, tôi vẫn không cam lòng, Nhã Tri. Lúc này, chỉ có thể nhờ vả cậu".

Nhân Vương cũng không biết nên nói điều gì, mặc dù vì chuyện của Hồ Phách mà giận chó đánh mèo với Hạnh Thôn, nhưng cũng không thể phủ nhận,

Hạnh Thôn cũng là bạn bè của cậu. Vẫn là lần đầu tiên, cậu thấy Hạnh Thôn hạ mình như vậy.

"Nếu lần này Hồ Phách không muốn gặp cậu thì cậu sẽ hoàn toàn từ bỏ chứ?"

"Không biết nữa, có lẽ là không thể, thật sự không cam lòng".

"Muốn gặp mặt cậu hay không, đó là quyết định riêng của Hồ Phách, nhưng mà Hạnh Thôn, tôi muốn nói cho anh biết, bất kể là ai, nếu lại làm cho cô ấy khóc, tôi nhất định không bỏ qua." Trong mắt Nhân Vương tràn đầy kiên quyết.

Hai người từ trong tiệm đi ra, lại không biết lúc này bên ngoài có mưa phùn.

"Thế thì cứ như vậy đi, hôm nay đã làm phiền cậu rồi, Hạnh Thôn, hẹn gặp lại". Nhân Vương xoay người đi.

"... Nhã Tri, thật sự cậu và Hồ Phách chỉ là bạn tốt sao?" Hạnh Thôn hỏi ra điều vẫn luôn muốn biết, có một số chuyện, nên xác định ngay từ đầu là tốt nhất.

"Ai biết được, hẹn gặp lại." Bóng dáng Nhân Vương hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Hiểu lắm? Hiểu lắm cái gì?" Hồ Phách dựa vào ghế sofa ngáp một cái, không biết vì sao mấy ngày nay mẹ luôn tăng ca, mẹ con hai người đã lâu rồi không gặp nhau, gọi điện thoại mẹ bảo hôm nay có khả năng về gấp lúc mười một giờ, Hồ Phách liền làm tổ trên sofa chờ mẹ về, nhân tiện câu được câu không nói chuyện điện thoại với Nhân Vương.

"Làm sao mình biết được, mình lại không thích nhiều chuyện. Cậu muốn tự mình đến hỏi anh ta sao?"

"Ừm... Có lẽ vậy".

Hai người cứ như vậy nói đông nói tây một hồi, nghe được bên kia có âm thanh mơ hồ thúc giục Nhân Vương mau đi ngủ truyền đến, Hồ Phách mới nói tạm biệt, chuẩn bị cúp điện thoại.

"Này, Hồ Phách, chúng ta là bạn bè tốt sao?" Nhân Vương cũng không biết vì sao mình lại hỏi như thế này, nhưng lại luôn muốn biết vấn đề mà Hạnh Thôn hỏi.

"Đương nhiên rồi, không như vậy chẳng lẽ cậu nghĩ rằng mình và cậu nói nhiều chuyện như vậy, gặp ai cũng có thể nói sao? Làm sao vậy, Nhã Tri?"

"Không có gì, ngủ ngon, haha."

Bạn tốt ư, Nhân Vương nhìn tấm hình chụp chung ở đầu giường, khi đó khoảng mười tuổi nhỉ, hai người cùng làm mặt quỷ với camera, thoáng cái, cũng đã tám năm. Chúng ta, chỉ là bạn tốt thôi sao?

Cây tử đằng trước nhà, giấu ở một cửa hàng nhỏ bên bờ biển Kanagawa, cách cũng không quá xa biển, Hạnh Thôn đã đến nơi này ngồi bốn giờ, trời đã bắt đầu tối.

Nơi này là nơi khi anh và Hồ Phách còn quen nhau thích nhất.

Mỗi ngày tan học, anh đi tham gia hoạt động của câu lạc bộ tennis, Hồ Phách sẽ đến nơi này làm bài tập chờ anh. Sau khi kết thúc luyện tập anh sẽ đến nơi này đón cô, hai người sẽ cùng nhau ăn những cái bánh ngọt, sau đó anh sẽ đưa cô về nhà. Dù là hẹn hò cũng không muốn đi chỗ khác, hoặc là sân tennis ngoài trời, hoặc là ở trong chỗ này.

Rất hạn chế tiền bạc, không hề lãng mạn, nhưng khi đó hai người đều rất thỏa mãn.

Không có được câu trả lời, Hạnh Thôn vẫn kiên quyết ngồi chờ từ buổi trưa. Người trong tiệm cũng không còn nhiều, chỉ có một đôi tình nhân cách đó không xa, đầu tựa vào nhau đang nhỏ giọng nói điều gì đó, hai tay nắm chặt, nhìn qua rất hạnh phúc.

Khi đó anh và Hồ Phách, ở trong mắt người khác, có phải cũng hạnh phúc như vậy không?

Thời gian trôi đi, bóng đêm càng dày hơn, cặp tình nhân nắm tay nhau rời đi, không có khách mới vào, ông chủ tiệm đã bắt đầu lau bàn, thỉnh thoảng lại nhìn Hạnh Thôn một cái, nhắc nhở anh nên trở về.

Cần phải về rồi sao? Nhưng mà anh còn chưa chờ được tới khi Hồ Phách đến.

"Ông chủ, có thể cho tôi một ly hồng trà được không?" Cửa bị đẩy ra, một cô gái mặc một cái áo khoác thật dày bước vào, giọng nói quen thuộc làm cho Hạnh Thôn nhìn sang.

Anh vẫn đợi được cô, Hồ Phách.

Mang theo nụ cười ấm áp nhìn ngắm, sự mơ hồ trong đôi mắt tím theo từng bước lại gần của Hồ Phách mà tan đi.

Kéo ra ghế dựa đối diện anh ngồi xuống, cởi áo khoác ra, tháo khăn quàng cổ xuống, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên gương mặt anh.

"Đã lâu không gặp, Hạnh Thôn."

"Đã lâu không gặp, Hồ Phách."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nói Rõ Với Mọi Tình Đầu

Hai người ngồi cạnh cửa sổ ở bàn bên cạnh, ông chủ bưng lên cho Hồ Phách một ly Hồng Trà, sau đó đưa cho Hạnh Thôn một ly còn lại, rồi đi về bên cạnh quầy mở một bản nhạc radio đã cũ, để lại không gian cho hai người tri kỷ trẻ tuổi. Tiệm này đã mở được hai mươi năm, dù cho chỉ là một quán nhỏ nhưng cũng đã trải qua vô số thăng trầm, ông chủ của quán này rất khoan dung nhất là đối với người trẻ tuổi.

Hai người cũng trầm mặc, không biết nên nói gì cho phải, Hồ Phách nghiêng đầu nhìn ra ngọn đèn sáng rõ ở ngoài cửa sổ kính, Hồ Phách nhìn Hồ Phách. Nếu như vừa rồi không gặp mặt ở học viện Thanh Xuân thì bây giờ gặp lại có phải là tốt hơn rồi không? Sẽ dễ dàng đưa những hiểu lầm của ngày xưa ra rồi làm sáng tỏ hơn, lúc đó khi cô đứng trước mặt mình, mọi chuyện bỗng nhiên đều trở nên rõ ràng, có một số việc dù nói đi nói lại nhiều lần thì cũng không có liên quan nữa rồi.

"Lần này hẹn tôi ra đây là có việc gì sao?" Hồ Phách là người đánh vỡ trầm mặc, bưng chén lên uống một ngụm, vẫn là hương vị nồng đậm quen thuộc trong trí nhớ. Vẫn là quán ăn cũ, vẫn là Hồng Trà cũ, vẫn là người cũ, đáng tiếc là có gì đó không giống với ngày xưa nữa.

"Chúng ta, sau khi chia tay cũng chưa gặp lại? Em sống rất tốt sao?" Cậu tiếp tục nói chuyện bằng những câu vô nghĩa, nhưng là vì Hạnh Thôn không biết nên nói gì. Cậu nhìn khuôn mặt cô có chút ngại ngùng, càng ngày càng xinh đẹp lại còn điểm thêm một chút kiêu ngạo, đã trưởng thành rồi nhỉ, Hồ Phách.

"Cũng không tệ, Hạnh Thôn nhất định cũng không tồi đúng không? Tôi có nghe mọi người trong trường nhắc tới việc cậu đã giành giải nhất giải thiếu niên cả nước ba năm, làm Tam Liên Quan của câu lạc bộ đại học Lập Hải, chúc mừng cậu." Ngoài việc là thành viên chủ lực của câu lạc bộ đại học Lập Hải thì còn được tuyển thẳng vào trường đại học, câu lạc bộ tennis của trường đại học khác trung học ở chỗ là có rất nhiều chiến lực, hơn nữa không ít người bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà phải rời khỏi câu lạc bộ tennis, vậy mà cậu vẫn hoàn thành Tam Liên Quan trong khi học tại Lập Hải.

"Cảm ơn, Hồ Phách vẫn còn sở thích xem những trận đấu tennis sao?" Cô đã đổi lại cách xưng cậu thay vì Hạnh Thôn như ngày xưa, nhưng mà cậu vẫn không sửa được cách gọi coi là Hồ Phách.

"Kỳ thực là tôi không thích tennis, khi đó thường xuyên đi xem là vì ở trên sân bóng có cậu thôi." Hồ Phách cười nhẹ nhàng, giống như là đang nhớ lại chuyện gì đó thú vị vậy.

"Hồ Phách..." Hạnh Thôn có chút sượng sùng vươn tay đặt lên tay của Hồ Phách, lại bị Hồ Phách chậm chậm rút ra.

"Rốt cuộc thì hẹn tôi ra đây là có chuyện gì?" Hồ Phách đặt tay xuống dưới bàn, làm như vậy thì những quá khứ trước đây cũng sẽ không cứ quán lấy bản thân, vừa rồi bị Hạnh Thôn cầm tay mà không có lấy chút cảm giác gì. Nhưng mà, cũng không hẳn là có cảm xúc, hẳn là vẫn còn hoài niệm xen lẫn một chút oán hận, Hồ Phách à, bây giờ là lúc cô cần phải có phản ứng đấy.

Hơi hơi cúi đầu, như là muốn chạy trốn khỏi ánh mắt chăm chú của Hạnh Thôn.

Có lẽ là phản ứng như vậy của Hồ Phách làm cho dừng khí của Hạnh Thôn trở nên đứt quãng, liền nói ra nguyên lai về việc chia tay với Hồ Phách đang ngăn người, trầm mặc nghe Hạnh Thôn giải thích.

"Là như thế này, tôi muốn nói xin lỗi với Hồ Phách, Mĩ Toa Từ đã làm nhiều chuyện quá đáng như vậy với Hồ Phách, còn có tôi, khi đó không thèm nghe Hồ Phách giải thích, thật sự rất có lỗi."

"Hoá ra là như vậy a." Hồ Phách dài thờ phào nhẹ nhõm, rồi rầm trong lòng cô đã triệt để biến mất rồi. Đối với một đoạn tình cảm thời niên thiếu vô cùng hồn nhiên này, rốt cục cô cũng đã có thể vẫy tay từ biệt.

Ai cũng sai, ai cũng không có sai. Hạnh Thôn, Mĩ Toa Từ, chính cô, đều như vậy. Cho dù nhìn qua thì cô là người vô tội nhất, người bị hại, nhưng chính cô cũng không thể trốn tránh trách nhiệm đối với sự việc này. Lần đầu tiên gặp Mĩ Toa Từ cô bé còn mới là một học sinh tiểu học, là một cô bé mềm yếu. Chưa bao giờ nghĩ cô bé lại chán ghét cô như vậy, mà cô lại chỉ lo suy nghĩ về Hạnh Thôn chứ chưa từng có nghĩ tới việc cùng em gái của cậu hoà hợp sống chung với nhau.

"Xin lỗi, Hồ Phách. Đã làm nhiều chuyện quá đáng như vậy với Hồ Phách, đã nói nhiều lời quá đáng như vậy." Hạnh Thôn gục đầu xuống khiến cô không

thấy rõ được vẻ mặt của cậu lúc này.

"Hạnh thôn, kỳ thực là dù có hiểu lầm hay không thì bây giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi. Nói thật ra là ngay từ đầu sau khi cậu nói chia tay tôi đã luôn tìm cậu, là vì tôi cảm thấy tôi cần phải nói rõ chuyện tôi không có làm gì Mĩ Toa Tử mà là chính cô bé tự té ngã. Tôi luôn luôn nghĩ phải nói rõ với cậu, cảm thấy cậu chia tay với tôi chỉ bởi vì chuyện này thì thật sự là quá đáng rồi. Không nghĩ tới, Mĩ Toa Tử còn làm chuyện khác, nhưng mà tôi vẫn luôn thích cậu. Cho đến khi việc tôi bị vu oan sao chép thì lúc đó tôi đột nhiên hiểu ra rằng, lúc tôi cần cậu nhất thì cậu lại không đứng về phía tôi, thực sự là bản thân mình không cần cứ tiếp tục thích cậu làm gì, trùng hợp lại là mẹ tôi thay đổi công việc, tôi liền đi theo mẹ rồi khỏi Kanagawa."

"Hồ Phách, tôi..." Hạnh Thôn ngẩng đầu, nhìn Hồ Phách có chút bị thương, dường như muốn nói gì lại thôi.

"Không cần nhắc lại, Hạnh Thôn. Chắc cậu không biết, khi vài năm sau đột nhiên người yêu cũ quay về, đối với những người đã từng làm mình bị thương đó thì tác dụng duy nhất chính là vạch ra miệng vết thương đã lành lại, là khiến mình nhớ lại khoảng thời gian đen tối kia. Cho nên không cần nói nữa. Ngay từ đầu tôi vô cùng hận cậu, cảm thấy có thể hận cậu cả đời, nhưng cho tới khi vừa mới nhìn thấy cậu, tôi mới phát hiện ra tình yêu thời niên thiếu quá nhỏ bé, hận cũng quá yếu ớt, hận một người là cần một dũng khí vô cùng lớn. Có lẽ chờ chúng ta lớn thêm vài năm nữa mới phát hiện ra rằng những lời nói bây giờ thật sự buồn cười."

Nếu không nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng trên mặt Hồ Phách cùng sự trốn tránh trong ánh mắt mênh mông sương mù, Hạnh Thôn sẽ tin rằng Hồ Phách thật sự sẽ như vậy mà quên đi đoạn tình cảm kia. Xin lỗi, nếu Hồ Phách muốn vậy thì tôi đây sẽ không nhắc tới nữa.

Bất tri bất giác một ly Hồng Trà mới đã được đặt lên trên bàn, hai con người xa cách ba năm bây giờ gặp nhau lại trống rỗng không biết nên nói gì, Hồ Phách cẩn thận duy trì biểu cảm của mình, sự oán giận trên khuôn mặt cũng tự nhiên quên mất, cô đang diễn rất tốt vai của một cô gái không thể quên đi tình cũ trước mặt Hạnh Thôn.

"Đã trễ rồi, tôi đi về đây, cảm ơn cậu đã có ý đến nói với tôi những câu đó, như vậy nhé, hẹn lần sau gặp lại." Đứng lên cầm lấy áo khoác gió, Hạnh Thôn cũng đi theo đứng lên, vén ra tấm màn che ở trước cửa quán sau đó hai người trước sau bước ra khỏi quán ăn nhỏ.

Gió đêm đông mang theo hơi lạnh thấu xương, còn kèm theo vị nước biển mặn chát của Kawanaga, hai người một trước một sau tiêu sái, bị ngọn đèn kéo dài bóng rồi hợp lại ở cùng nhau, nhìn qua tựa như một cặp tình bạn thật thân thiết.

"Chúng ta tạm biệt tại đây nhé, hẹn gặp lại, Hạnh Thôn." Hồ Phách xoay người mỉm cười nói, Hạnh Thôn đứng tại chỗ không nói gì, sau đó cô hơi hơi cúi đầu sau xoay người rồi đi.

Rẽ qua góc ngoặt, trong lòng Hồ Phách có chút tiếc nuối. Hạnh Thôn tự nhiên không giữ cô lại, cũng không đuổi theo, xem ra tính toán lần này bại rồi.

Kỳ thực chấm dứt mối tình đầu này với Hạnh Thôn, Hồ Phách nói một chút cũng không để ý hay không oán hận là không thể. Nhưng mà so với kế hoạch của chính mình thì cô đang muốn kéo Hạnh Thôn vào cái đầm bùn nhão này, vẫn là bản thân cô có phần hơi quá đáng. Nếu vậy thì lần sau muốn tìm cậu cô nên lấy cớ gì đây, còn cả gặp mặt Hạnh Thôn được nữa không? Không biết hiện tại cái 'Người xâm nhập' kia có cùng tiếp xúc với Hạnh Thôn hay chưa?

Vẫn còn đang suy tư thì Hồ Phách nghe thấy được phía sau có âm thanh chạy bộ dồn dập.

"Thực xin lỗi, Hồ Phách. Nhưng mà, thật sự không thể cứ như vậy mà để em đi, bằng không, tôi nhất định sẽ hối hận cả đời. Bởi vì điều quan trọng nhất mà hôm nay tôi muốn nói nhất vẫn chưa nói ra." Hạnh Thôn ôm chặt lấy Hồ Phách, cúi đầu chôn ở trên cổ cô, hô hấp dồn dập thờ ra nhiệt khí phun ở bên tai cô.

"Tôi thích em, Hồ Phách. Thật sự rất thích, từ lần đầu tiên ở đại học Lập Hải nhìn thấy em, cho tới bây giờ, tôi luôn luôn thích em."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Gặp Lại

"Hạnh Thôn..." Tuy rằng cuối cùng mục đích thật là muốn khiến cho Hạnh Thôn thích mình trở lại, nhưng mà tiến độ này cũng quá nhanh đi? Nếu chính là áy náy trong tình yêu, nói không chừng 'Người xâm nhập' cũng sẽ rất nhanh liền biến mất đi.

"Thật có lỗi, Hạnh Thôn, em..." Chỉ có nếm trải đau khổ khi mất đi thứ gì đó thì người ta mới biết quý trọng.

"Không cần nói gì hết, anh biết, hiện giờ em đang có người đang kết giao đúng không? Là thành viên mới của giới tennis, Việt Tiền Long Mã." Cậu đưa tay nắm thật chặt lấy tay Hồ Phách, lực đạo lớn làm cho Hồ Phách cảm thấy có chút đau, muốn đẩy ra khỏi ngực Hạnh Thôn. "Cho nên hiện tại anh nói

lời thích sẽ làm Hồ Phách cảm thấy khó xử đứng không. Nhưng mà, nếu cứ như vậy mà đánh mất em, anh thật không cam lòng, rõ ràng, rõ ràng trước hết gặp được em, trước đến giờ anh vẫn luôn thích em, vẫn rất thích. Bởi vì ngu ngốc nên mới buông tay em ra, anh không cam tâm được?" Trong giọng nói của Hạnh Thôn lộ ra thống khổ, khiến cậu run nhè nhẹ.

Thời gian tựa hồ về với ba năm ấy, bởi vì bị bệnh mà cậu cũng thường xuyên ôm cô như vậy. Thần Chi Tử hăng hái ở trong đoạn trí nhớ đen tối trở nên bén nhọn hẳn cảm, một ánh mắt một câu nói của người khác đều đều có thể làm cậu bị thương nhưng mà gia giáo khiến cậu không thể nói ra mà chỉ có thể mỉm cười nhận nhận lấy những lời thăm hỏi cùng mang theo đồng tình thậm chí ác.

Khi đó Hạnh Thôn ở trước mặt người quen cậu luôn bày ra một bộ dáng khác hoàn toàn, táo bạo dễ giận, rất dễ cáu giận đối với thân cận. Thậm chí có mấy lần đem những tài liệu mà Hồ Phách đưa đến xé vụn: "Bây giờ nói mấy thứ này còn có tác dụng gì? ! Cô mang theo những thứ này tới là vì muốn cười nhạo tôi sao?" Và còn rất nhiều rất nhiều những câu nói gây tổn thương khác.

Nhưng là sau mỗi lần phát giận thì cậu lại khản trương ôm lấy Hồ Phách xin lỗi. Giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ nắm chặt viên kẹo cuối cùng trong tay vậy.

Đối với một sự kiện nào đó thì thời gian của sự chú ý luôn có hạn, khi Hạnh Thôn nằm viện thì thời gian đầu có rất nhiều người chen chúc đến bệnh viện đến thăm cậu, bằng hữu, bạn học, giáo viên, thậm chí có cả rất nhiều người mà cậu hoàn toàn không biết là ai, theo thời gian trôi qua thì số người đến thăm cậu càng ngày càng ít hơn. Cậu cứ như vậy bị lãng quên trong bệnh viện, mọi người trong câu lạc bộ tennis thì mỗi ngày đều đến rất trễ, cũng không thể thường xuyên đến, chỉ có Hồ Phách, mỗi một ngày mỗi một ngày, theo Hạnh Thôn luôn là người tới bệnh viện đầu tiên, đến khi cậu giải phẫu thành công, cơ thể đã hồi phục, kết thúc ngày xuất viện cô vẫn đến thăm không hề có lấy một ngày nghỉ.

Lục Xuyên Hồ Phách đối với Hạnh Thôn là sự tồn tại của thứ tình cảm không có sự bất đồng và phản đối của người ngoài, khi đó hai người đều tin là như vậy.

"Nhưng mà tôi cũng không có cách nào, không có cách nào quay lại cùng Hạnh Thôn rồi." Nước mắt nóng bỏng theo hốc mắt chảy xuống, lúc tiếp xúc với không khí mà trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, theo gò má chảy xuống, rơi xuống trên bàn tay đang ôm chặt Hồ Phách của Hạnh Thôn. Ngay cả Hồ Phách cũng không rõ vì sao lại chia tay, nước mắt chảy ra, là bởi vì chính mình đang giả bộ thật thương tâm, hay là bởi vì chính mình thật sự đang rất thương tâm đây.

"Có thể!" Hạnh Thôn hôn môi Hồ Phách, giọng điệu vội vàng như là bắt được một cọng rom cuối cùng, Hồ Phách có chút dao động! Trong lòng cô, vẫn còn tồn tại hình bóng của mình, "Chỉ cần em tha thứ anh, chúng ta có thể lần nữa bắt đầu! Anh sẽ không để cho em bị tổn thương thêm lần nào nữa! Tin tưởng anh!"

"Thật xin lỗi, bởi vì từng đã bị vứt bỏ, cho nên tôi biết người bị bỏ rơi sẽ thống khổ như thế nào, tôi không thể để cho Linh Mã trở thành người như thế được, tuyệt đối không được. Cho nên Hạnh Thôn, chúng ta cùng nhau đem quá khứ kia triệt để quên hết đi! Gặp lại!" Hồ Phách kiên quyết đẩy Hạnh Thôn ra.

Hạnh Thôn nhìn Hồ Phách đang chậm chậm quay đi, cùng nhau quên hết? không phải nói rằng bây giờ em cũng giống như anh không thể quên sao? Nếu đã như vậy, như vậy thì anh có thể bắt chấp tất cả dù là trở thành người xấu, chỉ cần Hồ Phách em có thể lại trở lại bên anh, Hạnh Thôn liếm liếm hôn môi lên môi của Hồ Phách, thờ phào nhẹ nhõm, lần này tôi thật sự trở thành đối thủ của cậu rồi Việt Tiền, nhưng là người thắng, chỉ có tôi.

**

"Cái gì? ! Em ở nhà bạn học qua đêm? ! Vậy bây giờ chị phải làm sao đây? !" Hồ Phách bình sinh là người mềm yếu, rất dễ bị buốt lạnh tay chân, cô đã vát và lấm mới lột được về cửa nhà ở Kanagawa, liền không chần chừ mà lập tức gọi điện thoại ra báo em trai ra mở cửa, lại nhận được tin dữ là hôm nay cậu em trai đáng ghét đó muốn ở nhà bạn học chơi game.

"Em xin lỗi nhé chị, bằng không chị gọi điện thoại cho ông nội hỏi xem đến đó ở một đêm đi. Bây giờ em không thể chạy trở về được... Mau mau bên trái bên trái... Cẩn thận chút, đi lại rồi!"

"... Thôi, chị quay lại Tokyo cũng được." Nghe đầu dây bên kia điện thoại khí thế ngất trời, Hồ Phách bắt đầu nói. Ông nội và bà nội luôn không thấy vừa lòng với cô và mẹ, mỗi lần nhìn thấy cô là mắng cho cô làm cái gì cũng luôn chạy tới rồi giáo huấn cho một trận, Hồ Phách không muốn làm việc có độ rủi ro cao.

"Sao cơ... Nhưng mà ngày mai em muốn ăn cơm chị làm mà. Hơn nữa đã trễ thế này... em nên trở về thì tốt hơn."

"Không cần, muốn ăn thì ngày mai em đến Tokyo đi, chị đi về trước, em ở bên ngoài cũng phải cẩn thận."

"Được rồi, vậy ngày mai gặp, chị đi đường cẩn thận nha." Bên kia truyền đến tiếng của Thấu đang thúc giục bạn học của cậu, Hồ Phách vội vã cúp điện thoại.

Bây giờ cơ hồ không có người, Hồ Phách ngồi ở trên chiếc xe trống trải, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe đang nhanh chóng lướt qua ngọn đèn rồi ngân người.

Chuyện hôm nay hẳn có thể xem như vượt qua ngoài dự đoán rồi. Vốn tính toán sẽ chậm rãi cùng Hạnh Thôn tiếp xúc, lợi dụng những mảnh vụn tình cảm trước kia còn đang lưu lại để cho cậu cảm thấy áy náy đối với mình, khiến cho cậu một lần nữa thích lại mình. Nhưng lại được nghe một câu nói của Hạnh Thôn là trước giờ vẫn luôn luôn thích mình.

Dù sao từng đã ở cùng nhau như vậy, Hồ Phách nhìn ra được thứ tình cảm mà Hạnh Thôn đối với cô là thật, nhưng chính vì như vậy mới càng khiến cho cô không có cách nào đưa tay ra để nhận. Thật hoang đường mà, ba năm trước chia tay là vì cái gì? Ba năm trống rỗng này là vì cái gì? Cô vì cậu mà khóc lóc khổ sở là vì cái gì?

Hồ Phách đưa hai tay lên che đi hai mắt của mình, thôi, mặc kệ vì sao, dù sao chỉ cần cùng đứng trên mục đích là được rồi Nhưng mà tiếp xúc với đàn ông đang càng ngày càng nhiều, bây giờ tạm thời có thể giấu giếm nhưng nếu có một ngày bị lộ ra, không, là khẳng định sẽ bị lộ, 'Người xâm nhập' tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đó. Đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ? Nhưng là nghiêm túc suy nghĩ lại thì bây giờ cũng đã đủ phiền toái rồi.

Long Mã biết cô cùng Long Mã còn có Bình Đăng Viện, Bất Nhị biết Tích Bộ Phận cùng Long Mã, Hạnh Thôn biết Long Mã, Bình Đăng Viện biết Long Mã, Long Mã cũng biết Long Mã, thật sự là rối loạn quá đi! Dù sao hiện tại hình tượng người con gái tốt của cô đã đi đủ xa rồi, chỉ còn có thể đi một bước tính một bước vậy.

Xe điện dừng lại, Hồ Phách nhìn đi độn, cư nhiên đã sắp mười hai giờ rồi, trên đường cũng thừa thớt, chuyển xe buýt cuối cùng cô cũng sớm chậm rồi, không còn cách nào khác cô đành đứng ở bên lề đường đợi thật lâu cũng không gặp một chiếc xe tải nào.

Thật sự là không hay chút nào, Hồ Phách bắt đầu lúi vúi tiền ra đếm.. xác định tiền đủ, trong đầu cô liền nghĩ ra kế hoạch vô cùng tầm cỡ, đó là tìm một nhà trọ ngủ một đêm. (Vâng, kế hoạch vĩ đại ==)

Một chiếc nhìn qua khá đắt tiền dừng lại ở bên người Hồ Phách, cửa sổ xe thủy tinh hạ xuống, tây trang thẳng tắp, nghiêm nhiên là một vị thương giới tinh anh, khoe mắt điếm một nốt ruồi thập phần quyến rũ, nhưng là khí thế Duy Ngã Độc Tôn vô cùng gây áp bách.

"Lên xe."

"Anh có bằng lái sao?" Hồ Phách nhớ không nhầm thì hình như cậu ta và mình bằng tuổi phải không nhỉ?

"Dù cho không có bằng lái thì chẳng lẽ anh lái xe có thể xảy ra vấn đề gì sao?"

"... chuyện này... cảm ơn, Tích Bộ Phận."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh Và Bạn Gái Chia Tay Đi

"Vết thương khá lên chưa?" Tích Bộ nắm tay lái, vượt qua một chiếc xe phía trước. Lúc bước vào trung học, Tích Bộ bắt đầu làm quản lý một bộ phận trong tập đoàn tài chính, hiện tại đã có quyền giải quyết một số hạng mục ở trong tập đoàn. Hôm nay kiểm tra một phần tư liệu hạng mục đến rất trễ, trên đường về nhà nhìn thấy Hồ Phách đứng một mình ở sân ga chờ xe.

"Hả? Làm sao mà anh biết được? Đã tốt lên nhiều rồi." Hồ Phách bỗng chốc phản ứng kịp, dù sao đều là người ở Băng Đế.

Thấy hồ phách hay liếm môi, Tích Bộ tìm lấy một bình nước đưa cho Hồ Phách, Hồ Phách nói lời cảm ơn đón lấy bình mở ra, cái miệng nhỏ nhếch lên.

"Thực xin lỗi, hại em bị thương." Thời gian một năm không gặp ,khi gặp lại có thể bình thân ngồi cùng một chỗ, bầu không khí dễ chịu như là bạn bè lâu năm

"Này này, Tích Bộ anh không phải thật sự cho rằng trường Băng Đế thành nhà mình chứ?" Tích Bộ vẫn không thay đổi, loại bệnh cũ này, hưởng thụ vinh quang lớn tới đâu, thì trách nhiệm cũng lớn tới đó, câu lạc bộ tennis đã nổi tiếng khắp Băng Đế ?"Tuy rằng bạn học kia là học sinh trường Băng Đế, cũng không tới lượt anh xin lỗi chứ?"

"Cô ấy cùng chung câu lạc bộ tennis." Chính xác mà nói, là có quan hệ với nhau, "Cô ấy là bạn gái anh."

Tích Bộ nói một câu nhẹ nhàng nhưng đối với Hồ Phách mà nói lại giống như sét đánh, một ngụm nước sặc vào khí quản đau đến tê tâm liệt phế ho một tràng, trong lòng như có mấy vạn con lạc đà vội chạy.

Cái gì chứ? !'Người xâm nhập' nhanh như vậy sao? ! Chưa tới vài ngày đã có Tích Bộ trong tay rồi hả ? ! Như vậy thì bây giờ cô đang ở trong tình cảnh rất nguy hiểm, căn cứ theo như trong giấc mơ, chỉ cần đàn ông thích Y Tuyết Anh thì Lục Xuyên Hồ Phách cô xong rồi, đêm nay bản thân cô có thể an toàn về nhà hay không đây? !

"Vậy sao? Thì ra là bạn gái của anh à, vậy thì em tiếp nhận lời xin lỗi." Hồ Phách lấy ra giấy khăn lau miệng rồi bỏ vào trong túi, "Hai người đã qua lại lâu rồi sao?" Giả bộ mang vẻ mặt tò mò.

"Emm hoảng cái gì chứ?" Tích Bộ nghiêng đầu nhìn Hồ Phách liếc mắt một cái.

"Không có, chỉ là tò mò thôi." Hồ Phách mỉm cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe.

"Bản đại thiếu gia có khả năng quan sát không hề tệ, em đang hoảng sợ." Khóe miệng Tích Bộ hơi hơi gợi lên.

Hồ Phách may mắn được nhìn thấy các trận đấu tennis giao hữu trong nước với các nước khác, đối với những động tác tennis che dấu kỳ quái này, giấu đi năm giác quan không chệch vào đâu được, những cái quái quỷ này rốt cuộc là cái gì thì Hồ Phách cô hoàn toàn không muốn biết, còn người bên cạnh đang lái xe này, Tích Bộ - vua của Băng Đế là người có thể nhìn thấu tất cả, không phải giỡn chứ?

"Uh, đúng vậy, em có chút hoảng sợ. Nửa đêm lại ngồi trên xe một người đàn ông có bạn gái, có chút dục cảm không tốt cho lắm."

Có thể không hoảng sao? 'Người xâm nhập' đã nhanh tay như vậy rồi, mạng sống của cô chẳng lẽ chỉ tới đây thôi sao? Mình có thể đấu lại ư? Có phải có kĩ năng liếc người nào thì người đó liền yêu mình được đâu, nếu như vậy cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh thôi. —!!!

"..." Tích Bộ dùng ánh mắt nhìn Hồ Phách với biểu đạt cậu thật nhàm chán, nhưng sau đó không biết nghĩ tới cái gì, đi qua đoạn đường giao nhau liền bẻ gấp tay lái.

"Nhầm rồi, nhà của em không đi đường này." Hồ Phách kéo kéo áo Tích Bộ, "Tới giao lộ là đi thẳng, quay trở lại."

"Không phải em thích dục cảm sao? Anh đang để cho dục cảm của em trở thành sự thực. Đừng kéo tay áo của bản đại thiếu gia, thói quen này của em có thể sửa không. Nói xong Tích Bộ không nhìn được nở nụ cười, không biết Hồ Phách nhớ tới cái gì cũng bắt đầu cười theo.

Lúc hẹn gặp nhau, Tích Bộ thích nắm tay Hồ Phách, nhưng là Hồ Phách không biết thế nào lại hình thành thói quen thích lôi kéo tay áo Tích Bộ, sau khi kết thúc cuộc hẹn hò của hai người thì chỗ bị cô nắm có rất nhiều nếp nhăn. Hai người cùng đi lễ hội pháo hoa, Hồ Phách chỉ lo ăn mà không biết cầm tay áo người nào đi thẳng một mạch, cho đến khi lễ hội pháo hoa gần kết thúc Tích Bộ mới tìm được cô, cô còn vừa ăn vừa đang lôi kéo tay áo người khác.

Lần đó Tích Bộ tức giận một tuần cũng chưa tha thứ cho cô, xin lỗi thì xin lỗi, nhưng thói quen này vẫn là không đổi được. Hai người đi cùng nhau, Hồ Phách luôn muốn lôi kéo tay áo của Tích Bộ.

"Chắc bây giờ anh vui vẻ lắm đúng không? Có bạn gái hẳn là giảm đi không ít tiền mua quần áo." Hồ Phách oán giận nói, "Đừng cho rằng tớ không biết nhé? Những bộ quần áo này sau này cậu cũng không mặc lại đúng không? Không hổ là đại thiếu gia có tiền nhĩ."

"Anh còn chưa tới mức thiếu tiền mua quần áo, nó giống như là chuyện anh có bạn gái mới vậy thôi." Xe chạy quanh co lên núi, càng ngày càng gần đỉnh núi.

"Đó là vì sao?" Giống như nói chuyện phiếm, dừng ở cách xa đỉnh núi, Hồ Phách nhìn về phía trước đầy mắt thu hết cảnh đêm Tokyo.

"Quên rồi." Tích Bộ cởi áo khoác ném ở trên ghế sau, thả lỏng caravat.

"Đúng là vô tâm." Hồ Phách mở cửa xe đi ra ngoài.

Đỉnh núi gió lớn hơn rất nhiều, gió thổi khiến cho sợi tóc bay loạn, Hồ Phách hít một hơi thật sâu không khí thanh mát trên đỉnh núi vào trong phổi, lo lắng trong lòng tạm thời rồi đi một ít. Tích Bộ cũng xuống xe, đi tới phía sau Hồ Phách, hai người lặng lẽ cùng nhau nhìn đèn muôn nhà dưới chân núi.

"Như thế nào? Khỏe không?" Tích Bộ lấy ra một gói thuốc trong túi quần, thuận thực lấy ra một điếu.

"Chỉ là một học sinh trung học thôi mà, không phải là mỗi ngày đến trường rồi lại tan học sao? Chẳng lẽ áp lực lớn đến nỗi anh bắt đầu hút thuốc sao?"

"Chỉ thỉnh thoảng hút một điếu. Anh nói rồi, không cần nói dối bản đại thiếu gia? Tất cả những gì em đang nghĩ anh đều có thể nhìn thấu." Ngón tay cầm theo điếu thuốc vuốt nhẹ lên trán Hồ Phách một cái, "Cậu đang hoảng sợ điều gì?"

"em sợ sẽ tử chết mất." Hồ Phách nửa đùa nửa thật nói.

"Rốt cuộc làm sao vậy? Nói ra anh giúp em giải quyết. Không cần lúc nào cũng buồn bực không vui, xấu muốn chết." Tích Bộ đặt điếu thuốc lên môi hít một hơi, chấm nhỏ màu đỏ hiện lên âm áp, thổi ra khói thuốc lượn lờ.

"Tích Bộ, cảm ơn anh. Nhưng có một số chuyện, ai cũng không giúp được." Hồ Phách rốt cục hiểu rõ đối thủ của mình tồn tại nhiều đáng sợ như thế nào chứ không chỉ giống như trong mơ, bất kể là ai, đều sẽ ngoan ngoãn yêu cô ta, ai cũng trốn không thoát, cũng như chính cô, có lẽ cũng giống như kết cục đó, cô sẽ trốn không thoát cái kết cục đáng buồn kia.

"Trên thế giới này không có chuyện gì mà bản đại thiếu gia không làm được. Cho nên chỉ cần em nói cho anh biết chuyện gì là được, có thể nói ra cho bản đại thiếu gia giúp em tính."

"Thật vậy sao?" Hồ Phách mỉm cười quay mặt nhìn về phía Tích Bộ, nhanh tay lấy điếu thuốc trong tay cậu vút xuống đất, kéo caravat trước ngực cậu khiến cho Tích Bộ cao hơn mình một cái đầu cũng phải cúi xuống, cô hơi hơi kiễng chân hôn lên môi của cậu, môi cậu khô ráo mà âm áp, tràn ngập mùi thuốc lá vị nhàn nhạt.

Cứ như vậy lẳng lẳng môi kề môi duy trì vài giây, Hồ Phách mới buông lỏng caravat Tích Bộ ra, bàn tay sửa lại caravat bị cô túm đến nhăn nhúm, nhưng vẫn để lại vết tích.

"Anh và bạn gái anh chia tay đi, được không." Có một đầu quái thú nuốt lấy cả người Lục Xuyên Hồ Phách, giấu dưới túi da của cô, xuyên thấu qua ánh mắt cô, nhìn người trước mắt.

"Được."

Đến khi Hồ Phách cô muốn trả lời, lại cùng với Tích Bộ hôn môi giống như cuồng phong bão táp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Anh Chỉ Cuồng Tình Dục Một Mình Em

"Chờ một chút!" Hồ Phách vươn tay đặt ngăn cách giữa chính mình và Tích Bộ Phận, chặn lại thế tấn công vội vàng của Tích Bộ Phận, Tích Bộ Phận tạm ngừng lại, chỉ là tay đã vói vào vạt áo không ngừng vuốt ve bên hông Hồ Phách với da thịt trơn mịn.

Vươn đầu lưỡi ẩm nóng khẽ liếm trong lòng bàn tay Hồ Phách, gây ra cảm giác có chút ngứa khiến cho Hồ Phách nhìn không được nở nụ cười hai tiếng muốn thu tay, lại bị Tích Bộ Phận giữ chặt không buông, liếm láp ngón tay thon dài mang theo vị ái nồng rồi lưu lại trên ngón tay vệt nước bọt.

"Nha, anh thật sự đáp ứng sao? Em nói chuyện cùng bạn gái anh chia tay là thật đấy." Ngón tay Hồ Phách đặt lên trên cánh môi của Tích Bộ Phận sau đó định lướt qua lại bị Tích Bộ Phận hé miệng ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm láp, cô nhẹ cười nhìn Tích Bộ Phận, bộ dạng vô tội giống như thể việc khiến cho Tích Bộ Phận chia tay với bạn gái không liên quan gì đến mình vậy.

"Thính giác của bạn đại thiếu gia còn chưa kém tới mức em nói gì cũng không nghe rõ." Ôm sát thắt lưng của Hồ Phách, đề cô ngã lên mũi xe lạnh lẽo, bàn tay nhanh chóng cới nút thắt áo ngực của cô, lại bị Hồ Phách giữ tay lại.

"Anh cứ như vậy mà đồng ý sao? Không hỏi vì sao? Quả nhiên là người đàn ông vô tình mà." Hồ Phách bĩu môi, trừng mắt như oán trách nhìn Tích Bộ Phận.

"Vậy em muốn thế nào? Làm theo yêu cầu của em mà em vẫn không vui là sao." Tích Bộ Phận cũng không động dậy thêm, chỉ đem Hồ Phách vây ở giữa hai cánh tay, lẳng lẳng nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang cố tình gây sự.

"Thật sự đồng ý? Không đòi ý?" Hồ Phách dụ dỗ vươn ra đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, hơi hơi ngẩng đầu lên, để lộ ra hàm ý tứ mời mọc.

"Chuyện anh đã đồng ý với em, anh đã bao giờ đòi ý chưa?" Tích Bộ Phận từ từ cúi đầu, cơ hồ gần sát đến cùng một chỗ thì hơi hơi quay đầu đi, rót cục hôn lên đôi môi ngọt ngào mê người.

Một đôi môi có hơi chút lạnh lẽo, một đôi môi lại nóng cháy nóng bỏng, hai thứ tiếp xúc cùng một chỗ trao đổi nhiệt lượng để dung hòa cho nhau, Tích Bộ Phận cũng không vội mà xâm nhập, chỉ là đơn thuần hết sức dán ở ngoài, mãi đến khi đôi môi có hơi chút lạnh lẽo lần đôi môi còn lại có nhiệt độ tương đương nhau thì Tích Bộ Phận mới nhẹ nhàng rời khỏi, Hồ Phách nhanh chóng nhận cơ hội này mà vươn đầu lưỡi ra liếm Tích Bộ Phận môi một phen, sau đó rất nhanh rút về lại, ánh mắt vẽ ra nụ cười.

Loại hôn nhiên này của Hồ Phách khiến cho đáy lòng của Tích Bộ Phận hỏa diệt càng lớn, nắm lấy cằm của Hồ Phách hơi hơi dùng lực, đem đôi môi đang mím lại mở ra một đường nhỏ, đem đầu lưỡi thăm dò vào cạy mở hàm răng, tìm đến cái lưỡi thơm tho, quán quýt lấy lưỡi của chính mình.

Cảm giác hai người vương mắc cùng một chỗ, Hồ Phách cảm nhận được giữa không gian của hai người còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt của Tích Bộ Phận ở trên răng còn chưa tiêu tán đi hết, hương vị kỳ quái giống như rượu khổ ngải vậy, cằm của cô bị tay Tích Bộ Phận giữ chặt lấy, giống như đối với đối thủ ở trên sân bóng vậy, bộ dạng không nề mặt mà cứ thế công kích, một hồi không nhanh không chậm, một hồi lại biến thành cuồng phong bạo vũ, khiến cho Hồ Phách chỉ có thể hô hấp được vô cùng ít.

"Hương vị vẫn ngọt như vậy..." Tích Bộ Phận nhìn Hồ Phách mặt đỏ lên, thoáng thả ra để cho cô thở dốc một hơi, một sợi chỉ bạc giữa môi hai người kéo dài ra.

Miệng Hồ phách mở rộng, bộ ngực dồn dập lên xuống, yết hầu thôn trượt, nuốt xuống ngụm nước bọt. Tích Bộ Phận nhìn cô như vậy thì hỏa nhiệt lại tiếp tục xâm lấn, đầu lưỡi ở trong miệng Hồ Phách lung tung lật chuyển khuấy đảo, tao nhã cao quý bình thường đều đã biến mất không còn sót lại chút nào, hoàn toàn hóa thân thành dã thú, khản trương cắn lấy con mồi không rời.

Hồ Phách bị anh liếm láp mút vào khiến đầu lưỡi run lên, trong miệng không có cách nào nuốt được nước bọt đành cứ để cho nước bọt vì không thể không chế mà theo khoe môi chảy ra, lại bị Tích Bộ Phận liếm hết.

Tích Bộ Phận một bên hôn môi, một bên cời bỏ từng cúc áo của Hồ Phách, không để phòng bị Hồ Phách cắn một cái vào lưỡi, khoái cảm tê đau trong nhảy mắt xâm nhập đại não, khiến cho động tác của anh hơi hơi dừng lại một chút, Hồ Phách bắt lấy cơ hội này liền lập tức rút ra bàn tay của mình đang bị anh giữ lấy, sau đó cách qua lớp quần áo mỏng đặt lên trước ngực anh, một ra sức đẩy anh ra.

Tay đặt ở phía trước ngực bị Tích Bộ Phận cời bỏ quần áo trong, quần áo phía trên ngực cơ hồ hoàn toàn không có đóng lại, bị gió thổi qua, áo càng mở rộng ra, lộ ra rãnh ngực mê người phía bên trong cùng mảng bộ ngực lớn tuyết trắng, nhũ hoa hồng nhạt như ẩn như hiện.

"Cho dù anh đồng ý cùng bạn gái chia tay, em cũng không đồng ý cùng anh làm loại sự tình này." Hồ Phách nghiêng đầu nhìn Tích Bộ Phận cười, "Rất lạnh đấy, chúng ta trở về thôi."

"Đem khơi gợi dục hỏa của anh lên đến đấy rồi lại muốn chạy sao?" Tích Bộ Phận từ phía sau lưng ôm lấy cô, ngửi được hương vị bánh ngọt say nồng trên người cô, có phần giống ô mai, lại có điểm giống bơ, thuần thuần hương vị nhào vào giữa mũi, quả thực là dụ dỗ người ta phạm tội.

"Chính anh nổi lên dục hỏa chứ đâu có liên quan gì tới em?" Hồ Phách ở trong lòng Tích Bộ Phận xoay người, cầm lấy cần cổ cà- vạt Tích Bộ Phận đang đưa đi đang đưa lại, "Em muốn chạy bây giờ, anh có thể làm gì em?"

Cười đến giống một tiểu yêu tinh, Tích Bộ Phận ở trong lòng thăm thẳm một tiếng, bộ dạng này của cô càng phát ra sức quyến rũ câu người, không biết có bao nhiêu kẻ đã bị cô câu mất hồn phách rồi.

"Không thể như thế được, nếu em muốn chạy thì anh chỉ có thể ở nơi này mà cưỡng gian em thôi." Một tay cầm lấy tay Hồ Phách, ôm lấy thắt lưng ôm cô vào bên trong xe, đè xuống mấy cái ấn phẩm, cửa kính xe kéo lên che kín cách biệt với bóng đêm bên ngoài, ánh đèn mờ nhạt ở trên đỉnh sáng lên, hàng ghế ngồi phía trước chỗ tựa lưng rõ ràng để nằm ngang, anh điều chỉnh một chút, trong chiếc xe hợp lại bày ra một cái giường rộng rãi mềm mại.

"Nơi này rừng núi hoang dã, lại đêm khuya yên tĩnh, em cứ tùy ý phản kháng mà kêu lên, bất quá nếu là cưỡng bạo, giọng rên của em sẽ không bị nghe, mặc kệ là rên rỉ phóng đảng lúc đi vào càng sâu nhất điểm đi chăng nữa, em chỉ có thể khóc cầu xin từ bỏ, nhưng tất nhiên anh sẽ không nghe." Ba hai lần đem áo Hồ Phách cời sạch, cời bỏ nội y màu đen ném sang một bên, hai cái nhũ phong kiên định no đủ lấp ló.

cà- vạt của chính mình bị Hồ Phách kéo xuống cùng một chỗ, anh bắt đầu cời bỏ váy của Hồ Phách, Hồ Phách không ngừng kêu nhắc chân vì giẫm phải chân của Tích Bộ Phận, cô cực lực né tránh, lại bị Tích Bộ Phận bắt lấy một chân của cô cời giày ra cong gan bàn chân vài cái, hai người cười đùa trong xe.

"Thú tính của anh càng ngày càng thú vị rồi..." Hồ Phách thờ hồn hên đồ cả người ngã xuống, rốt cục vẫn bị Tích Bộ Phận dùng một chân hai đặt giữa hai đùi mình, cời bỏ nút thắt của váy, lột váy ra, sau đó lại xé rách tất chân theo từng lỗ nhỏ, tất bị rách tung toé đến trên mắt cá chân.

"Chỉ đối với một mình em thôi." Nhìn cô bị chính mình cời ra hết chỉ còn duy nhất chiếc quần lót còn sót lại trên người Hồ Phách, Tích Bộ Phận bắt đầu không chút hoang mang cời ra quần áo chính mình.

Cời bỏ từng chiếc cúc áo, nhìn thân thể thon dài, cất giấu trong quần áo là một cơ ngực to lớn cùng cơ bụng rắn chắc, hiện tại anh vẫn mang trên mình vẻ cao quý tao nhã, nhưng là cũng mang theo một cỗ cảm xúc đã tính xâm lược cực mạnh, trên người lúc nào cũng tỏa ra hương vị hấp dẫn thu hút, Hồ Phách đã từng cười nhạo Tích Bộ Phận như vậy, khoảng cách giữa quốc vương cùng với dã thú chỉ bị ngăn cách qua một lớp quần áo.

Cời bỏ dây lưng, Hồ Phách nhắm mắt lại, không muốn nhìn tới, mãi đến khi có một thân hình hỏa nhiệt bao trùm lên trên thân mình, Tích Bộ Phận hôn lên bờ vai tuyết trắng, ở trên cổ cô hôn liên tiếp theo đường hồng ngân, thấp giọng vừa cười nói bên tai Hồ Phách: "Nhắm mắt làm gì? Em cũng đã xem qua bao nhiêu lần." Giữa hai chân cự vật thô to tùy tiện ma sát: "Em quên nó đã từng cắm vào trong thân thể em bao nhiêu lần, đem em 齧 đến khóc cầu xin tha thứ, ở trong thân thể em bắn ra vừa nhiều vừa nóng tinh dịch..."

"Liệu học viên Băng Đế có biết Tích Bộ Phận đại nhân lại là kẻ cuồng tình dục như vậy không?" Hồ Phách mở mắt ra.

"Anh chỉ cuồng tình dục một mình em... Chuẩn bị tốt chưa? Anh muốn bắt đầu cưỡng bạo em rồi... Bản đại thiếu gia cho phép em phản kháng, chỉ là anh sẽ không dừng lại..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 44: Cùng Bạn Trai Cũ Kịch Tình Ở Trong Xe Trên Đỉnh Núi.

"Thật xinh đẹp..." Tích Bộ Phận có ánh mắt như đang nhìn một vật trân bảo tuyệt thế, vết chai ở tay không ngừng dao động trên người Hồ Phách, làn da trắng mịn tinh tế vô cùng, gây ra hứng thú vô cùng, nụ hoa mềm mại dường như đang chờ đợi được ngược đãi, hơi hơi tràn ra mật dịch, tỏa ra mùi thơm mê người.

Hình dạng hoàn mỹ của nhũ phong theo bàn tay bản thân vỗ về chơi đùa mà run run không thôi, đỉnh đầu nhũ phong hồng nộn xinh đẹp đứng thẳng, giống

như hai quả anh đào chín nở rộ, làm cho người muốn hái.

Tích Bộ Phận vui đầu vào nhũ phong, trong lúc đó môi không ngừng vòng quanh mà liếm lên trên, thẳng đến khi môi ngậm cả đỉnh đầu nhũ phong, Hồ Phách bị giầy vò liên miên không ngừng, thể công biến thành thở gấp không ngừng, kim lòng không được mà run rẩy.

“Ừm...umm...” Tiếng kêu run run vừa mỉa hoặc vừa quyến rũ, làm cho Tích Bộ Phận được cho là một người kiêu ngạo cơ hồ hoàn toàn bị tiếng rên rỉ của cô dập nát, đáy lòng hiện lên vô số ý nghĩa muốn ngược đãi, muốn ăn sạch yêu tinh này vào bụng.

Anh gặt gao đặt cơ thể mềm mại của cô ở dưới thân, môi mỏng thô bạo trên đôi môi mềm mại của Hồ Phách trần trọc không ngừng, mạnh bạo chiếm đoạt địa bàn trong miệng cô, cùng cô qua lại mà triền miên.

Hai người còn trẻ, thân thể xinh đẹp lại dính sát cùng một chỗ, người thì xinh xắn nhỏ nhắn dịu dàng nữ tính, người thì cường tráng bá đạo nam tính, giống như thể gian này tạo ra chỉ để dành cho nhau.

“Hummm... ừm...” Hồ Phách cảm thấy bản thân sắp hòa tan bởi hơi thở nam tính của Tích Bộ Phận, trong mắt sương mù lượn lờ, hai má ửng hồng, môi bị Tích Bộ Phận vừa mút vừa cắn biến thành sưng đỏ, hồng điểm như muốn nhỏ nước, đã thanh thuần lại đậm đặc, mâu thuẫn như vậy ở trên người cô lại là một sự kết hợp hoàn mỹ.

“Thoải mái sao?” Tích Bộ cười nhẹ hỏi mà môi vẫn hôn sâu không ngừng, “Có người giống anh đem đến cho em thoải mái như thế này rồi sao?” Như nhớ lại cái gì, Tích Bộ có động tác trở nên thô bạo hơn.

Hai tay cầm hai nhũ phong mà nhào nặn, làm cho nhũ phong vốn nắn cảm càng thêm căng ra mà lớn hơn, hai đầu nhũ phong bị hấn trái một ngụm phải một ngụm mút vào lờ lờ tỏa sáng. Duy nhất quần nhỏ cũng không biết khi nào thì bị cởi ra vứt bỏ, Tích Bộ một chân đặt ở bên trong giữa hai chân, dùng đầu gối mà sát làm cho Hồ Phách phân tâm.

“Đau...” trong mắt Hồ Phách lờ ra nước mắt, do Tích Bộ ở đỉnh nhũ phong cắn một vòng dấu răng lưu lại nhọt nhọt, “Anh là chó sao? Tích Bộ... Ừm... thật đáng ghét...buông...” Hai cái chân nhỏ bé lại bắt đầu giãy dụa bắt đầu đứng lên. Từ tiểu huyết giữa bắp đùi trắng nõn phấn nộn phun ra mật dịch theo chuyển động chân như ản như hiện, mùi ái dịch tản ra bên trong xe.

“Anh nói rồi, đêm nay em thuộc quyền sở hữu của anh – ý kiến cùng yêu cầu em, anh sẽ không quan tâm.” Tích Bộ kiên quyết trấn áp phản kháng của Hồ Phách, cởi bỏ dây trói ở hai tay, dời đi chú ý mà bắt được hai cái đùi Hồ Phách, thô bạo mà tách hai chân ra, một bàn tay nhanh chóng tách hai mảnh hoa môi ra, “Rõ ràng đã ướt đầm, lại còn giả bộ bé ngoan cái gì. Nói cho anh biết, có người giống anh làm cho em thấy thoải mái sao?”

Đột nhiên đưa ngón tay luồn vào hoa huyết bên trong mà chơi đùa quỷ phá, làm cho Hồ Phách thở gấp lợi hại hơn, chỉ cảm thấy một cổ lại một cổ luồng nhiệt từ bên trong hoa huyết theo ngón tay trào ra, tuy không giống côn thịt to dài, nhưng là ngón tay linh hoạt làm cho Hồ Phách dục tiên dục từ.

“Đương nhiên là có... Có rất nhiều... So với anh thì càng làm cho em thoải mái...Bọn họ...Á...” Hồ Phách tức giận nói còn chưa xong, liền sợ hãi kêu lên, nguyên do là Tích Bộ đưa đầu chôn ở giữa hai chân Hồ Phách, đôi môi nóng bỏng hút mạnh hột chân trâu ở giữa khe hở hẹp, Hồ Phách muốn kẹp chặt hai chân, lại bị Tích Bộ nâng bắp đùi mượt mà ngăn cản, không thể lui cũng không thể kẹp chặt, chỉ có thể không ngừng vận vẹo cái mông, suy nghĩ lúc này là vừa thẹn lại vừa kích thích khiến khoái cảm bên trong không ngừng trào ra.

Đầu lưỡi Tích Bộ tới tới lui lui cọ xát viên trân châu trong khe hở hẹp, mút vào nơi non mềm, mỗi lần tiến sâu lại càng làm cho Hồ Phách kêu như mèo nhỏ, cuối cùng đi vào nơi mẫn cảm, dùng đầu lưỡi nhanh nhẹn gầy gầy trêu đùa, khiến cho tiểu huyết Hồ Phách tràn ra ái dịch càng nhanh, làm cho Tích Bộ ướt hết cả cầm.

Hồ Phách toàn thân không ngừng run run, hai chân băng thẳng tắp, ngay cả ngón chân nhện không được mà cuộn lại đứng lên.

“Không cần...Ừm...Rất bẩn...Đừng...” Trong mắt nước mắt càng nhiều, âm hộ yếu ớt bị tra tấn như vậy, Hồ Phách khó nhịn vận vẹo, đều bị Tích Bộ ghìm xuống.

“Bọn họ có đối với em giống anh như vậy không?...” Thấy Hồ Phách khóc kêu, mới đắc dĩ đứng lên, Tích Bộ rút cuộc cũng buông tha cô.

“Không có...Ồ... Bọn họ sẽ không giống anh cùng nhau khi dễ em...Á...” Tích Bộ nhân lúc Hồ Phách không hề phòng bị mà đem nam căn thô trướng mạnh mẽ đâm vào tiểu huyết vốn đã ướt đầm của cô, cắm xuống đến tận sâu, toàn bộ căn nhập vào, đem hoa huyết nhỏ nhỏ trướng lên đến cực hạn.

Bên trong tiểu huyết bị nhét đến tràn đầy, ngay cả nếp nhăn cũng bị san ra bằng phẳng, quy đầu cực đại hung hăng đụng vào hoa tâm, một chút cơ hội thờ cũng không cho cô, đụng chạm đến hoa tâm liền ở đó bắt đầu trừu sáp, lực đạo mạnh đến nỗi Hồ Phách không nói được một câu đầy đủ, đồng thời hai tay để trước ngực không ngừng xoa nắn nhũ phong ra đủ loại hình dạng.

Côn thịt vừa thô vừa trướng không ngừng tiến vào tiểu huyết Hồ Phách, cơ hồ muốn xuyên qua cô. Tại đây hình ảnh vô cùng quen thuộc, Tích Bộ rất nhanh tìm trong trí nhớ chỗ nắn cảm của cô, đụng vào làm cho mị thịt bó chặt còn thịt hơn, làm cho khoái cảm càng kịch liệt trao dâng.

Nhắm vào vị trí kia, côn thịt lớn đụng tới vài cái, Hồ Phách bị làm cho đến nói một câu cũng không nổi, toàn thân bị kéo căng như một sợi dây.

“Bọn họ có giống anh làm em thật thích như vậy không? Á...Á...? Thật sự là không được dạy dỗ mà.” Tích bộ đưa tay vỗ vào cặp mông trắng tuyết mềm mại, tuyết trắng trên da thịt lập tức nổi lên một tầng đỏ ửng, dương vật trắng kiện đâm thủng bị bó buộc chặt chẽ làm cho anh phát điên, toàn lực chọc thủng tới hoa tâm, làm cho toàn bộ côn thịt của anh chôn sâu bên trong, đem quy đầu đâm vào tử cung, nghiền nát vài cái mà không chút lưu luyến

nào rút ra, cứ như vậy mà không ngừng lặp lại ở bên trong tiểu huyết cuồng sáp mãnh liệt.

Đùi vô lực mở ra, hoa huyết hồng phấn thế nào bị cự long dương vật ngược đãi đều bị thu vào trong mắt Tích Bộ, trong cơ thể nhiệt huyết không ngừng sôi trào, cơn thịnh ở dưới càng thêm bành trướng, đem Hồ Phách hết lên muốn đến cao trào, đột nhiên mạnh mẽ rút ra cơn thịnh để ở trước miệng hoa huyết, tiểu huyết co rút lại chảy ra dịch thể trắng nhỏ giọt trên đỉnh đầu cơn thịnh.

"Ân? Tại sao lại không trả lời? Bọn họ có làm em thích giống anh như vậy không?" Sau hi bị cuồng bạo chà đạp, tiểu huyết đã muốn sung đỏ, miệng hoa huyết bị đảo ra, dương cụ cương thô dài ngăn trở ở phía ngoài miệng tiểu huyết, khó có thể tưởng tượng được hoa huyết nhỏ hẹp vậy lại chứa nổi dục vọng dương vật to lớn như vậy.

Thiếu chút nữa là có thể đạt tới cao trào, bên trong hoa huyết Hồ Phách ngựa ngựa đến khó chịu, gấp đến nỗi cô tự nâng lên cái mông, làm cho hoa huyết dán sát với quy đầu nóng bỏng của Tích Bộ, tiểu huyết hé ra hợp lại như mời gọi thúc giục anh nhanh chóng tiến vào.

"Ô ô... Không có không có không có...Chỉ có anh làm em thích nhất...Nhanh chút...Không cần khi dễ em..." Hồ phách mang theo khóc nức nở khẩn cầu, "Ừm... Ân...Đề cho em đạt tới cao trào.....Đem em làm đến cao trào...Nhanh chút...."

"...Hiện tại mới biết cầu xin anh sao... Vì sao lại để người khác chạm vào em... Vì sao không đến tìm anh...Tiểu huyết này đã bị kẻ khác làm qua..." Mỗi một câu nói, cơn thịnh thô to liên hưng hăng xò xuyên đi vào, vừa hưng ác rút ra, đụng phải vài cái lại cảm thấy như bị nghiền, đem hai cái đùi Hồ Phách đặt ở trước ngực cô, khởi động thân thể theo chiều từ trên xuống hưng hăng xâm nhập, đâm thẳng đến tận trong sâu nhất của tử cung, nam căn vừa nhập lại rút ra toàn bộ, mỗi lần rời đi hoa huyết nhỏ hẹp luôn gắt gao ngâm lấy đại quy đầu không muốn anh rút ra, vô tình rút ra lại rất nhanh sáp nhập.

"Đau...ân...anh làm sâu quá...Đau quá...Nhanh xong đi..." Hồ Phách nức nở cầu xin tha thứ.

Nhìn khuôn mặt Hồ Phách vo thành một nắm, Tích Bộ vẫn là không đành lòng ép buộc quá ác, vừa hưng hăng trừu sáp vài cái, liền tiến tới bên trong tử cung bắn ra tinh dịch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rót Nùng Tinh Vào Trong Tử Cung (H)

"Buông ra... Tay bị siết chặt đau quá..." Hồ Phách kiểm chế nước mắt mà mềm mại lên án, ánh mắt sưng mù cùng với bộ dạng toàn thân ửng hồng, giọng nói mang theo tiếng nức nở nhẹ, cơn thịnh nửa mềm của Tích Bộ Phận vẫn cắm ở hoa huyết mềm mại của cô, khiến cho Tích Bộ Phận chỉ nghĩ muốn càng ác liệt khi dễ cô.

"Không buông, anh đúng là kẻ cường bạo." Hạ thân lại bị rót đầy tinh dịch vào hoa huyết, rồi rút ra đâm vào hai lần, ở trong toa xe tiếng nước dính dính nghe được đặc biệt rõ ràng. Từng đợt từng đợt dùng đôi môi hôn lên khuôn mặt mồ hôi ẩm ướt của Hồ Phách, liếm sạch mồ hôi trên trán cô.

"Đừng duad nữa.. Thật sự đau quá." Hồ Phách cố gắng bàn tay đang bị đem trói chặt đưa tới trước mắt Tích Bộ Phận, "Nhanh giúp em còi ra.."

Tích Bộ Phận nhìn một chút, quả nhiên trên cổ tay tuyết trắng đã xuất hiện một đường vân màu đỏ hồng của máu, có một chỗ bị mài xước da, anh không đùa cô thêm nữa, đem caravat tháo ra.

Rút cục tay đạt được tự do, Hồ Phách liền hưng hăng đánh vào vai Tích Bộ Phận một cái, nhưng ngược lại đụng vào trên bắp thịt rắn chắc lại khiến tay mình đau, cô liền trầm thấp kêu đau một tiếng. Tích Bộ Phận kéo tay cô, nhìn Hồ Phách không chuyển mắt, Hồ Phách trần trụi bị anh thấy liền xấu hổ rút tay về, kéo áo sơ mi bên cạnh khoác lên, bắt đầu cài nút thắt mới phát hiện này áo sơ mi là của Tích Bộ Phận, cười nhẹ ở trong lòng Tích Bộ Phận nghĩ muốn còi, lại bị Tích Bộ Phận ngăn cản.

"Em biết không? Con trai thích nhất là được nhìn thấy người phụ nữ của mình mặc quần áo chính mình đấy." Người phụ nữ mặc quần áo chính mình lên thì bao nhiêu điểm mị hoặc trên cơ thể đều được quần áo rộng rãi che khuất những đường cong duyên dáng, đúng là càng làm cho người hưng phấn. Anh đưa tay xuống thay Hồ Phách cài lại mấy nút thắt phía dưới, chỉ để lộ một vài núm ở bên trên, bộ ngực to lớn lại được mở rộng ra, một đôi nhũ phong đầy đặn kiên định ở bên trong lộ ra, kèm theo đó là những vết hôn xanh tím cùng dấu răng như ẩn như hiện.

Tích Bộ Phận qua sự ngăn cách của quần áo trong vuốt ve nhũ phong, Hồ Phách theo động tác của anh hơi hơi nhắm mắt lại, hô hấp mới thoáng bình ổn lại bắt đầu sôi trào. Nhu phong trong lớp quần áo nộm lên ma sát với tay anh, truyền đến từng trận khoái cảm khiến cho tiểu huyết Hồ Phách lại bắt đầu rộn rạo.

Cảm thụ được độ đàn hồi mềm mại dưới tay, Tích Bộ Phận cúi người ngâm chặt nhũ hoa đen ngò cao, hồng diễm đầu hoa bị ướt bọt thấm ướt dính sát với vải áo sơ hơi mờ ảo có vẻ càng mê người.

Dương vật vẫn đang cắm ở sâu trong hoa huyết chưa rút ra đã lại bắt đầu trướng đại, đem tiểu huyết khép kín lại lần nữa banh ra. Tích Bộ Phận lấy một chai nước uống còn một nửa nước bên trong, vặn mở cái nắp, từ trên cao nhìn xuống, từ từ nghiêng bình, dòng nước lạnh lẽo bên trong từ từ róc lên trên người Hồ Phách, đem quần áo Tích Bộ Phận trên người Hồ Phách biến thành ướt sũng dán sát vào da thịt, thân thể thướt tha lộ ra tất cả các đường cong không bỏ sót chi tiết nào.

Đáy bình vẫn còn một ngụm nước, Tích Bộ Phận ngửa đầu uống xong, sau đó khẽ hôn lên môi Hồ Phách, đem nước ở trong miệng trở nên ẩm áp mớm tiến vào trong miệng cô.

Hồ Phách nuốt theo từng ngụm nước từ trong miệng Tích Bộ Phận chảy ra, cô vô ý thức càng muốn mút thêm vào, mãi đến khi đối diện không còn giọt nước nào nữa, cô vội vàng đưa đầu lưỡi ra tìm kiếm, theo dòng nước mà đảo quanh, xông vào trong miệng Tích Bộ Phận, tìm tòi xung quanh.

Tùy ý đầu lưỡi xinh xắn nhấm nháp làm càn ở trong miệng mình, liếm láp môi trên, lướt qua lợi, cùng chính mình đầu lưỡi đụng vào lại tách ra, mang đến khoái cảm như giật điện. Mãi đến khi cô nghĩ muốn rút về lại, mới khép kín đôi môi, mút vào đầu lưỡi của cô không cho nó rời khỏi miệng của mình, anh tự mình di chuyển lưỡi đi khám phá mọi góc ngách mà liếm láp, phảng phất muốn đem cái đầu lưỡi kia nuốt vào. Cứng rắn được giống như Thiết Bồng dương vật bắt đầu mạnh mẽ lấy lợi hoa huyết lý phiệt thác.

"Uh m... Ừm..." Nhỏ vun rên rỉ theo kẻ sát môi gian tràn ra, đầu lưỡi bị há miệng không rời hồi, nóng bỏng bàn tay ngăn cách kẻ sát nhục quần áo trong tại chính mình bị nước thấm ướt thân thể vỗ về chơi đùa, hoa huyết lại bắt đầu bị trắng kiện nam căn đánh phá lộng, Hồ Phách lại lần nữa ngã về tình dục thể giới.

Dương vật ở trong hoa huyết non mềm mà va chạm, đánh phá khiếm mật dịch vậy ra, lan tràn trên bụi cỏ dại. Cảm thụ được hoa huyết khít khao đang kẹp chặt lấy, Tích Bộ Phận thoải mái hít nửa mắt, vẫn như cũ không rời khỏi nơi chật vật lại dâm mị chí cực của Hồ Phách. Ngón tay trượt đến chỗ giao hợp, tìm đến viên trân châu giấu ở khe hở hẹp âm vật, dùng sức nhấn một cái, côn thịt đang được bao vây lấy lập tức lại được dâm huyết ép chặt đến căng khần căng, trào ra càng thêm nhiều mật dịch, thấm ướt bàn tay anh. Vòng eo mảnh khảnh bắt đầu chủ động đong đưa, để cho hoa huyết ngấm chặt lấy nam căn trắng kiện đầy kiều ngạo của anh.

Hoa tâm một mực bị đánh phá khiến cho đại quy đầu bị từng đợt rồi lại từng đợt nhiệt dịch giới, côn thịt dung hết sức đâm vào lòng cô, khiến cho cô trở nên càng mềm oặt, là anh muốn cô chủ động cầu xin chính mình.

Một bàn tay đang nắm lấy bầu ngực mà nắn thành đủ loại hình dạng dần dần di chuyển, trượt đến cái mông mượt mà vung cao, nắm chặt để cho bàn tay đi vào khe hở giữa mông, sau đó trượt đến bắp đùi, đem một chân cô nâng cao lên, đem nụ hoa kéo ra đến biến dạng, đại nhục bông càng đánh phá đi sâu vào, trùng điệp tại đỉnh dâm mạnh vào một cái, động tác thô bạo, hung hăng đè cô ở dưới thân khi dễ.

Tích Bộ Phận mỗi một lần rút ra đâm vào, đều mang cho Hồ Phách khoái cảm không gì sánh kịp, anh không chút lưu tình nào mà đánh thẳng vào, đôi lấy trong hoa huyết của cô tràn lan dâm thủy trào ra đến không thể dừng lại, nhịn không được rên lên yêu kiều. Mật huyết khít khao bị xuyên vào đến độ bùng, để cho côn thịt trong người không chỗ nào có kỳ quay lại, dục cự hoàn nghênh đón mở.

Anh đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô để cho cô giằng chân ở trên chân mình, bắp đùi cường kiện hữu lực kẻ sát mông thịt non mềm, gắng gượng đem thắt lưng cô nâng cao lên, sau đó hạ xuống một sức nặng, côn thịt thô to can đến địa phương sâu nhất của cô, gạt mở miệng tử cung, bên trong hoa huyết non mịn lại căng ra toàn bộ những nếp nhăn xung quanh vách tử cung.

"Bộ Phận... Bộ Phận..." Hồ Phách khóc thút thít ôm đầu Tích Bộ Phận, "Quá sâu rồi... Thật đáng sợ... Quá sâu rồi..."

"A umm... đương nhiên phải sâu rồi. " Một bàn tay ciura Tích Bộ Phận đặt ở trên bụng cô, kim chế cảm thụ côn thịt của chính mình cắm ở nơi sâu nhất trong thân thể của cô, "Nơi này mà nói, hẳn là đã cắm vào tử cung rồi." Nói xong lại hung hăng đâm vào một cái, quy đầu cực đại lại gạt mở cung miệng vọt vào chỗ càng sâu: "Trực tiếp xuất tinh vào tử cung mà nói... Điều này cực kỳ dễ mang thai."

"Không cần... Không cần..." Tuy nhiên đã bị không ít người trực tiếp tiến vào tử cung xuất tinh, sau đó lập tức uống thuốc tránh thai khẩn cấp thì cũng không có việc gì, nhưng là bị Tích Bộ Phận nói như vậy khiến Hồ Phách vẫn là không khỏi có chút lo lắng, bối rối lắc đầu, "Đừng bắn ở bên trong... Bộ Phận... Thật sự mang thai làm sao bây giờ?" Liều mạng muốn nâng mông lên, muốn để cho quy đầu cực đại đáng sợ ra khỏi tử cung, đúng là kéo ra một điểm khoảng cách chỉ sau lại bị Tích Bộ Phận theo mông trùng điệp ngồi xuống, đại quy đầu lại lần nữa đánh phá vào trong tử cung.

"Rút, rút ra... Bộ Phận... Em sợ... Anh đừng như vậy..." Hồ Phách vô lực đánh vào vai Tích Bộ Phận, đôi lấy điều đó là côn thịt thô dài không hề giữ lại mà liên tục rút ra cắm vào.

"mang thai xong... sẽ sinh con..." Kích thích dè chừng thực chặt cái mông, côn thịt từng phát từng phát gắng gượng giữa hai chân Hồ Phách va chạm cắt lực, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo càng ngày càng ngoan độc, mỗi một lần đều đã đánh phá tiến vào tử cung, như là quyết tâm muốn bắn tinh dịch vào trong tử cung đi. "Con của anh..."

"Anh điên rồi! Chúng ta mới mười tám tuổi... Bộ Phận... Đừng như vậy..." Hồ Phách vừa khóc lại vừa cầu xin, phía dưới tiểu huyết bị làm đến sáng ngất trời, không ngừng giật giật, rớt cục tại một lần toàn bộ đánh phá tiến vào, cô thét chói tai đến chỗ cao trào.

"Mười tám tuổi... Vậy là đủ rồi..." Quy đầu tại giật giật, tử cung một trận run run, Tích Bộ Phận gắt gao đè lại cái eo đang không ngừng vặn vẹo muốn chạy trốn của Hồ Phách, đem cô chặt chẽ đóng đinh dính liền với côn thịt chính mình, tại trong cơ thể cô bắn ra hai lần sóng tinh dịch. Tinh dịch vừa nòn lại nồng đậm tràn đầy đem cô tưới đến đỉnh điểm, khẽ động cái mông một cái, không khách khí tại tử cung rót vào thêm một luồng tinh dịch, mãi đến khi tử cung nho nhỏ đã tràn đầy, tinh dịch trong tử cung tràn khắp vào hoa huyết.

Rút ra côn thịt, biết rõ cô sau khi trở về nhất định sẽ uống thuốc, nhưng anh vẫn bắn ra rất nhiều, hấp tấp đem chân của cô gác lên ở mặt trên, để cho tinh

dịch không thể chảy ra, giống như nếu làm vậy thì cô thật sự có thể mang thai vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bạn Thanh Mai Trúc Mã: Thủ Mộ Quốc Quang (Thượng)

Không ai biết, với thành tích học tập không được coi là tốt và tính cách bình thường, chỉ có khuôn mặt khá ái dễ nhìn, luôn bị cười nhạo là bao cô mỹ nhân Lục Xuyên Hồ Phách cùng kẻ có thành tích nổi trội hạng 10 toàn năng, hội trường câu lạc bộ tennis Thủ Mộ Quốc lại là thanh mai trúc mã.

Đương nhiên trong trường học cũng không một ai biết, hai người này có cảm tình vô cùng tốt. Giống như hiện tại Thủ Mộ đang ngồi ở trước bàn học thay Hồ Phách xem bài thi, Hồ Phách lại cúi gầy nằm trên giường của Thủ Mộ xem sách báo.

"Này, loại đề bài như thế này tôi đã nói qua với cậu rồi, không những nói qua mà đề bài giống nhau như đúc, chỉ cần đem công thức mang vào đi là được, như thế nào mà cậu vẫn là làm sai là sao hả?" Sau mỗi lần kiểm tra là lại cùng Hồ Phách giảng giải đề bài đã thành thói quen thường lệ của Thủ Mộ từ hồi học năm nhất sơ trung đến giờ vẫn không thay đổi, hiện tại đã sáu năm.

"Không biết, mỗi lần tờ nhìn vào cái đề thi là lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cái gì cũng không còn biết trời đất trăng sao gì nữa." Hồ Phách nằm ở trên giường của Thủ Mộ chuyển người lại, đem tấm chăn được xếp ngay ngắn chỉnh tề biến thành một đồng lộn xộn: "Này, Quốc Quang, giường của cậu cứng quá đấy, nằm nhất định không thoải mái đúng không, cậu để cho mẹ cậu đổi một cái khác êm ái hơn một chút có được không vậy?"

"Lại đây tờ giải thích bài thi cho cậu." Thủ Mộ đối với Hồ Phách cũng nói chuyện rất lịch sự, nhìn bài thi của Hồ Phách một mảnh toàn gạch đỏ chói, trong lòng Thủ Mộ vô cùng bất đắc dĩ.

"Dừng! Dù sao lý tưởng của tờ chỉ đơn giản là làm một giáo viên dạy nấu ăn, cho nên chỉ cần tốt nghiệp trung học xong tờ cũng có thể đi tìm một hàng làm bánh kem để học tập, đối với cuộc đời tờ thi toán học là thứ vô dụng nhất, cho nên chỉ cần có bằng tốt nghiệp là được rồi, tờ không định sẽ thi toán vào đại học đâu." Nằm ngửa ở trên giường nâng chân lên, vẩy chân xuống đến bắp đùi, quần lót bằng bông màu trắng nho nhỏ kề sát cái mông tròn trịa vênh cao, buộc vòng quanh tạo ra một đường cong mê người.

"Đúng là với thành tích bây giờ của cậu thì đến bằng tốt nghiệp cũng đã là một điều cực kỳ miễn cưỡng rồi." Thủ Mộ đẩy đẩy kính mắt, vô cùng tự nhiên vạch trần ra sự thật.

"Đến lúc đó cậu thay tờ tập trung lại những trọng điểm cần thiết là được rồi, trước kia mỗi lần có kì thi đều như thế mà?" Hồ Phách nằm úp sấp ở trên giường, hai cái chân nâng lên càng cao, một vùng da thịt trắng như tuyết khiến đầu óc Thủ Mộ có phần choáng quáng. "Cứng quá, nếu mà ngủ trên này chắc chắn lưng tờ sẽ bị đóng gờ cả tháng mất."

Hồ Phách từ trên giường ngồi dậy, bới bới tóc, co chân nhảy xuống giường, bỏ nhào lên trên lưng Thủ Mộ, Thủ Mộ bị cô vô tội khiến cả người nghiêng ngả, dơ tay ôm cô ổn định trên cổ mình. Cảm giác thân thể mềm mại của thiếu nữ đang kề sát chính mình, nhiệt độ cơ thể cậu dần dần kéo lên.

"Tờ về trước đây, Quốc Quang cậu cùng mẹ tờ nói chuyện tờ đã ôn lại bài thi với cậu rồi nhé, " đặt cằm lên vai Thủ Mộ: "Chẳng thế thì tờ bị cậu cầu nhàu tới chết mất." Da thịt nhẵn nhụi trơn mịn vô thức đụng tới má mình, sau đó lại nhanh chóng tách ra.

Cũng không chờ Thủ Mộ trả lời, Hồ Phách đã xô đôi dép lê con thỏ lép xẹp lép chạy đi. Thủ Mộ ngồi ở trên ghế, nhìn nhìn bài thi trong tay, lấy chiếc bút sửa đổi từng cái từng lỗi sai trong bài thi của cô, sau đó gấp vào trong sách của mình. Đứng dậy xếp lại cái đồng lộn xộn ở trên giường xong, lẳng lặng ngồi một hồi ở trên giường, mùi hương đặc hữu của con gái khiêu khích thính giác dần dần tản đi, Thủ Mộ cũng bước vào phòng tắm.

"A a thật đáng ghét! Cự nhiên hẹn đi tắm suối nước nóng mà không nói với chúng ta câu nào." Hồ Phách nằm ở trên giường của Thủ Mộ cắn bánh bao nhân đậu, mảnh vụn rớt rải rác trên mặt giường.

Quan hệ của hai gia đình vô cùng tốt, bỗng nhiên nói là muốn đi tắm suối nước nóng, liền lập tức gói gọn đồ đạc mà đi, chỉ còn lại có mỗi siêu cấp đội trưởng tennis Thủ Mộ cùng bạn tốt là Lục Xuyên Hồ Phách ở nhà.

Du lịch suối nước nóng ba ngày đêm mà hôm nay mới đúng ngày đầu tiên.

Thủ Mộ đã quyết định sau này cậu sẽ tới nước Đức để phát triển, vì vậy hiện giờ cậu đang học tiếng Đức. Đầu đầu một chuyện là cậu không nghĩ tới có một người bạn phi thường nhầm chán là Hồ Phách lại đột ngột nhảy chân sáo bước vào phòng của cậu, mỹ nam Thủ Mộ lười biếng dựa lưng vào đầu giường đọc sách, còn Hồ Phách lại ôm lại một đồng lộn đồ ăn vặt mà Thủ Mộ mua ngồi ăn thần nhiên. (Editor: vui vậy? Ta đã biết giữa nam và nữ đế* tồn tại tình bạn từ lâu rồi nhé.)

Hồ Phách vụng trộm ngắm Thủ Mộ đang chăm chú học ở đằng kia, dau đó cô cảm ổng nghe điện thoại lên và đầu chơi trò chơi tối hôm qua tải xuống "18 cấm ất nữ".

Xem xong một trang sách, đột nhiên phát hiện trong phòng yên lặng đến bất thường, Thủ Mộ quay đầu lại, thấy Hồ Phách đang ngồi ở trên giường mình, sắc mặt hồng hồng nhìn mấy vì tính, lúc thu hồi ánh mắt lại dờ dẩn vài giây.

Cổ áo của Hồ Phách hở ra trước ngực, có hai cái điểm nhỏ nổi lên khiến hai cái bánh bao trắng tròn nổi cộm lên.

Không mặc nội y, Thủ Mộ cảm thấy được tim chính mình đập càng lúc càng nhanh. Đây không phải lần đầu tiên, mới trước đây không lâu cô còn trần truỵ tắm trong bồn tắm nhà cậu, con gái lớn rồi mà ở trước mặt cậu là một người con trai trưởng thành lại chẳng có ý thức gì hết.

"Cậu đang xem cái gì vậy?" Thủ Mộ đứng lên muốn đi xem cái gì mà khiến cho cô xem đến mê mẩn như vậy, không nghĩ tới cô lại bối rối ngăn trở cậu.

"Không xem cái gì, xem cái gì đâu! Tớ chơi trò chơi thôi, cậu cứ học bài đi đừng quan tâm đến tớ!" Nói xong cô liền vẫn kéo chăn che trước ngực, bộ dạng vô cùng khả nghi.

Xem cô cự tuyệt, Thủ Mộ cũng không miễn cưỡng, đi đến bên giá sách lấy một quyển sách khác.

Hồ Phách an tâm, tìm một góc khiến mình cảm thấy ản nập tốt rồi tiếp tục chơi với máy tính, phần cơ thể được che đây có chút nóng lên, nên Hồ Phách đẩy đẩy cái chăn muốn mở chăn ra, bỗng dưng có giọng đàn ông trầm thấp và vô cùng có từ tính cùng âm thanh thờ gấp của phụ nữ vang vọng ra không gian trong phòng.

"Hồ Phách... Thật chặt... Đại nhục bồng của anh làm em thoải mái sao... Anh muốn bắt đầu hung hăng 肉 vào tiểu huyết của em, chuẩn bị xong chưa?" (Thế méo nào chưa vào đã biết thật chặt rồi vậy? *gãi đầu*)

Đáp lại giọng nói của người đàn ông chính là tiếng thờ gấp dồn dập cùng ngâm nga.

Vì muốn tăng mạnh cảm hứng khi chơi trò chơi mà cô đem tên của nữ chính tên đổi thành tên của mình, Hồ Phách quả thực muốn khóc.

Thời gian giống như ngưng lại, hai người đều giống như bị đông cứng, chỉ còn lại kích thích trong máy vẫn còn tiếp tục. Cô gái kêu lên một tiếng ngọt khiến cho Hồ Phách hoàn hồn, luống cuống tay chân tạm dừng trò chơi, rút thẻ nhớ trong ổ cắm rồi nhảy xuống giường muốn chạy, kết quả bị Thủ Mộ ngăn ở cửa.

Hồ Phách cảm thấy được mặt mình dường như đang bị thiêu cháy, hận là trên mặt đất không có vết nứt nào để cô có thể chui xuống, bộ dạng của Thủ Mộ vẫn như cũ không chút thay đổi, chỉ là lấy tay chặn tại cửa phòng, ngăn cản Hồ Phách chạy trốn, sau đó cả người tựa vào ở trên cửa, lấy từ trong túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa khoá cửa từ bên trong lại, sau đó vòng tay trước ngực nhìn Hồ Phách.

Đường lui hoàn toàn bị chặn, Hồ Phách cúi đầu không dám nhìn Thủ Mộ. Một bàn tay giữ cổ tay cô lại, một bàn tay khác của Thủ Mộ lôi kéo cô trở lại trước bàn học, đem thẻ nhớ máy tính đặt lên bàn mở ra lần nữa.

"Quốc Quang cậu đừng nhìn tớ như vậy!" Hồ Phách muốn cướp lại thẻ nhớ máy tính, lại bị Thủ Mộ dùng tay đè lại, Hồ Phách khóc lóc ôm sòm tay chân quơ quạng, trong lúc đó Thủ Mộ ôm cô trụ vậy ở bàn học cùng thân thể của chính mình, sau đó lấy chuột bắt đầu xem máy tính của Hồ Phách.

"Cái vừa rồi ở mục nào?" Thủ Mộ mở ra mấy cái chương trình cũng không phải, trực tiếp hỏi Hồ Phách.

"Tớ đã nói cậu đừng có soi mói máy tính của tớ rồi mà! Đáng ghét! Không cần cậu lo tớ! Buông ra buông ra!" Vừa rồi là xấu hổ, hiện tại lại biến thành tức giận, Hồ Phách ở trong lòng Thủ Mộ bắt đầu lộn xộn.

Tính kiên nhẫn của Thủ Mộ vô cùng tốt, Hồ Phách không trả lời câu hỏi, cậu liền từng mục từng mục mở ra, phát hiện trên màn hình không có, lại bắt đầu đi lật chuyển từng phần lưu trữ trong phần cứng máy tính.

Trong máy tính ngoài trò chơi "18 cấm ất nữ" thì vẫn chứa các mục riêng tư, ví dụ như những tấm ảnh về phim người lớn mà mấy cô bạn tốt chia sẻ cho cô, hay các bộ sách tình dục cùng tranh ảnh hentai các loại, Hồ Phách không để cho cậu tiếp tục mở các mục khác, vùng vẫy muốn cướp chuột lại.

"Buông ra! Thủ Mộ Quốc Quang!" Hồ Phách thân thể cứng ngắc, cũng không quan tâm Thủ Mộ đã mở trò chơi "18 cấm ất nữ" trong tệp hồ sơ của cô ra.

Thủ Mộ vẫn như cũ không nói gì, tay trái tiếp tục từng mục từng mục mở ra. Tới khi một đoạn phim nhỏ đang được mở ra một nửa, thân thể nam nữ đang quần chặt lấy nhau trên màn hình máy tính xuất hiện, phóng ra các loại âm thanh dâm dăng, sau đó là các loại hình thức trong trò chơi "18 cấm ất nữ", Thủ Mộ vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh nhìn mấy thứ kia tới mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Người Bạn Thanh Mai Trúc Mã: Thủ Mộ Quốc Quang (Trung)

“Bình thường cậu hay xem những thứ này sao?” Giọng nói của Thủ Mộ có chút nghiêm khắc, nhấp chuột mấy cái liền xóa hết các tài liệu có trong máy tính.

“Không cần cậu lo! Cậu cũng không phải mẹ tôi! Năm nay tớ cũng đã mười tám tuổi, đương nhiên có thể ra ngoài cùng với đàn ông, cậu đừng có nghĩ tới việc có thể cấm được tớ!” Tài liệu mình cất giữ quý giá như vậy sao có thể xóa bỏ được. “Tớ mới không tin trong máy tính của cậu không có mấy loại dữ liệu như thế này đâu, nhìn qua thì cậu đúng là chuẩn học sinh giỏi, là người đứng đắn nhưng nếu xem những loại đó thì không phải giống nhau sao...?” Cậu nói tiếp theo, càng nói mặt càng đỏ, giọng nói cũng gần như không có.

“Giống cái gì?” Thủ Mộ dám xác nhận rằng trong máy tính mình hoàn toàn không có thể loại này, loại phim heo toàn động vật giao phối như thế này, cậu hoàn toàn không cần. “Cậu qua đêm với đàn ông ở bên ngoài, mẹ cậu có biết không? Cậu chỉ mới mười tám tuổi.” Khuôn mặt Thủ Mộ khê nhẵn lại.

“Tớ đã có bạn trai từ sớm, đối với chuyện này đương nhiên là mẹ tớ biết rồi, chỉ có cậu mới không biết!” Hồ Phách càng nói càng kích động, “Lúc nào cũng bày ra bộ dạng học sinh ngoan, không phải buổi tối nào cũng đều có suy nghĩ cùng đàn bà làm chuyện xấu xa hay sao? Cậu với cái cô hoa khôi Lục Ban qua lại với nhau, tớ thừa biết, còn giả bộ là trẻ ngoan gì chứ. Chính cậu cũng như thế, lấy tư cách gì dạy dỗ tớ?”

Thủ Mộ không để ý tới sự phản kháng của Hồ Phách, quyết tâm xóa bỏ tập tin vào thùng rác, rồi nhanh chóng xóa vĩnh viễn, tận mắt thấy những gì mình cất giữ bấy lâu nay bị xóa sạch, Hồ Phách tức đến phát điên, hung hăng cắn một cái vào tay Thủ Mộ.

“Tôi ghét cậu nhất! Tôi ghét cậu! Thủ Mộ Quốc Quang, chúng ta tuyệt giao, tôi sẽ không để ý đến cậu nữa...” Giống như giận điên lên vậy, Hồ Phách dùng sức đánh đấm, khiến Thủ Mộ đang ngồi trên ghế bị đẩy ngã xuống đất, Hồ Phách vẫn nhất quyết không tha nài lên đánh vào ngực cậu. Thủ Mộ muốn phản kháng lại nhưng lại nghĩ đến làm cô bị thương, rõ ràng ôm chặt cô quay người lại, đem Hồ Phách áp chế ở dưới thân.

“Không được cử động!” Giọng nói của Thủ Mộ có chút run rẩy, cố gắng trấn áp sự phản kháng của Hồ Phách, thân mình mềm mại, thơm tho như con nai nhỏ, không ngừng va chạm ở trước ngực mình. Trước ngực, hai khối tròn đầy đặn đứng thẳng như con thỏ tung tăng hô hấp, khiến Thủ Mộ không khỏi khí huyết dâng trào, phía dưới bụng còn thịt đã bắt đầu rục rịch.

Hồ Phách một chút cũng không cảm nhận được nỗi khổ tâm của Thủ Mộ, thân thể cô vẫn liêu mạng vãn vẹo, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Thủ Mộ, mãi đến khi phát hiện phía bụng dưới có hình dạng của cây gậy cứng rắn, cho dù cách một lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được độ nóng của nó, hơn nữa còn không ngừng sưng to hơn. Trong chớp mắt Hồ Phách bị dọa đến cứng người, không dám lộn xộn nữa.

“Cậu buông ra... Đừng dậy khỏi người tớ. cậu...” Hồ Phách lắp bắp không biết nói gì, mặc dù đã từng làm với bạn trai, cũng không còn xa lạ nữa, tuy nhiên chuyện này xảy ra trên người Thủ Mộ thì thật khiến cho người ta không thể tin nổi.

Tức giận đến nỗi miệng nói bậy bạ, nhưng trong lòng vẫn tin tưởng cái con người cảm dục này không bao giờ biết đến sinh hoạt tình dục sẽ không thể làm như vậy, không nghĩ đến Thủ Mộ cũng có mặt này.

Thủ Mộ lại hạ quyết tâm cho cô một chút giáo huấn, để cho cô biết đàn ông đáng sợ cỡ nào, chơi trò chơi, xem phim còn chưa tính, lại ngang nhiên dám qua đêm với đàn ông, thật sự là sơ suất quá!

“Còn dám tùy tiện cùng nam nhân khác ra ngoài sao?” Thủ Mộ chịu đựng thân dưới đang bùng lên dục vọng, vẫn khống chế Hồ Phách không buông, trên mặt có vài vết xước nhỏ: “Cậu không biết thế nào là nguy hiểm sao?”

“Đi ra ngoài! Không cần cậu xen vào!” Hồ Phách mạnh miệng, lá gan cũng tự nhiên lớn, vươn tay muốn đẩy dục vọng nam tính đáng sợ đang dán phía bụng dưới của mình. “Không phải cậu cũng thế sao? Đồ biến thái! Đồ háo sắc.”

Sau đó, tay cô bị Thủ Mộ bắt được, cậu đánh buông cô ra, không thể tiếp tục như vậy nữa, nhưng thân thể lại phản bội lý trí, cậu tóm lấy cánh tay kia, áp xuống dục vọng của chính mình, dùng tay cô mà chuyển động cây gậy phía dưới.

“Cậu...cậu...Buông ra đồ biến thái!” Hồ Phách bị vật to lớn kia dọa cho sợ hãi, Thủ Mộ Quốc Quang, trong mắt mọi người cậu lúc nào cũng lạnh lùng, là một người ưu tú đến xuất sắc, lại...lấy tay cô thay cậu tự an ủi. Hồ hấp dồn dập, đầu óc như có lửa càng cháy càng mạnh, chỉ có đôi tay ôn nhu mềm mại, như không xương vuốt ve địa phương phía dưới, mang cho cậu khoái cảm vô biên.

“Đây đều là lỗi của cậu, Hồ Phách.” Thủ Mộ tháo kính, đôi mắt nhỏ dài dần dần mất đi vẻ nghiêm túc, lạnh lùng: “Vậy nên cậu phải chịu trách nhiệm”

“Chịu... Trách nhiệm? Thủ Mộ Quốc Quang, buông tớ ra! Cậu tự mình đi tắm nước lạnh đi! Tớ sẽ không chịu trách nhiệm.” Hồ Phách đang nhìn làn da Thủ Mộ Quốc Quang gợn mở ra, ma mị như yêu quái vậy.

Quyết tâm đã hạ xuống, Thủ Mộ liền không do dự, cúi đầu ngậm chặt lấy môi Hồ Phách, ngăn chặn lời nói định phát ra của cô, lưỡi nóng chui vào trong miệng nhỏ, điên cuồng đoạt lấy nước bọt bên trong. Phía dưới kia, một tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô đưa vào bên trong chiếc quần thể thao rộng thùng thình.

Giống như bị thiêu đốt một phen, tay bị đè ở dương vật đang sưng dần lên, trên dưới bị ép chặt ma sát lẫn nhau, thậm chí toàn bộ bàn tay đều bị kẹp giữa hai bắp đùi trắng kiện của Thủ Mộ. Trên dưới đầm lòng của dương vật cọ sát như muốn tay cô phải trầy ra vậy.

“Quốc Quang. . . Đừng như thế. . . cậu đi tắm đi có được không? Đừng như vậy. . .” Hồ Phách nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của Thủ Mộ, mắt mở to cầu khẩn nhìn cậu, vì trong lòng cô, Thủ Mộ giống như là người thân của cô, là anh cả vậy. Cùng cậu phát sinh sự tình như này, cô thật sự không thể chịu đựng được.

Thủ Mộ như đã biến thành một người khác, những gì cô thỉnh cầu đều không lọt vào tai cậu. Cô xoay đầu đi, cậu liền đem vô số nụ hôn rơi xuống ở cổ cô, cách lớp áo mỏng một bàn tay xoa lấy một bên ngực mà nắn bóp, thỉnh thoảng xoa bóp cho đỉnh nhọn kia nổi lên nhọn hoắt. Hồ Phách bị hấn xoa bóp liền mất đi khí lực chống cự, miệng tự nhiên phát ra tiếng thở gấp.

“Không mặc áo lót? Cậu ở trước mặt người đàn ông khác cũng mặc như vậy sao?” Rõ ràng chính cậu đang làm chuyện quá đáng với cô, mà giọng nói vẫn như đang giáo huấn học sinh vậy. “Không mặc áo lót, là để cho bọn họ có thể tự do mà chơi ngực cậu phải không?” Nói xong, liền nhéo mạnh một cái, khiến Hồ Phách thở nhẹ một hơi.

“Không phải thế!” Hồ Phách cau mày cãi lại, cậu nói như mình là một dạng con gái hư hỏng ai cũng có thể chơi được.

“Không phải sao?” Để cho cô dần dần không phản kháng nữa mà trở nên mềm lòng hơn, cậu mở bàn tay cô ra, quy đầu cứng rắn chuẩn bị đâm chọc: “Vậy vì sao không mặc áo lót?”

“Bởi vì. . . bởi vì cậu. . .” Bởi vì tin tưởng cậu, trước mặt cậu có thể không cần che giấu bản thân mình.

Câu trả lời này, giống như đã lấy được lòng Thủ Mộ, cậu buông lỏng thân thể Hồ Phách, buông tay cô đang bị đè trong quần cậu ra. Hồ Phách rút tay từ trong quần cậu, nghĩ đến muốn đẩy hấn ra, lại bị về mặt tuyệt mỹ của Thủ Mộ mê hoặc, đôi mắt nghiêm nghị hiện giờ tràn đầy hương vị tình dục, gọn sóng trên mặt cũng bị dục vọng chiếm đoạt.

Giống như đã từng làm vô số lần trong lúc ngủ, cậu cởi quần áo của chính mình, kéo lấy Hồ Phách, kéo vạt áo của cô kéo lên trên, lại khó nhọc cởi quần short jean, cùng lúc cởi luôn cả chiếc quần lót ren, trong vài phút ngắn ngủi, hai người toàn thân trần trụi dưới ánh sáng căn phòng mà đối mặt với nhau.

Dáng vẻ nho nhã, khuôn mặt nghiêm nghị cùng với dáng người gầy gò, hoàn toàn khác hẳn với vật ở giữa hai chân cậu lúc này, dương vật màu đỏ tím, vừa to vừa dài. Gân xanh xoắn xít, tràn ngập tính hung dữ như muốn xâm phạm, đang hùng dũng ngẩng đầu chỉ vào bụng dưới của Hồ Phách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Người Bạn Thanh Mai Trúc Mã: Thủ Mộ Quốc Quang (Hạ)

Hồ Phách then thùng ôm lấy ngực mình, xoay người quay lưng về phía Thủ Mộ, trong lòng rối loạn thành như một mớ bòng bong, không biết vì sao lại biến thành tình trạng này. Đột nhiên, một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy mình từ phía sau, cái mông vênh cao bị một cây nhục còn nóng bỏng đánh hai lần. Một ngón tay dò vào giữa hai chân cô, ở xung quanh tiểu huyết thoáng qua, ngón tay liền dính đầy đàm dịch, vốn đã bị âm thanh lẫn hình ảnh trong trò chơi làm cho hạ thân trở nên ướt át, lại bị Thủ Mộ xoa nắn như thế khiến cho mặt dịch dưới thân cô đã sớm tràn lan rồi.

Xác định Hồ Phách đã đủ ướt át, sắp bị dục hòa thiêu đốt, lúc này Thủ Mộ không do dự nữa, côn thịt cứng rắn như sắt từ phía sau cắm vào trong tiểu huyết Hồ Phách, ma sát đóa hoa phấn hồng.

Hồ Phách bị anh ma sát đến mức bụng dưới căng trướng, đàm thủy càng chảy ra ồ ạt hơn, xối lên côn thịt thô to, làm cho thủy quang bắn ra bốn phía. Thủ Mộ từ phía sau cầm lấy đôi vú trắng của cô, không ngừng khinh nhòn, khiến chúng ở trong tay anh trướng lớn hơn nữa. Cậu để cho đầu cô hơi nghiêng về sau, tiếp tục đẩy đưa cùng môi lưỡi của cô.

Khi Hồ Phách bị cậu làm đến ý loạn tình mê, động thân một cái, để côn thịt trắng kiện cắm vào tận cùng, bên trong hết sức chặt chẽ và ẩm ướt không cách nào hình dung được khiến Thủ Mộ không khống chế nổi, vừa tiến vào liền thô bạo rút ra rồi cắm vào dứt đội, mỗi một lần đều hung hăng đâm vào tận cùng tiểu huyết, ở bên trong quấy đảo một phen rồi mới rút ra.

Hoàn toàn không thể tưởng được về mặt Thủ Mộ như bị cấm dục lại đối với chuyện này sẽ thuần thực như vậy, Hồ Phách còn đang trong trạng thái lơ mơ ngây ngốc, đột nhiên bị cắm xuống làm cho thất lực mềm nhũn, mặt huyết nhỏ hẹp tuy đã đủ ướt át, nhưng là một chút mở rộng trước cũng không có, cứ như vậy bị cắm tới tận đáy, bên trong bị căng ra đến mức tận cùng, thiếu chút nữa tại lần thứ nhất bị đại quy đầu đâm mạnh vào hoa tâm đã thét chói tai đạt đến cao trào rồi.

Côn thịt của Thủ Mộ quả thật rất lớn, đường đạo khít khao có cảm giác như bị xé rách, côn thịt theo thân thể Thủ Mộ hơi hơi lui về phía sau rút ra ngoài, ngay lúc khoái tận cùng rồi khỏi bị Thủ Mộ đè lại bụng dưới sau này và chạm, cùng anh lên trước và chạm thân thể dính sát vào nhau khít, ngay cả tính hoàn như cũng muốn chen vào.

“Không cần... Không cần kịch liệt như vậy... Quá nhanh... A...” Cả người một điểm dựa vào cũng không có, ngoại trừ dựa vào đằng sau, càng làm cho tiểu huyết nuốt đại nhục bỗng càng sâu.

“Không phải cậu nói tớ cũng giống những người đàn ông khác sao? Lúc này, tất cả đàn ông đều sẽ biến thành dã thú.” Từng phát từng phát đâm vào tiểu huyết ướt sũng, nơi giao hợp đã có nước theo cơn thịt chảy xuống, rơi trên mặt đất, động tác mạnh mẽ đè ép thô bạo đóa hoa mềm mại đến biến dạng.

“Không cần như vậy... Tớ cảm thấy không thoải mái... Đổi tư thế đi...” Bị đâm gần như bay ra ngoài, Hồ Phách hạ thấp chân, nâng mông lên càng thuận tiện cho Thủ Mộ từ sau đưa cơn thịt 肉 tiến vào tiểu huyết của cô, nhưng kiên trì không được vài giây thì chân đã chua xót tê dại. “Chúng ta đến trên giường đi.” Vẫn tư thế cơn thịt cắm vào trong, tiểu huyết Hồ Phách chứa cơn thịt trắng kiện từng bước từng bước đi đến cạnh giường, Thủ Mộ thả cô xuống, đại nhục bỗng cũng thuận thế hung hăng 肉 đâm vào sâu trong hoa tâm. Không đợi Hồ Phách từ trong khoái cảm kịch liệt hoàn hồn, Thủ Mộ lại gặp may một chân cô, cơn thịt chọc vào càng sâu, chuyển người cô lại, biến thành tư thế đối diện, càng thấy rõ ràng tình cảnh tiểu huyết phản nộn kia như thế nào nuốt lấy cơn thịt đang tiến vào của mình.

“Quá kịch liệt rồi... A...tớ sắp bị cậu giết chết rồi...” Hồ Phách bị đại nhục bỗng đâm vào thật sâu, bị va chạm đến hôn bay phách tán, quay lại đối mặt, nhìn Thủ Mộ mà mình vẫn coi là huynh trưởng đang đè ở trên người mình, kịch liệt 肉 làm tiểu huyết chính mình, tâm lý bị kích thích khiến cho tiểu huyết càng co rút dữ dội, bên trong càng hút chặt cơn thịt to lớn, muốn nó mang đến càng nhiều khoái cảm cho mình.

“Quốc Quang... Tuyệt quá... Cho tớ nhiều hơn...” Hai mắt Hồ Phách tràn đầy sương mù, dường như không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, chỉ còn lại suy nghĩ là làm sao để cho dục vọng của chính mình được thỏa mãn, từ trong từng đợt va chạm gian nan ngồi dậy, ôm Thủ Mộ thật chặt, hai nhũ phong mượt mà dính sát vào ngực Thủ Mộ, “Tớ thật thoải mái... A... Thật sâu...”

Tự chế cùng lý trí đều bị ném đến tận chín tầng mây, hiện tại Thủ Mộ bị dục vọng thao túng, không ngừng chà đạp người dưới thân, lưu lại trên cơ thể trắng nõn nhỏ xinh hàng loạt dấu vết. Cậu không trả lời Hồ Phách đang ní non, chỉ là cơn thịt dưới thân làm càng nhanh hơn, đâm vào càng sâu hơn. Một bên hôn môi ngăn chặn miệng nhỏ không ngừng rên rỉ, một bên đỡ vòng eo mảnh khảnh của cô, hơi rời khỏi một chút, nâng mông bóng loáng của cô lên, sau đó đột nhiên mãnh liệt đè xuống, thất lưng cũng hung hăng chuyển động, một phen đâm sâu vào tử cung, trực tiếp làm cho cô thét chói tai.

Cơn thịt vĩ đại rời khỏi tiểu huyết làm cho anh thực cốt mất hồn một đoạn, sau đó đâm vào thật sâu, làm Hồ Phách không ngừng vọt lên trước. “Đủ sâu sao? Uh`m?” Thủ Mộ khó mà kiềm chế được ép hỏi.

“Hu... Quá sâu rồi... Cứng quá... Quốc Quang...” Hai mắt Hồ Phách khép hờ, trán chảy ra mồ hôi tinh tế. Cơn thịt vừa nóng vừa cứng không ngừng đâm vào kích thích địa phương mềm mại yếu ớt nhất của cô, va chạm kịch liệt làm cho trên mặt tất cả đều là nước mắt đầm mị, khoái cảm tăng dữ dội không chịu nổi, tiểu huyết không ngừng bị ma sát như muốn cháy, khoái cảm gần như làm cho đại não mất cảm giác, để cô không nhận được câu xin tha thứ, “Không được... Quốc Quang... Tớ không chịu nổi rồi... Cậu mau kết thúc đi có được không...”

Nhưng mà đang ở giữa đỉnh vui sướng, Thủ Mộ làm sao có thể ngừng lại? Cùng hình tượng bình tĩnh trấn định thường ngày hoàn toàn tương phản, nâng chân cô lên, đỡ eo, da thịt ở tiểu huyết so với nơi khác mềm mại hơn đã bị ma sát đến rách, chính là đang đứng ở ranh giới Thủ Mộ chỉ biết thô lỗ 肉 đâm chọc, không có kỹ xảo, chỉ hành động theo bản năng, không chút để tâm đến cô.

“Cầu xin cậu...Tớ muốn chết... Quá sâu rồi...” Hồ Phách phát ra tiếng thét như khóc như cười, tiểu huyết đã sớm bị làm đến sưng đỏ, hai chân mờ lớn, bao lấy Thủ Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bí Mật Không Thể Nói Ra

“Muốn tôi quán rượu ngủ một đêm không?” Tích Bộ ôm Hồ Phách vào trong ngực, yêu thương hôn lên trán Hồ Phách bị mình hành hạ đến đáng thương.

“Mấy giờ.....” Hồ phách mơ màng muốn tìm điện thoại di động, Tích Bộ giữ cô lại, nhìn đồng hồ trên tay, “Gần ba giờ.”

“Xong rồi, tôi được quán rượu trời cũng đã sáng.” Hồ Phách nói xong lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Hồ Phách, chúng ta.....” Tích Bộ không biết nên nói như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, anh không biết cái gì là khó khăn và do dự, tất cả những gì hắn muốn đều quyết đoán giành lấy, chỉ là lần này, hắn không biết nên nói thế nào để bắt đầu. Đó Không phải một thứ gì, là một người mà chỉ cần cau mày cũng sẽ khiến bản thân đau lòng, sau khi buông tay, làm sao cứu vãn.

“..... Không cần nói ra đâu Cảnh Ngộ, không cần nói.....” Hồ phách khép hờ đôi mắt, tay nhỏ che kín miệng Tích Bộ, đoán được Tích Bộ muốn nói cái gì, nhưng mà anh không nói ra, cô sẽ không có cách nào trả lời anh được, dù là cự tuyệt hay đón nhận, cô cũng không có cách nào trả lời.

“.....” Thời gian dường như bị kéo dài, hình như lặng im một hồi lâu, tích bộ cầm tay hồ phách từ trên môi mình kéo ra, đặt ở bên môi hôn, “Như anh muốn.”

Cô không muốn trả lời, như vậy anh cũng không hỏi, đây là trừng phạt Tích Bộ Cảnh Ngộ, tất cả như cô mong muốn.

Nắng sớm mờ mờ, Tích Bộ lái xe đưa Hồ Phách đến cửa nhà, nhìn thấy Hồ Phách đang ngủ nghiêng đầu tựa lưng vào ghế ngồi, Tích Bộ lại đợi nửa giờ, cửa nhà hồ phách bị đẩy ra, mẹ cô vội vã đi làm, trên đường người bắt đầu có người đi lại, nhìn trang phục Hồ Phách xốc xếch, bộ dạng này bị người khác nhìn thấy thế nào cũng bị nói những lời không dễ nghe, nhân lúc còn chưa có người nào, Tích Bộ đánh thức Hồ Phách.

“Về đến nhà rồi sao.....” tay dụi mắt bị Tích Bộ chụp được, đưa áo khoác cho cô.

“Nói bao nhiêu lần không nên lấy tay dụi mắt, bên ngoài lạnh lẽo, mặc áo khoác xong rồi đi ra.”

“Cám ơn anh, Cảnh Ngộ.” Mơ màng mặc áo khoác vào, cài nút lộn xộn, Tích Bộ theo chủ nghĩa hoàn mỹ nên không nhìn nổi nên cài nút lại cho cô.

“Anh..... chia tay Y Tuyết rồi à?” Vừa mới tỉnh ngủ nên vẫn không mở mắt ra được, trong mắt che đi ánh sáng, nhìn Tích Bộ thờ dài một hơi.

“Đương nhiên.”

“Cám ơn, Cảnh Ngộ.” Nghiêng mình cúi xuống hôn lên mặt Tích Bộ, đẩy ra cửa xe đi xuống, lại bị Tích Bộ kéo lấy tay.

“Mặc dù không biết rốt cuộc em muốn làm cái gì, nhưng mà chuyện gì bốn đại thiếu gia đã đồng ý sẽ không bao giờ thất hứa, em không cần phải dùng sắc để dụ dỗ.” sắc mặt Tích bộ có chút âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn Hồ Phách đang muốn chạy trốn, cô vẫn đón ánh mắt Tích Bộ, khoe miệng có hơi gọi lên.

“Sắc dụ đối với anh không có tác dụng sao?” Hồ Phách nghiêng đầu bộ dáng buồn bực, tay cũng không an phận vuốt ve giữa cổ Tích Bộ.

“Em nghĩ một cái hôn là có thể đuổi bốn đại gia đi sao?” Bàn tay dùng một chút lực, Hồ Phách bị Tích Bộ kéo vào trong lòng, “Nghe này, cho dù em muốn làm gì, nếu như gặp chuyện gì không thể giải quyết thì nhớ tới tìm bốn đại gia tớ, bất kể là chuyện gì đi chăng nữa.”

“Em đã biết.” Mặt Hồ phách áp lên mặt Tích Bộ vuốt ve một lũ, đẩy ra cửa xe đi xuống. Tích Bộ ngồi ở trong xe nhìn thấy Hồ Phách móc ra cái chìa khóa mở cửa, lúc này anh mới khởi động xe rời khỏi.*****

“Thằng nhóc nhà anh vì em suýt nữa muốn từ bỏ đi Mỹ, lão già huyền náo muốn lật nóc nhà, nếu nó biết em cả đêm không về lại từ trên xe đàn ông xuống, không biết sẽ nghĩ như thế nào.”

Một tay chụp cánh cửa, vây thân thể Hồ Phách ở giữa cửa, tay kia cầm lấy tay cô ở cửa tay, lấy chiếc chìa khóa, cửa mở ra, Hồ Phách bị đẩy mạnh vào trong phòng, người phía sau đi theo vào phòng, đóng cửa lại.

Cơ thể bị người phía sau ôm vào trong lòng, trên thân người đàn ông dày đặc khí lạnh khiến Hồ Phách rung mình một cái. sợi tóc bị phân tán, cổ áo phía sau gây bị mở ra, một đầu hôn tím bầm lộ rõ.

“Thật kịch liệt a, dấu vết đậm như vậy, “ ngón cái Long Nhã ấn xuống vết màu tím, dường như ma như vậy là có thể lau đi dấu vết chói mắt này, sức lực giữa những ngón tay càng lúc càng lớn, ngược lại làm cho da thịt trắng nõn chung quanh trở nên đỏ bừng, một mảnh màu tím bị làm cho nhạt đi.

Long nhã có vẻ rất vừa lòng, cúi đầu hôn lên mảnh hồng ngân, “Sao lại không nói lời nào? Không phải nói với anh sau khi chia tay muốn cùng thằng nhóc ở một chỗ sao? Người đàn ông kia là ai? Em có muốn anh đi nói cho nó không?”

Hồ Phách nhìn kẻ giày phát hiện mẹ cô đã đi làm, mặc dù chân tay mềm nhũn nhưng vẫn kiên trì đứng, phía trên bị long nhã chọc thành vết thương, ở trong lòng cô long nhã trở nên nguy hiểm. Dạng chuyện mờ ám này nhìn qua có vẻ ôn hòa cùng với nụ cười vô lại của Long Nhã lại hoàn toàn không ăn khớp, hành động vừa rồi giống như thuận tay muốn phá rách da của cô. Quen nhau lâu như vậy một chút cũng không nhận ra được thì ra Long Nhã lại tồn tại một mặt như vậy.

“Anh rất đau lòng. Anh chỉ không cẩn thận rời khỏi một chút, bên cạnh em lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy.” Long Nhã ôm lấy Hồ Phách ngồi xuống ghế sa lon, “Bọn anh suốt một cả đêm gào thét, lạnh quá.” Ôm chặt hồ phách giống như ôm lò sưởi.

“Long Nhã, thật ra anh biết, em đã sớm thay đổi, đã không còn là Lục Xuyên Hồ Phách mà anh quen, hơn nữa có thể em sẽ tiếp tục thay đổi, càng ngày càng tệ hơn, cho nên bây giờ anh kéo em trai anh càng xa em càng tốt.”

“Ừ, Nhưng bất kể em có thay đổi thế nào, em vẫn là Lục Xuyên Hồ Phách, giống như bất kể anh có thay đổi thế nào thì vẫn cứ thích em. Cho nên Hồ Phách, chúng ta cùng làm lành đi, thằng nhóc cũng được nam nhân khác cũng được, cách xa tất cả bọn họ một chút, cảm giác tiếp tục nhìn em và những người đó qua lại, anh không dám chắc sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm gì đây.”

Long nhã vuốt ve mái tóc mềm mại của Hồ Phách, “ sau này chúng ta chung một chỗ lúc cũng rất vui vẻ a, cho nên chỉ cần tiếp tục giống như trước là tốt rồi.”

“Kỳ thật so với quan hệ nam nữ, khi đó chúng ta càng giống như bạn tình trên giường hơn, Long Nhã. Chúng ta.....”

“Cho nên tại sao hồ phách em luôn muốn chọc anh tức giận a?” Long nhã đột nhiên đem cơ thể Hồ Phách áp đảo trên ghế sa lon, cắt đứt lời cô muốn nói.”Trở về thì trở nên rất xa lạ, Hồ Phách, em rốt cuộc làm sao vậy? Không nên gạt anh, chúng ta quen nhau, anh còn hiểu rõ em hơn cả em”

Đột nhiên Long Nhã nghiêm túc lên, khiến Hồ Phách nhớ lại anh kéo tay cô đi khắp Đông Kinh, bắt kẻ ở địa phương nào, nắm tay mình mạnh mẽ kiên định như vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà tin tưởng hẳn. Việt Tiền Long Nhã và Lục Xuyên Hồ Phách, tâm ý bọn họ thật sự gắn kết hơn bất kì ai.

“trước kia tiểu tử Long Mã bắt buộc em đi? Anh đoán được, lúc trước thái độ của tiểu tử kia đối với anh có chút kỳ quái, bây giờ suy nghĩ một chút nó đã sớm thích em. Nhưng mà có vẻ bây giờ qua lại vui vẻ, cũng không cho em chủ động đón nhận những người khác, Hồ Phách, khi anh rời đi rồi cuộc xảy ra cái gì?”

Người bên dưới phóng đặng không kèm chế được, che dấu tâm tư kín đáo với lực quan sát nhạy cảm, Việt Tiền Long Nhã là chàng trai đứng đầu về mọi mặt, không chỉ riêng là đánh tennis.

Bị ánh mắt sâu thăm thẳm của Long Nhã bị nhìn nhìn chăm chú, nghiêm túc nhìn cô như vậy khiến Hồ Phách xúc động muốn nói ra tất cả. Một mình gánh chịu tất cả, quá mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Anh Có Tin Thần Linh Không?

“Anh có tin có thần linh không? Long Nhã.” Hồ Phách nhìn thấy Long Nhã ở phía trên, sợi tóc xanh thẫm rủ xuống, dừng trên mặt của mình có hơi ngửa, đôi mắt màu vàng giống Long Mã, nhưng mà lại không giống. Long Mã có màu vàng sáng ngời trong suốt, Long Nhã lại là màu vàng tối tăm thâm thúy, giống như con người của bọn họ, liếc mắt nhìn một cái đã biết rõ bọn họ là anh em, nhưng tính cách lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (tính cách trái ngược nhau).

“Thần linh sao? Đối với thần linh chỉ tồn tại trong miệng người anh hoàn toàn không tin. Không phải như ý đều do thần, không được như ý cũng không phải bởi vì thần, tất cả đều là do mình quyết định. Em? Em tin tưởng sao?” Long nhã cũng không hỏi hồ phách tại sao đột nhiên hướng đến đề tài thần linh, bỗng dưng một ngón tay chọt lên mặt Hồ Phách.

“Em sao? Em đương nhiên tin tưởng, cuộc sống của em, chính là do thần linh không chế. Cùng các anh gặp nhau cũng được dây dưa cũng được từ bỏ cũng được, Long Mã cũng tốt, mà người đàn ông khác cũng tốt, em chỉ có thể làm theo chỉ dẫn của thần linh. Anh nói em thay đổi, em chỉ là nghe theo ý chỉ thần.” Hồ Phách cười sáng lạn, Long Nhã lại từ trong mắt của cô nhìn ra thể lương.

“Chính xác mà nói, anh chỉ là rời khỏi mấy tháng, em liền trở nên xa lạ, hóa ra đều là ý của thần sao?” Long Nhã cười hỏi.

“Anh không phải nói không tin thần sao? Hiện tại còn nói cái gì là ý chỉ của thần.” Hồ Phách biết, chuyện hoang đường như vậy, căn bản không có người tin tưởng, nói ra chỉ sợ bị người khác cho rằng bị điên.

“Anh không tin tưởng thần, anh chỉ tin tưởng em mà thôi, anh chỉ tin tưởng Hồ Phách của anh sẽ không nói nói dối mà thôi.” Long nhã chăm chú nhìn Hồ Phách, “Cho dù cái gì, em nói anh đều sẽ tin.”

Trong nháy mắt Hồ Phách nước mắt liền bốc lên, giống như đem tất cả bất an cùng thống khổ đè ép dưới đáy lòng một lần phát tiết ra.

Long Nhã có chút sợ thần.

Hắn thiếu niên rời nhà, một người độc thân lưu lạc mọi nơi, bề ngoài tuấn tú và tính cách hấp dẫn không ít các cô gái, tính tình phiêu bạt bất định khiến cho cô gái chảy không ít nước mắt. Hắn có thể dịu dàng lau đi nước mắt bọn họ, nhưng những giọt nước mắt không làm cho nội tâm hắn xúc động, càng không giữ chân hắn rời đi.

Lần đầu tiên đối với nước mắt con gái sợ hãi như vậy, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ, tay chân luống cuống lau đi nước mắt hồ phách, Việt Tiền Long Nhã vốn không để cho bản thân sa vào chuyện tình cảm, chỉ là lần đầu tiên thật lòng thích một người lại là một cô gái ngu ngốc.

Hồ Phách có lẽ không có dũng khí nói ra chuyện xưa, chỉ ở trong lòng Long Nhã khóc đến đất trời mù mịt. Không ai sẽ tin tưởng, cho dù Long Nhã vừa nói lời thề son sắt làm cho lòng người động lòng, giống như là tìm cho mình một lý do khiến người khác bật cười.

“Không sai, em biến thành cái dạng này, đều là ý chỉ của thần.” Hồ phách từ trong lòng Long Nhã rút ra, “Lục Xuyên Hồ Phách cô gái hư hỏng, sẽ có vô số người đàn ông, đây là thần lời tiên đoán. Cho nên bây giờ anh nên chạy trốn trước, Long Nhã anh có thể mang Long Mã rời khỏi xa một chút, đi nước Mỹ hoặc là bất cứ nơi nào mà không có em, thoải mái mà đánh tennis của các anh.”

“Ừ, thật ra anh muốn biết, trong lời tiên đoán, lục xuyên hồ phách có nhiều người đàn ông, có Việt Tiền Long Nhã hay không đây? người cuối cùng ở lại bên cạnh em, có phải là Việt Tiền Long Nhã không? Không phải cũng không còn quan hệ, anh khiến nó cùng anh thay đổi là tốt rồi, cho nên không nên lại cự tuyệt anh.” Long nhã nắm cầm hồ phách, quay đầu chặn đi môi của cô.

Lưỡi liếm cánh môi trở nên nóng ẩm, từng chút một tách ra đôi môi, cũng không ngờ bị hồ phách mạnh mẽ đẩy ra.

“Long Nhã, em nghiêm túc, chúng ta chia tay đi. Từ bạn trên giường biến thành bạn không lên giường, rõ ràng rất đơn giản, anh lại chưa bao giờ thiếu nữ nhân.”

“Tại sao? Nếu như em không thể chung tình một người, tại sao không thể có anh?” Long Phã kéo Hồ Phách đang muốn rời xa hắn, “Nói cho cùng, em sợ Long Mã sẽ chịu tổn thương? Lần đầu tiên thích một cô gái, với anh trai mình rồi rắm không rõ. Em quả nhiên rất thích nó. Nhưng mà coi như không phải anh, chỉ cần biết rằng em cùng những người khác, nó cũng sẽ chịu tổn thương như nhau mà thôi?” Vươn tay vuốt mặt hồ phách, cứng rắn đi chuyên cô trốn tránh mình quay lại nhìn, “Anh hoàn toàn có thể hiểu tại sao Long Mã có được em, ban đầu là bắt buộc, sau đó là dây dưa, hơn nữa là thương cảm, tới bây giờ em không bao giờ cự tuyệt người khác, chỉ cần không có ác ý, nếu như có người làm chuyện quá đáng đáng với em, bản thân cũng chỉ là yên lặng chịu đựng. Suy nghĩ kỹ lại, chúng ta ngay từ đầu cũng không khác gì mấy, quả nhiên đàn ông người nhà Việt Tiền đều không có sự khác biệt.”

“Anh nói rất đúng đi? Hồ phách, vậy em có biết hay không, đàn ông nhà Việt Tiền, đối với đồ vật bản thân đã xác định, bất kể như thế nào cũng muốn giữ lấy? Khi còn bé anh giành lấy một quả quýt từ nhỏ bé, rõ ràng nó đã nhìn thấy anh cắn một cái, nhưng vẫn nghĩ cách đoạt lại. Lúc đó, trên mặt đất có nhiều quả quýt từ còn lớn hơn nữa nhưng bọn anh đều không nhìn thấy, bởi vì bọn anh chỉ nhìn thấy quýt từ bị cắn kia. Em trốn không thoát đâu.”

Ánh mắt sưng đỏ, trên mặt còn nước mắt chưa khô, ánh mắt có chút trống rỗng, mắt tiêu cự không biết nhìn về phía nơi nào, tay Long Nhã mang theo nhiệt độ nóng bỏng xoa lên gương mặt Hồ Phách, hết lần nọ tới lần kia vuốt ve.

“Chúng ta rõ ràng đang tốt như vậy, tại sao không thể tiếp tục?” Long nhã kéo Hồ Phách vào trong lòng, cúi đầu hôn lên trán hồ phách, theo gương mặt tìm được cánh môi thơm mát, ngậm lấy môi ma sát, muốn lại được Hồ Phách đáp lại. “Nếu như em không có biện pháp cự tuyệt không đành lòng thương tổn, như vậy anh sẽ không bắt buộc em, làm sao trở thành người duy nhất ở lại bên cạnh em, đó là chuyện của anh và những đàn ông khác, em chỉ cần không cự tuyệt là tốt rồi.”

Chậm rãi nói nhỏ bên tai hồ phách đầu óc lý trí thành một mớ bòng bong, có lẽ theo nguyện vọng đáy lòng lựa chọn.

“Anh sẽ một mực bên cạnh em sao? Long nhã.”

“Đương nhiên, sẽ không lại rời đi em, anh cam đoan.”

“Như vậy em có thể nhờ anh một việc không?”

“Đương nhiên, chỉ cần không phải rời khỏi em.”

“Anh có thể thay em đi làm quen với một cô gái tên là Y Tuyết Mộng Anh không?” Hồ Phách hạ quyết tâm, muốn thử thăm dò Y Tuyết một chút có phải giống như trong mộng, chỉ cần sau khi tiếp xúc sẽ hoàn toàn yêu thương cô ta, xin lỗi Long Nhã, thật sự không muốn anh liên lụy vào, dù sao anh cũng không xuất hiện trong giấc mộng kia. Nhưng mà em không thể dùng đàn ông xuất hiện trong mộng đi mạo hiểm, chỉ có thể nhờ vả anh.

An ủi được lương tâm, hồ phách khẩn cầu nhìn long nhã.

“Đó là người nào? Thành thật mà nói em sẽ không đưa ra ý định khiến anh tiếp xúc con gái khác sau đó rời bỏ em?” Long nhã cảm giác được có hơi kỳ quái.

“Không, vốn là không muốn nói. Ba ba của em giống như có người phụ nữ ở bên ngoài, Y Tuyết kia, là con gái của người phụ nữ kia, quan hệ với ba em rất thân mật. Em một mực gạt mẹ của em chuyện này, cũng không có hoàn toàn xác định, muốn nhờ vả anh có thể giúp em đi tìm hiểu một chút không?” Hồ Phách tìm một cái lấy cớ.

“..... Anh đã biết, anh sẽ giúp em.” Long Nhã vuốt tóc Hồ Phách, “Em chính là vì chuyện này mà rầu rĩ sao? Đừng lo lắng, nếu như, anh nói là nếu như, anh cũng sẽ một mực bên cạnh em.”

“Cám ơn anh, Long Nhã.” Hồ Phách tựa vào trong lòng Long Nhã, cô cảm giác ghét bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Đem Em Đi Rửa

“Để nói lời cảm ơn, thì anh thích cách cảm ơn khác nha...” bàn tay của Long Nhã đặt ở hông Hồ Phách xấu xa vuốt ve, đem Hồ Phách kéo sát người, giữa hai chân cự vật trướng căng đang xấu xa ma sát Hồ Phách.

“Anh không biết em hiện tại rất bận sao? Rõ ràng thấy em em cùng nhiều người khác qua lại.” Hồ Phách nhăn mày lại, nam nhân đều là cái dạng này sao? Đối với nữ nhân trong lòng đều là dục vọng độc chiếm sao? Nam nhân chỉ cần thoải mái dục vọng còn những cái khác không quan tâm đến sao?

“Em lại miên man suy nghĩ cái gì?” Long Nhã ôm Hồ Phách bắt đầu nói, “Em có biết từ nhỏ anh đã lớn lên ở nước Mỹ, đối với việc này thì anh cực kì

cởi mở. Anh thừa nhận trước kem thì anh có nhiều người phụ nữ, anh không nghĩ mọi người có mối quan hệ như vậy và sau đó sẽ cảm thấy bẩn, sao em lại nghĩ mình như vậy? Vì sao sau khi cùng đàn ông phát sinh quan hệ, em lại nghĩ rằng mình cực kì bẩn?“.

Đây là những hỗn độn của bạn học trong trường Hồ Phách, Long Nhã là một người thanh lịch, bản thân là đầu óc thông minh để làm cho người khác ghen tị, chỉ cần vài từ hay thái độ của Hồ Phách thì cũng làm sáng tỏ chung tâm vấn đề.

“Nhìn vẻ mặt của em cũng không phải bắt buộc, nhưng mà cùng hẳn sau khi phát sinh quan hệ thì em lại cảm thấy mình bẩn, em không muốn cùng hẳn phát sinh quan hệ nhưng không thể không được? Vì cái gì? Em quả nhiên nói không thật lòng đúng không Hồ Phách? Hoặc là em cự tuyệt vì cảm thấy anh trên giường cực kì bẩn? Tới cùng là vì sao?” Long Nhã cười hỏi, nhưng trên mặt không che hết vẻ tối tăm. Không để cho Long Nhã tiếp tục nói hết, Hồ Phách biết nếu tiếp tục nói kéo dài thêm thì sẽ làm cho Long Nhã bức mình đến tuyệt đỉnh núi. Vì thế nên Hồ Phách kiễ lên chặn miệng Long Nhã. Mỗi lần leo thoảng đụng một chỗ, xúc cảm mềm mại, thủ thẩn dò vuốt ve, đầu lưỡi vờn ra ngây ngơ liếm láp, muốn đi vào trong miệng Long Nhã, bắt đầu đi Long Nhã không thuận theo, chỉ có thể há miệng đem môi môi dưới của Long Nhã ra cắn xé.

Long Nhã hết sức bất đắc dĩ, cách này đã quá lỗi thời rồi, chết tiệt, đối với Long Nhã mà nói thì nó lại có tác dụng. Xúc cảm của đôi môi mềm mại làm cho đầu của Long Nhã trở thành một đồng nhào nhoét, chỉ muốn đem toàn bộ ý nghĩ ném ra sao đầu một tay đè đầu Hồ Phách, đem đầu lưỡi của Hồ Phách ra nhấm nháp, xâm chiếm mọi góc ngách trong miệng Hồ Phách. Từng đợt tấn công dồn dập làm cho Hồ Phách không kịp nuốt nước bọt làm cho nó như những sợi chỉ bạc từ khóe miệng chảy xuống.

“Kì thật anh vô cùng dễ ý, anh thật muốn giết chết cái tên lưu lại trên thân thể em nhiều dấu vết như vậy” buông Hồ Phách đang thờ hồn hên ra, Long Nhã kéo vạt áo ra, lộ ra bên trong đầy dấu vết xanh tím, vành mắt trở lên đỏ ngầu, cánh tay ôm hông Hồ Phách tăng thêm lực đạo, cách một lớp y phục mỏng, Hồ Phách cảm thấy bị Long Nhã cầm thanh rồi.

Đứng Hồ Phách không muốn cho Long Nhã bất cứ cơ hội gì, song hai tay vòng qua cổ Long Nhã, cơ hồ cả người mình dán lên người Long Nhã, môi lưỡi day dưa kịch liệt.

Long Nhã không có điểm gì đó thích hợp, không biết Hồ Phách muốn làm cái gì, Hồ Phách tựa như đốt lên ngọn lửa của Long Nhã, nhìn người phụ nữ mình yêu thương trong lòng mà không nói lên dự vọng thì chắc hẳn thân thể có vấn đề rồi.

“Phòng tắm ở nơi nào? Anh muốn đem dấu vết của người đàn ông khác trên người em đi rửa. Ôm lấy thân thể mềm mại của Hồ Phách “Sau đó lưu lại dấu vết của anh” cúi đầu thâm sâu hôn Hồ Phách.

“Trên lầu ở phòng em có...” Hồ Phách bị hôn đến không thở nổi, vô lực ngã vào lòng Long Nhã, nhớ tới Long Nhã cũng làm những chuyện này trong phòng khách với mình, bị anh em nhà này làm loại chuyện này ở chính ngôi nhà của mình.

“Ừm...a...” Hai tay Hồ Phách chống lên tường, vôi hoa sen trên đầu phun những giọt nước ẩm áp lên trên hai thân thể trần truồng, những giọt nước như pha lê rắc trên da thịt phiếm hồng, nhìn cảnh đẹp trước mặt có thể thay cơm như một món mĩ vị để gặm cắn, hung hăng cọ xát hết dấu vết của người khác để lại dưới dòng nước ẩm áp.

“Nhẹ một chút...Đau...a...Long Nhã...” Hồ Phách nâng cao mông lên, thân thể to lớn của Long Nhã dích sát vào người Hồ Phách, ngón tay thon dài mang theo những vết chai sần theo mông trượt vào tìm cửa huyết chật hẹp, cảm thấy được

ngón tay trong cửa huyết nhẹ nhàng vuốt ve, nước từ trong cửa huyết theo ngón tay Long Nhã chảy ra theo dòng nước.

“Những thứ này là ai để lại nhiều thứ trong thân thể em? Quá nhiều, các người đã làm bao nhiêu lần? Hừm?.” Long Nhã nói nhỏ vào vành tai Hồ Phách rồi nhẹ nhàng cắn.” Trực tiếp làm trong xe à? Cho nên ở trong em mới có nhiều thứ này sao? Có phải hẳn đem người làm đến nỗi chân không thể đi?“.

Ngón tay thô dài đi vào trong tiểu huyết, từ từ tách cách hoa non mềm ra, đem bên trong phơi bày ra, để cho cái gì đó ẩn sâu bên trong chảy ra.

“Để anh xem bên trong bị bẩn vào ít hay nhiều...” Long Nhã rút ngón tay ở trong tiểu huyết ra, đem Hồ Phách dựa vào vách tường còn mình ngồi xổm đối diện địa phương thần bí của Hồ Phách” Ngăn ngoãn tách đùi ra..”

“Không cần...” Hồ Phách cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô đem hai chân khép chặt lại, vô lực cự tuyệt, hết sức thẹn thùng” Không cần như vậy...Long Nhã..”

“Không nghe lời, rất khó làm a” Long Nhã kè sát mặt mình vào nơi thần bí, hơi thở ẩm áp phun lên da thịt mẫn cảm, làm cho Hồ Phách run lấy bầy. Long Nhã há miệng, lưỡi liếm láp bắp đùi, càng ngày càng tiến gần vùng tam giác bí ẩn, đột nhiên cắn một ngụm, máu từ môi Long Nhã chảy ra lại bị dòng nước chảy xuống.

Hồ Phách bị đau rơi nước mắt, đây không phải là tình thú trên giường mà là ngoa độc cắn một ngụm, tuyệt đối lưu lại ấn ký, cô nâng muốn đẩy anh đang ngồi chồm hổm đẩy ra, nhưng chân lại bị anh bắt được. Long Nhã liếm mút vào miệng vết thương, làm cho huyết dịch chảy ra nuốt xuống, ngón tay đâm vào trong miệng tiểu huyết mạnh mẽ quấy động, để cho tinh dịch trong tiểu huyết chảy ra. Thình thoảng ma xát vào điểm mẫn cảm làm cho tiểu huyết nhẹ nhàng co rút tiếp tục chảy ra đầm thủy.” Cảm thấy được vài thứ vẫn còn ở bên trong a...” Long Nhã lại lần nữa phần nộ hôn Hồ Phách miệng mang theo vị tanh của máu” Không nên tức giận, anh chỉ là để lại trên người em ấn ký không thể xóa nhòa để cho người khác biết em đã có chủ..”

“Em chán ghét anh! Đau quá tên hỗn đản! Anh thế nào lại cắn vào miệng vết thương của em, khi nào anh có sở thích này vậy?” Hồ Phách đẩy và đánh đập lên người Long Nhã, nước bắn tung tóe ra khắp nơi.

“Anh cũng cảm thấy rất kỳ quái nha, chỉ cần nhìn thấy trên thân thể em không thuộc dấu vết của anh thì anh làm ra những việc không thể kiểm soát, vì

vậy phân tích cuối là lỗi của em phải không?” Long Nhã đem Hồ Phách đề lại, vươn đầu lưỡi ra liếm khoe miệng, cười đến tà mị, làm cho người ta khó có thể cưỡng lại được.

“Bên trong không sạch sẽ cảm thấy rất khó chịu nha Hồ Phách, cho nên nếu em không ngại thì anh sẽ giúp hoàn thành thậm chí rửa và làm cho nó sạch sẽ.” Long Nhã vươn cánh tay còn lại ra bắt lấy vòi hoa sen đang phun nước, nhắm vào vùng thần bí của Hồ Phách, vòi nước phun xối xả, bắn không ít vào trong tiểu huyết.

Hồ Phách được nhiệt độ kích thích thân thể căng ra muốn khép hai chân vào lại bị Long Nhã tàn nhẫn kéo ra, anh cầm vòi hoa sen để di chuyển ra xung quanh, dòng nước bắn ở khắp nơi trên chân Hồ Phách, nhắm vào hoa huyết phần nộn.

“Anh muốn làm gì?” Hồ Phách khẩn trương nói cổ họng khàn khàn.

“Đương nhiên là giúp em đem bên trong triệt để rửa sạch nha...” Long Nhã cười nói, đem vòi nước đặt ở cửa hoa huyết

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cao Trào Tại Phòng Tắm

"Ân... Không cần... Long Nhã... Không cần như vậy..." Hồ Phách bị áp ở trên tường lạnh lẽo, Long Nhã lại vô cùng cường thế trấn áp hết mọi vùng vẫy của cô, thân thể con gái tuyết trắng ở trong phòng tắm tràn ngập hơi nước trông có vẻ càng thêm mê người hơn.

Hai hạt hồng quả trên bộ ngực cao ngất, nhũ phong kiêu diễm ướt át, bên cạnh còn lưu lại trên da thịt một giọt mồ hôi long lanh, Long Nhã vươn đầu lưỡi liếm sạch mồ hôi trên ngực, đem cơ ngực rắn chắc áp thật chặt với ngực cô, lấy vòi nước đặt ở hoa tâm giữa hai chân Hồ Phách, cọt xát cả trên lẫn dưới.

Dòng nước ầm ập mở ra, bắn tạt trên âm vật đang sưng lên, khoảng cách quá gần khiến cho dòng nước mạnh mẽ phun tạt tại hoa huyết lại bắn ngược. Da thịt hai đùi trắng tuyết vô cùng non mềm, bị đối đãi thô bạo như vậy, trong chốc lát liền trở nên đỏ bừng.

Tiểu huyết không ngừng bị dòng nước giống như trong cơn mưa xối xả bị chà đạp cọt rửa đến tàn tạ, tất cả những dấu vết cũ đều bị rửa sạch sẽ, vòi hoa sen kề sát tiểu huyết mà ma xát, Hồ Phách bị loại khoái cảm kích thích xa lạ lại kịch liệt này khiến hai chân run rẩy, vô lực lắc đầu, "Long Nhã... Quá kích thích rồi... Anh không cần như vậy... Không cần..."

Long Nhã dường như hoàn toàn không nghe thấy lời cầu xin của cô, anh lấy khăn tắm rộng rãi trải xuống mặt đất rồi ôm lấy Hồ Phách đặt cô nằm xuống, linh tính mách bảo sắp có chuyện gì đó xảy ra khiến cho Hồ Phách nắm chặt lấy tay của Long Nhã, toàn thân khẩn trương căng thẳng, "Không cần... Cầu xin anh đừng Long Nhã... Không được..."

"Không sao đâu, anh chỉ là giúp em rửa sạch sẽ thôi, không sao cả, không phải sợ..." Giống như là đang trấn an đứa bé đang sợ hãi, Long Nhã xoa xoa đầu của Hồ Phách, đem những sợi tóc đang dính trên má cô vuốt ra sau.

Quý gối giữa hai chân Hồ Phách, Long Nhã cầm lấy vòi hoa sen mở nước thật lớn, nước bắn ra với lực đạo rất lớn. Anh đem hai chân của Hồ Phách tách ra, lộ ra tiểu huyết đỏ bừng bên trong đang bị dòng nước cọt rửa.

Long Nhã cầm lấy vòi hoa sen, nhắm ngay Tiểu Trân châu ở phía dưới lòng mu phần nộn mà cọt rửa, Hồ Phách vùng vẫy kịch liệt muốn ngồi dậy né ra, lại bị Long Nhã gắt gao bắt được cái chân.

"Nghe lời một chút đi, không nên cử động em đang ép anh đem trời em lại sao? Nhìn cái gì đó của người khác chảy ra từ trong thân thể em khiến anh rất tức giận." Giọng nói so với bình thường càng trầm thấp hơn, Hồ Phách nghe ra tín hiệu nguy hiểm từ bên trong phát ra, không biết Long Nhã tới cùng muốn làm chuyện gì với cô, đành phải cố gắng áp chế dục vọng muốn chạy trốn, đón nhận dòng nước cọt rửa tiểu huyết mang đến khoái cảm mãnh liệt.

"Ngoan lắm, cứ như vậy, không nên cử động." một bàn tay Long Nhã không có ý tốt vuốt ve qua cửa huyết, di động vòi hoa sen, đem dòng nước nhắm ngay trung tâm cửa huyết, dòng nước kịch liệt vọt vào tiểu huyết, khiến chop Hồ Phách phải khóc lóc cầu xin.

Như thể muốn bị lộng hư, Hồ Phách đã không còn biện pháp nào để cho đầu óc mình có thể suy nghĩ bất cứ sự tình gì khác nữa.

Cột nước mạnh mẽ dội vào trong hoa tâm mềm mại, nước từ bên trong văng ra khắp mọi nơi, nước phun ra chỉ chốc lát đã đem tiểu huyết đầy ắp, bụng nhỏ cũng bị căng đến dần dần biến đại. Áp lực cực lớn không ngừng đưa đẩy nước hướng nhập sâu vào trong không buông tha bất ngờ ngách nào, hoa tâm run rẩy tiết ra đại sóng dâm dịch như vậy mà lại bị một cột nước bắn tới cao trào.

thân thể Hồ Phách không ngừng co rút, bị hành hạ đến khoe mắt phỉm hồng, nhìn qua vô cùng đáng thương, nhìn bộ dạng của cô khiến cho Long Nhã cảm thấy rằng chính mình vừa khi dễ một cô gái, thật sự là rất xấu xa.

"Long Nhã... Long Nhã... Bao tử rất khó chịu... Anh đừng như vậy..." Hồ Phách mang theo khóc lóc nức nở cầu xin, "Thế nào cũng được... chỉ cần anh

đừng tưới nước vào bên trong nữa là được... KHó chịu quá đi... Em muốn ghét anh rồi."

Thở dài, dục hòa đổ lệ trong lòng đều đặn tanh khi nghe thấy tiếng nói có chút khổ cực của cô gái trước mặt, đúng là hoàn toàn không có biện pháp hạ tâm sắt đá đối với như vậy cô, anh buông tay mặc kệ vùi hoa sen rơi xuống, bàn tay to lớn đưa lên bụng cô nhẹ nhàng xoa, sau đó nhấn mạnh một cái, một dòng nước không lồ từ trong tiểu huyết phun trào ra.

"Thật sự là hết cách với em rồi, xem ra đành phải biện pháp khác để xóa hết mọi dấu vết của người đàn ông khác trên người em vậy." cơn thịnh nộ người màu tím đen giữa hai chân đang ngẩng lên thật cao, đỉnh đầu lỗ nhỏ đã hơi hơi mở ra, chảy ra bạch sắc chất lỏng, "Muốn kiên nhẫn một chút nha, lần này cũng sẽ không dễ dàng buông tha em đâu, cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng."

Một tay cầm cơn thịnh nộ thô dài của chính mình lên, một tay kéo ra một chân của cô mở rộng ra, nhắm ngay còn đang tại nước chảy tiểu huyết đẩy đi vào.

"Uh" m... Thật lớn... Long nhả... Rất nhớ của anh..." Hồ Phách vươn tay, đem nửa quỳ tại nàng giữa háng Long Yara tiếp xuống, nửa người trên chặt chẽ dán sát cùng một chỗ, nàng lần mò hắt anh tuần mật, trong mắt hơi nước sương mù, "Ghét nhất anh... Không nói một tiếng nào liền đi.. thật ghét quá đi..." hai tay nắm ở coo anh, cau mày cố gắng tiếp nhận cơn thịnh nộ cùng vĩ đại của anh, thả lỏng thân thể, một lần nữa thích ứng cơn thịnh nộ thô dài đến mức bất cứ ai nhìn vào cũng phải há hốc mồm kinh ngạc kia.

Dùng miệng ngăn chặn cô tiếp tục nói ra những lời nói đã thương người khác, cơn thịnh nộ cứng rắn tiếp tục gặt mở hoa tâm hướng thật sâu đâm đi vào, đôi lấy tiếng than nhẹ kiêu my.

"Không được... Không được đi vào... Ừm... Sẽ khiến em hỏng mất..." Hoa huyết liều mạng thất chặt lại, như thể muốn ngăn cản cơn thịnh nộ bóng tiếp tục đi lên phía trước.

"Đây là trừng phạt, cho nên ý kiến của em bị bác bỏ." Hai tay nắm lấy eo nhỏ nhắn của cô liên tục ép xuống, cơn thịnh nộ cứng rắn như cục đá, đại quy đầu nghiền nát thâm sâu hoa tâm bên ngoài vẫn còn một đoạn cơn thịnh nộ chưa đi vào nhưng là như muốn đem tiểu huyết căng đến khoái nứt ra rồi, vậy mà anh lại vẫn đang không ngừng hướng bên trong mặt đánh phá. Anh vẫn cứ nhắm thẳng vào miệng từ cung mà đánh phá mở, đem toàn bộ cắm đi vào, từ cung đều đã nhét được tràn đầy.

"Quá sâu rồi... Quá thô... A... Chạm tới nơi sâu nhất rồi... Không được sẽ hư mất..." Trước kia cùng Long Nhã làm tình thì anh luôn cực kỳ săn sóc, chưa bao giờ tại ngay từ đầu liền đem toàn bộ cơn thịnh nộ thô dài sáp nhập như vậy, luôn luôn muốn để cho Hồ Phách đạt cao trào tới hai lần, đến khi bên trong tiểu huyết mềm nhũn, chỗ sâu nhất chứa tinh dịch cùng dâm thủy làm trơn, anh mới đem phần cơn thịnh nộ còn lại cắm đi vào một đoạn.

Cho dù những buổi tối động tình lúc đó mà nuốt vào toàn bộ cơn thịnh nộ đáng sợ của Long Nhã thì Hồ Phách đã cảm thấy rất khó rồi, huống chi hiện tại ngay từ đầu anh đã muốn lập tức tiến vào toàn bộ, "Quá lớn... Bên trong sẽ bị phá hỏng mất..." Hai tay ôm lấy bờ vai Long Nhã run rẩy muốn đẩy ra, vòng eo vô lực vụng vụng, lại chỉ có thể phí công để cho đại nhục bóng ở bên trong xoay tròn, khiến cho Long Nhã thoải mái thở dài một tiếng.

"Anh chính là muốn đem bên trong em can đến hư hỏng, cho em không có biện pháp lại đi tìm người khác, đó là cách duy nhất." Long Nhã bắt đầu từ từ rút ra, cảm nhận xúc cảm như tơ ở bên trong, khẩn cấp được có thể khiến cho anh lập tức bắn ra. "Anh muốn hung hăng can em, cho em chỉ trở thành anh, ngoài anh ra thì không ai có thể thỏa mãn của em"

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Anh Cùng Long Mã Làm Em Một Trận, Em Thấy Sao?

Hồ Phách bị anh đâm khiến cho cặp nhũ trắng như tuyết không ngừng nảy lên nảy xuống, đầu ngực bị kích thích đến thô sáp, cảm giác tiểu huyết bị làm cho tới hỏng khiến cô sợ hãi, nhưng là trong thân thể lại sinh ra một cỗ khát vọng, khát vọng bị vật gì đó thô to hung hăng 蹂 làm, làm hỏng cũng không sao.

Cô lắc mông, để cho Long Nhã cắm cơn thịnh nộ vào sâu hơn, mà sát đến nơi cô muốn, chuyển động mông để cho cơn thịnh nộ xoay tròn ở trong tiểu huyết, mang đến càng nhiều khoái cảm hơn nữa. Bộ ngực cao thẳng lên, dầm cặp tuyết trắng no đủ đến bên miệng nam nhân, nương theo đầu của anh để anh ngậm chặt nhũ tiêm bị văng về.

Từ từ rút ra cắm vào mấy chục cái, tiểu huyết co dẫn mười phần thích ứng với cơn thịnh nộ thô to, dâm thủy không ngừng chảy ra, cùng với nước ở bên trong hỗn hợp, trở thành thuốc bôi trơn tốt nhất, Long Nhã dần buông ra động tác, tốc độ càng lúc càng nhanh, đánh phá càng ngày càng mạnh.

"A... Long Nhã... Quá nhanh rồi..." Nắm chặt đầu Long nhả chôn ở giữa bầu ngực tuyết trắng, ngón tay cắm vào giữa tóc anh, miệng rên rỉ, tiếng rên bị va chạm tới vỡ vụn, Hồ Phách vô lực ngửa đầu, thừa nhận từng đợt cực hạn khoái cảm trùng kích, từ từ nhắm hai mắt cảm thụ cơn thịnh nộ vừa thô dài vừa nóng bóng hung hăng mà xát vách hang thủy nộn, can đến nàng sâu nhất địa phương ngứa rất, không ngừng rút ra sáp nhập, dâm thủy theo nơi giao hợp lưu lại, lại rất nhanh bị dòng nước cuốn đi 蹂 làm một hồi, cảm thấy được bên trong tiểu huyết đã bị can mở, Long Nhã không nhẫn nại nữa, kéo đôi chân trắng mịn của Hồ Phách khoát lên trên vai mình, thân thể cong thành một dạng thuận tiện 蹂 làm tiểu huyết, nâng lên mông tròn trịa, mỗi lần thân thể

hạ xuống cắm đi vào liền nâng mông của nàng lên, côn thịt thật sâu cắm vào hoa huyết trơn ảm nhỏ hẹp của nàng, khiến Hồ Phách rên rỉ không ngừng, đâm thủy vắng khắp nơi.

Hồ Phách bị làm, không ngừng cầu xin, côn thịt thô to cùng với động tác kịch liệt đã khiến cho nàng vô pháp thừa nhận, nhũ hoa bị gặm cắn, mút vào hung ác, từng đợt khoái cảm đánh úp khiến cho bên trong hoa huyết của cô mút côn thịt càng chặt, càng khiến cho hoa huyết căng trướng, côn thịt càng thô bạo cừu sấp. Cô cảm nhận được côn thịt của Long Nhã không ngừng đè ép hoa tâm mềm mại của mình, khiến cho cô vừa muốn chạy trốn lại vừa nhịn không được càng muốn nhiều hơn nữa.

Miệng nhỏ không ngừng rên rỉ, hoa huyết non mịn, căng trướng run run thừa nhận nam căn đáng sợ.

Long Nhã bỏ qua cô kỵ, động tác rất mạnh, gân xanh trên côn thịt thô dài đều nổi lên mỗi lần đâm vào đều như muốn lòi cả huyết nhục của cô ra, chỉ còn quy đầu mắc kẹt tại cửa huyết, lại lập tức dùng sức thật lớn đánh phá trở về, Hồ Phách bị anh làm đến hết lớn không ngừng, đâm thủy tại tiểu huyết cũng tràn ra không ngừng, đại nhục bông rút ra cắm vào phát ra tiếng nước nhộn nhạo ma mị.

Đây là cô gái do chính mình tạo ra, Long Nhã tin rằng cô có thể khiến cho toàn bộ dục vọng của anh đều phải bộc phát, tất cả tự chủ đều tan vỡ khi ở trước mặt cô, chỉ muốn được thỏa mãn với khoái cảm cực đại nhất khi ở trên người cô. Nhìn qua thân thể mảnh mai của cô mà lại có thể tiếp nhận được tất cả dục vọng của mình, tiểu huyết nhỏ hẹp như thế, có thể nuốt vào toàn bộ côn thịt của mình, động tác kịch liệt như thế cũng không có bị thương, đây chính là cô gái phù hợp với mình nhất, tâm và thân, anh đều muốn!

Đôi chân dài trắng mịn gắt gao ôm lấy eo Long Nhã, một đợt so với một đợt càng nhiều khoái cảm khiến cho cô say mê, theo bản năng chỉ có thể theo anh lên xuống trong từng nhịp ra vào, đi theo anh chìm vào thế giới tình dục.

Long Nhã ngẩng đầu, nhìn cô lúc ở trong tình dục vừa hồn nhiên lại dâm đãng, đem mâu thuẫn dung hợp đến hoàn mỹ, cô kiều mị khiến anh không dời mắt được. Tiểu huyết đang gắt gao bao vây lấy côn thịt của anh không ngừng mút vào, khiến cho anh mất hồn, thiêu rụi mọi lý trí, giống như dã thú ở trên người cô không ngừng đoạt lấy.

"Không được... Không thể tiếp tục nữa... Long Nhã... em sắp bị anh giết chết rồi... anh bắn ra đi... em thật sự chịu không nổi rồi..." Hồ Phách đã không thể tiếp nhận thêm khoái cảm, chỉ có thể thở gấp cầu xin tha thứ.

"Ừm... Đây lại không được sao... Mới có vài cái liền chịu không nổi... Em như thế mà cũng dám đi quyến rũ đàn ông khác sao? Hừ?" Miệng nói xong thất lung động càng nhanh hơn, nhiều lần sấp nhập toàn bộ, mỗi một cái tiến vào hoa tâm gặt mớ miệng tử cung, can đến trong tử cung. "Còn dám đi quyến rũ người khác sao..."

"Aaa... không được..." Hồ Phách cắn môi không trả lời anh, tiểu huyết co rút lại nhanh hơn càng ngày càng căng, muốn để cho đại nhục bông hành hạ mình bắn ra tinh dịch, kết thúc cô đã muốn điên ở trong tình ái.

"Tiểu huyết vẫn căng trướng đến khăn trương như cây, nào giống không cần đâu?" Là vận động viên luyện tennis, lại là người với thành tích luôn đứng đầu lớp, sức chịu đựng cùng lực bền bỉ của Long Nhã căn bản không phải Hồ Phách có thể tưởng tượng được, hành động mờ ám của cô không khác thêm dầu vào lửa, khiến Long Nhã làm càng nặng hơn.

Càng vùng vẫy vạy vẹo, càng đối lấy sự đối đãi thô bạo. Côn thịt vĩ đại của Long Nhã đem Hồ Phách ghì ở dưới thân mình, anh không để ý tới sự vùng vẫy của cô mà chỉ làm theo phương thức của mình, lực đạo hung ác một phen lại một phen tiến vào hoa huyết ấm nóng của cô. Hồ Phách bị đâm đến mức cho cặp nhũ hoa nảy lên liên tục.

"Tuyệt quá Hồ Phách, bị ANH ngoan độc 禽 lâu như vậy, bên trong vẫn cứ co bóp căng trướng như vậy..." Long Nhã thô sấp thở gấp, mỗi một lần sấp nhập đều có thể đạt được cực hạn thư sướng, tiểu huyết cô vẫn là nhục huyết non mềm vô cùng khẩn căng, mỗi lần đều phải trên lưng dùng lực mới có thể để cho quy đầu giải khai tăng tăng thịt non đến chỗ sâu nhất, "Lại chặt lại một điểm, khiến anh bắt nó phá vỡ, có thể cho em sáng khoái đến chết."

"Không cần... Thật là đáng sợ... Long Nhã... Anh bắn ra đi... Em muốn chết..." Mẫn cảm nhục kè sát bên trong côn thịt thô dài, trên mặt gân xanh nổi lên đều cảm nhận được từng sợi cảm giác, quy đầu lớn đem hoa tâm mở lớn hết mức, tử cung cũng bị đem ra chống đỡ không nổi, hai bầu ngực bị anh liếm cắn, bàn tay bóp thành các loại hình dạng, ở mặt trên lưu lại ấn kí màu hồng.

"Hồ Phách, em biết không? Anh cùng Long Mã là anh em tốt, em nói em đã thích nó như vậy, anh lại thích em như thế, nếu có một ngày chúng ta cùng nhau tiến vào bên trong em, có thể hay không đem em giết chết ở trên giường?" Long Nhã không biết suy nghĩ cái gì, trầm thấp bật cười, hạ thân vẫn như cũ không rời ngoan độc 禽.

Trong đầu Hồ Phách lại bởi vì lời nói của anh mà không tự chủ được nghĩ tới hình ảnh chính mình bị Việt Tiên Long Nhã cùng Việt Tiên Long Mã đồng thời 禽 làm, mới chỉ của một nam căn mà đã làm khiến cô muốn chết, giống dã thú phát tiết không xong tinh lực, nếu như bị hai người đồng thời cùng làm một lúc mà nói, nhất định sẽ chết mất.

Không thể không chế hình ảnh chính mình bị anh em tiến vào hiện lên, hai côn thịt lớn một trước một sau cắm vào trong tiểu huyết của mình, bọn họ ở bên trong không ngừng quấy lên, khoái cảm như vậy làm cho người ta điên cuồng...

Bị hình ảnh trong đầu kích thích, thân thể Hồ Phách trở nên căng thẳng, thét chói đạt được cao trào, tiểu huyết đem côn thịt của Long Nhã ép thật chặt, Long Nhã đi vào tiểu huyết hết sức mẫn cảm của Hồ Phách mà 禽 phạm mấy chục cái, đại quy đầu đánh phá tiến vào tử cung, bắn ra đậm đặc bạch dịch.

"Bị Anh cùng Long Mã đồng thời can khiến cho em hưng phấn sao? Vậy không bằng anh sẽ đè nghị Long Mã đi cùng một lần..." Chậm rãi tiếp tục rút ra

cắm vào hoa huyết với biên độ thật nhỏ, tinh dịch cổ rút đầy từ cung, "Đề nghị chúng ta đồng thời làm em chết ở trên giường."

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Huynh Đệ Đứng Đối Diện

"Thoải mái sao?" Long Nhã ôn nhu lau khô nước trên người Hồ Phách, ôm cô không còn một chút khí lực thả trên giường, "Mấy sấy ở đâu?"

Bị người đàn ông như anh làm cho không còn một chút khí lực, hầu như cả đêm Hồ Phách không chớp mắt, đầu vừa chạm vào gối đã muốn ngủ, Long Nhã lại cầm khăn lông khô lau tóc cho cô, mặc kệ toàn thân anh thì vẫn ướt đầm, nước loang lổ trên mặt anh.

"Lần này cứ buông tha em đến đây thôi, nếu không anh sợ thật sự sẽ 禽 phá hỏng em mất, anh không phải là loại người dễ dàng được thỏa mãn như vậy." Long Nhã cúi người nói nhỏ bên tai Hồ Phách, lại liềm liềm vành tai bị hơi nước hun đỏ, "Sấy khô tóc rồi hãy ngủ tiếp, nếu không sẽ đau đầu."

Nếu không phải vì toàn thân vô lực, Hồ Phách thật muốn cầm cái gối đập tên xấu xa Việt Tiền Long Nhã này, trong phòng tắm, giống như tên biến thái cuồng tình dục làm những việc này với cô đã không tính, rõ ràng đã ở bên trong cô tới qua anh đã bốn ba lần, vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, buông tha cho cô đi, hiện tại đến một ngón tay cô cũng nâng không nổi mà anh lại nói là đã được anh buông tha sao?

Hồ Phách khó khăn nghiêng đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn khuôn mặt kia.

"có điều, lúc anh nói muốn cùng Long Mã cùng nhau làm, phía dưới em co rút thật là lợi hại..." Tay Long Nhã không an phận duỗi vào trong chăn mềm, chạm đến đùi Hồ Phách, nhẹ nhàng vuốt ve. "Em có vùng trộm nghĩ tới...? Uhm?" Một ngón tay đụng đến âm vật mềm mại, từ từ bóp nặn.

"Hai anh em bộ dạng không khác nhau lắm, ở trên giường làm em dục tiên dục tử, có nghĩ đến bao giờ chưa?" Tay Long Nhã lại di chuyển đến bụng dưới, "Nói nha, nếu thật sự nghĩ tới, anh liền nói với Long Mã, người khác thì không được, nhưng nếu là Long Mã thì anh có thể miễn cưỡng đồng ý cùng nhau làm đấy." Cảm giác thân thể dưới bàn tay bắt đầu run nhè nhẹ, tiểu huyết đã được rửa rây, lau khô sạch lại bắt đầu ẩm ướt, Long Nhã trượt một ngón tay vào bên trong, "Quả nhiên là đã nghĩ tới? Thừa nhận đi, em là cái tiểu lăng nữ (nữ nhân dâm đẳng)."

"đúng vậy, đúng vậy, em đã từng nghĩ vậy, không chỉ có muốn Long Mã, mà còn muốn rất nhiều nam nhân khác, anh có thể đồng ý cùng nhau không?" Hồ Phách kiên trì nâng lên chân trong chăn, đập tay Long Nhã ra, "Sao? Đáp ứng không? Nói một chút xem nào Long Nhã, dù sao em cũng là cái Tiểu Lăng nữ, hai anh em làm sao có thể thỏa mãn được em chứ? Ít nhất cũng cần phải ba bốn năm sáu bảy, nhiều như vậy nha!"

"Bảy? Em định tập hợp đủ bảy bạn trai để triệu hoán Thần Long hả?" Long Nhã xoay người, cách một tầng chăn ngăn chặn Hồ Phách, "Thực đáng tiếc, em sẽ không có biện pháp thực hiện nguyện vọng này, bởi vì anh không cho phép."

Hồ Phách bị anh ôm cách một tấm chăn, nghĩ thầm, nếu thật sự có thể triệu hoán Thần Long, thì hiện tại mình cũng có khả năng đi? Hai anh em nhà Việt Tiền, Bất Nhị, Hạnh Thôn, Tích Bộ Phận, Bình Đăng Viện, a... Còn thiếu một người, nếu triệu hoán được Thần Long thì nên ước nguyện vọng gì nha? Ước thế giới bị hủy diệt, tất cả những chuyện đã xảy ra đều biến mất hết, còn có người cũng như vậy.

Long Nhã nhìn Hồ Phách ngẩn người, thờ dài, từ sau khi gặp được nàng, dường như đã dùng hết toàn bộ số lần thờ dài trong hai mươi năm, còn cộng thêm trong tương lai không ít. Ai kêu chính mình thích chứ? Thích như vậy hội giày vò một tiểu cô nương, lại phát hiện được quá muộn, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Cầm chăn kéo xuống, lộ ra khuôn mặt ửng đỏ của cô gái nhỏ giấu dưới chăn, mắt nhắm chặt, lông mi hơi hơi run rẩy, anh nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn ti mỉ trên mặt cô, mang theo tất cả tình yêu cùng ôn nhu đời này của Việt Tiền Long Nhã.

"Chị, em vào nha, chị vui lên..." bị kích động chạy thẳng lên lầu, đẩy ra cửa phòng chị, Lục Xuyên Thấu đứng ở cửa, con mắt cũng không chuyển đổi.

Nam nhân, chỉ mặc quần, nửa người trên để trần, chân hỗn độn, ở dưới là chị mình, có thể thấy chân chị vươn ra theo góc chăn.

Long Nhã cũng ngăn cả người, bắt quá sau vài giây liền lập tức phản ứng, kéo chăn che Hồ Phách thật kín, cả đầu cũng nhét vào trong chăn.

"Chị.. chị... anh... hai người..." Thấu nói lấp bắp, máu toàn thân máu đều dồn trên mặt, hậu tri hậu giác vội vàng xoay người, "Em không thấy gì cả!" Nghiêng nghiêng ngã ngã ôm ngực chạy xuống lầu.

Quá kích thích nha! Ôi trái tim! Đề xuống trái tim đang nhảy bùm bùm, tuy biết tỷ tỷ có bạn trai, nhưng thấy một màn này vẫn quá kích thích người nha! Chị ơi, chị vẫn còn con thỏ nhỏ nha, đã bị sói ăn rồi.

"Hình như em nghe thấy giọng của Thấu..." Hồ Phách mơ mơ màng màng chui ra từ trong chăn.

"Thấu? Là tên em trai em sao? Hắn đã đi xuống rồi." Long Nhã cười đến không có ý tốt

"... ... A a a a ! ! ! Việt Tiền Long Nhã anh cút ngay cho tôi!" Hồ Phách vùng vẫy thân thể đau đớn chua xót, ngồi dậy cầm cái gối hung hăng quăng hướng Long Nhã.

"Đừng tức giận, anh cũng không phải là người không thể gặp ai, mặt đẹp trai như vậy." Long Nhã tiếp được cái gối bay tới, cầm ở trong tay lắc lắc, "Dù sao sớm muộn gì cũng cần phải gặp nha."

"Anh cút ra ngoài cho tôi!" Hồ Phách chưa hết giận cầm lấy gấu bông đầu giường ném tới, bay thẳng tới khuôn mặt Long Nhã, lại bị hắn một tay tiếp được.

"được, được rồi, anh đi xuống cùng em trai xây dựng cảm tình trước nha." Long Nhã ném cái gối cùng gấu bông trở lại trên giường Hồ Phách.

"Anh quay lại cho tôi!" Hồ Phách chán nản, ai là em trai anh chứ? !

"Thật khó hầu hạ nha, cuối cùng là muốn anh ra ngoài, hay là quay lại đây?" Long Nhã vịn cánh cửa, bày ra dáng vẻ hao tổn tâm trí.

Khi Hồ Phách cùng Long Nhã xuống lầu, Thấu đã uống sạch ba bình nước trái cây, đang mở bình thứ tư.

"Lại uống nhiều nước trái cây, bị mẹ biết sẽ trách móc em thôi." Hồ Phách vỗ đầu em trai.

"Chị, chị sẽ không nói chứ?" Thấu cười nháy mắt, "Tựa như em cũng sẽ không nói. Đây là bạn trai của chị tại đại học Nhật Bản ngành luật sao?"

Long Nhã nghe vậy nhũn mảy, trong tay thường thức trái quýt không biết lấy ra từ đâu, đại học Nhật Bản ngành luật? Lại là tên nào nữa.

Cùng người lái xe đưa Hồ Phách trở về buổi sáng tuyệt đối không phải một, nếu là trong nhà đã biết, thì sẽ chờ đến khi mẹ Hồ Phách đi làm mới đưa Hồ Phách về nhà, hoàn toàn có thể trực tiếp đưa người vào trong nhà.

Tối cùng đã trêu chọc bao nhiêu người đây? Hồ Phách.

Hồ Phách đau đầu nhớ tới Bình Đăng Viện Phụng Hoàng đã từng tới nhà, tên gia hỏa kia tự xưng là bạn trai mình, may mà Thấu chỉ nghe mẹ nói, không có thấy người. Lại đưa mắt nhìn Long Nhã, vẫn là lười biếng, khoe miệng mỉm cười, phát hiện mình nhìn, hắn cũng quay lại.

"Con nít thì biết cái gì, đi đi đi, muốn ăn gì thì tự mình đi mua, cho em tiền." Hồ Phách lấy tiền trong ví đưa cho Thấu, đẩy hắn không tình nguyện ra ngoài.

Nhìn thấu biến mất trong chỗ quẹo, Hồ Phách vội vàng kéo Long Nhã trên sofa.

"Long Nhã, anh đi trước đi..." Nhưng chỉ là bất động, vốn khí lực nam nữ khác biệt lớn, Hồ Phách lại toàn thân vô lực, Long Nhã không muốn, cô làm sao có thể kéo được anh, lại bị Long Nhã túm cổ tay kéo đến trong lòng ngực mình.

"Đại học Nhật Bản ngành luật? Người nào?" Vẫn cười như cũ, nhưng là nụ cười mang theo khí tức nguy hiểm, "Em tối cùng có bao nhiêu nam nhân tôi không biết? Hà?"

"Đề ý sao? Đề ý thì cùng em tách ra nha." Hồ Phách ngồi ở trên đùi Long Nhã, vươn tay mò mặt hắn "Đề ý sao? Long Nhã."

"Làm sao có thể không đề ý? !" Long Nhã nắm tay Hồ Phách, "Ngay cả trong nhà đều đã gặp qua rồi? Người nào có bản lĩnh vậy, anh thật muốn gặp mặt."

"Sẽ nhìn thấy, hiện tại anh đi trước đi?" Lưu lại nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên môi Long Nhã, "Cầu anh đó Long Nhã." Dùng giọng nói mềm mại khẩn cầu, Hồ Phách biết giọng điệu như vậy rất khó bị cự tuyệt.

Nàng từ trên người Long Nhã đứng lên, lại bắt đầu kéo Long Nhã, Long Nhã cũng thuận thế đứng lên, đi theo cô tới cửa.

"Anh sẽ đi xem cái người tên Y Tuyết kia, là ở Băng Đế đi?" Long Nhã vịn cửa, "Cái khác không nói trước, không được không tiếp điện thoại của anh nữa."

"Biết rồi biết rồi, anh đi mau..." Hồ Phách mở cửa, cả người sùng sốt.

Sau cửa, Long Nhã bước ra, ý cười nơi khoe miệng càng rõ ràng.

"A, vợ bé nhỏ, buổi sáng tốt lành."

Đứng ở cửa, hiển nhiên là Việt Tiền Long Nhã đội mũ lưỡi trai, lưng đeo túi tennis, ánh mắt sắc bén bình tĩnh nhìn Hồ Phách cùng Long Nhã, thâm sâu ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dục Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Liên Kết

"Long Mã... Sao em lại tới đây..." Hồ Phách áp ứng nói, trong đầu oanh một tiếng giống như nổ tung, Long nhĩ ở sau lưng lại vẫn chỉ sợ thiên hạ không loạn đem đầu mình tới, đặt cầm trên vai cô, nghiêng đầu cười nhìn em trai mình đang đứng ở bên ngoài.

"chị à, hôm nay có thể đi xem một trận tennis của em không?" Long Mã không có chút rảnh rỗi nào mà đặt lực chú ý tới Long nhĩ, sự việc là như này? Cậu tới hôm qua một đêm không ngủ, Long Nhĩ lại một đêm không có trở về, cho nên đối với tình cảnh ở trước mắt cái này cậu đều đã có chuẩn bị tâm lý rồi.

"Có khả năng là không được đâu vợ bé nhỏ à, Hồ Phách đã mệt mỏi cả đêm rồi mà, " Long Nhĩ cười đến phóng đảng, bàn tay ái muội ở trong áo của Hồ Phách mà làm loạn, vuốt ve những loang lỗ điểm điểm vết tích, "Bây giờ em nên ở nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn."

Hồ Phách xấu hổ giận dữ đem bàn tay không an phận của Long Nhĩ tránh ra, ánh mắt không dám nhìn tới Long Mã, trong lòng bất ổn, bộ dạng không biết nên nói gì với Long Mã mới phải:"Long Mã, chị..."

"Không sao hết, " Tay Long Mã bỏ vào trong túi quần, vẫn là một bộ kháng khái, không thể nhìn ra cảm xúc, cậu dơ tay kéo áp vành nón xuống thấp, "Nếu như vậy thì chị cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, buổi sáng ngày mai em tới đón chị cùng đến trường học, có thể chứ?"

"Được, Long Mã, chị..." Hồ Phách mở miệng muốn nói lại không ra lời, hàng lông đẹp gắt gao nhăn lại, trong mắt là bối rối cùng thống khổ.

Vốn định xoay người đi ngay, Long Mã nhìn thấy bộ dạng này của cô, thờ dài, bước lên hai bước kéo Hồ Phách vào lòng mà gắt gao ôm lấy, thuận thế đẩy bả vai, hung hăng đưa Long Nhĩ tránh xa cô ra.

"Không cần khó xử, chị à. Bất luận phát sinh chuyện gì, chỉ cần chị đi theo trái tim mình là được, không cần khổ sở, cái khác em sẽ thay chị giải quyết thật tốt, không cần cảm thấy có lỗi, cũng không cần bởi vì em mà day dứt. Em thích chị, không bận tâm chị sẽ biến thành bộ dáng gì, em sẽ vẫn thích chị." Nghiêng mặt, tại khoaa môi của Hồ Phách in xuống một nụ hôn.

"Long Mã..." Hồ Phách chỉ cảm thấy cái mũi lên men, nước mắt không nghe lời liền chảy ra, nhẹ nhàng rơi vào khuôn mặt của cả hai người, tựa như hai người đang cùng nhau khóc vậy.

"Em đã nói không cần khổ sở rồi mà, chị!" Long Mã trên mặt cũng vương nước mắt, lại nhếch miệng nở nụ cười, dùng ngón cái thay hồ phách lau lệ trên mặt, "Nghỉ ngơi cho thật tốt đi, chờ sáng mai em tới đón chị, em đi trước luyện bóng, chị đừng khóc nữa nha."

Long Mã càng nói càng ép Hồ Phách vào trong ngực vỗ vỗ mái tóc cô, lúc này Hồ phách mới phát hiện, cậu thiếu niên này so với chính mình nhỏ hơn ba tuổi, kỳ thật so với trong tưởng tượng của mình càng tin cậy, cậu có vòm ngực ấm áp, bả vai rộng lớn, cánh tay chắc khỏe, và là một người chân ái trong lòng của cô.

Long Mã đem Hồ Phách đẩy vào trong nhà, "chị cũng muốn nghỉ ngơi cho thật tốt mà đứng không, không nên suy nghĩ bậy bạ, em đi trước." Đi ra vài bước, lại quay đầu nhìn về hướng cũ nhìn Hồ Phách vẫy tay chào tạm biệt.

"Aizz, xem ra anh không thể chỉ coi Long Mã như một đối thủ ở trên sân tennis nữa, mà phải là đối thủ cực mạnh mới đúng, " Long Nhĩ vòng hai tay trước ngực dựa bên cạnh cửa, không thể nhìn ra được một luồng cảm giác vừa mới trào dâng trong lòng anh đối vừa mới trước mặt là gì, "Bất quá cậu ấy nói rất đúng, Hồ Phách cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt, những chuyện khác, cứ để đàn ông bọn anh tự giải quyết cũng sẽ ổn thoả thôi. Anh cũng đi trước đây, có chút việc cần phải làm."

Nói xong anh cúi cuồng hôn trên má Hồ Phách một cái, sau đó bỏ tay vào túi quần rồi đi.

Hồ Phách nhìn bóng lưng tiêu sái khuất dần của Long Nhĩ đi mất mới đóng cửa lại, trở lại phòng khách cả người tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa. Tuy nhiên chuyện này xảy ra cũng đã trong dự đoán của cô, bởi vì sớm hay muộn thì nó nhất định cũng sẽ phát sinh, đúng là chuyện ập lên đầu, Hồ Phách ảo não không biết nên làm thế nào mới phải.

Cô chỉ đơn giản là một nữ phụ muốn giúp mình tự tiến lên, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, không có khả năng tính toán - không biết sử dụng âm mưu hay chiến lược, đến lúc sự tình đã bắt đầu không khống chế được, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà thôi, không hề có biện pháp nào.

"Chơi cầu với bức tường một mình không thấy quá nhàm chán sao, thế nào, muốn cùng anh đấu một trận không em trai?" Long Nhĩ đi tới phía sau lưng Long Mã, anh cầm biêng tennis lên nhìn Long Mã như đang phát tiết sau đó vung tay lên, hướng phía vách tường hung hăng vụt bóng, rõ ràng đi không phải lực lượng hình đường, bức tường bị đánh bóng hiện ra kẽ nứt.

LongNhĩ trong đầu kỳ thật cũng rất rối loạn, bởi vì trong ấn tượng của anh, Long Mã vẫn luôn là cậu nhóc đi theo sau anh đồng thời luôn là cậu bé thích gây sự, tại nhà Việt Tiên này vài ngày, anh chợt nhận ra là Việt Tiên Long Nhĩ từ khi sinh ra đến nay trong trí nhớ khó có được ôn tồn.

Cho nên biết khi biết chuyện giữa Long Mã và Hồ Phách, anh không tránh khỏi khó xử. Sau khi phát hiện bản thân mình yêu cùng một cô gái với em trai, dù cãi nhau ầm ĩ nhưng vẫn cần chiếu cố và chăm sóc như một người em trai, anh thật sự là một cái chớp mắt cũng không biết nên chớp như thế nào.

Nhưng là... buông tha, Việt Tiền Long Nhã tuyệt đối hẳn không cam tâm.

Anh đứng dưới tàng cây đứng đã lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Không đợi Long Mã trả lời, Long Nhã cầm lấy đồ dự phòng trong túi, đứng đối diện với Long Mã trên sân bóng, đem vợt ở trong tay nhìn nhìn, nói: "Quả nhiên không phải vợt của mình thì đúng là cầm có chút không thuận tay, bất quá vì là làm đối của em, cho nên như vậy là đủ rồi, cho em phát bóng trước đây, hay là lại sợ?"

Long Mã thân thủ bắt lấy quả bóng tennis trên tường đang theo độ nảy quay trở về phía cậu, không nói lời nào mà tiếp nhận trận đấu tennis.

Một hồi đánh bóng từ buổi sáng đánh tới khi mặt trời ngã về tây.

Hai người đều đã như là từ trong nước lao xuất lai một dạng, tứ ngẳng bát xiềng nằm ở trong sân bóng.

"Hô hô như thế nào? Em trai, nghĩ muốn thắng anh e? Vẫn còn phải cố gắng nhiều." Long Nhã nghiêng người nhìn Long Mã đang nằm soài trên mặt đất, quả cầu nhỏ lẳng lẳng nằm ở bên cạnh vợt bóng, cuối cùng kết quả cầu vẫn chỉ kém một điểm. Long Nhã nói thật nhẹ nhàng, đúng là chính anh cũng thật sự đã rõ ràng, hiện tại đã không thể tùy tiện chơi đùa với người em trai này như trước đây nữa, hẳn nếu như không phải toàn lực ứng phó thì cũng rất có khả năng sẽ thua trận.

Thật sự đã lớn dần, bất luận là ở tennis, hay là tại phương diện khác.

"Anh nói này em trai, chẳng lẽ đời này em chỉ tính toán sẽ chỉ yêu một lần thôi sao? Em đã chỉ lo chơi quần vợt thôi? Kỳ thật trên thế giới có rất nhiều rất nhiều cô gái đáng yêu xinh đẹp thanh thuần còn cả kêu gọi đang chờ em đây."

Long Mã không hề để ý tới anh, từ trên mặt đất đứng lên, kéo T-shirt xoa xoa mồ hôi trên mặt, nhặt bóng tennis đi tới bên sân nơi đặt túi tennis với ý định muốn quay trở về.

Long Nhã cầm vợt bóng của anh đi tới, đem vợt bóng bàn ném trả lại cho Long Mã, "Xem ra em thật sự tính toán cả đời chỉ yêu một lần, chuyện này thật sự phiền não rồi, trước tiên mời anh đi ăn một chút gì đi, anh đang rất đói bụng vì tiếp em đánh bóng lâu như vậy." Long Nhã ôm lấy vai Long Mã, sau đó lôi Long Mã đi.

Hai người đến chỗ một nhà hàng mì ramen, hai người chọn góc không có ai mà ngồi xuống. Ông chủ quán bưng lên hai chén mì to, Long Mã không nói một lời nào mà bắt đầu ăn.

"Anh nói, về chuyện của Hồ Phách, thật sự muốn cùng với anh sao? Em trai nhỏ. Em có biết không, ngoài chúng ta, bên cạnh Hồ Phách còn có nhiều người đàn ông khác."

Long Mã dùng chiếc đũa, cậu đương nhiên biết. Cô gái mà mình yêu thích trên người mỗi một chỗ làn da hẳn đều đã rõ ràng, những cái nào không thuộc về mình, cậu đều biết rất rõ ràng.

"Hồ Phách lại là cái dạng này, sao lại ngốc đến mức không biết như thế nào đi cự tuyệt người khác, cực kỳ dễ dàng liền thỏa hiệp, đối với em cũng là như thế này, đại khái đối những người khác cũng sẽ như vậy. Anh nhìn ra được, lòng của cô ấy vẫn dao động bất định, bây giờ còn không có triệt để thuộc về ai hết. Đúng rồi, lúc bọn anh vừa mới bắt đầu yêu nhau, vẫn thường có kẻ mang danh nghĩa là bạn trai .trước gửi bưu phẩm đến cho cô ấy." Long Nhã nham hiểm dùng thuyết âm mưu để đưa em trai vào nội dung mình muốn.

"Là Ngang Hàng Viện Phụng Hoàng, em biết trước kia chị với hẳn từng qua lại, bây giờ hẳn vẫn còn quán lấy chị ấy." Long Mã nhớ tới màn hôn môi của hai người lúc đó, chiếc đũa trong tay nhanh chóng bị cậu uốn đến cong.

"Ai nha, quả là kẻ cực kỳ phiền toái. Cho nên em xem, đàn ông bên cạnh Hồ Phách đều không phải đơn giản, nếu như cố gắng đợi tới khi Hồ Phách tự mình quyết định, không biết sẽ bị cô ấy hành hạ tới khi nào, cho nên, không bằng chúng ta trước liên thủ, đem những người khác giải quyết hết, còn lại hai chúng ta sẽ tranh đấu nghiêm túc."

"Anh thật sự thích chị sao?" Long Mã hoài nghi nhìn Long Nhã.

"Đương nhiên, chẳng thể thì anh phải dùng nhiều như vậy tâm tư sao? Tuy nhiên phát hiện có hơi chậm, nhưng là anh là thật tâm thích Hồ Phách, cũng như em thôi."

"Liên tính như vậy, ta em cũng không có khả năng buông tay." Long Mã nhớ tới những cái này nhìn chị cùng Long Nhã cùng một chỗ âu yếm trong khi chính mình chỉ có thể ở một bên nhìn ngầy, đã chịu đủ.

"Thực ra, anh cũng vậy. Cho nên chúng ta chẳng phải là anh em sao, nên người trong lòng cũng giống nhau. Cũng bởi vì chúng ta là anh em, so với những người khác, chúng ta càng thân mật, cho nên, anh mới đề xuất chuyện này với em. Như thế nào? Cứ cần thận suy xét một phen đi."

Ăn xong mì Long Nhã cùng sau lưng Long Mã trở về nhà, tâm tình nhìn qua cũng không tệ lắm. Tuy là Long Mã không có chính diện đáp ứng, nhưng là anh biết Long Mã đã xuôi rồi. Nói đến việc hai anh em nhà Việt Tiền đều cùng thích một cô gái, thật sự là khó làm, cũng chỉ có thể trước như vậy rồi tính

sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Khúc Đạo Đầu Chia Tay

Câu Lạc Bộ Phong Tín Từ phụ trách rửa xe cho hội viên Trường Bình cảm giác mình phát hiện một kinh thiên Đại Tàn Văn, tin tức lai nguyên ở một chiếc sáng sớm hôm nay lái tới xe.

Câu Lạc Bộ Phong Tín Từ đều là thượng hào* ở toàn Nhật Bản, hội viên được gia nhập đều bị thẩm hạch hết sức nghiêm khắc, trừ những kẻ thật sự có tiền có quyền ra, thì nhất định phải có ba vị hội viên đề cử mới có thể gia nhập, trong một năm cũng chỉ tăng thêm không tới mười người, hội viên bên trong cơ hồ hàm đều là những cậu ấm cô chiêu có tiền và quyền đứng đầu Nhật Bản.

*thượng hào: kẻ có tiền có quyền, tầng lớp thượng lưu

Có thể đi làm ở nơi này, cho dù là phụ trách quét dọn, cũng đều được chọn lựa vô cùng nghiêm khắc và bắt buộc phải có học ngoại khóa về chuyên môn, Trường Bình đã làm ở chỗ này năm năm, mặc dù chỉ là phụ trách rửa xe, nhưng là tiền lương còn nhiều hơn rất nhiều so với cả nhiều chức trách lớn ở các công ty khác, chớ chưa nói đến những người có tiền kia thường vì ra vẻ mình giàu có mà thường xuyên có tiền boa, anh hết sức hải lòng phần công tác này.

Đối với những Đại thiếu gia kia, trên xe thường hay xuất hiện một ít đồ đặc ngồn ngang, anh thấy nhiều nên cũng chẳng lấy làm lạ, người có tiền mà, cách chơi đùa tiêu khiển rất đa dạng, anh chỉ cần đem trong xe ra bên ngoài rồi lau rửa sạch sẽ là được, không nghe không nhìn không nói, đây chính là bí quyết có thể tồn tại ở Câu Lạc Bộ cao cấp này lâu dài được.

Nhưng là hôm nay ... cái này của sếp lớn... anh thật muốn tìm một người để có thể giải bày!

Chiếc xe này là của ai, anh đương nhiên rõ ràng, Câu Lạc Bộ yêu cầu anh học thuộc lòng bảng số xe của tất cả hội viên, bởi vậy nên anh chỉ cần nhìn một cái cũng biết được chủ nhân của chiếc xe này là ai.

Tích Bộ Cảnh Ngô, người thừa kế của Tích Bộ tài phiệt, cũng là người có quyền lớn nhất ở trong câu lạc bộ, không chỉ là chỉ gia thế bối cảnh, so với những người khác, năng lực cũng thủ đoạn đều là số một, nghe nói bây giờ trong tay Tích Bộ tài phiệt đã có một nửa ngữ quyền rồi, so với những kẻ chỉ biết ý vào gia thế mà khoe khoang kia thực sự hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù là người ngạo khí, nhưng không có nhiều tật xấu như những đại thiếu gia khác, xe của anh hay ít nhất là trên quần áo của anh, chưa từng bày bừa đồ đạc, những Đại Thiếu Gia kia khi ra vào Câu Lạc Bộ không thể quên mang theo phụ nữ bên cạnh, nhưng kể từ một năm trước, khi Tích Bộ thiếu gia gia nhập Câu Lạc Bộ tới nay, Trường Bình chưa bao giờ gặp qua Tích Bộ thiếu gia mang phụ nữ tới, ngược lại chỉ là thường xuyên đi cùng một đám bạn là nam khác tới đánh tennis.

Nhưng là hôm nay, lúc anh mở cửa xe, chỉ cần lướt mắt một cái cũng có thể nhìn ra tới hôm qua vô cùng kịch liệt, quần áo trên người Tích Bộ thiếu gia cũng nhăn nhúm, anh ném chìa khóa cho anh rồi lập tức đi về phòng mình, chắc chắn, Tích Bộ thiếu gia dù sao vẫn là đàn ông, trước kia không có, nói không chừng chỉ là chưa gặp phải người thích hợp mà thôi.

Đẩy cửa phòng tắm ra, hơi nước lượn quanh trong phòng tắm, mặc một chiếc áo tắm trắng như tuyết, những giọt nước trên mái tóc màu xám bạc nhỏ xuống, Tích Bộ chân trần dẫm lên mặt thảm mềm mại, tiện tay lấy khăn lông khô đang khoác ở trên cổ, sau đó xoa xoa tóc, sau đó ném qua một bên.

Quần áo đã giao cho nhân viên phục vụ đưa đi giặt khô, hiện tại anh chỉ có thể tạm thời mặc áo tắm trong phòng tắm của Câu Lạc Bộ. Lấy ra laptop, xử lý mấy công việc của công ty, lại gọi điện thoại theo hạng mục ở trong tay. Những công việc này ngày qua ngày đều như nhau, không khác biệt lắm, nhìn đồng hồ đã sắp buổi trưa, gọi điện thoại để kêu đồ ăn cho bữa ăn, Tích Bộ khép máy vì tính lại, ngồi ở lười vào ở cửa sổ sát đất, tay nâng tách cà phê nguội uống một ngụm, cau mày buồn xuống.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên người anh, hai mắt Tích Bộ khẽ nhắm nghiền. Trong đầu đều là bóng dáng của Hồ Phách, anh đột nhiên bật cười một tiếng, không hiểu mình khi đó rốt cuộc tại sao muốn chia tay với cô, cười mình bây giờ mới phát hiện ra người trong lòng chính là cô.

Y Tuyệt không phải là không tốt. Cô ấy xinh đẹp, thông minh, biết tình thức

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Nhân Vương Nhã Trì: Trường Hợp Giả Dạng (Thượng)

Có rất nhiều người nói rằng, sau khi bạn tốt trở thành người yêu, nếu yêu nhau sẽ bạc đầu đến già, nếu yêu nhau cũng có thể không qua lại với nhau cả đời, tuyệt đối không bao giờ trở lại làm bạn tốt như cũ được nữa.

Bạn bè của Nhân Vương Nhã Trì không tính là nhiều, cũng chẳng thể nói là ít. Ăn cơm, uống rượu, hát karaoke, vay tiền, tuyệt đối không bao giờ lâm vào trường hợp một người đi ăn lẩu một mình.

Bạn bè có rất nhiều, bạn tốt cũng có, nhưng người bạn thân nhất của anh chỉ có Lục Xuyên Hồ Phách - cô gái vừa bốc đồng vừa yếu ớt. Có thể cùng nhau dạo phố, xách túi giùm bạn cũng không oán giận; có thể may áo em bé bằng tay, đổi đồ cho nhau mà chẳng cười nhạo; có thể đâm thọc vào vết thương, chỗ yếu lòng nhất của đối phương mà không trở mặt. Nhân Vương Nhã Trì luôn cho rằng, bất luận đúng sai, có suy nghĩ cho nhau hay không, bọn họ sẽ vĩnh viễn là bạn tốt của nhau cả đời.

Nhân Vương Nhã Trì lên giường với người bạn tốt nhất của mình, nhưng bọn họ vẫn là bạn.

Sơ trung - Năm thứ ba, trong buổi lễ khai giảng đầu học kỳ một, thay mặt cho học sinh xuất sắc, trưởng Câu lạc bộ Tennis của Nhân Vương - một trong những người bạn tốt, đứng rồi, người đó còn là bạn trai của cô bạn thân Lục Xuyên Hồ Phách - Hạnh Thôn Tinh Thị, anh ta nhờ anh làm một việc.

"Hi hi ~ tôi có thể từ chối được không đội trưởng? Năng chói mắt quá, tôi cũng chẳng muốn đứng ở trên bục để đọc bài phát biểu đáng sợ đó."

Sau này nghĩ lại, khi đó, Hạnh Thôn không phải vì cảm thấy đại diện học sinh xuất sắc nên nhàm chán mà là vì anh ta trùng hợp có việc. Bệnh của anh ta đã diễn biến nghiêm trọng, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Hạnh Thôn không muốn người ta nhìn thấy dáng vẻ bệnh tật của mình, cho nên mới lừa Nhân Vương giả dạng thành mình, bước lên bục đọc bài phát biểu, thay mặt cho học sinh xuất sắc.

Tuy rằng Nhân Vương từ chối, nhưng dưới sự uy hiếp của Hạnh Thôn thì chỉ còn biết cười trừ, đồng ý việc này.

"Diễn cho tốt nha Nhã Trì, sẽ có thù lao đó. Hôm đó, tôi sẽ không tới trường, ngay cả hoạt động trong câu lạc bộ Tennis, tôi cũng giả làm Nhân Vương Nhã Trì. Chỉ cần không bị phát hiện, những cái khác đều tùy anh, nhưng nếu nói lời quá đáng thì coi chừng bị trả thù đó." Hạnh Thôn cười tủm tỉm, vỗ vỗ vai Nhân Vương.

Người duy nhất mà Nhân Vương không dám cos trong câu lạc bộ Tennis chính là Hạnh Thôn, bây giờ có thêm thù lao, sự nhiệt tình của anh tăng lên gấp mười. Nhân Vương nắm chặt lấy đuôi sam của mình, đôi mắt xanh biếc nheo lại, trông qua hết như hồ ly vậy.

Buổi lễ khai giảng kết thúc thuận lợi, ngày đầu tiên đã phải quét dọn vệ sinh, sắp xếp lại một vài chuyện linh tinh trong lớp, may mà cuối cùng, Hồ Phách học cùng lớp một năm qua với Nhân Vương gửi tin nhắn cho anh. Lúc ấy, cô đang chờ Hạnh Thôn ở ngoài sân bóng, tiện tay gửi cho anh mấy tấm hình mình chụp được lúc Hạnh Thôn (Hạnh Thôn này là Nhân Vương giả dạng) hành hạ mấy người ở câu lạc bộ tennis, may mà đã xin phép thay cho Nhân Vương rồi. (Túm lại là bà gửi cho Nhân Vương hết ~ Nhân Vương lại đang giả dạng Hạnh Thôn).

Lúc kết thúc buổi huấn luyện của câu lạc bộ tennis thì trời đã tối đen rồi, Hồ Phách đột ngột bỏ nhào lên lưng Nhân Vương, cả người anh lập tức cứng lại.

Bọn họ không phải chưa từng tiếp xúc thân thể gần sát với nhau. Mỗi khi ra ngoài đi chơi, thường là Nhân Vương cõng Hồ Phách trên lưng về nhà, lúc trời nóng quá anh còn cởi áo, ở trần, chỉ để thất lưng rồi ngồi chơi game, thậm chí anh còn hay mua đồ dùng con gái thay cho Hồ Phách.

Nhưng bây giờ, cảm giác ấy lại hoàn toàn khác biệt. Bọn họ không dùng thân phận bạn tốt để ở cùng nhau mà lại dùng thân phận của hai người đang quan hệ qua lại. Thiếu nữ đang trong thời kỳ dậy thì có những đường cong mềm mại trên thân thể, bầu ngực mìn như bông dán lên lưng anh, chỉ cách một lớp áo thể dục mỏng manh. Theo quán tính, anh sợ thân người cô trượt xuống, vội vàng ôm lấy bờ hông vênh cao rất tròn của cô, bàn tay chạm vào bầu ngực vừa co dãn vừa mềm mại, Nhân Vương cảm thấy cả người mình nóng hết cả lên rồi.

Mau nói cho cô đây chỉ là tên lừa gạt - Nhân Vương Nhã Trì đi, thế nào cô cũng bị anh lừa gạt thôi! Ngay cả bạn trai mình hay không cũng chẳng nhận ra, đúng là đồ ngốc mà!

Mau nói cho cô biết, chỉ cần bỏ lớp tóc giả và áo quần ngực trang ra, nếu cô còn không nhận ra đó chẳng phải bạn trai cô thì cô đúng là đồ ngốc!

Nhưng mà Nhân Vương lại tò mò, bản thân anh ngực trang hoàn hảo đến như vậy, hôm nay lại lừa gạt được nhiều người ở câu lạc bộ tennis đến thế, liệu anh có thể lừa được cô bạn thân nhất này chăng?

Không đi tìm cái chết thì sẽ không chết, những lời này vô cùng thích hợp với Nhân Vương Nhã Trì.

Kế tiếp đó, Nhân Vương sắm vai bạn trai của bạn thân mình một cách hoàn hảo nhất.

Hai người thường cùng nhau ăn gì, nếu là bạn bè, bọn họ sẽ chia đồ ăn cho đối phương cùng thưởng thức, nhưng nếu như là bạn trai, anh sẽ dứt đồ ăn trong chén mình cho cô.

Cùng nhau dạo phố, không cần khoác vai, anh có thể nắm tay cô hoặc ôm cô vào lòng, thậm chí không cần tranh cãi với cô về bộ phim nào cả. Anh là

bạn trai, anh sẽ chiều theo ý cô.

Không làm bạn tốt mà là làm bạn trai. Anh bắt chước dáng vẻ, giọng nói của Hạnh Thôn, sắm vai người bạn trai hoàn hảo nhất của Lục Xuyên Hồ Phách. Nhờ đó, anh phát hiện trước mặt anh và người kia, thái độ của cô hoàn toàn khác, có nhiều điểm chỉ lộ ra trước mặt người mình thích mà thôi.

Đến khi bóng đêm mỗi lúc một dày, người đi đường dần dần thưa thớt, hai người mới rời khỏi rạp chiếu phim, Nhân Vương vui đến mức nói không nên lời, nhưng vẫn cảm thấy mất mát. Vui vì bản thân nguy trang, không lộ ra sơ hở, mất mát vì bạn thân nhất mà còn không nhận ra mình.

"Được rồi, đã trễ thế này, anh đưa em về nhà nhé." Tuy rằng mất mát, nhưng Nhân Vương vẫn sắm vai người bạn trai hoàn hảo như cũ.

"Nhưng mà em đã nói với mẹ rằng đêm nay em không về nhà. Tỉnh Thị, anh quên rồi sao?" Hồ Phách dựa vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, đầu tựa vào bờ vai anh, hơi thở ấm áp phả vào cổ anh, vành tai của anh bất giác nóng lên.

Nhân Vương dường như muốn nhảy dựng, định đẩy cô ra, nhưng chẳng hiểu tại sao bản thân lại không động đậy được, chỉ có thể để cô nắm tay mình, bước đi theo cô, không rõ sẽ đi tới đâu nữa.

Hai người nắm tay nhau, bước đến trước một căn nhà trọ nhỏ. Trước bàn tính tiền, Muội Tử còn nói với Hồ Phách vài câu mập mờ, sau đó đưa cho cô một chiếc chìa khóa. Kể đó, Nhân Vương bị Hồ Phách kéo vào phòng.

Không bật đèn, dựa vào ánh sáng chiếu xuyên qua lớp rèm che cửa sổ, Nhân Vương thấy khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng mà kỳ lạ của Hồ Phách. Cả người cô ngã vào lòng anh, một bàn tay đặt lên nơi trái tim anh đang đập thình thịch. Nhân Vương thầm nghĩ, bây giờ còi bỏ lớp nguy trang thì tỷ lệ bị đánh chết ở đây lớn đến đâu? Lỡ như may mắn sống sót, tỷ lệ tiếp tục làm bạn tốt của Hồ Phách chiếm bao nhiêu?

Trong lòng bứt rứt đến mức muốn mở miệng, nào ngờ Hồ Phách đột nhiên kiễng chân lên, hôn lên khóe môi anh, lưu lại mùi hương thơm ngát của con gái.

Mùi hương ấy xộc vào mũi, cảm xúc mềm mại khiến anh choáng váng đến hoa mắt. Cô ngẩng đầu, nhìn anh rồi cười, ánh mắt tựa như có ngọn đèn lung linh chiếu rọi. Bỏ đi thân phận người bạn tốt, cô gái trước mặt anh dường như muốn anh sinh ra cảm giác ham muốn dục vọng đối phương.

Im lặng một hồi lâu, ánh sáng trong đôi mắt cô dần tắt lịm, Hồ Phách đột nhiên cười rộ lên, Nhân Vương không biết phải làm sao cả, hoảng hốt trong lòng, hai tay vội ghì cô xuống, hôn lên thật sâu.

Ở phương diện này, đàn ông rất có bản lĩnh, hướng hồ, cô còn tự mình giao nộp cho Nhân Vương.

Một bàn tay ôm lấy đầu cô, một bàn tay đặt lên tai cô, cắn nuốt bờ môi quyến rũ người khác liên tục. Bị hôn bất thành hình như vậy, Hồ Phách không kịp khép miệng, chỉ có thể cảm thấy cái lưỡi nóng bỏng của đối phương đã xâm nhập vào trong, cuốn lấy lưỡi mình một cách khéo léo, đoạt lấy từng ngụm nước bọt trong miệng cô, vô cùng kịch liệt.

Hồ Phách bị hôn đến mức thở không nổi, bàn tay kim ở sau ót không cho phép cô lùi lại, cả người lại bị đè ở phía sau cửa. Cô thừa nhận, cái hôn này y hệt như một nụ hôn mưa rền gió dữ.

Mãi tới khi cô thấy mình hít thở không thông, đối phương mới chịu buông tha cô, thả đầu lưỡi đã quấn lấy, khuấy động từ nãy tới giờ ra, lưu luyến tới mức liếm láp bờ môi cô một hồi mới chịu rời. Cô khẽ đẩy cả thân mình đè nặng của anh ra, ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt anh đã bị dục hòa thiêu đốt đến đỏ hoe, tựa như một con sói đang thèm khát hạ gục con mồi.

Dục vọng tới vừa nhanh lại vừa cháy bỏng. Nhân Vương rõ ràng biết cô gái trước mặt mình là người bạn thân nhất, nhưng anh không dừng lại được. Bàn tay còi bỏ nút áo cô, không sợ bị người ta phản kháng, anh đưa một chân kẹp vào giữa hai chân cô, cúi đầu, hôn đến mức thở hổn hển, không ngừng nắn chặt đôi môi, ngón tay linh hoạt sờ soạng bầu ngực của cô. Từng chiếc nút bị tháo bung, anh còi sạch quần áo của người con gái đang bị áp vào tường, vải cotton mềm mại bao phủ lấy bầu ngực bắt đầu phát dục dần dần hở ra, để lộ đôi gò bồng đảo.

Cúi đầu, anh vừa mút phần da thịt ở bầu ngực trắng như tuyết, vừa dùng tay còi nút thắt sau lưng cô. Còi mất hai ba lần, bầu ngực trắng nõn của người con gái ấy mới bị lộ ra hoàn toàn.

Nhũ hoa màu hồng nở rộ, đầu lưỡi thô ráp đi từ phía trên lướt xuống. Hồ Phách cúi đầu, rên lên hai tiếng, hơi thở ngày càng dồn dập.

Sau khi còi áo, Nhân Vương liền không do dự kéo khóa, còi vấy từ trên xuống. Anh bồng Hồ Phách lên, cô chỉ mặc quần lót màu vàng nhạt, mang tất trắng ngang gối. Anh đi tới bên giường, đặt cô lên trên, sau đó còi hết đồ của mình, đè ép cô xuống.

Lúc thân thể nho nhỏ bị dáng vẻ cường tráng của anh đè xuống, Hồ Phách nắm chặt hai tay, cắn môi dưới thật chặt. Cô sợ hãi tới mức mở miệng, gọi tên của Nhân Vương Nhã Trì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trường Hợp Giả Dạng (Hạ)

Hồ Phách biết người đang đè lên mình lúc này không phải bạn trai Hạnh Thôn Tinh Tinh Thị mà là người bạn tốt nhất của cô – Nhân Vương Nhã Trì. Từ lúc bỏ nhào lên lưng anh, cô đã nhận ra rồi.

Ngay từ đầu, cô đã cảm thấy Tinh Tinh của ngày hôm nay thật kỳ lạ, cho đến khi nhào lên lưng người ta, cô mới biết không phải là Hạnh Thôn, thế nhưng cảm giác bỏ nhào vào lưng Nhã Trì lại vô cùng an tâm, tiếp xúc thân thể cũng không có gì kỳ quái, thậm chí còn có cảm giác quen thuộc. Chỉ ba người có khả năng khiến cơ thể cô không phản ứng lại mỗi khi tiếp xúc ở cự ly gần, em trai tuyệt đối không thể, cũng không phải là Hạnh Thôn, như vậy... người còn lại chính là Nhân Vương.

Nhân Vương giả dạng hoàn hảo đến mức không tỳ vết. Nếu không phải thân thể có cảm giác quen thuộc, cô nhất định cũng chẳng phát hiện ra. Hơn nữa, lúc anh lại gần, cô có thể ngửi ra mùi bạc hà rất nhẹ ở anh. Hồ Phách biết rõ mùi hương đó, mùi bạc hà từ chai sữa tắm mà cô và Nhân Vương tranh giành với người ta ở quầy bán hàng đến hơn một giờ, cuối cùng lại thuộc về giỏ của Nhân Vương do anh chơi xỏ ở phút cuối cùng.

"Thiệt tình... rõ ràng là sữa tắm của tôi, sao lại phải dùng mùi hương cô thích vậy hả?" Nhân Vương bắt đầu dĩ vô cùng, oán giận, "Cô thích thì tự đi mà xài."

"Nhưng tôi lại cảm thấy hương bạc hà đặc biệt thích hợp với anh đó, Nhã Trì, nhẹ nhàng khoan khoái xen lẫn một chút kích thích..." Rõ ràng là cô và anh cùng đi mua sắm, Hồ Phách lại không ngừng ném đồ mình thích vào giỏ của anh.

Sau này, Nhân Vương luôn luôn dùng loại sữa tắm bạc hà mà trước kia bản thân từng nói không thích. Trong rất nhiều việc nhỏ, anh luôn tự nguyện nhường Hồ Phách một bước.

"Chỉ cảm thấy nếu như Hồ Phách gả đến nhà chúng ta, khắp nhà nhất định sẽ chứa đầy đồ mà con bé thích." Chị của Nhân Vương cảm chiếc chén đầy trắng viền xanh, vừa thưởng thức đồ ăn, vừa trêu ghẹo Nhân Vương và Hồ Phách đang ngồi đối diện.

"Chị à, chị nói sai rồi. Em và Nhã Trì là bạn tốt, nếu như kết hôn rồi lỡ ly hôn về sau thì phải làm sao? Mất chồng lẫn người bạn thân nhất, em coi như mất tất cả rồi." Hồ Phách tức giận, phản bác lại, "Sau khi kết hôn, nếu em bị người ta khi dễ, ít nhất có thể tìm bạn tốt để tâm sự, nhờ anh ấy hỗ trợ. Nếu kết hôn với anh ấy, khi em bị khi dễ, ngay cả nơi để dựa dẫm, khóc lóc cũng không có, em sẽ rất đáng thương!"

Chị của Nhân Vương tỏ vẻ "Em nói đúng, có đạo lý" nhưng lại không phản bác được.

Vì vậy, lúc ngửi thấy mùi bạc hà nhàn nhạt trên người "Hạnh Thôn", Hồ Phách mới hoàn toàn xác định Hạnh Thôn Tinh Tinh trước mắt mình chính là Nhân Vương Nhã Trì giả dạng.

Đối với sở thích của Nhân Vương, Hồ Phách hầu như không nói gì. Bị anh trêu chọc nhiều lần, đối với việc anh có thể giả dạng người khác hoàn hảo đến mức không chê vào đâu được, cô đã từng quán lấy anh để hỏi, nhưng anh đều trả lời cho qua; thậm chí, lúc Hồ Phách uy hiếp, nói rằng sẽ cắt quần áo của Nhân Vương để làm búp bê vải, hồng buộc anh phải tiết lộ một hai điều, anh cũng không chịu nói.

Sau này, Hồ Phách cũng buông tha, không hỏi anh thêm nữa.

Nhân Vương vĩnh viễn không dám cos Hạnh Thôn. Theo cách nói của anh, cảm giác đạt được thành tựu và cái giá phải trả có quan hệ trực tiếp với nhau, chỉ có kẻ ngốc mới đi làm cái chuyện lỗ vốn như vậy. Thế nhưng hôm nay, anh dám giả dạng Hạnh Thôn trước mặt nhiều người, thậm chí còn trêu đùa cô như vậy, nhất định là đã thỏa thuận gì đó với Hạnh Thôn rồi.

Vì vậy, Hồ Phách quyết định, hôm nay cô phải chọc ghẹo Nhân Vương một phen mới được.

Không đâm đầu vào chỗ chết sẽ không chết, những lời này lại chẳng thích hợp với Hồ Phách bây giờ.

Kéo anh đi dạo phố cùng mình, xem thể loại phim mà Nhân Vương chán ghét nhất, nào ngờ anh vẫn cố gắng để bản thân không ngủ gà ngủ gật. Cô gọi món mà Nhân Vương ghét ăn nhất, không ngừng gắp cho anh, thế nhưng ăn lại anh sạch sẽ, không để dư thừa một miếng nào, thậm chí còn gọi món cô thích thay cô. Hồ Phách kinh ngạc đến mức muốn trợn mắt há mồm.

Kiên trì xem xong một bộ phim nhằm chán, sẵn đây nói luôn, thể loại phim mà Nhân Vương ghét cũng là thể loại mà Hồ Phách không thích nhất. Cho dù bản thân cô khó chịu, cô cũng muốn nhìn xem anh khó chịu thế nào, nào ngờ tinh thần kiên nhẫn của anh thực sự quá đáng nể.

Hai người rời khỏi rạp chiếu phim. Nhân Vương Nhã Trì vẫn không tự thú tội. Hồ Phách do dự vài ba giây, quyết định dùng sát chiêu, lôi kéo Nhân Vương đi tới nhà nghỉ mà mình và Hạnh Thôn vẫn thường hay ghé.

Do đó, bây giờ bị lừa dục đốt đến mức hóa thành dã thú, Nhân Vương bỏ nhào xuống giường, Hồ Phách chỉ có thể trách bản thân mình tự tìm đường chết. Mặc kệ quan hệ giữa hai người là như thế nào, nam giới luôn khó kiềm chế được sự trêu chọc của nữ giới, làm sao có thể không phát ra lửa, để đối phương rồi đi trong yên bình?

Nhưng sự tình đã tới nước này, bàn tay của Nhân Vương vén quần lót lên, đụng phải âm vật non mềm, huyết nhỏ có hơi ẩm ướt. Vào lúc này, tốt nhất cứ đâm xuyên qua trước, sau đó nghĩ cách tiếp tục làm bạn tốt sau. Coi như quên đi, đâm lao đành phải theo lao thôi, có lẽ có ấy vẫn chưa phát hiện mình đang giả dạng.

Hồ Phách dịu dàng ôm lấy cổ của Nhân Vương, chủ động cong môi lên để nghênh đón, khiến cho Nhân Vương hôn đến cuồng loạn, hôn từ trên môi xuống chiếc cổ thon dài, trắng như tuyết, xuống chút nữa là đỉnh đầu nhũ hoa. Đầu nhũ lung lay, tựa như sắp đổ. Anh ngậm chặt nó, mút rồi liếm láp mấy cái. Ngón tay có vết chai nhỏ búng vào cửa huyệt đang khép chặt, đâm sâu từng chút một để thăm dò, kích thích nó tiết ra chất lỏng màu trắng mịn. Một vật căng cứng, thô dài, tràn đầy dục vọng, tựa như một cây côn sắt dán ở trên đùi Hồ Phách, không ngừng cọ xát.

Đều là bạn bè tốt nhất, nhưng bây giờ lại ở trên giường. Tâm lý hai người càng trở nên sung sướng, thân thể mỗi cảm, thêm phần động tình, giống như hai con rắn đang quấn chặt lấy nhau.

Nhân Vương đột ngột trở nên thô bạo. Ngày thường, tuy anh thường xuyên trêu chọc Hồ Phách, thái độ lại luôn dè dặt cẩn thận, tránh làm tổn thương cô, nhưng bây giờ, anh lại không thể ức chế thủ tính trong con người mình, chỉ muốn ăn sạch thân hình đẹp để đang bị đè bên dưới. Huyệt nhỏ ẩm ướt còn chưa chuẩn bị tốt, anh đã cỡi sạch quần lót của cô, tách hai chân cô ra, nắm dương vật đã sưng tím cả lên, đặt ở cửa huyệt để dịch thấm ướt bao quy đầu to như trứng ngỗng. Cứ như thế, anh nhắm vào cửa huyệt, cố gượng thân người để đâm cây côn thịt thô dài vào trong thân thể Hồ Phách.

Vào... Vào được rồi... Côn thịt của Nhã Tri... Đi vào thân thể đối phương, ý niệm rời khỏi huyệt nhỏ càng lúc càng tan biến. Trừ bỏ Hạnh Thôn, đây là người có thể tiến vào huyệt nhỏ của cô, lại là người bạn thân nhất. Nghĩ đến đây, huyệt nhỏ của Hồ Phách càng ẩm ướt hơn hẳn, xúc cảm mãnh liệt lạ thường khiến cô không nhịn được mà muốn kêu lên, bàn tay nắm chặt drap giường, đầu dúi vào góc chăn.

Huyệt nhỏ còn chưa ướt át hoàn toàn, con đường tiến vào của Nhân Vương có hơi gian nan, nhưng anh vẫn không ngừng nghỉ, ngược lại còn tăng thêm sức mạnh, hung bạo đâm côn thịt vào sâu tới đáy tại nơi huyệt nhỏ đang dần khép lại. Côn thịt đã nằm hoàn toàn trong * của Hồ Phách – người bạn thân nhất của anh, điều đó càng khiến dục vọng của anh trở nên cao ngất. Hung hăng đánh phát, rốt cuộc cũng không do dự rút ra, tiếp tục đi vào. Thân thể hai người va chạm, tạo nên những âm thanh nho nhỏ chung quanh phòng.

Sự yêu mến và quý trọng mà Nhân Vương Nhã Tri đối với Lục Xuyên Hồ Phách đã biến thành tro tàn ở khắc cuối cùng, hóa thân thành dục vọng bị không chế lâu ngày của cảm thù. Anh nhắc một chân cô lên, chống đỡ thân thể, nhìn người con gái đang bị tra tấn bởi dục vọng, sau đó ấn mông mình xuống, vật thẳng tắp đã bị huyệt nhỏ làm chín kia lập tức đâm vào một cách cường bạo. Cây côn thịt vừa dài vừa nặng đâm thẳng vào tử cung Hồ Phách, sau đó rút ra thật mạnh. Trán chảy đầy mồ hôi, tụ lại dưới chiếc cằm gầy gò, rơi lên khuôn mặt Hồ Phách. Anh càng muốn nhiều hơn, muốn nghe tiếng khóc nức nở van cầu của cô.

Hồ Phách rất muốn cầu xin tha thứ. Huyệt nhỏ của cô bị đâm đến mức run lên, từng đợt xúc cảm cứ đưa cô lên đỉnh núi cao, nước dịch trào ra, côn thịt không ngừng khuấy động ở bên trong, nước mắt chảy tràn hai gò má. Cô muốn cầu xin Nhã Tri buông tha cho mình. Lần đầu tiên trong đời, cô thấy anh đáng sợ như vậy khi ở trên giường.

Điểm ấn tượng nhất ở anh chính là làn da tái nhợt một cách kỳ lạ. Anh chán ghét ánh nắng mặt trời, nếu không biết, người ta nhất định chẳng tin anh biết đánh tennis. Thế nhưng, sức mạnh bên trong càng không thể gạt người. Bản thân cô bị anh đưa lên đỉnh mấy lần, vậy mà anh còn chưa dùng hết toàn bộ sức lực, Hồ Phách cảm thấy mình nhất định sẽ bị Nhân Vương làm hư mất.

"Hu... Không được... A... Quá sâu... Nhã... Đừng..." Hồ Phách thấy mình đã đến cực hạn, cô nói lỏng chiếc chăn đã bị mình cắn đến ướt nhẹp, rốt cuộc cũng nói ra được lời cầu xin Nhân Vương buông tha.

Nhưng giọng nói vừa van cầu nức nở, vừa mềm mại yếu ớt như vậy sẽ chỉ khiến Nhân Vương quyết tâm làm hư cô, côn thịt đâm vào càng sâu hơn nữa. Anh vừa nhặt caravat của mình lên, bịt kín đôi mắt Hồ Phách, vừa kéo tóc giả trên đầu mình xuống, cỡi sạch lớp hóa trang bên ngoài.

Bây giờ, hai người quấn chặt lấy nhau chính là Nhân Vương và Hồ Phách, người mà Hồ Phách khóc nức nở, cầu xin tha thứ là Nhân Vương Nhã Tri.

Bỏ qua những cổ kị trong lòng, xung quanh gân thịt nổi lên vô số gân xanh, điên cuồng ra vào huyệt nhỏ ẩm áp, ẩm ướt, mang theo dịch trắng đã hóa thành bọt, dính xung quanh hoa huyệt, khiến Hồ Phách chỉ có thể cất lên từng tiếng khóc đứt quãng.

"Thật sự là... Đừng mà... Đừng tiếp tục nữa..." Cảm thấy thân thể đã không còn sức, Hồ Phách lắc đầu, mắt mờ cả đi. Ngược lại, cô có thể cảm giác được người đàn ông đang ở trên người mình chính là Nhân Vương Nhã Tri.

Đây là một sai lầm, Nhân vương biết, cả đời chỉ có thể sai lầm ở ngay tại chỗ này. Anh thô lỗ, đâm côn thịt để chà đạp hoa huyệt tràn đầy nước dịch của cô, giống như một con thú động dục, dùng côn thịt thô to để hung hăng khuấy động nơi mỗi cảm của Hồ Phách, khiến cô không ngừng thét đến chói tai, dịch tiết ra từ trong thân thể làm tấm drap giường ướt đẫm một mảng lớn.

Giữa những cơn co rút kịch liệt, anh hung hăng tấn công vào tử cung Hồ Phách. Tinh dịch nóng bỏng bắn ra, phun lên thành tử cung, khiến nơi nhỏ nhỏ ấy ướt đầy dịch đậm mùi.

Hồ Phách bị tinh dịch bắn đột ngột, ngất đi giữa cơn xúc cảm mãnh liệt. Nhân Vương nhìn cô, chậm rãi rút dương vật của mình ra, sau đó hôn cô thật sâu.

Sau khi Hồ Phách tỉnh lại, Nhân Vương đã không còn ở đó. Cô nhắm nghiền mắt, cho rằng tất cả những gì lúc này chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Rốt cuộc thì hai người cũng ngồi trước sau trong cùng một lớp.

"Buổi sáng tốt lành, Lục Xuyên." Nhân Vương nằm sấp trên bàn với vẻ bất cần đời, chào hỏi Hồ Phách, "Hôm qua đi chơi vui không?"

"Buổi sáng tốt lành, Nhân Vương." Hồ Phách cười đến xán lạn, "Lễ khai giảng ngày hôm qua đúng là chơi rất vui. Nhân Vương, anh không tới đúng là tiếc đó."

"Vậy à? Quả là tiếc thật."

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chúng Ta Chia Tay Đi

Phải yêu thích đến mức nào mới có thể khiến một cô gái nói lời tỏ tình lần thứ hai mươi bảy với chàng trai đã từ chối mình hai mươi sáu lần?

Tích Bộ thường tự mình chọn vị trí này, dựa người vào cửa sổ sát đất, thu hết toàn bộ cảnh phồn hoa đô hội của cửa Tokyo vào tầm mắt. Người phục vụ biết anh là khách quen, lúc anh nói rằng vẫn như thường lệ, người ta lập tức mang hồng trà Đại Cát Linh* lên.

*Một loại trà của Ấn Độ

Khi ấy, nói chung là anh bị dao động tinh thần vì Y Tuyết kiên trì tỏ tình, trong mắt cô không có thứ tình cảm mê luyến nồng nặc mà chỉ có sự yêu thích thật lòng đối với anh, không màng đến thân phận và địa vị của đối phương. Vì thế, sau khi từ chối cô hai mươi bảy lần, chia tay với Hồ Phách, lúc cô tỏ tình lần thứ hai mươi tám, anh đồng ý để cô làm bạn gái của mình.

Đủ thông minh, đủ xinh đẹp, đủ sự cố gắng, đó là sự đánh giá ban đầu mà Tích Bộ dành cho Y Tuyết. Cho dù anh đưa cô đến nhà hàng cao cấp này để ăn cơm, cô cũng không có hành động thiếu lễ phép nào. Tuy cách mà cô dùng cơm chưa thể nói là hoàn hảo, nhưng trên cơ bản đã đạt tiêu chuẩn, không ai có thể lườm nguyền được chỗ nào.

Sau khi quen với Y Tuyết, sự đánh giá mà anh dành cho cô đã trở thành "người cẩn thận, có chút thủ đoạn, nhưng lại không phải là một người con gái đủ thông minh."

"Thật ngại quá, Cảnh Ngộ. Em bị kẹt xe nên tới hơi trễ." Y Tuyết mặc chiếc đầm màu trắng, cô được người phục vụ dẫn đến bàn của Tích Bộ. Nhường nhịn đàn ông một chút thì người phụ nữ mới có sức quyến rũ. Do đó, hai người đã thống nhất với nhau, mỗi khi hẹn hò, Y Tuyết sẽ ngồi ở trước gương trang điểm để chuẩn bị lâu hơn vài phút, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt Tích Bộ trong khoảng thời gian có thể chấp nhận là được.

"Không sao cả, em gọi món trước đi." Tích Bộ đặt di động lên bàn, người phục vụ mang thực đơn tới, đồng thời giới thiệu và đề xuất món ăn mới.

Mỗi khi có món ăn mới, Y Tuyết đều nhường quyền lựa chọn cho Tích Bộ. Cô đã phải nỗ lực rất nhiều, nhưng một cô gái hai mươi tuổi như cô vẫn chưa tiếp xúc nhiều với thế giới của anh, cho dù cô xem nhiều tư liệu hay sách ở trên mạng đi chăng nữa thì vẫn còn kém năng lực "vừa nghe đã biết là cái gì" của anh.

Vì thế, cô rất thông minh khi không để lộ khuyết điểm của bản thân, để Tích Bộ lựa chọn món ăn cho cả hai người. Y Tuyết chỉ tự mình chọn vài món trái cây đã từng ăn trong mấy lần trước, mấy món đồ uống hoặc salad rau dưa.

Tích Bộ dĩ nhiên hiểu sự khôn vặt của Y Tuyết, nhưng anh không nói ra miệng. Sau khi gọi món ăn, anh tán gẫu với cô về trường học và câu lạc bộ Tennis.

Y Tuyết đã phải rất cố gắng để tìm cách dung hợp với thế giới của anh, cho dù là vòng luẩn quẩn trong mối quan hệ bạn bè của Tích Bộ Cảnh Ngộ hay cái vòng rối rắm từ vị trí thượng lưu của anh, thế nhưng cô không thể nào làm được.

Những người ở câu lạc bộ Tennis ấy, tuy rằng nhìn họ ở trên sân bóng vô cùng nhiệt huyết, nhưng mỗi người đều là cậu chủ nhỏ xuất thân từ gia đình giàu có, cho dù là Phụng Hoàng dịu dàng nhất cho đến Từ Lang lơ mơ nhất cũng không dễ tiếp cận, giới thượng lưu thì cô chỉ có thể ngửa mặt ngược nhìn, Tích Bộ chưa bao giờ mời cô tham gia bất kỳ buổi tiệc nào cùng anh.

Hai người quen nhau mà giống như hai học sinh trong trường phổ thông kết bạn với nhau.

Nhưng điều đó chẳng là gì cả, Y Tuyết vô cùng tin tưởng rằng chỉ cần đứng bên cạnh Tích Bộ, cho dù là quan hệ bạn bè của anh hay giới thượng lưu, cô cũng sẽ là nữ vương trong đám người đó, bằng không thì thật lãng phí cơ hội tốt mà ông trời đã ban cho cô.

Hai người ăn trong yên lặng. Y Tuyết dùng nĩa để xuống miếng thịt trong đĩa rồi lấy dao cắt ăn một cách thông thạo, sau đó bỏ vào miệng, suốt cả quá trình không hề để dụng cụ ăn uống phát ra tiếng động. Cô thầm tăng tốc bản thân, xem ra mọi thứ ngày càng thuận buồm xuôi gió.

"Phải rồi Cảnh Ngộ, đêm nay anh hẹn ra là có chuyện gì?" Y Tuyết đặt dao nĩa xuống, lấy khăn giấy chấm chấm lên miệng một chút.

Thật ra, có rất muốn nghe xem đó có phải là đáp án mình đang nghĩ tới hay không, nhưng một cậu chủ kiêu ngạo như anh tuyệt đối sẽ không nói ra, cho nên cô càng tò mò về câu lý do của Tích Bộ.

"Anh có vài việc muốn nói với em," Tích Bộ cũng đặt dao nĩa xuống, cầm ly lên rồi uống một ngụm nước, "Y Tuyết, chúng ta chia tay đi."

Y Tuyết đột nhiên cảm thấy bản thân mình giống như bị bệnh vậy, tai cô chỉ toàn tiếng gầm rú, tim đập dồn dập, trong phút chốc đã co lại thật mạnh, sau đó nhảy lên không ngừng, tựa hồ như đang run rẩy.

"Cái gì? Cảnh Ngô, xin lỗi anh... em nghe không rõ." Y Tuyết cảm thấy đầu óc choáng váng.

"Chúng ta chia tay đi." Tích Bộ lặp lại thêm một lần nữa, hai tay đan vào nhau, anh nhìn chăm chú vào ánh mắt Y Tuyết, cho dù chia tay cũng không cần phải né tránh, đó đâu phải là chuyện mà một người chưa từng gặp phải.

"Tại sao?" Y Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng khát khô. Bàn tay cô run rẩy, nắm chặt chiếc khăn trải bàn, cố gắng không chế bản thân mình mà uống thêm một ngụm nước, sau đó thả khăn trải bàn ra, không để một tiếng động nào vang lên.

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, cô hít sâu hai hơi liền để trấn an bản thân. "Tại sao lại đột ngột nói chia tay? Anh đang đùa đó sao? Không buồn cười chút nào."

Khuôn mặt xinh đẹp trở nên nhăn nhúm, Y Tuyết không tự chủ mà la lên.

"Chúng ta không thích hợp để ở bên nhau." Tích Bộ bảo người phục vụ dọn đồ đã ăn trên bàn, anh gọi một ly Hồng trà Bá Tước, gọi cho Y Tuyết một ly trà sữa mà cô thích, đồng thời bảo người phục vụ cho vào một ít sô cô la để cô thả lỏng tâm trạng đang bị trói chặt.

Nhìn thấy hành động săn sóc của Tích Bộ, Y Tuyết chợt ao ước, "Không phải lúc ở cùng nhau, chúng ta luôn rất tốt sao? Chưa từng tranh cãi một lần, em không hiểu không thích hợp là như thế nào."

"Y Tuyết, anh thừa nhận em không có gì sai, nhưng anh cảm thấy chúng ta không thích hợp để làm bạn. Nói thế này đi, em có thấy tình bạn nào mà chưa tranh cãi hay chưa? Cho dù là trong phim cũng không có tình bạn như thế tồn tại."

"Nhưng mà chúng ta... Chúng ta không tranh cãi thì nghĩa là không thích hợp với nhau hay sao? Chẳng lẽ điều đó không chứng minh được rằng tích cách và sở thích của hai người chúng ta vô cùng thích hợp ư?"

"Không, giữa hai chúng ta có rất nhiều thứ không thích hợp, chính bản thân em cũng rất hiểu điều này, nhưng em đành phải lựa chọn giữa hai con đường, đó là khi yêu phải nhượng bộ, thay đổi, nói theo ý anh và khi yêu coi như không thấy không biết gì hết. Anh không cho rằng đó là biểu hiện thích hợp nhất, bởi vì anh không cần một người bạn gái như vậy."

Uống ly trà sữa mà Tích Bộ gọi cho mình hết hơn phân nửa, Y Tuyết dần tỉnh táo lại. Y Tuyết, đừng hoảng hốt, chỉ là một người con trai mà thôi, cho dù thích anh ấy cũng không thể vứt bỏ sự tự trọng của bản thân – cô thầm nói với mình như vậy.

"Đừng gạt em, Cảnh Ngô, thật ra anh đã thích người con gái phải không?" Lý trí trở lại, Y Tuyết lập tức nghĩ tới tình huống ở trong sách truyện, người có thể khiến cho Tích Bộ Cảnh Ngô đột nhiên trở nên như vậy, trừ bỏ nữ chính vô dụng như Lục Xuyên Hồ Phách thì không còn ai nữa, "Ví dụ như lần trước, chúng ta đến Học viện Seishun*, lúc nhìn thấy Lục Xuyên Hồ Phách, khi anh không thêm đề ý em bị thương mà còn ép em phải đi xin lỗi cô ta, em đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ rồi. Anh không quan tâm bạn gái của mình, lại đi lo lắng cho một cô gái xa lạ!"

Tích Bộ đột nhiên phát hiện suy luận của Y Tuyết không được bình thường, "Em đang nói cái gì vậy hả? Làm người ta bị thương thì phải đi xin lỗi chứ?"

"Anh không cần phải nói xạo! Cứ thẳng thắn thừa nhận là mình bị con nhỏ đó mê hoặc đi!" Y Tuyết hơi hét lên, "Cảnh Ngô, anh suy nghĩ cho kỹ, anh đối với cô ta không phải là đột nhiên yêu thích, có phải rất kỳ lạ không? Tỉnh lại đi, Cảnh Ngô!" Cô sốt ruột, nắm chặt lấy tay anh, dường như muốn lung lay cả người cho anh tỉnh mộng.

"Người cần tỉnh lại phải là em mới đúng, Y Tuyết! Có rất nhiều việc anh không muốn nói nhưng không có nghĩa là anh không biết. Đối với đánh Tennis, em làm ra vẻ hứng thú, thậm chí say mê, em tự giác lại gần bạn anh, muốn đạt được ấn tượng tốt từ bọn họ." Tích Bộ vốn không muốn nói ra chuyện này, nhưng ác ý của Y Tuyết đối với Hồ Phách khiến anh khó chịu.

"Không phải đâu Cảnh Ngô!" Sắc mặt Y Tuyết trở nên trắng bệch, giọng nói tràn đầy sự lo lắng, "Em chỉ là..."

"Em nói không sai, anh thích Lục Xuyên, nhưng không phải đột nhiên yêu thích mà là anh luôn yêu cô ấy, chỉ là anh không nhìn rõ lòng mình mà thôi. Nếu em đã biết về cô ấy như vậy, chẳng lẽ em không biết anh và cô ấy đã quan hệ qua lại trong hai năm qua sao?"

Vào lúc này, Y Tuyết cảm thấy giống như có một quả bom vừa oanh tạc vào đầu mình, khiến nó trở nên mông lung vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Dược Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ý Nghĩa Của Việc Sống Lại

"Quan hệ qua lại?!" Về mặt của Y Tuyết chính là khó có thể hình dung, Tích Bộ cảm thấy việc mình quan hệ qua lại với Hồ Phách đã gây đủ kích lớn cho Y Tuyết, thậm chí nó còn hơn so với việc anh muốn chấm dứt với cô, càng khiến cô khó mà chấp nhận được.

"Quan hệ qua lại? !" Y Tuyết cảm thấy đầu mình càng lúc càng rối, cả người kiềm chế không được, giống như tường đồng vách sắt cô dựa vào bấy lâu nay đồng loạt sụp đổ trong nháy mắt. Mất đi chỗ dựa, cô cũng lung lay sắp đổ, "Chuyện xảy ra vào lúc nào... Tại sao tôi không biết?"

"... Em không sao chứ? Y Tuyết." Tích Bộ mặt nhăn mày nhỏ. Tuy rằng đang nói chuyện chia tay, nhưng tâm trạng của Y Tuyết không tốt. Rốt cuộc cô và Hồ Phách có quan hệ gì? Mỗi khi đề cập tới đối phương, thái độ của hai cô gái này đều trở nên kỳ lạ.

"Tại sao?" Tựa như đang hỏi Tích Bộ, tựa như đang hỏi bản thân mình, "Tại sao em không biết hai người có quan hệ qua lại với nhau?!" Y Tuyết đột nhiên hét lớn, kinh động tới mấy người khách ngồi bàn xung quanh. Bọn họ nhìn cô chăm chú, ngay cả người phục vụ cũng liếc qua bên này để xem động tĩnh, dường như còn muốn bước tới.

"Em thất lễ rồi, Y Tuyết." Tích Bộ đưa mắt nhìn, ánh mắt ngạo nghễ khiến đám người ngồi xung quanh không dám dòm qua nữa, đồng thời cũng ngăn cản người phục vụ lại gần, "Em có biết không? Lúc em bày tỏ với anh, anh nhớ mình từng nói với em rằng anh đã có bạn gái." Nói xong, anh cảm lý hồng trà lên rồi uống một ngụm, "Em còn nhớ là em trả lời ra sao không?"

Dĩ nhiên còn nhớ. Y Tuyết cố gắng hết sức để khiến bản thân bình tĩnh lại, mọi thứ đã vượt quá những gì cô biết. Tích Bộ càng nói ra tình hình thực tế, cô càng tỉnh táo lại hơn.

"Em thích anh, cho dù anh có bạn gái hay không cũng chẳng sao cả. Em không ngại anh chung thủy với bạn gái, anh có thể không ngừng từ chối em, nhưng anh tuyệt đối không có cách ngăn cản em bày tỏ với anh."

Đó là câu nói mà Y Tuyết đặc ý nhất, nhưng mà cũng bắt đầu từ câu nói đó, thái độ phiền chán của Tích Bộ đối với cô dần dần chuyển biến. Tuy rằng vẫn cự tuyệt lời tỏ tình của cô như cũ, thái độ của anh lại không ác liệt, cho nên cô mới kiên trì đợi đến ngày anh chấp nhận tình cảm của cô.

"Khi đó, bạn gái của anh chính là Lục Xuyên Hồ Phách. Bọn anh đã quan hệ qua lại với nhau hai năm rồi." Tích Bộ rốt cuộc cũng nói ra điều Y Tuyết muốn biết.

"Hai năm? ! Rõ ràng là..." Y Tuyết cảm thấy bản thân mình muốn điên rồi, chuyện đó và tình tiết câu chuyện cô biết có sự chênh lệch quá lớn. Lục Xuyên Hồ Phách quả là đã có quan hệ qua lại với Tích Bộ, vậy còn những người khác thì sao? Đến từ Đại học Lập Hải, chung lớp với Bất Nhị Chu Trọng, lại có quan hệ với Tích Bộ, có phải mấy vương tử này đều đã sớm bị cô ta mê hoặc rồi hay không?

"Thật ngại quá. Tích Bộ, hôm nay em không thoải mái, đành về trước vậy. Dịp khác, chúng ta sẽ nói sau." Cô muốn bình tĩnh lại một chút. Không sao cả Y Tuyết à, trừ bỏ việc thích Tích Bộ, mấy không cần phải chú ý tới những vương tử khác, bọn họ có quan hệ với loại con gái nào cũng chẳng liên quan tới mày, ngay cả Tích Bộ trong bộ đồng nhân Mary Sue này cũng bị bóp méo bóp méo, vốn dĩ anh ấy chẳng phải là vương tử tennis kiêu ngạo Tích Bộ Cảnh Ngộ mà mày yêu thích.

Y Tuyết Mộng Anh đứng dậy, bản thân cô còn muốn chạy, nhưng Tích Bộ đã mở miệng, cản cô lại.

"Không cần phải tìm dịp khác, Y Tuyết." Tích Bộ đứng dậy, cầm lấy chiếc mũ quả dưa và áo khoác treo trên giá, "Giống như trước kia em nói vậy, thích ai đó là chuyện của một người, quan hệ với ai là chuyện của hai người, chỉ cần một người rời đi, quan hệ giữa hai người sẽ không còn tồn tại. Anh thật sự xin lỗi, nhưng chuyện chia tay này, anh chỉ có thể nói để cả hai chúng ta cùng quyết định, hơn nữa sẽ không thay đổi. Do đó, quan hệ yêu đương giữa chúng ta dừng lại tại đây, một lần cuối cùng, có cần anh đưa em về không? Trông em có vẻ không được khỏe."

Tích Bộ đưa tay đỡ lấy thân thể đang đứng không vững của Y Tuyết, nào ngờ cô lại ngang ngược, hất tay anh ra.

"Không cần nữa." Y Tuyết quyết không để sự tự tôn của mình bị chà đạp bởi con người đã bị ai đó bóp méo này. Cô cố gắng đứng thẳng lưng, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo.

Tích Bộ có hơi phiền lòng, lại là dáng vẻ cao cao tại thượng, làm như mình nắm hết mọi thứ trong tay rồi nhìn xuống người ta! Đối với rất nhiều người, Y Tuyết luôn lơ đãng mà tỏ thái độ này. Tuy rằng người bên cạnh Tích Bộ tuổi không lớn, nhưng không phải ai cũng là kẻ giỏi nhịn, cho nên bọn họ đều chẳng thích Y Tuyết chút nào.

Băng Đế thờ phụng Cường Giả Vi Tôn*, đứng ở địa vị cao, đương nhiên có tư cách nhìn xuống người khác, ngay cả bản thân Tích Bộ Cảnh Ngộ cũng là một kẻ như vậy. Nhưng nếu như bạn không có năng lực đứng ở nơi cao mà lại còn muốn nhìn xuống người ta, dĩ nhiên bạn sẽ bị chán ghét, nhưng bạn lại cứ làm bộ như mình hiểu người ta hết vậy.

*Kẻ mạnh làm vua

Dáng vẻ ấy, trên một phương diện nào đó lại rất quen.

Đội tennis bên phía Hường Nhật rất không thích Y Tuyết, phần lớn đều nhìn nhịn hoặc đích thân Hường Nhật đứng ra hòa giải, cho nên quan hệ giữa cô với đội tennis mới không tới mức nát bét, hầu hết là vì họ ngại cô có thân phận bạn gái của Tích Bộ.

"Tích Bộ, anh nói rất đúng, không cần phải tìm dịp khác, tôi đồng ý đề nghị chia tay của anh. Anh không cần phải quan tâm tới một người qua đường chẳng liên quan tới mình, tốt nhất anh hãy đi xem xem Lục Xuyên Hồ Phách mà anh thích là loại người nào đi!" Y Tuyết suy nghĩ rất ác độc, đưa con gái lên giường cùng nhiều người con trai tới mức không đếm được như vậy, tôi sẽ không thêm cứu anh nữa, bởi vì anh vốn dĩ không phải người tôi thích –

Tích Bộ Cảnh Ngộ!

"Cứ như vậy đi. Hẹn gặp lại, anh Tích Bộ." Y Tuyết cũng không thèm quay đầu lại, cứ thế mà bỏ đi.

Tích Bộ gọi người phục vụ tới tính tiền. Người phục vụ nhìn anh rồi đi, cảm thấy hối tiếc vô cùng, xem ra nhà hàng sắp mất người khách quen này rồi.

Ngoài miệng nói không cần, nhưng những gì từ trước tới nay luôn tin tưởng đột nhiên thay đổi, Y Tuyết Mộng Anh cũng không thể quên sạch như đã nói ngoài miệng. Đêm đã khuya, người đi đường mỗi lúc một thưa thớt, cô đi một bước lại ngừng một bước. Nếu đám người đó cứ nhất định bị Mary Sue câu đi, hoàn toàn không cần cô cứu vớt, vậy cô sống lại ở thế giới này có ý nghĩa gì chứ?

Y Tuyết tựa người vào một gốc cây khô ven đường rồi ngồi xồm xuống, nơi lồng ngực vô cùng khó chịu.

"Có cần giúp gì không? Tiểu thư đáng yêu." Giọng nói lỗ mãng vang lên bên tai. Tưởng rằng có tên côn đồ xuất hiện, Y Tuyết định bụng dạy cho hắn một trận. Cô học Taekwondo, Judo, kiếm đạo lâu như vậy, bản thân chưa từng phát huy tác dụng của nó đâu.

Nhưng ngồi lâu như vậy, hơn nữa vừa mới nhận được cú sốc, lúc đứng dậy, Y Tuyết cảm thấy thân người mình run rẩy một chút. Một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy cô, ngón tay thon dài, khớp xương nổi rõ, là một đôi tay rất đẹp. Cô nhìn lại, ánh mắt tiếp xúc với con người màu vàng trong vắt, sâu thẳm thẳm, khuôn mặt anh tuấn của đối phương nở nụ cười bất cần. Anh ta chính là nhân vật chính trong hoàng tử Tennis – Việt Tiền Long Mã.

Đợi một chút! Y Tuyết Mộng Anh mở to hai mắt. Không, không phải Việt Tiền Long Mã, mà là người anh có thực lực lớn lại thần bí – Việt Tiền Long Nhã!

Trong truyện hoàn toàn không có nhân vật này!

Đúng rồi! Bản đồng nhân Mary Sue này, Việt Tiền Long Nhã mới xuất hiện để thực hiện nhiệm vụ trong truyện, chính thức đạt được kết quả trong bản truyện "Hoàng tử tennis" mới, thể hiện sức mạnh to lớn của mình.

Trong thế giới này, không phải chỉ có mấy vương tử thuộc về Lục Xuyên Hồ Phách đâu, thật ra còn có mấy người mạnh hơn tồn tại, nhân vật trong "Hoàng tử tennis" mới toàn là người có thực lực siêu cấp lớn mạnh đó nha.

Cô dường như đã tìm ra ý nghĩa tồn tại của mình trong truyện. Bởi vì Mary Sue bị Tích Bộ Cảnh Ngộ vứt bỏ, vương tử mà Mary Sue gặp gỡ về sau đều vô cùng mạnh mẽ, thực lực, nhờ có bọn họ trợ giúp và ý chí của bản thân, sự tồn tại của Mary Sue ngày một thêm chói mắt, khiến người bỏ lỡ mình năm xưa phải hối hận!

Cuối cùng sẽ trở thành Nữ vương rạng rỡ nhất trong thế giới này!

"Cảm ơn anh." Y Tuyết nở nụ cười hoàn mỹ nhất, nhìn Việt Tiền Long Nhã với ánh mắt chân thành. Dường như trông thấy sự kinh ngạc trong mắt anh, cô cười càng rạng rỡ hơn, "Tôi là Y Tuyết Mộng Anh, có thể cho tôi biết tên của anh không?"

"Tôi là Việt Tiền Long Nhã, tiểu thư xinh đẹp ạ." Long Nhã càng cười tươi hơn. Quả là có ý tứ, xem ra đồng ý giúp đỡ Hồ Phách cũng không nhầm chán lắm.

Bộ truyện "Độc được mê dục" được tác giả Mặc Hàn Nghiễn chia thành 2 quyển.

Quyển 1 có 60 chương, và quyển 2 thì đang sáng tác, chưa hoàn.

60 chương của quyển 1 thì tôi đã edit xong rồi. Nhưng còn về quyển 2 thì tôi không có thời gian nên sẽ không edit tiếp.

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Giải Tâm Ma

QUYỂN 2: Edit tiếp

Bất Nhị Chu Trợ là loại người như thế nào? Dùng nụ cười để làm mặt nạ, thích trêu đùa người khác, được xưng là thiên tài khi đã quyết định điều gì thì khó có ai có thể đánh bại được.

Sự thật thì Bất Nhị Chu Trợ là một người rất ôn nhu, trái tim mềm yếu hơn bất kỳ ai, như gió tháng ba, nhẹ nhàng ôn nhu mang theo âm áp.

Nhưng Bất Nhị biết rằng, mình là một người cố chấp, một khi có hứng thú với cái gì thì nhất định sẽ không buông tay.

Ví dụ như lúc sáu tuổi cậu bắt đầu đã tính toán sẽ chăm sóc bàn tay cho lúc mình 60 tuổi. Hay ví như lúc Lục Xuyên Hồ Phách kéo áo khoác xuống, lộ ra thần sắc xinh đẹp ở bên trong thì Bất Nhị Chu Trọng vẫn không thể nào thích cô nổi. (Na:???)

Từ thích tới yêu cần bao nhiêu thời gian? đối với Bất Nhị Chu Trọng mà nói thì chỉ cần một giây là đủ rồi.

Hồ Phách xoay người, hơi hơi ngẩng đầu nhìn Bất Nhị, đã không nhìn thấy nụ cười phong tình vẫn đậm đến vô tội của cậu nữa, Bất Nhị Chu Trọng lúc này xa lạ, đối với cô cực kỳ xa lạ.

"Tại sao? Bất Nhị không thích người ta như thế này sao?" Tuy không thể nói ra nhưng Hồ Phách cảm thấy rằng mình có phần nào đó hiểu được Bất Nhị, là một người cực kỳ kiêu ngạo, không thích dây dưa với người con trai khác chỉ vì một cô gái.

"Tại sao ư?" Bất Nhị cong lên khoe miệng, trên mặt vẫn biểu hiện thần thái phi thường ôn nhu: "Nếu nói bởi vì rồi xa Hồ Phách thì sẽ lập tức không sống nổi, nếu em nghe tôi nói như vậy thì chắc chắn sẽ cho rằng tôi đang nói dối đúng không?" Mang theo một chút giảo hoạt trên gương mặt, Bất Nhị khẽ cười, Hồ Phách giống như vừa gặp lại được Bất Nhị Chu Trọng thường ngày.

"Tôi cảm thấy tối nay mình thật may mắn, chỉ là chơi quần vợt, đi vào bộ phận tennis của học viện Thanh Xuân." Bất Nhị buông Hồ Phách ra: "Mặt trời hôm nay thật đẹp nha, hay là chúng ta cùng trốn học đi."

không đợi cho Hồ Phách kịp phản ứng, Bất Nhị kéo tay cô chạy tới bức tường của trường học, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên trên tường, vươn tay xuống phía dưới Hồ Phách đang tròn mắt há hốc mồm: "Lên đây."

Làn tóc bị gió thổi bay, những sợi tóc hơi rối loăn, che khuất đi hơn nửa khuôn mặt của Bất Nhị Chu Trọng, bàn tay thon dài vẫn tiếp tục vươn xuống dưới, Hồ Phách cũng không biết lý do tại sao mình lại đưa tay ra nắm lấy lòng bàn tay ấm áp của cậu, cảm xúc ấm áp, mơn lợc của cậu mà gian nan nhảy lên tường.

Bất Nhị nhảy xuống, Hồ Phách do dự nhìn phía dưới, có phần hơi sợ không dám nhảy, Bất Nhị ở phía dưới trấn an.

"đừng sợ, xuống đây."

"...Tôi... không dám..." cẩn thận ngồi xổm trên chóp tường, ở vị trí này quả thật rất cao.

"Này, các em đang làm gì vậy?" Hồ Phách quay đầu, bị bảo vệ cửa phát hiện? Làm thế nào bây giờ?

"Nhảy xuống, Hồ Phách."

Bảo vệ cửa chạy tới, Hồ Phách cắn răng nhảy xuống, Bất Nhị vững vàng bắt được cô, kéo cô chạy đi.

"vù vù..." Bị Bất Nhị lôi kéo chạy một đường, cậu thường xuyên luyện chạy mấy chục vòng tại sân tennis nên cảm thấy không vấn đề gì nhưng Hồ Phách đã đồ bưng mặt thờ hồng hộc, ngực và bụng sinh đau, cổ họng như xộc lên mùi máu tươi, cô cảm thấy là bản thân muốn đi theo Bất Nhị chứ nếu đổi lại là cô gái khác thì đã sớm phui tay bỏ đi rồi.

"Không được... Bất Nhị... không chạy... nổi..." Hồ Phách bỏ tay Bất Nhị ra, đắm nhẹ vào đầu gối, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Bất Nhị cười lên tiếng, "Hồ Phách như vậy, đã lâu không được nhìn thấy rồi. đáng vẽ lại trở nên đầy sức sống như vậy, thời gian gần đây lúc nào cũng không vui."

Hồ Phách ngẩng đầu, nhìn Bất Nhị, cậu đều nhìn ra hết mọi thứ sao?

"Nói đi có chuyện gì. nếu không gặp những người đó ở câu lạc bộ tennis, không bị người đánh bại, tôi thật không có cách nào, Bất Nhị Chu Trọng tôi đành dễ dàng từ bỏ."

Hai người sống vai đi ở đường mòn công viên, không phải Chủ nhật nên dường như không có một ai đi trên đường, bốn phía vô cùng yên tĩnh, Hồ Phách cũng im lặng nghe vấn đề của Bất Nhị, không biết tại sao cậu lại nói những điều này với cô.

"Không cam lòng, nếu cố gắng thêm một chút nữa, nếu như đối xử đúng mực thì đã không thua khó coi như vậy." Bất Nhị hơi ngẩng đầu lên, bầu xanh xanh biếc cùng với màu xanh biển trong đôi mắt cậu tôn lên nhau.

"Cậu kéo tôi trốn học ra ngoài này không phải chỉ để nói về việc này thôi chứ? Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tại sao lại thích một người như tôi?" Như là đang nói chuyện với một người bạn, cô thoải mái tự nhiên hỏi về vấn đề mà mình muốn biết.

"Hồ Phách đã xảy ra chuyện gì? Cho nên em bắt đầu có thói quen phủ định chính mình, nghi ngờ người khác?" Bất Nhị cũng nói ra câu hỏi của chính mình: "Đặt mình tại một vị trí vô cùng hư hỏng, cảm thấy bản thân không đáng được yêu thương, khi có người tỏ tình với em, không phải em cảm thấy đối phương như thế nào nên từ chối, mà là em cảm thấy mình không đáng được yêu nên mới từ chối."

Trong lòng Hồ Phách, nơi sâu thẳm nhất đã bị Bất Nhị đào khoét ra.

Bởi vì lời tiên đoán, vì mẹ và em trai có thể cũng bị ảnh hưởng, tuy lúc này hạ quyết tâm cùng các vương tử dây dưa một chỗ, nhưng mà đáy lòng cô lại

cảm thấy như vậy là sai, kéo nhiều người xuống bùn như vậy, chỉ cần như thế thì cô cũng đã không có tư cách để được yêu rồi chứ đừng nói đến những người đó đều là những người vô cùng ưu tú, dựa vào cái gì để thích cô như vậy? Một ngày nào đó, tất cả bọn họ sẽ nhận ra Lục Xuyên Hổ Phách là một người đáng ghê tởm, triệt để xa lánh cô.

"Thật ra thích hay yêu, tôi cũng không thể hiểu rõ, chỉ là cảm thấy, nếu như Hổ Phách nói rằng người bên cạnh Hổ Phách không phải là tôi, thì tôi sẽ không cam lòng. Cho nên dù có thế nào đi nữa, tôi chỉ muốn nói cho em biết rằng tôi muốn được ở bên cạnh em, bất luận thế nào, dù cho em đã yêu bao nhiêu người, tôi cũng không ngần ngại ở bên cạnh em."

"Bất Nhị không thấy tôi như vậy rất đáng ghê tởm sao? Cậu cũng được, bọn họ cũng được, ai cũng đều là người ưu tú, tại sao lại ngốc nghếch mà vây quanh tôi? Các người có thể dễ dàng tìm được một cô gái tốt hơn tôi gấp ngàn lần, tại sao lại thích một người ghê tởm như tôi?"

Hổ Phách bị chạm tới đáy lòng, càng nói càng kích động, sau cùng đến cả giọng nói cũng trở nên khàn đặc chất vấn Bất Nhị.

Bất Nhị giữ lấy bàn tay đang run nhẹ của cô, muốn cho cô bình tĩnh trở lại.

"Em không hề ghê tởm. Bởi vì em không hề lừa gạt, giống như tôi vậy, đã biết rõ rành rành là em có người đàn ông khác nhưng vẫn cứ thích em, đây là quyết định của chính tôi. Giống như em nói, chúng tôi là những người ưu tú, đương nhiên sẽ tự mình lựa chọn cho bản thân, thích em, điều đó không liên quan gì tới em cả. Em không hề sai, cho nên đừng khóc nữa." Bất Nhị cẩn thận lấy tay lau đi giọt nước mắt trên mặt Hổ Phách.

"Đúng là tôi không thể chỉ thích một người, tôi không thể chung tình chỉ với một người, tôi không thể cự tuyệt ai, cũng không thể đối tốt với ai, là tôi sai, là tôi ích kỷ tiếp nhận tất cả tâm ý của các người, nhưng lại không thể trả lại tâm ý cho các người giống như vậy."

"Nếu chúng ta không có cách nào thì em cũng đừng tự ghét chính mình, tôi sẽ tự rời xa em, như vậy em sẽ không cần phải trả lại, em không có sai, em không hề ghê tởm."

"Tôi thật sự không sai sao?" Hổ Phách cẩn thận nhìn Bất Nhị, giống như sắp rơi vào địa ngục tin đồ duy nhất có thể cứu vớt lấy cô.

"Không hề sai." Bất Nhị kéo Hổ Phách vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Cảm xúc và áp lực cùng lúc được giải thoát, Hổ Phách không thể kiềm chế được mà òa khóc, cắn lên áo Bất Nhị, nước mắt nhỏ lên quần áo cậu thành những đốm hoa.

Bất Nhị cau mày, nếu không thể chuyên tâm ở một người duy nhất mà em lại đau khổ như vậy, cảm thấy bản thân đáng ghê tởm như vậy thì tại sao em vẫn không thể từ chối? Hổ Phách, rốt cuộc em đang giấu diếm điều gì?

Hổ Phách khóc đủ, ánh mắt sưng đỏ xấu hổ nhìn Bất Nhị, trên vai cậu bị cô làm ướt một mảng lớn.

"cảm ơn cậu, Bất Nhị. Tôi đã tốt hơn nhiều rồi, chúng ta cùng về trường đi." Buổi nói chuyện này với Bất Nhị khiến cho trong lòng Hổ Phách dễ chịu rất nhiều, tâm tư tích tụ bấy lâu nơi lồng ngực cũng đã vơi đi phần nửa.

"Hổ Phách đừng nói cảm ơn với tôi, như vậy có nghĩa là Hổ Phách đã tiếp nhận tôi sao?" Bất Nhị nghiêng đầu mỉm cười.

"Nếu cậu không biết là..."

"Đừng nói lại cùng một câu nói chứ." Bất Nhị đột nhiên mở mắt: "Tôi coi như em đã chấp nhận. Những chuyện khác, cứ giao cho tôi đi, tôi muốn ở bên Hổ Phách thì hẳn là những người khác cũng muốn như vậy, chúng ta không muốn thấy em phải khó xử như vậy."

Vậy là đã đáp ứng Bất Nhị, Hổ Phách quay trở lại trường học, Bất Nhị đi bên cạnh cô, đi tới cổng trường thì gặp Long Mã đang đi xe đạp, còn có Long Nhã đang dựa người vào tường khoanh hai tay trước ngực nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Độc Được Mê Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.